

A woman in a dark blue, flowing dress is shown from the waist down, holding a violin. The background is a soft, out-of-focus bokeh of light spots. The title 'jojo moyes' is written in a large, white, serif font, with 'jojo' on the top line and 'moyes' on the bottom line. The subtitle 'muzica noptii' is written in a smaller, blue, serif font, with 'muzica' on the top line and 'noptii' on the bottom line.

jojo moyes

muzica noptii

„Un amalgam ambițios
de intensitate emoțională
și personaje conturate
cu măiestrie.“

Marie Claire

LITERA

Blue
MOON

Isabel Delancey a considerat mereu că viața bună pe care o duce
i se cuvine. Dar când soțul ei moare și o lasă înglodată
în datorii, este forțată să-și abandoneze locuința și să se mute,
împreună cu cei doi copii, într-un conac dărăpănat de la țară.
Casa se dărâmă în jurul lor, bucată cu bucată, iar ultimele
economii i se termină repede, așa că Isabel nu are încotro
și apelează la ajutorul vecinilor, fără să știe că simpla ei prezență
în zonă stârnește obsesii îngropate de multă vreme.
În timp ce ea se luptă ca să facă din Casa Spaniolă un cămin,
pasiunile și viețile celor din jur intră în conflict.
Isabel va descoperi că are un instinct de supraviețuire
despre care nu avea habar și că inima poate să-i tresalte
în ritmul unei muzici noi...

„O lectură minunată.“

Sunday Express

„Un roman cald, care te prinde, cu personaje atent create.“

Woman and Home

Jojo Moyes este autoarea bestsellerurilor *Înainte să te cunosc*,
După ce te-am pierdut, *Eu, și totuși alta*, *Fata pe care ai lăsat-o*
în urmă, *Ultima scrisoare de dragoste*, *Un bărbat și o femeie*,
În căutarea unui destin, *Silver Bay*, *Bazarul visurilor*,
Dragostea într-o zi ploioasă, *Un bilet pentru Paris*,
Darul stelelor și Vara în care te-am întâlnit.

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-6647-5

9 786063 366475

Nu am fost niciodată cu adevărat proprietarii Casei Spaniole. Tehnic vorbind, putem spune că era a noastră, doar că simțul proprietății presupune un oarecare nivel de control și nimeni dintre cei care ne cunoșteau pe noi (sau casa) nu ar fi putut sugera măcar că am fi avut vreun control asupra a ceea ce se întâmplase acolo.

Și, în ciuda a ceea ce se zicea despre casă pe acele bucăți de hârtie, nu am simțit niciodată că ne-ar aparține în totalitate. Încă de la bun început, am resimțit-o ca fiind prea aglomerată. Aproape că vedeai visurile altor oameni proiectate asupra ei, simțeai valurile de invidie, de neîncredere, de dorință care îi saturau pereții. Istoria ei nu era doar istoria noastră. Noi nu aveam nimic – nici măcar visuri – care să ne lege de ea.

Când eram mică, credeam că o casă e doar o casă. Un loc în care mâncam și ne jucam, ne certam și dormeam, patru pereți între care ne duceam traiul. Nu m-am gândit că ar fi mai mult de atât.

Târziu am descoperit că o casă poate fi mult mai mult de atât: că poate fi întruchiparea dorințelor oamenilor, o reflectare a felului în care se vedeau pe ei înșiși sau a celui în care își doreau să se poată vedea, și că îi putea face să se comporte în chipuri care le aducea dezonoare ori rușine. Am descoperit că o casă – nimic altceva decât cărămizi, mortar, lemn și poate o parcelă de pământ – poate deveni o obsesie.

Când voi pleca de aici, mă voi muta cu chirie.

Capitolul 1

Laura McCarthy a închis ușa din spate, a pășit peste câinele care dormea liniștit pe pietriș și a traversat repede grădina până la poarta din spate. Cu tava încărcată într-o mână, a deschis-o, s-a strecurat cu agilitate prin deschizătură și a intrat în pădure, mergând de-a lungul pâraului care, fiind vară târziu, secase din nou.

I-a luat doi pași să traverseze scândurile cu care Matt acoperise șanțul cu un an în urmă. Cât de curând, avea să plouă din nou, iar drumul ar fi redevenit alunecos și nesigur. Anul trecut, alunecase de câteva ori în timp ce traversa, iar o dată întreg conținutul tăvii a ajuns în apă, un festin pentru o creatură nevăzută. Odată trecută pe partea cealaltă, pământul umed lipindu-i-se de călcâie, și-a continuat drumul înspre luminiș.

Dincolo de umbră, soarele de la inserat era cald încă, scaldând valea într-o lumină plăcută, încărcată de polen. În depărtare, putea vedea un sturz cântător și auzi ciripitul aparte și strident al graurilor, în timp ce se înălțau în stol, ca mai apoi să se așeze iarăși în vreun crâng îndepărtat. A îndreptat capacul unuia dintre vase, eliberând, fără să vrea, mirosul intens de roșii, care a făcut-o să iuțească pasul spre casă.

Nu fusese dintotdeauna atât de decrepită, atât de sinistră. Tatăl lui Matt îi povestise de petrecerile de vânatoare, de oamenii adunați pe pajiști, de serile de vară când muzica învăluia marchizele

îmbrăcate în alb și cuplurile elegante, adunate de-a lungul pereților de calcar, bând puncti, râsetele lor fiind înăbușite de pădure. Matt își aducea aminte de o vreme când grajdurile erau pline de cai care străluceau de sănătate, unii dintre ei ținuți special pentru oaspeții de weekend, precum și de un hangar pentru bărci de pe malul lacului, pentru aceia care și-ar fi dorit să vâslească. Cândva, îi spunea deseori aceste povești; era felul lui de a crea un echilibru între ea și casa familiei, de a-i sugera că viitorul lor împreună va fi pe măsura a ceea ce lăsase în urmă. Sau poate că era o cale de a o face să-și inchipuie ce îi aștepta. Obişnuia să se delecteze cu acele povești. Ştia cu precizie cum ar fi arătat casa dacă ar fi încăput pe mâna ei – nu mai rămăsese nici o fereastră pe care să nu o fi modificat mental, nici un centimetru de duşumea pe care să nu-l fi refăcut. Ştia cum ar fi arătat lacul din fiecare cameră ce dădea spre est.

S-a oprit în fața ușii laterale și, din obișnuință, a băgat mâna în buzunar după cheie. Cândva, era încuiată zilnic, însă acum nu prea mai avea nici un rost: toată lumea din împrejurimi știa că nu mai rămăsese nimic înăuntru de furat. Casa se pleoștise, vopseaua se scorojise, ca și cum nici nu se mai deranja să-și mențină măreția de odinioară. La parter, câteva geamuri lipsă fuseseră acoperite cu bucăți de lemn. Pietrișul de pe alee se rărise și fusese năpădit de buruieni, care i se agătau malițioase de glezne.

– Domnule Pottisworth, sunt eu... Laura!

A așteptat până când a auzit un mormăit venind de la etaj. Era înțelept să-l atenționezi pe bătrân atunci când veneai – pragul de sus era încă presărat cu găuri de glonț din ocaziile când uitase să facă acest lucru. Din fericire, după cum remarcase soțul ei, bătrânul ticălos avusese dintotdeauna vederea proastă.

– V-am adus cina!

A ciulit urechile după un al doilea mormăit, apoi a urcat la etaj, lemnul scârțâind sub picioarele ei.

Era în formă și abia dacă a avut nevoie să-și tragă răsuflarea după cele câteva trepte înalte. Și totuși, s-a oprit o clipă dinaintea ușii de la dormitorul cel mare înainte s-o deschidă. A fost străbătută de

ceea ce ar fi putut trece drept un oftat sau un tremur de resemnare înainte să pună mâna pe clanță.

Fereastra era parțial deschisă, însă mirosul de bărbat bătrân și nespălat a lovit-o direct și din plin, deopotrivă cu celelalte miasme însoțitoare de mobilă veche și plină de praf, camfor și ceară de albine stătută. O pușcă veche era proptită lângă pat, iar televizorul color pe care i-l aduseseră în urmă cu vreo doi ani stătea așezat pe o măsuță. Vârsta și neglijența nu puteau ascunde dimensiunile elegante ale încăperii, nici felul în care ramele bovindoului sectionau cu măiestrie cerul. Însă vizitatorului nu îi era niciodată îngăduit să-și întârzie atenția asupra calităților sale estetice.

- Ai întârziat, a spus silueta din vechiul pat sculptat din mahon.

- Doar câteva minute, a spus ea, cu o veselie forțată. A pus tava pe masa de lângă pat și s-a îndreptat de spate. Nu am putut pleca mai devreme. A sunat mama.

- Ce voia? Nu i-ai spus că aștept aici, *lihnit*?

Zâmbetul Laurei nu i s-a clintit de pe chip.

- Credeți sau nu, domnule Pottisworth, nu sunteți singurul meu subiect de discuție.

- Pariu că Matt este. Ce-a mai pus la cale? Te-a sunat să-ți spună că te-ai măritat sub nivelul tău, nu?

Laura s-a întors spre tavă. Dacă spatele i se tensionase ușor, domnul Pottisworth nu a observat.

- Sunt măritată de optsprezece ani, a răspuns ea. Mă îndoiesc că alegerea soțului meu mai reprezintă vreo noutate.

- Ce-i acolo? Pariu că e sloi, a spus el, pufnind zgomotos.

- Tocană de pui și cartofi copti. Și nu e nici pe departe rece. A stat sub capac.

- Pun pariu că e rece. Prânzul așa a fost.

- La prânz ați avut salată.

Un cap pătat, cu păr rar și cenușiu s-a ivit de sub pătură. Doi ochi înguști ca de șarpe s-au fixat asupra ei.

- De ce vrei să porți pantaloni atât de strâmți? Încerci să arăți tuturor cu ce ești înzestrată?

- Se numesc blugi. Și toată lumea îi poartă așa.

- Încerci să mă tulburi, asta faci. Încerci să mă amețești de dorință ca să mă poți ucide cu farmecele tale feminine. Văduva neagră, așa li se zice celor ca tine. Știu eu.

Ea nu l-a băgat în seamă.

- V-am adus și niște sos pentru cartofi. Vreți să vi-l pun pe farfurie?

- Îți văd conturul sânilor.

- Sau preferați brânză rasă?

- Prin bluza aia. Se văd clar. Încerci să mă duci în ispită?

- Domnule Pottisworth, dacă nu încetați, nu vă mai aduc nici o cină. Așa că nu vă mai uitați la... sâni mei. Din momentul ăsta.

- Atunci nu mai purta sutiene obraznice prin care se vede tot, cum e ăla. Pe vremea mea, o femeie respectabilă purta vestă, o vestă zdravănă din bumbac. S-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se de perne, mâinile-i noduroase zvăcnindu-i de la amintiri. Dar tot reușeai să simți ceva.

Laura McCarthy a numărat până la zece, asigurându-se că era cu spatele la bătrân. Și-a verificat pe furiș tricoul, ca să își dea seama dacă într-adevăr i se vedea sutienul prin el. Săptămâna trecută îi spusese că îl lasă vederea.

- Mi l-ai trimis pe fiu-tău cu prânzul. Abia dacă mi-a adresat vreun cuvânt, a spus bătrânul, începând să mănânce.

Un sunet nu cu mult diferit de o scurgere înfundată a umplut încăperea.

- Ei bine, băieții aflați la adolescență nu vorbesc prea mult oricum.

- E nepoliticos, asta este. Ar trebui să-i spui.

- O să-i spun, a zis ea, strângând paharele și căniile goale de prin cameră și punându-le pe tavă.

- Mă simt singur peste zi. Doar Byron a venit la mine de la prânz, iar el nu vrea să vorbească decât despre cât de afurisite sunt gardurile vii și iepurii.

- V-am mai spus, ați putea avea pe cineva de la asistența socială. Ar face un pic de curățenie, conversație. Chiar și zilnic, dacă ați vrea.

- Asistența socială, a repetat el, rânjind, un firicel de sos prelingându-i-se pe bărbie. Nu am nevoie să-și bage ei nasul în treburile mele.

- Cum doriți.

- Nu știi ce greu este, să fii singur..., a început el, însă Laura nu a mai putut fi atentă.

Îi știa litania pe de rost: nimeni nu înțelegea cât de greu era să nu mai ai pe nimeni din familie, să fii ținut la pat și neajutorat, la mila străinilor... Auzise toate variațiunile pe acea temă de atât de multe ori, încât ar fi putut să le recite chiar ea.

- Firește, urmă el, nu vă am decât pe tine și pe Matt, un biet bătrân ce sunt! Nu am pe nimeni căruia să îi las bunurile mele lumesti... Nu știi cât mă doare să fiu atât de singur. Vocea i s-a pierdut și aproape că i-au dat lacrimile.

Ea s-a îmbunat.

- V-am mai spus că nu sunteți singur. Nu atâta vreme cât locuim alături.

- O să-mi arăt recunoștința după ce nu voi mai fi. Știți asta, nu-i așa? Mobila e în hambar - e a voastră după ce mor.

- Nu trebuie să vorbiți așa, domnule Pottisworth.

- Asta nu va fi tot, sunt un om de cuvânt. Sunt conștient de ce ați făcut pentru mine în toți anii ăștia..., a spus el, aruncând o privire înspre tavă. Aia e budinca mea de orez?

- E prăjitură de mere cu cocă rasă.

Bătrânul a lăsat jos furculița și cuțitul.

- Dar e marți.

- Ei bine, v-am făcut prăjitura cu mere. Nu mai aveam orez și nu am avut ocazia să trec pe la supermarket.

- Nu-mi place prăjitura cu mere.

- Ba da.

- Pariu că ai luat merele din livada mea.

Laura a tras aer adânc în piept.

- Pun pariu că nu ești nici pe jumătate așa bună pe cât lași impresia. Pariu că ai minți ca să pui mâna pe ceva ce îți dorești cu adevărat.

- Am cumpărat merele de la supermarket, a zis ea printre dinți.
- Ai spus că n-ai avut timp s-ajungi la supermarket.
- Le-am cumpărat acum trei zile.
- Nu înțeleg de ce n-ai putut cumpăra și niște orez pentru budincă tot atunci. Nu știu ce părere are bărbatul tău despre tine. Fără îndoială că-l faci fericit în alte feluri..., a zis el, rânjind lasciv, cu gingiile ușor vizibile dincolo de buzele umede, ca mai apoi să dispară în caserola cu tocană de pui.

Laura doar ce terminase de spălat când a intrat el, aplecată acum asupra mesei, călcând furioasă și îmblânzind gulerele, manșetele și cămășile lui.

- Totul e în regulă, iubire? a întrebat Matt McCarthy, aplecându-se să o sărute și observând-o îmbujorată și cu gura încleștată.

- Nu, nu e deloc în regulă. M-am săturat!

El s-a dezbrăcat de haina de lucru, buzunarele fiindu-i pline de rulete și de alte unelte, apoi a aruncat-o pe spătarul unui scaun. Era extenuat, iar gândul de a fi nevoit s-o împace pe Laura îl irita.

- Domnul P. a călcat-o pe nervi, i-a zis Anthony, cu un rânjet.

Fiul lor stătea cu picioarele pe măsuța de cafea, în timp ce se uita la televizor, dar tatăl i le-a dat jos cu o mână pe când a trecut pe lângă el.

- Ce-a mai făcut? a întrebat Matt, pe un ton mai dur. O să mă duc să discut cu el...

Ea a pus fierul jos cu zgomot.

- Ei, haide, stai jos, pentru numele lui Dumnezeu! Doar știi cum e! În fine, nu despre asta e vorba, ci despre cum mă freacă încolo și-ncoace de parcă aș fi servitoarea lui! În fiecare zi! De data asta chiar mi-a ajuns, vorbesc serios.

Când își dăduse seama că bătrânul nu avea s-o slăbească, se întorsese acasă ca să-i aducă apoi budincă de orez, bombănind în barbă pe când traversa din nou scândura spre casa cea mare, cu bolul acoperit de un șervet împăturit.

- E rece, îi spusese el, testând-o cu un deget.

- Ba nu e. Am încălzit-o acum zece minute.

- E rece.

- Ei bine, domnule Pottisworth, nu e ușor să aduc mâncare tocmai de la noi de acasă fără să se răcească puțin.

Gura i s-a lăsat în jos într-o grimasă de dezaprobare.

- Acum n-o mai vreau. Mi-a pierit pofta.

A ținut-o locului cu privirea și poate că-i observase zvâcnitura din obraz. Ea se gândise, nu mai mult de o clipă, dacă era posibil să omori pe cineva cu o tavă de bucătărie și cu o linguriță de desert.

- Las-o pe-aici, poate o mănânc mai târziu, zisese el, încrucișându-și brațele pe piept. Când o să fiu disperat, adică.

- Mama a spus că o să sune la asistența socială, a intervenit Anthony. Crede că ei vor putea să se ocupe de el.

Matt, care se pregătea să se așeze pe canapeaua de lângă el, a fost cuprins de panică.

- Nu fi absurdă! O să-l ducă la azil.

- Și ce? Așa va trebui altcineva să-l suporte, să-l caute de escarele închiphuite, să-i spele cearșafurile și să-i dea două mese pe zi. Foarte bine!

Simțindu-se dintr-odată plin de energie, Matt s-a ridicat în picioare.

- Nu are nici un sfaț! O să-l pună să lase casa gaj. Ai puțină minte, femeie!

Ea s-a întors cu fața spre el. Era o femeie frumoasă, zveltă și iute în mișcări, aproape de patruzeci de ani, însă acum fața ei, roșie și furioasă, părea a unui copil recalcitrant.

- Nu-mi pasă. Îți spun, Matt, m-am săturat!

El a venit numaidecât înspre ea, petrecând-o cu brațele.

- Haide, iubire. E cu un picior în groapă.

- Nouă ani, Matt, a spus ea, rămânând rigidă la pieptul lui. Sunt nouă ani de când stau la cheremul lui. Când ne-am mutat, ai zis că nu o să mai trăiască mai mult de un an.

- Gândește-te la tot acel pământ, la grădină, la grajduri... Gândește-te la frumoasa sală de mese pe care ți-o dorești. Gândește-te la noi, o familie fericită stând în pragul casei... A lăsat viziunea să plutească dinaintea ei, să prindă din nou rădăcini în închiphuirea

ei. Ascultă, bătrânul e țintuit la pat. Cât crezi c-o s-o mai țină așa? Și pe cine mai are în afară de noi? a întrebat-o el, sărutând-o pe creștet. Cu împrumuturile stăm bine și chiar am vorbit și cu Sven să facă planurile. Ți le arăt mai târziu, dacă vrei.

- Iată, mamă. Dacă o iei așa, nu strică să-ți arăți sânii din când în când, nu? a chicotit Anthony, strigând ca din gură de șarpe când un tricou proaspăt spălat l-a izbit peste ureche.

- Încă puțin, a reluat Matt, pe un ton jos și intim. Haide, iubire. Rezistă, bine?

A simțit cum se înmoaie în brațele lui și a știut că o convinsese. A strâns-o de talie, degetele lui sugerându-i că avea să o răsplătească în privat mai târziu, pe seară. A simțit-o cum îi răspunde la sugestie, dorindu-și să nu se fi abătut din drum mai devreme ca s-o vadă pe barmanița de la Long Whistle. „Ai face bine să mori curând, bătrân afurisit!“ i-a transmis el lui Pottisworth în gând. „Nu știu cât mai pot continua așa.“

La mică depărtare de-a lungul văii, în dormitorul principal din casa cea mare, bătrânul chicotea la un program de comedie. În timp ce rula genericul, s-a uitat să vadă cât era ceasul și și-a azvârlit ziarul la celălalt capăt al patului.

De afară s-au auzit o bufniță și lătratul îndepărtat al unei vulpi, care probabil își păzea teritoriul. „Nu e nici o diferență între animale și oameni când vine vorba să-și apere ce-i al lor“, s-a gândit el mucalit. Vulpea, care împrășca și se lupta, nu era prea diferită de Laura McCarthy, cu cele două mese pe zi, cu zarva făcută în jurul spălatului cearșafurilor și cu multe altele.

I-ar fi plăcut puțină ciocolată. Cu o sprinteneală care i-ar fi surprins pe vecini, s-a dat jos din pat și s-a dus la dulapul unde își ținea bunătățile, dulciurile pentru care Byron era plătit să i le aducă atunci când mergea la oraș. A deschis ușa, scotocind printre cărți și documente până când a dat de ambalajul fin din plastic. Degetele i s-au încleștat în jurul a ceea ce părea un KitKat, pe care l-a scos, anticipând plăcerea ciocolatei topite în gură și întrebându-se dacă merita să-și pună la loc proteza.

Mai întâi, a închis ușa de la dulap. Nu avea rost ca Laura să afle ceva, s-a gândit el. Mai bine să-l considere neajutorat. Femeile ca ea trebuiau să simtă că e nevoie de ele. A rânjit în sinea lui, gândindu-se la felul în care i se înroșiseră urechile atunci când îi pomenise de cât de strâmți îi erau blugii. Era ușor s-o manevrezi. Cel mai bun lucru din zi. Mâine, de dragul adrenalinei, avea să se ia de ea pentru călărit, pentru cum probabil că o face – asta o inflama întotdeauna.

Încă rânjea în timp ce a traversat camera și a auzit melodia de la o altă emisiune preferată de-ale lui. Și-a ridicat privirea. Pierdut în muzică, nu a văzut bolul cu budincă de orez de pe podea, coagulându-se acolo unde tot el îl pusese mai devreme. Piciorul lui osos și bătrân a aterizat drept în el, cu călcâiul înainte, alunecând ușor pe dușumea.

Sau, cel puțin, asta a fost povestea pe care e reconstituit-o cu minuțiozitate dinaintea Curții medicul legist cu privire la ultimele ore din viața lui Samuel Pottisworth. Zgomotul făcut atunci când a atins podeaua a fost suficient de puternic cât să se audă două etaje mai jos. Și totuși, după cum a scos în evidență Matt McCarthy, în adâncul pădurii toate zgomotele erau înăbușite, iar lucrurile treceau neobservate. Era un loc unde se putea întâmpla aproape orice.

Capitolul 2

- Spune „te rog“.

Theresa s-a uitat lung la el.

Matt s-a foit. Și-a ațintit privirea asupra ei. Îi cursese rimelul, făcând-o să arate destul de vulgar. Dar, pe de altă parte, Theresa era oricum puțin vulgară, chiar și atunci când purta haine elegante. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea.

- Spune „te rog“.

Ea a închis ochii, părând pierdută într-o bătălie interioară.

- Matt...

- Spune „te rog“.

El s-a ridicat în coate, așa încât să n-o atingă decât, poate, cu picioarele.

- Haide, a continuat el încetișor. Trebuie să ceri.

- Matt, eu doar ce...

- Te rog.

Ea și-a ridicat bazinul, într-o încercare disperată de a-l atinge pe al lui, însă el s-a îndepărtat.

- Spune-o.

- Tu..., a șoptit ea, în timp ce el și-a aplecat capul, plimbându-și buzele de-a lungul gâtului ei, cu trupul încă săltat ispititor deasupra trupului ei.

Era plăcut cât de ușor era de aprins și mai ușor decât altele de ținut la distanță. Ea și-a închis ochii și a început să geamă. Putea să-i simtă transpirația, un strat rece pe pielea ei fierbinte. Era așa de aproape trei sferturi de oră.

- Matt...

- Spune-o.

Și-a apropiat buzele de urechea ei, vocea devenindu-i un murmur jos, în timp ce-i simțea parfumul părului, aromele de mosc dintre ei doi. Cât de ușor îi era să se abandoneze, să-și îngăduie să se piardă în acea senzație. Dar și mai bine era să păstreze un oarecare control.

- Spune-o!

Theresa și-a deschis ochii pe jumătate, iar el a văzut că lupta din ei pierise.

- Te rog, a șoptit ea, cu buzele desfăcute. Apoi, apucându-se de el, întreaga amabilitate prefăcută dispărând pe dată, a continuat: O, te rog, te rog, te rog!

Trei sferturi de oră. Matt s-a uitat la ceasul de la mână. Apoi, dintr-o singură mișcare fluidă, s-a dat jos din pat.

- Iisuse, ce repede a trecut timpul! a exclamat el, căutându-și blugii pe jos. Scuze, scumpo, dar trebuie să ajung undeva.

Părul Theresei i s-a revărsat pe față.

- Poftim? Nu poți pleca!

- Unde-mi sunt bocancii? Puteam să jur că i-am lăsat pe aici pe undeva.

Ea l-a privit, nevenindu-i să creadă, cu pielea încă arzândă.

- Matt! Nu mă poți lăsa așa!

- A, aici erau. Matt și-a încălțat bocancii de lucru, după care a pupat-o pe obraz. Trebuie să plec. Nu-ți închipui ce urât ar fi să întârzi.

- Să întârzi? Unde? Matt!

Ar mai fi putut să zăbovească încă două minute. Era ceva ce puțin bărbați păreau să înțeleagă. Și totuși, uneori, plăcerea era mai mare când știai că poți avea ceva doar pentru tine. Matt a coborât iute scările, rânjind. A auzit-o înjurându-l tot drumul până la ușa din față.

Funeraliile lui Samuel Frederick Pottisworth s-au ținut la biserica din sat într-o după-amiază atât de neagră din cauza norilor de ploaie, încât ai fi putut spune că noaptea venise mai devreme. Fusese ultimul din neamul Pottisworth. Și, drept rezultat, sau poate pentru că nu fusese prea îndrăgit, au venit puțini oameni. Familia McCarthy, doctorul domnului Pottisworth, un asistent social și avocatul au ocupat primul rând, ușor risipiți, poate pentru a face băncile lungi din lemn să pară mai aglomerate decât erau de fapt.

Cu câteva rânduri mai în spate, conștient de poziția lui tradițională, Byron Firth, cu ai săi câini nemișcați la picioarele lui, nu lua în seamă privirile și comentariile bătrânelor de pe banca opusă. Era obișnuit cu ele. Ajunsesse să se împace cu ideea că avea să stârnească expresii îngrijorate și vorbe pe la spate de fiecare dată când ar fi avut îndrăzneala să se arate în oraș și învățase cu mult timp în urmă să nu îi ia în seamă. În afară de asta, avea chestiuni mai importante de care să se ocupe. Înainte să plece de acasă, o auzise pe sora lui vorbind la telefon cu iubitul ei și avea senzația că vorbea despre mutatul ei și al lui Lily. El nu-și permitea de unul singur chiria pentru întreaga casă și nu erau prea mulți oameni care ar fi dorit să stea cu el și cu câinii săi. Și mai important de atât, acum că bătrânul nu mai era, părea că rămăsese și fără slujbă. Proprietatea avea să îi plătească cheltuielile pentru moment, însă asta nu avea să țină la nesfârșit. A răsfoit ziarul ca să vadă dacă găsea ceva ocazional de făcut.

Câțiva veniseră doar de dragul evenimentului. Doamna Linnet, femeia de serviciu din oraș, făcuse o pasiune din a nu pierde nici o înmormântare demnă. Putea să le facă un clasament, în ceea ce privea numărul de participanți, alegerea cântecelor bisericesti, calitatea pateurilor cu carne și a bucăților de șuncă, începând cu cele din 1955. Adusese cu ea încă două bătrâne de care „avea grijă”; deși acestea nici măcar nu-l cunoscuseră pe domnul Pottisworth, se puteau bucura de ieșire, îi spusese ea vicarului. Mai ales că familia McCarthy cel mai probabil nu avea să facă rabat de la nimic,

doamna McCarthy știind cum să organizeze un eveniment. Așa făceau întotdeauna cei asemenea lor.

Mai departe, în spate, Asad și Henry stăteau strânși laolaltă, prefăcându-se că citesc din cartea de imnuri bisericești.

- Uită-te la ei, cum s-au împopoțonat cu toții și s-au așezat în primul rând, de parcă ar face parte din familie, a bombănit Henry în barbă.

- Dacă pe ei îi face fericiți, a replicat Asad. Fiind înalt, trebuia să se aplece ca să se asigure că vedeau amândoi cuvintele. Ea arată foarte bine astăzi. Și cred că haina aceea e nouă.

Din lână de un roșu aprins, croită în stil militar, haina strălucea de-a dreptul în spațiul mohorât al bisericeții.

- Probabil se așteaptă să moștenească niște bani. Chiar ieri îmi spunea că soțul ei a făcut un împrumut pentru una dintre acele mașini noi 4x4.

- Merită. În toți anii ăștia cât a stat la dispoziția bătrânului ăștuia afurisit. Eu n-aș fi rezistat, a făcut Asad, scuturând din cap.

Trăsăturile lui, care-i trădau originile somaleze, erau demne și ușor îndurerate. Reușea, aproape în orice circumstanță, să treacă drept un bărbat respectabil, era de părere Henry. Până și în pijamalele lui cu Thomas, locomotiva.

- Despre care bătrân afurisit vorbești? a bombănit Henry.

Cântecul s-a sfârșit. Cu un foșnet de dosuri așezându-se pe bancă și cu zgomotul ușor al vechilor cărți de imnuri lovind lemnul, mica congregație a luat loc pentru ultima parte a slujbei.

- Samuel Pottisworth, a început vicarul, a... fost un om... care a rămas fidel propriei persoane de-a lungul vieții, a părut el să se bălbâie. A fost unul dintre cei mai... *longevivi* membri ai parohiei noastre.

- Familia McCarthy a pus ochii pe casa aia de ani buni, a comentat Henry în șoaptă. Uită-te la el cum stă lângă ea, de parcă nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase.

Asad l-a privit întrebător, după care s-a uitat la cuplul aflat la câteva rânduri depărtare de ei.

- Știi că a fost cu Theresa aia de la bar cu nici jumătate de oră înainte să vină aici? Ted Garner a venit pentru niște jeleuri înainte să închid magazinul. A spus că i-a văzut dubița parcată în fața casei ei, a spus Henry cu o figură lungă.

- Poate că o ajuta cu ceva, a spus Asad, optimist.

- Am auzit că mereu se vede cu câte un bărbat, a răspuns Henry, așezându-și ochelarii de citit.

- Poate că avea nevoie să i se desfunde țevile.

- Iar el este cunoscut pentru cât de bine știe să facă asta...

Cei doi bărbați au început să chicotească, străduindu-se să-și reia mina serioasă atunci când vicarul și-a ridicat privirea din cartea de rugăciuni, cu sprâncenele ridicate a mirare. Haideți, părea să spună el, ajutați-mă și voi!

Asad s-a ridicat în picioare.

- Nu că l-am bârfi noi, a murmurat el.

- Nicidecum. Chiar asta i-am spus și eu doamnei Linnet când a venit după niște pastile de cap. E a doua doză pe care o ia biata fată bătrână în ultimele trei zile. „Nu, nu veți afla nici o bârfuliță de la magazinul nostru!“

Chiar dacă era o înmormântare, lui Matt McCarthy îi venea greu să-și ia o față îndurerată. Îi venea să zâmbească. Îi venea să cânte. Mai devreme în acea dimineață, unul dintre muncitorii care lucrau la acoperiș l-a întrebat de două ori de ce era așa de al naibii de fericit.

- Au ieșit numerele la Loto? întrebuse el.

- Ceva de genul ăsta, răspunsese Matt, după care dispăruse, pentru a cincisprezecea oară, cu planurile rulate în mână, ca să studieze fațada casei.

Nici că ar fi putut ieși mai bine de atât. Laura ajunsese la capătul răbdărilor cu șapul bătrân, iar el, trebuia s-o recunoască, se cam îngrijorase noaptea trecută. Dacă ea ar fi refuzat să continue să-i ducă de mâncare lui Pottisworth, ar fi fost terminat. În realitate, atât de bune i s-au părut a fi veștile atunci când Laura l-a sunat, cu vocea tremurândă și șocată, încât el s-a asigurat că este alături de ea atunci când doctorul a venit să-l declare mort pe bătrân. Laura se

agățase de el, crezând că se întorsese pentru că nu voia să o lase să îndure totul singură, însă o mică parte din el – nu că ar fi recunoscut asta cuiva – nici nu crezuse că bătrânul va mai muri vreodată. Dacă el, Matt, ar fi dispărut prea repede, poate că s-ar fi trezit la loc și ar fi strigat că avea pofta de „niște friptură“.

Slujba se terminase. Micul grup de îndoliați a plecat în după-amiaza din ce în ce mai neagră, adunându-se laolaltă, câțiva zăbovind mai în spate ca să vadă ce mai urma. Era limpede că nimeni nu dorea să-l însoțească pe bătrân la groapă.

– E foarte frumos din partea ta și a doamnei McCarthy să vă ocupați de înmormântarea domnului Pottisworth, a spus doamna Linnet, așezându-și o mână ușoară ca un fulg pe brațul lui Matt.

– Măcar atât să putem face, a răspuns el. Domnul P. a fost ca un tată pentru noi. Mai ales pentru soția mea. Sunt sigur că o să-i ducă dorul.

– Nu mulți au parte de asemenea vecini generoși la o vârstă înaintată, a continuat doamna Linnet.

– Cine poate spune ce ne împinge la astfel de gesturi? A fost într-adevăr un om norocos.

Asad Suleyman era lângă el, unul dintre puținii oameni din localitate care-l puteau face pe Matt să se simtă prost. Și nu numai. Matt era mereu atent la cuvintele lui, însă, ca de obicei, expresia de pe chipul lui Asad era de necitit.

– Ei bine, o știți pe Laura, a spus el. Familiei ei dintotdeauna i-a plăcut să facă lucrurile ca la carte. Ține mult la rânduiești.

– Chiar ne întrebam... domnule McCarthy... dacă mai cinstiți și în alt fel moartea domnului Pottisworth astăzi..., a spus doamna Linnet de sub borurile pălăriei ei de fetru.

În spatele ei, cele două femei așteptau nesigure, cu poșetele strânse la piept.

– Cinst... ? A, dar desigur! Sunteți bine-venite cu toatele, doamnele mele. Vrem să ne luăm rămas-bun de la domnul Pottisworth așa cum se cuvine, nu?

– Dar dumneavoastră, domnule Suleyman? Trebuie să vă întoarceți la magazin?

- O, nu, a spus Henry Ross, apărând deodată lângă el. Închidem devreme miercură. Nici că ați fi putut planifica mai bine pentru noi, domnule McCarthy. Ne-ar plăcea să... cinstim alături de dumneavoastră.

- Rămânem la dispoziția dumneavoastră, a spus Asad, radiind. Nimic nu putea să îi strice mai tare ziua lui Matt.

- Minunat! a răspuns el. Ei bine, să ne întoarcem acasă la noi, unde să îl putem cinsti. Mă duc numai să-i spun și vicarului. Doamnelor, dacă vreți să mă așteptați lângă mașină, vă duc eu.

Casa pe care Matt McCarthy o construise - sau, mai bine zis, o renovase cu banii soției - fusese cândva locuința mult mai mică destinată oaspeților, situată la marginea pădurii, înainte ca șoseaua să o separe de Casa Spaniolă. Din afară, păstra arhitectura zonei, cu o fațadă neogeorgiană, ferestre lungi și elegante și un frontispiciu din silex. Cu toate acestea, pe interior, era mult mai modernă, cu spoturi luminoase, o cameră de zi mare și deschisă, podele iluminate și o cameră de jocuri, unde Matt și fiul său jucaseră ultima oară biliard cu ani în urmă.

Aceasta dădea spre o curte deschisă, iar cele două case erau ascunse una de cealaltă de pădure. Se aflau la doi kilometri și jumătate de satul Little Barton, cu barul, școala și magazinul lui. Însă șoseaua lungă și șerpuitoare, care cândva înlesnea accesul la cel mai apropiat drum principal, era acum năpădită de buruieni, plină de urme de cauciucuri și de gropi din pricina neglijenței, încât Matt și soția lui aveau nevoie de o mașină zdravănă 4x4 ca să poată ieși din casă fără teama de a-și avaria vehiculele. Ocazional, Matt conducea pe cea mai proastă parte a drumului, de vreo jumătate de kilometru, ca să îi ia pe vizitatori; de două ori fusese depășit de mașini elegante, joase, iar lui Matt, care nu era prost când venea vorba de întâlniri de afaceri, nu-i plăcea să înceapă o întrevedere cu scuze.

De câteva ori, fusese tentat să-și pună pe mașină toate nebuniile, însă Laura îl convinsese că-și forța norocul.

- Faci ce vrei când punem mâna pe casă, îi spusese ea. Nu are rost să cheltui bani pentru folosul altcuiva.

Acum, masa era încărcată cu vinuri bune – mult prea mult, având în vedere câți oameni veniseră, însă Matt McCarthy nu voia să se spună despre el că era o gazdă zgârcită. Iar puțin lichid netezea calea către afaceri. O știa la fel de bine ca toată lumea.

– Îl vezi pe bătrânul în coșciug?

– Cineva a trebuit să se asigure că nu se mai scoală, a zis el, întinzându-i lui Mike Todd, agentul imobiliar, un pahar mare cu vin roșu.

– Derek a ajuns? Îmi închipui că o să vrea să discute cu mine să o pună înapoi pe piață după ce se confirmă testamentul. Trebuie să-ți mărturisesc, pământul e fantastic, dar îți vor trebui niște buzunare adânci ca să pui pe picioare vechitura asta dărăpănată. Ultima oară am fost acolo... acum patru ani? Și era pe butuci încă de pe vremea aia.

– Nu e într-o stare prea bună, nu.

– Ce scrie acolo, după poartă? *Peșteră*? Ai grijă? Poate că asta ar trebui să facem.

Matt s-a aplecat către el.

– Eu nu aș aștepta, în locul tău, Mike.

– Știi ceva ce eu nu știu?

– Hai să spunem că vei scoate pe piață proprietatea asta înainte să te uiți la ea.

Mike a încuviințat din cap.

– Mă gândeam eu. Ei bine... Nu zic că nu aș câștiga ușor comisionul din afacerea asta. Cred că mai sunt doar câțiva doritori pentru o casă ca asta. Știai că zona noastră a fost numită într-un ziar următoarea cea mai dorită zonă?

– Înseamnă c-o să fii ocupat. Dar o să-mi faci un preț bun, da?

– Mereu am avut grijă de tine, Matt, știi asta. Ba mai mult, ia să discutăm mai târziu. Am o femeie care a făcut o ofertă pentru transformarea hambarului din spatele bisericii. O să fie mult de muncă, dar i-am zis că știu eu pe cineva. M-am gândit că am putea să ne facem amândurora o favoare. A băut lung din pahar, după care a plescăit din buze. Plus de asta, a continuat el, dacă vrei să renovezi vechitura aia, o să ai nevoie de o groază de bani.

Era surprinzător cât de mulți oameni veniseră la pomană față de câți fuseseră la slujba de la cimitir, s-a mirat Laura. Afară, cerul devenise senin și aproape că putea simți mirosul rănced al pădurii. Plimbase câinele mai devreme pe acolo și, chiar și în septembrie, simțea schimbarea ușoară din aer care prevestea apropierea toamnei. Și-a îndreptat atenția înapoi la tortul de fructe, care stătea pe o tavă de pe bufetul din fața ei, gata să ajungă în sufragerie. Dacă oaspeții ei se instalaseră, așa cum, destul de amenințător, păreau să o fi făcut, avea să facă pe gazda până după apus. Era ceva aparte la aceste comunități mici. Cu toții duceau vieți atât de izolate, încât tindeau să se agațe de orice eveniment și să îl exploateze atât cât se putea. În ritmul ăsta, ar fi trebuit să meargă la Veri și să redeschidă magazinul satului pentru ea.

- E totul în regulă, frumoaso?

Matt o petrecuse cu brațele pe după talie. Fusese foarte iubitor în această ultimă săptămână, vesel, relaxat, atent. Pe cât de vinovată se simțea să recunoască, moartea domnului P. fusese o binecuvântare.

- Doar mă întrebam cât o să mai dureze până pleacă, a murmurat el.

- Doamnele în vârstă vor trebui duse acasă curând. Doamna Linnet a plecat, veselă după al treilea gin, iar doamna Bellamy sforăie pe un maldăr de paltoane la etaj.

- Următorul pas, o să le facă avansuri domnilor de la prăvălie.

Ea a zâmbit și a pus cuțitul de prăjituri pe tavă. Apoi s-a întors cu fața spre el. Era la fel de frumos ca în ziua când îl întâlnise. Felul în care i se înăsprise fața, ridurile din colțul ochilor nu-l făceau decât să fie și mai atrăgător. Uneori, tresărea din cauza asta; astăzi, însă, plină de vin și ușurată, era bucuroasă.

- Totul se va schimba de acum, nu-i așa? a întrebat ea.

- O, da, a răspuns el, aplecându-se să o sărute.

Ea și-a lăsat mâinile să alunece pe el, simțindu-i trupul lipit de al ei, mușchii întăriți de munca grea. S-a gândit că, probabil, nu-l

ținuse nicidecum atât de aproape fără să simtă imboldul dorinței. I-a răspuns la sărut, simțind, pentru scurt timp, o alinătoare senzație a posesiunii în apăsarea buzelor lui pe ale ei. Acestea erau momentele care făceau ca totul să merite, care o făceau să simtă ca și cum el i-ar fi fost redat. Că tot ceea ce se întâmplase în trecut fusese o aberație.

- Nu întrerup nimic, nu-i așa?

Matt și-a ridicat capul.

- Dacă nici până acum nu știi, Anthony, înseamnă că am risipit banii pe lecțiile de biologie.

Laura s-a desprins din strânsura soțului și a ridicat tava cu tortul.

- Eu și tatăl tău vorbeam despre viitor, a spus ea, și cât de bine arată.

Erau dați, s-a gândit Matt McCarthy, aranjându-se pe furiș, când era de-a dreptul mulțumit că era căsătorit cu soția lui. A urmărit-o cu privirea intrând în salon, etalându-și calitățile: talia încă subțire, picioare bine proporționate, un mers elegant. Una peste alta, nu era deloc rea.

- Nu ieși în oraș? I-a întrebat el pe fiul său. Am crezut că ești de mult plecat.

I-a luat câteva clipe să-și dea seama că Anthony nu avea pe față rânjetul lui complice obișnuit.

- M-a adus Shane cu mașina de la fotbal.

- Bravo ție!

- Ți-am văzut camioneta în fața casei Theresei Dillon.

- Și? a făcut Matt, după o scurtă ezitare.

- Și... nu sunt prost, știi? Și nici mama nu e, chiar dacă te porți ca și cum ar fi.

Buna dispoziție a lui Matt s-a evaporat pe dată. Căznindu-se să-și mențină un ton calm, a răspuns:

- Nu știu despre ce vorbești.

- Normal.

- Mă acuzi de ceva?

- I-ai spus mamei că vii direct acasă de la firma de construcții. Asta înseamnă douăzeci și doi de kilometri până de cealaltă parte a bisericii.

„Deci asta a fost“, s-a gândit Matt. Furia lui era parțial întrecută de mândria că fiul său nu era un prost și că nu îi era frică de tatăl lui. Că avea vână în el.

- Ascultă aici, inspectore Clouseau! M-am oprit la Theresa pentru că mă rugase să îi pun niște ferestre noi, nu că asta ar fi trebuit ta.

Băiatul nu a spus nimic, ci doar l-a privit lung într-un fel în care lui Matt i s-a părut a fi dezaprobare. Purta căciula aia ridicolă din lână până peste sprâncene.

- După ce m-a sunat, mi-am dat seama că nu mai aveam nevoie de nimic de la fabrica de construcții ce nu aș fi putut să cumpăr și mâine.

Anthony s-a uitat la propriile picioare.

- Chiar crezi că așa aș trata-o pe mama ta? După tot ce a făcut pentru familia asta - și pentru bătrân?

Poate că-l convinsese cu asta - îi citise nesiguranța în ochi. Răspunsul lui Matt fusese instinctiv - nu recunoaște și nu dă niciodată explicații - și îl scosese din cine știe ce unghere.

- Nu știi, nu?

- Nu, nu știi. Așa că data viitoare folosește-ți creierul înainte să deschizi gura, a continuat el, convins că acum îl avea la degetul mic. Ai petrecut prea mult timp în sat. I-am spus mamei tale că ar fi trebuit să te ducem undeva mai aglomerat. L-a bătut pe cap. Oamenii de pe-aici nu au multe de făcut, așa că le place să inventeze povești, să-și lase imaginația să zburde liberă. Fir-ar al naibii, ascultă-mă! Ești la fel de rău ca bătrânele alea!

- Am mai văzut-o cu tine și înainte, mai știi? a spus Anthony furios.

- Deci, acum nu mai am voie să flirtez cu nimeni sau cum? Nu mai am voie să vorbesc cu o femeie drăguță? Trebuie să mă uit în pământ ca să nu îmi intersectez privirea cu cineva? Poate o rogi pe doamna Linnet să-mi lucreze o burka.

Anthony a scuturat din cap.

- Ascultă, fiule, oi avea tu șaisprezece ani, dar încă mai ai de învățat. Dacă crezi că mama ta ar prefera să fiu un nătăflet, nu înțelegi mare lucru despre natura umană. Acum, de ce nu te duci să-ți găsești ceva mai util de făcut decât să te joci de-a domnișoara Marple? Și du-te odată să te tunzi!

Anthony a ieșit trântind ușa de la bucătărie, cu spatele adus, în semn de înfrângere.

După-amiaza s-a preschimbat în amurg și amurgul în beznă, pătura deasă a nopții alunecând în jos până când casa, cu copacii și câmpurile ei, a fost cuprinsă de negura de nepătruns. Dincolo de ferestrele luminate ale casei familiei McCarthy, îndoliații nu prea dădeau semne de plecare. De altfel, nu prea dăduseră semne nici de doliu. De îndată ce băutura își făcuse efectul, poveștile despre Samuel Pottisworth deveniseră din ce în ce mai puțin reverențioase, până când izmenele gri de lână pe care le purta vară de vară și aluziile suculente făcute tinerei vizitatoare ajunseră pe buzele tuturor.

Nimeni nu era sigur a cui fusese ideea ca petrecerea să se mute în casa cea mare. Dar, cumva, alimentați de veselie crescândă și de o explozie de râsete, ușile au fost deschise. Laura mergea după soțul ei când a văzut încotro se îndrepta grupul.

Afară, aerul era neobișnuit de cald și încă plin de strigătele creaturilor sălbatice și de mănunchiurile de lumină venită de la torțe; pădurea fusese trezită la viață de picioarele târșăite de-a lungul văilor, primele frunze ale toamnei foșnind sub greutatea pașilor, și de chiotele bătrânelor care încercau să-și negocieze înaintarea prin beznă.

- Și mai că se dăduse și la soția mea, a spus Matt. Aveți grijă pe scândurile acelea, fetelor!

- Matt! a intervenit Laura, trecând pe lângă el. Taci!

- O, haide, iubire! Doar nu o să le spui tuturor că era un înger, a replicat el, făcându-i cu ochiul lui Mike Todd, care își ținea paharul ridicat, de teamă să nu verse vinul. Toată lumea de-aici știe că nu era, nu-i așa, Mike?

- Nu cred că se cuvine, a mai spus ea.

– Să-i vorbești de rău pe morți? Dar nu spun decât adevărul. Nu-i așa, lume? O spun cu afecțiune, da?

– Și totuși...

Casa și-a făcut amenințătoare apariția dinaintea lor, luminată de luna care se reflecta ușor din apa neclintită a lacului. În strălucirea albastră, clădirea părea aproape spectrală, mai puțin solidă decât pe timpul zilei, ceața ridicându-se din pământ și făcând-o să arate ca și cum ar pluti. Peretele din cărămidă roșie dinspre est lăsa la vedere ferestrele gotice, în vreme ce adăugirile mai târzii din partea de nord și de sud fuseseră făcute într-un stil specific din Norfolk. Deasupra uriașului bovindou care semnală dormitorul principal, două rânduri de parapeti dădeau înspre lac. Era o clădire mare, dar nu neplăcută, ciudată și contrariantă, nu diferită de fostul ei proprietar. Însă avea potențial. Laura s-a trezit că-și reține un tresărit involuntar. Casa cea mare. Cea pe care avea s-o recreeze, în care avea să-și petreacă restul vieții. Cea care avea să le arate părinților și tuturor celorlalți, de altfel, că avusese dreptate când se căsătorise cu Matt.

– Uită-te la ea! s-a auzit vocea lui Matt. Ar fi lăsat-o în paragină.

– Mi-aduc aminte de vremea când o țineau părinții lui, a spus doamna Linnet, prinsă de brațul lui Asad. Ce frumos o îngrijeau! Pe ici, pe colo, mai era câte un păun, pe lac erau bărci, iar de-a lungul bordurii ăleia, numai trandafiri care mai de care. Unii cu parfum, nu cum găsești acum.

– Trebuie să fi fost o adevărată priveliște, a comentat Asad.

– Casa asta ar putea fi din nou frumoasă, în mâinile potrivite.

– Mie nu mi-ar plăcea. Nu aici, în mijlocul pădurii ăsteia.

Laura s-a uitat la soțul ei, care se separase puțin de grup, pierdut în gânduri, cu capul aplecat într-o parte. Avea o expresie liniștită pe chip, s-a gândit ea. Ca și cum toată tensiunea se risipise. O clipă, s-a gândit dacă aceeași expresie o avea și ea, dar a decis că probabil nu era așa.

– Matt, pot să am o vorbă cu tine? a întrebat Derek Wendell, avocatul, pe un ton scăzut.

– Ți-am povestit când a vrut să vândă terenul de treizeci de acri? Cel din spatele vechiului hambar? Mike Todd era lângă el, vocea răsunându-i teatral în întuneric. Mi s-a oferit un preț bun, mult mai mare decât suma pe care o ceruse el. Totul era aranjat, după care a trebuit să se întâlnească în biroul avocatului cu cumpărătorul. A făcut o pauză pentru a obține un efect dramatic și a continuat: Dezastru!

– Mai spune, Matt, a chicotit Laura.

Băuse toată după-amiaza, ceea ce era destul de rar pentru ea. De obicei, era cumpătată: nu era deloc plăcut să te trezești cu o mahmureală.

– Aflase că potențialul cumpărător venise din Franța. Sau, cel puțin, părinții lui: bietul de el trăia aici de douăzeci de ani. Și asta a fost. „Nu-mi vând eu pământul unui afurisit de lingău! Nici un broscoi n-o să pună mâinile slinoase pe căminul meu străbun...” Ironia era că nici un Pottisworth nu a servit vreodată în vreun război. Cu toții au reușit să scape cu vreo infirmitate sau au ajuns în marină. Nu cred că l-am auzit vorbind de bine pe nimeni niciodată, a continuat Matt, uitându-se lung la casă.

– Cu siguranță, a auzit doamna McCarthy. La câte a făcut pentru el...

– Nu, a răspuns Matt. Nici măcar Laura. Nu din câte știu eu. Se așezase pe treptele sparte care întrerupeau unul dintre zidurile lungi și joase ce înconjurau casa și care duceau spre ceea ce cândva fusese aleea principală. Stătea cu un aer relaxat, de proprietar, cum ar sta cineva care s-ar aștepta să i se facă poză.

– Matt, a intervenit Derek Wendell, venind acum în dreptul lui, chiar trebuie să am o vorbă cu tine.

Laura a observat expresia de pe chipul lui înaintea celorlalți. Chiar și în starea amețită de la băutura în care se afla, recunoscuse ceva în el care o făcuse să se trezească.

– E vorba de testament, nu? Nu putem discuta mai târziu detaliile? a făcut Matt, bătându-l pe spate. Tu nu-ți iei niciodată pauză de la muncă, Derek?

- N-am mai pus piciorul în casa asta de treizeci de ani, a anunțat doamna Linnet din spatele lor. Ultima oară am fost la înmormântarea bătrânului. Au avut doi cai negri care au tras coșciugul - am vrut să-l mângâi pe unul și m-a mușcat. Și-a întins mâna, uitându-se pieziș la ea. Uitați, încă mai am cicatricea!

Oamenii începuseră de-acum să vorbească unul peste altul, mai interesați să glăsuiască decât să asculte.

- Țin minte înmormântarea aia, a spus Matt. Stăteam pe capota mașinii cu bătrânul meu. N-a vrut să intre pe porți, așa că am rămas acolo, în timp ce cortegiul a trecut pe lângă noi. Mi-aduc aminte că a plâns, chiar și după ce au trecut toți. La zece ani după ce l-au dat afară și l-au lăsat fără un cămin, fără nimic, și el tot a plâns după bătrânul lui.

Laura a rămas incremenită, privind scena. Derek, prea aproape de Matt, încercând să-i atragă atenția, s-a întors scurt spre ea, iar ea a știut pe dată ce încerca să-i spună soțului ei. Lumea a părut că îi fuge de sub picioare, precum feliile unei portocale. A clipit apăsat din ochi, încercând să se convingă că ceea ce văzuse se datora luminii difuze și a propriei chercheleli. Însă atunci Derek s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche lui Matt, iar din expresia înăsprită a feței lui, a strigătelor de necredere ce s-au înălțat în noaptea înmormântată, și-a dat seama că bătrânul nu se dezisese, după cum spusese și vicarul. Nici măcar în moarte.

Capitolul 3

Era greu să cânti la vioară în timp ce plângeai. Unghiul în care își ținea capul indica faptul că lacrimile i se adunau pentru scurtă vreme în scobitura dintre canalul lacrimal și nas, după care se prelingeau pe față sau, și mai rău, pe vioară, de unde trebuiau să fie îndepărtate numaidecât pentru a nu păta sau chiar scoroji lemnul.

Isabel s-a ridicat să-și ia batista mare și albă cu care să șteargă suprafața lustruită. Plângea și cânta. Una ar fi trebuit să fie separată de cealaltă. Însă doar atunci când cânta putea să exprime ce simțea. Era singura dată când nu trebuia să-și ia mina curajoasă, să fie mamă, noră, angajat eficient sau, Doamne ferește!, „tânăra văduvă stoică“.

- Mamă!

Kitty o striga de câteva minute. Încercase să blocheze mental vocea fiicei ei, nedorind să renunțe la ultimele portative din Simfonia a V-a a lui Mahler, nefiind încă pregătită de a merge jos și de a-și relua viața. Însă chemările lui Kitty creșteau în forță și în imperiozitate.

- Mamă!

Nu putea cânta cum trebuie dacă nu se putea concentra. Și-a îndepărtat vioara de sub bărbie, și-a șters ochii și a strigat înapoi, încercând să-și insereze un oarecare calm în voce.

- Ce este?

- Domnul Cartwright e aici.

„Cartwright... Cartwright... “ A pus instrumentul în cutie, apoi a deschis ușa camerei de la mansardă și a coborât încet. Nu-și amintea numele, deși era posibil să-l cunoască. Înainte să moară Laurent nu fusese nevoită să rețină numele atâtor persoane.

- Vin! a spus ea.

Cartwright. *Domnul* Cartwright. Un nume de afacerist. Nu era un vecin, nici unul dintre prietenii lui Laurent, care mai veneau ocazional, șocați imediat ce aflaseră vestea și trebuind să fie consolati, chiar acolo, pe canapea, de parcă ea avea în grijă sentimentele tuturor.

Nu era nici cineva dintre prietenii ei, căci doar cu puțini mai ținuse legătura de când plecase din orchestră.

Cartwright. A cercetat din priviri camera de zi și a văzut, spre ușurarea ei, că bărbatul de pe canapea în costum cenușiu-închis și cu cravată îi părea familiar. Fusese la înmormântare. A încercat să-și adune gândurile, așa că a aruncat o privire și în bucătărie, unde Kitty făcea niște ceai.

- Nu poate să facă Mary asta?

- E după-amiaza ei liberă. Ți-am zis mai devreme.

- A, da.

Mereu uita astfel de lucruri acum. Fiica ei i-a dus ceaiul domnului Cartwright, care s-a căznit să se ridice de pe canapeaua joasă, cu mâna dreaptă întinsă înainte. Cu pantofii lăcuiți și cu manierele lui rigide, părea puțin nepotrivit haosului vag din încăpere. Brusc, a observat-o prin ochii unui vizitator. Pe masă erau teancuri de cărți și reviste. Pe brațul canapelei, cineva lăsase o mască de Halloween și un morman de rufe spălate. O pereche de chiloți de-ai ei își croise drum în spate, înspre perne. Thierry se uita la televizor, nepăsător la dezordinea din jurul lui.

- Doamnă Delancey, sper că nu am venit într-un moment nepotrivit...

- Nu, nu, a spus ea, făcând un gest împăciuitoare din mână. Îmi pare bine să vă văd! Era... sus.

Kitty stătea în scaunul cu tapițerie roșie din damasc, cu picioarele strânse sub ea. Țesătura scaunului se rosesese într-atât, încât umplutura gri începuse să dea pe afară; o urmărea cu privirea pe Kitty cum încerca să o îndese la loc pe furiș.

- Domnul Cartwright a venit să vorbească despre bani, a spus ea. Ceaiul tău e acolo, mamă.

- Desigur. Mulțumesc.

Era contabil? Consilier financiar? Avocat? Laurent avusese mereu de-a face cu astfel de oameni.

- Vreți să semnez ceva? a continuat ea.

Domnul Cartwright s-a aplecat înainte, ceea ce nu era ușor din cauză că spătarul era mai jos cu cel puțin cincisprezece centimetri decât genunchii lui.

- Nu chiar. De fapt... poate ar fi bine să purtăm această discuție... în altă parte, a spus el, uitându-se cu subînțeles la Thierry, apoi la Kitty.

Thierry a închis supărat televizorul.

- Poți să te uiți în camera lui Mary, scumpule. Sunt sigură că nu s-ar supăra.

- E stricată telecomanda acolo, a intervenit Kitty.

- Ei bine... atunci...

Însă Thierry plecase deja.

- Eu rămân aici, a spus calm Kitty. Uneori, în doi e mai ușor să-ți amintești anumite lucruri.

- Fiica mea este... foarte perspicace pentru vârsta ei.

Domnul Cartwright a părut stânjenit, dar apoi și-a dat numai-decât seama că trebuia să se descurce cu acest aranjament.

- Am încercat să dau de dumneavoastră de câteva săptămâni bune, a început el. M-am gândit că aveți imaginea de ansamblu a situației financiare acum că... s-a așternut praful.

A roșit din pricina alegerii propriilor cuvinte. Servieta îi era pe genunchi și, deschizându-i capacul într-o manieră în care sugera că acesta era cel mai plăcut moment din întreaga lui zi de lucru, a scos un vraf de hârtii și le-a așezat în grămezi ordonate pe măsuta de cafea. S-a oprit după ce a ajuns la *Teanc*.

- Mama nu verifică poșta, a spus Kitty drept explicație. Așteptăm până când se adună suficientă corespondență cât să o poată răni.

- O să sortez și corespondența, Kitty. Am rămas doar... puțin în urmă.

Isabel i-a zâmbit stânjenită domnului Cartwright, care nu reușea să-și ascundă oroarea la vederea mormanului înclinat de plicuri nedesfăcute.

- Probabil din această cauză nu v-am răspuns, a adăugat Kitty.

- Poate ar fi... înțelept să vă uitați la ele, a spus el cu băgare de seamă. Posibil să fie facturi.

- A, stați liniștit, a răspuns Kitty. Eu deschid orice e roșu, completez cecul, iar mama îl semnează.

Isabel i-a sesizat dezaprobarea. O mai observase și pe chipurile altor mame când le spunea că dacă se ocupă de gătit sau că nu le știa numele prietenilor de la școală ai copiilor. Și devenise și mai evidentă pe fețele celor care i-au vizitat de când cu moartea lui Laurent, atunci când vedeau în ce hal ajunsese casă. Ocazional, mai observa acest lucru și la Mary, atunci când Isabel striga din pat în loc să îi ajute pe copii să se pregătească pentru școală. Însă perioada aceea, când simțise că aproape își pierduse mințile, când îl văzuse cu tot felul de chipuri și urlase la Dumnezeu pentru că i-l luase, trecuse. Doar că nici să iasă din durere nu era ușor.

Domnul Cartwright a luat un pix și a închis servieta.

- Nu vă aduc vești bune.

Lui Isabel mai că îi venise să râdă. „Soțul meu e mort“, se gândise ea. „Fiul meu e încă în șoc și refuză să vorbească. Fiica mea a îmbătrânit douăzeci de ani în nouă luni și nu vrea să recunoască faptul că ar fi ceva în neregulă. Iar eu a trebuit să renunț la singurul lucru pe care îl făceam cu plăcere, ceea ce mi-am jurat că nu voi face niciodată, și dumneata crezi că îmi aduci vești proaste?“

- Acum că a trecut ceva timp și ăăă... că partea juridică a chestiunii s-a lămurit, am studiat pe îndelete situația financiară a lui Laurent și mi-e teamă că nu e la fel de... solidă pe cât părea.

- Solidă?

- Mă tem că nu v-a lăsat pe cât de mult v-ați fi așteptat.

„Asta nu e nici un dezastru“, ar fi vrut ea să spună. „Banii nu au fost niciodată importanți pentru mine.“

– Dar avem casa. Și asigurarea lui de viață. Nu poate fi așa de rău. Domnul Cartwright revedea foaia de hârtie pe care o avea în mână.

– Aveți aici un rezumat, a spus el. În partea stânga-sus sunt bunurile lui, iar pe cealaltă parte a listei este ce deținea domnul Delancey până când... s-a dus.

– A murit, l-a corectat ea. Urăsc expresia aia, a continuat să bombăne, surprinzând privirea plină de reproș a lui Kitty. A... a murit. Soțul meu a murit.

Nu aveai cum să îndulcești situația. Trebuia să sune la fel de clar și de dur pe cât era.

Domnul Cartwright a rămas tăcut, în vreme ce Isabel și-a înghițit nodul din gât.

Roșind, a luat foaia de hârtie și a continuat:

– Îmi pare rău, a spus ea distrată. Chiar nu-mi plac cifrele. Ați putea să-mi explicați dumneavoastră?

– Pe scurt, soțul dumneavoastră a ipotecat casa din greu pentru a vă putea menține stilul de viață. Se baza pe posibilitatea ca valoarea proprietății să crească. Se poate întâmpla și asta, caz în care situația dumneavoastră nu ar mai fi așa de rea. Însă cea mai mare problemă este aceea că, atunci când a făcut extindere de ipotecă, nu și-a crescut și asigurarea de viață pentru a acoperi noua sumă. Ba mai mult, a încasat banii de pe una dintre polițe.

– Noua slujbă, a bălmăjit ea. Ne spunea că noua slujbă avea să îi aducă bonusuri grase. Nu prea înțelegeam... nu am înțeles niciodată prea bine cu ce se ocupă, a făcut ea, zâmbind în semn de scuze. Ceva despre... piețe în curs de dezvoltare?

El o privea de parcă totul ar fi trebuit să fie înțeles de la sine.

– Eu nu... Ați putea să ne spuneți ce înseamnă toate astea pentru noi?

– Casa nu este achitată. Valoarea asigurării de viață înseamnă că este acoperită mai puțin de jumătate din suma datorată, rămânând astfel o datorie semnificativă de plătit, datorie pe care nu cred că o veți putea achita. Până acum, banii rămași în contul

dumneavoastră comun și în cel de economii au reușit să o acopere, dar mă tem că a mai rămas puțin. Veți primi o parte din pensia soțului și poate că se vor mai adăuga și alte mici beneficii, doar că trebuie să găsiți o cale de a vă plăti și restul ipotecii, dacă doriți să păstrați casa.

Era ca o cioară care croncănea, un sunet urât, invaziv. La un moment dat, a încetat să-i mai audă cuvintele și nu îi mai auzea decât jargonul. Asigurare. Plăți. Decizii financiare. Toate acele lucruri în privința cărora se simțea cel mai puțin capabilă. Se gândea că avea să se aleagă cu o migrenă.

A tras aer adânc în piept și a spus:

– În cazul acesta, domnule Cartwright, eu ce pot să fac?

– Să faceți?

– În privința investițiilor lui? A economiilor. Trebuie să fie ceva pe care îl pot vinde ca să acopăr ipoteca.

Nu era sigură că mai folosise acest cuvânt până acum. „Nu am pretins niciodată că înțeleg o iotă din toate astea“, îl certa ea pe Laurent, „asta trebuia să fie treaba ta!“

– Trebuie să vă mai spun, doamnă Delancey, că, în ultimele luni de viață, domnul Delancey a avut cheltuieli mari. Aproape că și-a golit mai multe conturi. La fel ca în privința sumelor încasate de pe asigurarea de viață, toți banii rămași vor trebui să fie folosiți pentru a-i achita cardurile de credit și ăăă... niște plăți restante pentru pensia alimentară a fostei soții. După cum știți deja, dumneavoastră, în calitate de soție, nu veți avea de plată nici un impozit de succesiune, dar vă sugerez ca, între timp, să vă reduceți cheltuielile la minimum.

– Pe ce a dat banii? a întrebat Kitty.

– Mi-e teamă că va trebui să îi consultați extrasele de cont ca să vă faceți o idee. Majoritatea cotoarelor din carnetele de cecuri sunt goale.

Isabel a încercat să-și aducă aminte ce făcuseră în acele ultime luni. Dar, la fel cum se întâmplase în primele săptămâni de la moartea lui, timpul îi încețoșase memoria. Anii petrecuți alături de Laurent deveniseră o vâltoare amorfă și schimbătoare de amintiri. Duseseră o viață bună, se gândea ea cu jind. Vacanțe lungi în sudul

Franței, mese la restaurant de mai multe ori pe săptămână. Nu se întrebase niciodată de unde veneau banii.

– Asta înseamnă să renunțăm la taxele de școlarizare? La dădacă? Aproape că uitase că era și Kitty acolo. Acum observase că fiica ei își lua notițe.

Domnul Cartwright s-a întors ușurat spre Kitty, ca și cum ei doi vorbeau aceeași limbă.

– Ar fi un lucru cât se poate de înțelept, desigur.

– Și practic ne spunei că am putea să pierdem casa.

– Vă înțeleg că... doamna Delancey nu mai are... un venit stabil. Poate că v-ar fi mai ușor să vă mutați într-o zonă mai ieftină, să reduceți cheltuielile gospodăriei.

– Să ne mutăm din casa asta? a întrebat Isabel uimită din cale-a-fară. Dar este a lui Laurent! Aici ne-am crescut copiii. Prezența lui e în fiecare cameră. Nu ne putem muta.

Kitty își luase aceeași expresie serioasă pe care o adopta încă de când era mică, atunci când se lovea și se străduia să nu plângă.

– Kitty, scumpo, du-te sus. Nu-ți face griji, mă descurc eu cu asta.

Kitty a ezitat o clipă, după care a părăsit încăperea, cu umerii dubios de rigizi. Domnul Cartwright a urmărit-o cu privirea, părând stânjenit, ca și cum el ar fi fost responsabil pentru durerea provocată.

Isabel a așteptat până când s-a închis ușa.

– Trebuie să fie ceva ce putem face, a spus ea cu disperare în glas. Dumneavoastră vă pricepeți la bani. Trebuie să fie ceva de făcut astfel încât copiii să rămână aproape de tatăl lor. L-au iubit. Probabil că ei l-au cunoscut mai bine decât am făcut-o eu, care lucrăm atât de mult. Nu le pot face asta, domnule Cartwright.

El se făcuse roșu la față. S-a uitat lung la hârtii, împrăștiindu-le puțin.

– Sunteți sigur că nu avea nici o proprietate în Franța? a întrebat ea.

– Mi-e teamă că nu are decât datoriile acolo. Pare că s-a oprit din a-i plăti pensia alimentară fostei soții cu aproape un an înaintea morții. Sunt destul de sigur că avem aici o situație destul de clară.

Și-a adus aminte că Laurent se plânsese în privința pensiei alimentare. Nu aveau copii împreună, obișnuia el să bombăne. Nu înțelegea de ce *femeia aceea* nu se putea întreține singură.

- Ascultați, doamnă Delancey, chiar nu văd o modalitate de a vă reorganiza datoriile. Chiar dacă renunțați la dădacă și vă duceți copiii la o școală publică, o să rămâneți cu o sumă destul de mare de plată.

- O să vând ceva, a spus ea. Poate deține niște artă valoroasă. S-ar putea să fie câteva cărți la prima ediție prin bibliotecă. Și-a îndreptat privirea înspre selecția haotică de cărți zdrențăroase și a recunoscut în sine ei că asta era puțin probabil. Nu le pot face asta, a reluat ea. Au suferit și așa destul.

- Nu ați vrea să vă reîntoarceți la lucru?

„Nici nu ai idee cât aș vrea”, și-a spus în sine ei.

- Cred că acum copiii au nevoie ca... singurul părinte..., a început ea, apoi și-a dres glasul, să le fie alături. Iar ce câștig la orchestră nu a fost niciodată suficient să acopăr cheltuielile gospodăriei.

Domnul Cartwright a murmurat ceva ca pentru sine, răsfoind paginile înainte și înapoi.

- Ar mai fi o posibilitate, a spus el.

- Știam eu că vă veți gândi la ceva! a exclamat ea cu entuziasm.

El a parcurs lista cu degetul și a zis:

- Mi-e teamă că nu e vorba despre o sumă de încasat. Dar, din câte știu eu, cel mai valoros bun pe care îl dețineți în afara casei este... vioara dumneavoastră.

- Poftim?

El s-a întins după calculator, introducând cu dexteritate niște valori.

- Am înțeles că este o Guarneri? Ați asigurat-o pentru o sumă cu șase cifre. Dacă o vindeți cam cu același preț, nu o să fie suficient cât să acopere și taxele de școlarizare, dar veți putea păstra casa, a zis el, întinzându-i calculatorul. Am calculat cu tot cu comision, dar chiar și așa, veți putea să vă achitați de datorie. Ar fi o mișcare înțeleaptă.

- Să-mi vând vioara?

- Face mulți bani. Într-un moment în care vă trebuie cu disperare.

După ce a plecat, Isabel s-a dus la etaj și s-a întins pe pat. A rămas cu privirea ațintită în tavan, amintindu-și de toate acele nopți în care îl simțise pe Laurent deasupra ei, de serile pe care le petrecuse citind sau vorbind despre nimicuri, neștiind că astfel de obiceiuri domestice puteau fi un lux, de nopțile în care dormiseră între ei cu bebelușii lor, uitându-se la ei și unul la altul, copleșiți de uimire.

Și-a trecut mâna peste cuvertura din mătase. O astfel de plăcere a simțurilor părea inutilă acum. Cuvertura în sine, cu broderia ei roșie și bogat ornamentată, era mult prea senzuală, ca și cum își bătea joc de statutul ei solitar. S-a luat în brațe, încercând să își înăbușe valul de tristețe care o invadea, acea senzație de amputare care o lovea de fiecare dată când se găsea singură în patul vast.

Prin perete, auzea sunetul înăbușit al televizorului. Și l-a închi-puit pe fiul ei stând cocoșat dinaintea lui, probabil pierdut în vreun joc video. O vreme, sperase că poate vreunul dintre copiii ei avea să dezvolte o pasiune pentru muzică, însă, la fel ca tatăl lor, nu aveau cine știe ce talent și încă și mai puțină înclinație. Poate că asta era să fie, s-a gândit ea. Poate că nu era loc decât pentru o singură persoană care să-și urmeze visurile în această familie. Laurent m-a răsfățat. Mi-a îngăduit să fiu eu cea norocoasă.

A auzit-o pe Mary ajungând acasă și purtând o scurtă conversație cu Kitty. Apoi, știind că nu avea să-și mai permită multă vreme luxul de a rămâne acolo, s-a ridicat, a netezit cuvertura și a coborât încet la parter. A găsit-o pe Kitty, stând picior peste picior la măsuța de cafea. În fața ei, *Teancul* era împărțit în mai multe grămezi mai mici de plicuri maro sau cu scris de mână, subdivizate pe adrese.

- Mary a plecat la supermarket, a spus fiica ei, sortând încă un plic. M-am gândit că poate ar trebui să deschidem câteva dintr-astea.

- O fac eu. Nu e nevoie să mă ajuți, scumpa mea, a spus Isabel, aplecându-se să o mângâie pe fiica ei pe păr.

- E mai ușor dacă ne ocupăm amândouă.

Nu era nici o urmă de reproș în vocea ei, ci doar simț practic, ceea ce a făcut-o pe Isabel să se simtă recunoscătoare și vinovată deopotrivă. Laurent îi spunea lui Kitty „bătrânică“ lui. Acum, își dăduse seama Isabel că, la frageda vârstă de cincisprezece ani, fiica ei își asumase cât se poate de firesc acel rol.

- Atunci mă duc să fac niște ceai, a spus ea.

Mary fusese alături de ei încă de când Kitty era doar un bebeluș. Uneori, Isabel se gândea că dacă îi cunoștea copiii mai bine decât ea. Aerul lui Mary de calmă eficiență fusese cel care îi ținuse pe linia de plutire în aceste ultime luni, stabilitatea ei țesând un fir de normalitate prin ceea ce devenise suprarealist. Isabel nu știa cum avea să se descurce fără ea. Gândul gătitului și al călcatului, al schimbatului lenjeriei, precum și întreaga rutină de lucruri pe care le făcea Mary în fiecare zi, o umplea de disperare.

„Trebuie să fiu puternică“, și-a spus ei înseși. „Se pot întâmpla lucruri mai rele de atât. Peste un an, poate, vom râde din nou.“

Când s-a întors cu cele două căni de ceai, a sărutat creștetul fiicei ei, cuprinsă de recunoștință pentru prezența ei.

- Pe asta trebuie să o plătim cât mai repede, i-a spus, întinzându-i o factură de gaze restantă. Ne amenință că ne vor tăia gazul. Dar scrie jos că poți plăti și prin telefon dacă ai o carte de credit.

Extrasul de cont pe care Isabel doar ce-l deschisese o informa că nu plătise suma minimă în ultimele două luni și adunase ceea ce considera a fi o sumă grotesc de mare la datoria totală și așa uriașă. Nu aveau bani. Așa spusese domnul Cartwright.

„O să mă ocup eu“, îi zisese fiicei ei. Avea să plătească ea facturile. Avea să facă rost de bani. Totul va fi bine. „Ce ar trebui să fac?“ s-a întrebat în sinea ei. „Dacă fac într-un fel, posibil să le frâng inima. Dacă fac în celălalt, cu siguranță mi-o voi frânge pe a mea.“

- Nu îl recunosc pe ăsta, a spus Kitty, întinzându-i un plic gros și elegant, cu un scris ascuțit și distins pe față.

- Pe alea pune-le separat, scumpo. Probabil vreo rudă din Franța care doar ce a aflat vestea.

- Nu, îi este adresat tatei. Și scrie „personal“ pe el.

- Atunci pune-l la cele scrise. Dă-mi tot ce necesită atenție urgentă. Orice altceva, lasă-le pe mai târziu. Nu am energie azi.

Se simțea atât de obosită. De fapt, se simțea obosită tot timpul. Se gândea la ușurarea de a se scufunda între pernele obosite ale canapelei și de a închide ochii.

– O să fim bine, mamă, nu-i așa?

Isabel și-a revenit numaidecât.

– O să fim bine.

Putea suna foarte convingătoare atunci când voia. Își forțase mușchii feței într-un zâmbet încurajator, când, deodată, a încremenit la vederea unei bucăți de hârtie de dinaintea ei, cu semnătura lui Laurent în partea de jos. Imaginea lui semnând i-a apărut în fața ochilor, acea înfloritură expeditivă din cerneală, felul în care rareori se uita la hârtie în timp ce scria. Acele degete pătrătoase, cu unghii de culoarea scoicilor. „Nu le voi mai simți niciodată pe mine. Ținându-mă în brațe.“ De nouă luni, se familiarizase cu astfel de momente: pierderea o lovea fără nici o delicatețe, fără nici un avertisment. Nu era nimic blând la moarte. Se arunca înspre tine ca un val ce se spărgea hoțeste la mal, inundându-te, amenințându-te să te tragă la fund. Cum era posibil ca acele mâini să înceteze să existe?

Mamă, trebuie să vezi asta.

A fost nevoie de toată rezerva de energie ca să-și îndrepte atenția asupra lui Kitty. Își simțea capul ciudat, ca și cum nu reușea să exprime nimic care să nu semene cu o neutralitate.

– Pune doar facturile deoparte, scumpo. „Laurent“, țipă ea pe dinăuntru, „cum ai putut să ne părăsești?“ Uite, ce zici dacă terminăm asta mâine? Cred că... am nevoie de un pahar cu vin, a îngăimat ea, auzindu-și tremurul din voce.

– Nu, trebuie să te uiți la asta, i-a fluturat Kitty o altă scrisoare prin fața ochilor.

„Alte lucruri oficiale de semnat, decide-te. Cum se presupune că ar trebui să fac alegerea asta? De ce trebuie să sacrificăm totul?“

– Nu acum, Kitty, a spus ea, străduindu-se să-ți mențină glasul sub control.

– Dar uite, aici.

Scrisoarea bătută la mașină i-a fost îndesată în mâini.

- Nu știu dacă e o glumă, dar scrie acolo că cineva ți-a lăsat moștenire o casă.

- Nu era totul... puțin dramatic?

Fionnuala era în pauza ei de la repetițiile cu orchestra orașului. Stăteau într-un bistro unde luaseră sute de prânzuri, suficient de aproape de amfiteatru încât să audă contrabasul dublu cum era acordat iar și iar, la câteva game experimentale distanță de un oboi. Isabel se simțea când fericită că era acasă, când resimțea o senzație profundă de pierdere, de data asta a vechii ei vieți și a sinelui. „Acum un an eram inocentă“, și-a spus, „neatinșă de durerea adevărată.“ Acum era stânjenitor de invidioasă pe prietena ei, care continua să vorbească, fără să aibă habar de prăpastia în care se scufundase Isabel. Ar fi trebuit să fiu eu cea care să se plângă de dirijor, cu mintea pe jumătate la adagio, s-a gândit ea.

- Nu crezi că arunci pur și simplu totul peste bord? a întrebat Fionnuala, sorbind din vin. Doamne, ce bun este!

- Așa e mai bine pentru copii, a spus Isabel, scuturând din cap. O casă drăguță la țară, școli bune de stat, un sătuc liniștit. Știi cât de îngrozitoare sunt parcurile din Londra; Mary spune mereu că îi ia jumătate de oră să strângă cioburile înainte ca ai ei să se poată juca.

- Mă întreb doar dacă nu ar trebui să vezi locul ăsta înainte, să nu te pripești.

- Nici nu *avem* timp, Fi! Nu avem bani. Plus de asta, l-am văzut, cu ani în urmă, când eram copil. Îmi aduc aminte că m-au dus ai mei la o petrecere în grădină. Era un loc superb, așa îmi amintesc, a spus ea, aproape convingându-se și pe sine.

- Dar Norfolk? Nici măcar nu e lângă plajă. Și un pas atât de mare de făcut. Nu o să cunoști pe nimeni acolo. Și nici nu ți-a plăcut niciodată prea mult la țară. Nu prea ai stofă de moșier, nu crezi? a făcut ea, aprinzându-și o țigară. Te rog, nu interpreta greșit, dar poți fi... ușor impulsivă, Isabel. Ar trebui să te întorci la muncă și să vezi dacă te descurci. Sunt sigură că oamenii ți-ar găsi treburi în plus de făcut. Ești prim-violonist, pentru numele lui Dumnezeu! Sau ai putea să predai.

Isabel a ridicat o sprânceană.

- În regulă, poate predatul nu a fost niciodată punctul tău forte. Dar tot pare o mișcare extremă... Copiii ce spun?

- Sunt bine, a răspuns ea mecanic.

- Dar asta e casa noastră. Casa lui *tati*, spusese Kitty. Mi-ai spus că o să rezolvi tu.

Isabel s-a mirat de cât de calmă era. „Laurent m-ar ierta“, își spusese. „El nu mi-ar fi cerut să mă despart de vioara mea, pe care chiar el mi-a dăruit-o, nu când mai aveam și alte opțiuni.“

- Cum de iei tu toate hotărârile? Am mai rămas trei în familia asta!

Chipul lui Kitty se înroșise din cauza nedreptății percepute.

- De ce nu putem vinde noua casă? Trebuie să valoreze o avere!

- Pentru că... chiar și după ce am fi achitat impozitul pe succesiune, tot ne-ar mai rămâne o grămadă de datorii, bine? Valorează mult mai puțin decât casa noastră și, pe lângă asta, tot ce vom face de pe urma acestei case ne va rămâne nouă, nu fiscului. Și-a îndulcit glasul, apoi a continuat: Nu mă aștept să înțelegi, Kitty, dar tatăl tău... ne-a lăsat fără nici un ban. Și chiar cu mai puțin de atât. Trebuie să vindem casa asta ca să supraviețuim. Nu o să fie așa rău. Poți să vii înapoi și să-ți revezi prietenii. Iar noua casă este mare, pot veni și ei să stea la noi. În toate vacanțele, dacă vrei.

Fața lui Thierry nu trădase nimic din ce gândea.

- Pur și simplu, nu avem bani, dragilor, spusese ea, încercând să îi aducă înapoi la ea. Trebuie să ne mutăm.

- Tot cred că faci o greșală, a spus Fionnuala, înmuind o bucată de pâine în ulei de măsline, apoi ștergând cu ea farfuria goală. Ești încă zdruncinată, iar acum nu este momentul să iei decizii care îți vor schimba viața.

Judecând după expresia de pe fața ei, Mary părea să gândească același lucru. Însă Isabel trebuia să facă asta acum. Dacă nu ar fi făcut-o, s-ar fi prăbușit. Casa îi oferea o soluție pragmatică. Era singura posibilitate prin care ea putea să-și salveze o parte din viață, de a înceta să mai fie bântuită de lipsa lui. În momentele ei mai bune, își spunea că Laurent fusese cel care îi trimisese noua casă și că o

facuse ca să se ispășească de datorii. Cât despre copii, ei se adaptau ușor, își spunea ea zilnic. Gândește-te la cei cu părinți refugiați, diplomați sau în forțele armate. Aceia se mutau tot timpul. Oricum, posibil să le fie mai ușor dacă s-ar fi îndepărtat de vechea casă.

- Am înțeles că imobilul are nevoie de amenajări, îi spusese avocatul.

Se dusesse să se vadă cu el în persoană, crezând că era doar o glumă.

- Străunchiul meu a locuit în ea, deci nu poate fi chiar așa rău, răspunsese ea.

- Mi-e teamă că nu știu mai multe detalii, îi spusese el, dar vă felicit. Înțeleg că este una dintre cele mai importante case din zonă.

Ea era singura lui rudă în viață, așa că moștenise casa prin firul invizibil al succesiunii *ab intestat*.

- Ți-a luat o groază de timp să ajungi prim-violonist. Și ești al naibii de bună! a spus Fionnuala. Mai mult decât atât, n-o să întâlnești pe nimeni, blocată în pustietatea aia.

- Ce te face să crezi că vreau?

- Nu încă, firește, dar în cele din urmă... Ascultă, nu am vrut să...

- Nu, a răspuns Isabel ferm. Doar Laurent a fost pentru mine. Nu ar putea exista altcineva care să... Vocea i s-a pierdut. E un nou început, i-a spus la fel de ferm Fionnualei. Casa asta este un nou început.

- Ei bine, bănuiesc că asta e important, a spus Fionnuala. Și-a așezat mâna peste a lui Isabel, strângând-o ușor: La naiba, trebuie să mă întorc! Scuze, Isabel, dar Burton e dirijor și știi ce urât face când întârzie.

Pe când Isabel se întindea după poșetă, Fionnuala a spus:

- Nu, nu, e plăcerea mea. Am emoții pentru că mâine înregistrăm coloana sonoră a unui film. Patru ore de stat în același loc pentru patruzeci de minute de cântat. Ieri am calculat cât iau pe nota cântată, iar rezultatul a fost al naibii de bun! A continuat, aruncând niște bancnote pe masă. Poți să râzi de mine când te vizitez. Du-te și vânează o potârniche. Uimește-mă cu noile tale talente de țară.

S-a întins peste masă să-și îmbrățișeze prietena. Apoi s-a tras înapoi ca să-i studieze chipul lui Isabel.

- Când crezi că o să cânti din nou? a întrebat ea.

- Nu știu, a răspuns Isabel... Când copiii o să fie... fericiți din nou. Dar e doar la câteva ore de mers cu trenul. Nu e chiar în Hebridele exterioare.

- Ei bine, grăbește-te. Ne e dor de tine. Mie mi-e dor de tine. Bărbatul care ți-a luat locul e lipsit de orice speranță. Cântă cu capul în jos și se așteaptă să-l urmărim. Ne uităm cu toții gură-cască la el de parcă ne arată ce urmează să facă prin limbajul semnelor.

A luat-o încă o dată în brațe pe Isabel.

- O, Isabel, sunt sigură că o să fie bine, cu noua casă și cu tot! Îmi pare rău că nu te-am susținut mai devreme. Sunt sigură că faci ceea ce trebuie.

„Și eu sunt“, s-a gândit Isabel, în timp ce prietena ei a dispărut după ușile duble, cu vioara sub braț.

Cel mai bine pentru toată lumea.

Uneori, până și ea credea asta.

Capitolul 4

Henry l-a împuns pe Asad din spatele tejghelei, arătându-i ceasul de la mână. Doamna Linnet stătea de aproape douăzeci și trei de minute să cumpere o cutie cu ceai. Era un nou record personal.

– Aveți nevoie de ajutor, doamnă Linnet? a întrebat el.

Ea și-a întrerupt monologul. Avusese drept subiect, într-o ordine aleatorie, camerele de supraveghere, suprafețele de bucătărie din granit, piciorul olog al vecinului ei și o femeie care îi fusese colegă de muncă și a cărei infertilitate o punea pe seama purtatului de ciorapi în pat.

– Nu știu ce să zic despre pliculețele astea de ceai pentru apa dură. Trebuie să ai apă dură ca să le poți folosi? Știu că noi avem calcar. Se depune peste tot pe ibric.

– Calcar? Trebuie să vă fie greu, a făcut Asad.

– E bun pentru brațe, a intervenit Henry, încercând să nu râdă.

Răpăitul lent al ploii bătând în acoperiș a crescut în volum, și toți trei au tresărit de spaimă atunci când un tunet a răsunat de deasupra lor.

– Chiar voiam să-mi fac o cană – și dumneavoastră, doamnă Linnet, ca să puteți aprecia singură ceaiul nostru pentru apa dură, a spus Henry, făcându-i cu ochiul lui Asad și ducându-se apoi în spatele magazinului. Asta dacă nu vă grăbiți prea tare, a mai adăugat el.

Dimineața trecuse încet. Ploaia torențială și vacanța intersemestrială conspiraseră să îi țină pe toți clienții în casă, cu excepția celor mai disperați. Alți proprietari locali bombăneau că li se risipiseră clienții, chiar și cei fideli, atrași acum de ofertele supermarketurilor și de promisiunea livrării la domiciliu. Însă proprietarii magazinului Suleyman and Ross, neîmpovărați de datorii și la adăpostul pensiilor acumulate de-a lungul anilor de muncă la oraș, vedeau astfel de după-amiezi drept un prilej pentru a se apropia de clienții lor. Nu preluaseră magazinul din dorința de a face bani, iar prețurile mici, alegerile neconvenționale în ceea ce privește marfa și atenția oferită le asigurau loialitatea oamenilor. Și, probabil, îi proteja de prejudecățile celor care, la început, nu îi primiseră foarte călduros pe cei care erau cunoscuți acum, diplomatic vorbind – și în ciuda tuturor dovezilor – drept Verii.

Vitrina se aburise, acoperind nenumăratele straturi de ploaie. Asad a dat drumul la radio, iar ritmurile de jazz i-au învăluit pe dată. Doamna Linnet a scos un sunet de plăcere și a pocnit din degete.

– O! a exclamat ea. Mie îmi place Dizzy, dar Kenneth al meu nu suportă jazzul modern, a continuat pe o voce scăzută, conspiratoare. Îl găsește prea... izotonic. Dar, pe de altă parte, cei ca voi v-ați născut pentru el, așa-i?

Asad era prea politicos ca să rămână tăcut mai mult de o clipă.

– Cei ca noi?

Ea a încuviințat din cap.

– Oamenii de culoare, a zis ea, după care vocea i s-a pierdut. Aveți... ritmul în sânge. Știți voi, e genetic.

Asad a rămas puțin pe gânduri, apoi a zis:

– Astfel s-ar explica, doamnă Linnet, de ce într-o zi ca asta nu pot să stau locului.

Deirdre Linnet s-a întors atunci spre ușă cu o ușurare vizibilă.

O voce cunoscută a poruncit câinilor să șadă, iar Byron Firth a intrat în magazin, scuturându-și părul de picăturile de ploaie.

– Bună ziua, Byron, a spus Asad, zâmbind.

– Am nevoie de o felicitare, a spus nou-venitul.

– Sunt în colțul ăla, i-a răspuns Asad. Pentru cineva anume?

- Pentru Lily, a răspuns el încetișor. Nepoata mea. E ziua ei.

Părea o prezență prea masivă pentru magazin, chiar dacă nu era atât de înalt precum Asad, și destul de inconfortabil cu propria persoană, ca și cum încerca în permanență să se facă invizibil. Poate că de-asta lucra în pădure, s-a gândit Asad. În permanență ascuns vederii.

- Bună ziua, domnule Firth, a spus și Henry, întorcându-se cu ceaiul în magazin și cercetând cu privirea pelerina lui Byron, din care picura apă, și cizmele lui pline de noroi. Cred că putem declara faptul că, astăzi, Natura a ieșit victorioasă.

- Unde sunt felicitările făcute de mână, Henry? a întrebat Asad, scanând rafturile. Aveam câteva, nu-i așa?

- Nu le mai avem pe stoc de o căruță de ani, a spus Henry. Se dădeau toate cu patru și cinci și rămâneai cu zecile din cele de unsprezece.

- A, uite-aici, a spus Asad, ținând în mână o felicitare roz, decorată cu paiete. Era o femeie din cealaltă parte a orașului care făcea așa ceva. Asta este ultima, iar plicul este puțin îndoit, dar ți-o las la jumătate de preț, dacă o vrei.

- Mulțumesc.

Byron i-a întins banii, așteptând ca Asad să pună felicitarea într-o pungă maro din hârtie. Salutându-i din cap pe proprietari, a vârat-o în haină și a plecat. Prin geamul aburit, nu era posibil decât să vezi câinii cum se ridică la venirea stăpânului, care s-a lăsat pe vine ca să-i întâmpine.

În tot acest timp, doamna Linnet studiasse etichetele cu neobișnuită concentrare.

- Bărbatul acela a plecat? a întrebat ea, fără să fie nevoie.

- Domnul Firth a părăsit incinta, da, a spus Henry.

- Nu cred că ar trebui să-i serviți pe cei ca el. Îmi face pielea de găină, Doamne!

- Ai vrea tu, a spus Henry în barbă.

- Nu consider că trecutul îndepărtat al domnului Firth are ceva de-a face cu vânzarea unei felicitări pentru ziua nepoatei lui, a răspuns Asad. Întotdeauna a fost amabil cu noi, chiar dacă nu e foarte

comunicativ. Doamnă Linnet, ca o bună creștină ce sunteți, sunt sigur că sunteți familiară cu ideea de pocăință și de iertare.

– După părerea mea, e buturuga mică ce răstoarnă carul mare. Vorba se va răspândi, a spus ea, cu un aer misterios, atingându-și vârful nasului. Vom deveni un magnet pentru tot soiul de lucruri nedorite. Pediatrii sunt următorii.

– Doamne ferește! a făcut Henry, cu ochii mari.

Clopoțelul de la intrare a sunat din nou. În magazin a intrat o fată, o adolescentă, care nu avea mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani. Era udă din cap până în picioare, dar nu avea nici haină, nici umbrelă. Părea oarecum ostentivă, de parcă ar fi bătut cale lungă.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, a spus ea, dându-și părul din ochi, dar nu știți cumva unde – a consultat o bucată de hârtie – e Casa Spaniolă?

Pentru scurtă vreme, în magazin s-a lăsat tăcerea.

– Chiar știu, dragă, a răspuns doamna Linnet. Nu ești deloc departe de ea.

Era evident că își uitase preocupările de până atunci.

– Pot să întreb pe cine te aștepti să găsești acolo?

Fața fetei era lipsită de orice expresie.

– Bătrânul domn Pottisworth a murit de curând, a dat doamna Linnet să explice. Nu mai trăiește nimeni acum acolo. Dacă ai venit pentru înmormântare, mi-e teamă că ai ajuns prea târziu.

– A, știu asta, a spus fata. Trebuie să ne mutăm acolo.

– Acolo unde? a întrebat Henry, care stătea în pragul ușii din spate.

– În Casa Spaniolă. Domnișoara se mută în Casa Spaniolă. Doamna Linnet abia se mai putea stăpâni, având în vedere gravitatea veștilor, spuse ea, întinzând o mână. Ei bine, în cazul ăsta, aproape că vom fi vecine, dragă. Eu sunt Deirdre Linnet..., s-a prezentat ea, aruncând o privire înspre geamul aburit. Presupun că nu ai venit până aici de una singură, nu?

– Mama e în mașină cu fratele meu. De fapt, mai bine aș pleca și eu, pentru că stă camionul de mutări după noi. Ăăă, unde ați spus că este casa?

Asad i-a arătat drumul.

– Luați-o la stânga când ajungeți la indicatorul fermei de porci, chiar la răscruce, apoi urmați drumul până când ajungeți la semnul pe care scrie „Peșteră!“

– Aveți grijă, au spus la unison Henry și doamna Linnet.

– Noi avem deschis până la cinci, a continuat Asad, în caz că aveți nevoie de ceva. Și mergeți cu grijă pe drum. E puțin... neterminat.

Fata și-a notat indicațiile pe bucăți de hârtie.

– Stânga, fermă de porci, dreapta, răscruce, urmați drumul. Mulțumesc, a spus ea.

– Ne mai vedem, a salutat-o Henry, întinzându-i o cană cu ceai doamnei Linnet.

Au urmărit-o cu privirea cum dispare pe șosea. Apoi, după o mică, aproape imperceptibilă ezitare, s-au grăbit la fereastră, ștergând un cerc ca să poată vedea. Prin el, au privit-o pe fată cum se urcă pe locul din dreapta al unui Citroën mare, vechi și uzat. În spatele lui, camionul pentru mutări aproape că bloca întregul sens, ștergătoarele de parbriz scoțându-i periodic la iveală pe cei trei bărbați solizi dinăuntru.

– Ei bine, ce spuneți de asta? a făcut Henry. Niște tineri în casa cea mare.

– O fi ea tânără, a intervenit doamna Linnet, pe un ton mustător, dar asta nu-i o scuză pentru halul în care îi arătau pantofii.

– Pantofii or fi ultima dintre grijile ei, a spus Henry. Mă întreb cum îi vor primi vecinii.

Kitty rămăsese tăcută, în vreme ce mama ei încerca să înainteze de-a lungul drumului de pământ. Din când în când, se uita în oglinda retrovizoare după camionul de mutări, care se legăna periculos în spatele lor, bombănind câte ceva în barbă.

– Ești sigură că pe aici trebuia s-o luăm? a întrebat-o Isabel pe Kitty pentru a patra oară. Nu-mi aduc aminte drumul ăsta.

– Dreapta la răscruce. Mi-am și notat.

Mașina a sărit și a aterizat în bara de protecție din față, după ce dăduse peste încă un șanț cu apă. Kitty a auzit roțile învârtindu-se

în gol pentru câteva clipe, motorul protestând cu gemete, înainte să își reia înaintatul. De jur împrejurul lor tronau pinii, care blocau ce mai rămânea din lumina de după-amiază.

– Nu-mi vine să cred unde e. O să ne trebuiască un tractor să ieșim de-aici!

Kitty se bucura în secret că drumul era atât de prost. Poate că asta o va face pe mama ei să vadă ce idee proastă avusese cu mutarea. Săptămâni întregi se agățase de slaba speranță că Isabel își va recunoaște greșeala și își va da seama cum să jongleze cu finanțele, așa încât să-și păstreze casa. Dar nu. O pusese pe Kitty să își ia la revedere de la școală, de la prietenii ei, chiar în toiul primului semestru, ca să se ducă Dumnezeu știa unde. Și nici nu conta ce spunea mama ei că va ține legătura cu toată lumea; știa că, odată ce nu va mai fi acolo, vorbind prin mesaje și disecând ultimele bârfe, ar fi fost ca și cum nici nu ar mai exista pentru ei. Chiar dacă s-ar întoarce în vizită la vreo două săptămâni, tot ar rata glumele lor și ar fi în urmă cu trendurile de moment.

Ștergătoarele de parbriz se mișcau înainte și înapoi cu întârziere și cu un ușor scârțâit, de parcă fiecare acțiune necesita un efort. „Acum un an, eram fericită“, s-a gândit ea. Păstrase jurnalul de anul trecut și verificase tot ceea ce făcuse, deci știa că acest lucru era cât se poate de adevărat. Uneori, se chinuia singură cu el: *Tata m-a luat de la școală. După cină, am jucat șah și am câștigat. Serialul Neighbours era chiar bun.* Uneori se întreba unde avea să fie peste un an. Era greu de crezut că aveau să se întoarcă în Londra. Greu de crezut că aveau să fie din nou fericiți.

Thierry, de pe bancheta din spate, și-a ridicat puțin căștile de pe urechi.

– Aproape am ajuns, T., i-a spus ea.

– O, haide, Dolores, știi că poți!

Kitty s-a schimonosit. I se părea atât de stânjenitor când mama îi spunea mașinii pe nume. Chiar atunci, au ieșit dintre copaci într-un luminiș spațios.

– Uite semnul! a exclamat Kitty, arătând cu degetul.

– Peșteră! a citit Isabel. Hmm... Aveți grijă!

– Asta e! a spus Kitty, cu ușurare în glas. Despre asta mi-au zis la magazin.

Isabel a mijit ochii prin parbrizul aburit. La stânga se afla o casă cu două etaje, aranjată, care nu arată deloc cu cea din poză. Mașina s-a târât înainte, a dat o curbă mărginită de copaci și iat-o apărută dinaintea lor. O casă din cărămidă roșie, cu trei etaje, cu zidurile acoperite de iederă și cu un acoperiș mărginit de parapeti neregulați. Ferestrele înalte dădeau înspre o grădină atât de năpădită de buruieni, încât numai după gardul viu care o împrejmuia îți mai dădeai seama unde începea și unde se termină sălbăticia. Casa era un amalgam de stiluri, ca și cum cel care o începuse fie s-a plictisit, fie a văzut o poză cu ceva ce i-ar fi plăcut să încerce și a adaptat-o corespunzător. Un zid din silex ducea la parapeti; ferestrele în stil georgian se cuibăreau sub arcade gotice.

Mașina a intrat pe alee și a oprit dinaintea ușii principale.

– Ei bine, a spus Isabel, asta e, copiii!

Lui Kitty, casa i se părea rece, umedă și neprimitoare. S-a gândit cu jind la casa lor din Maida Vale, cu încăperile ei confortabile, cu mirosul de mâncare, condimente și parfum și cu zumzăitul liniștitor al televizorului pornit. E o dărăpănătură, îi venea să spună, însă s-a abținut. Nu voia să-și rănească mama.

– Nu pare foarte spaniolă.

– Dacă îmi amintesc corect, trebuia să fie în stil maur. Iar acolo este lacul. Nu-mi aduc aminte să fi fost atât de întins. Ia te uită!

Isabel a scos un plic mare din torpedou. A scotocit prin el, scoțând o cheie, de care atârna o bucătică de hârtie. Lângă mașină, o magnolie se trezise devreme la viață, florile ei pale sclipind ca niște felinare albe în lumina slabă a înserării.

– Acum, potrivit avocatului, am vândut șaiszeci de acri ca să acoperim drepturile de succesiune și încă douăzeci ca să avem niște bani în cont. Ceea ce înseamnă că ne mai rămân încă șapte acri începând de acolo de la stânga... (aproape se întunecase, așa că era greu să distingi mare lucru dincolo de copaci)... și până în fața casei. Deci avem întreaga priveliște, cu pădurea și cu lacul. Închiptuiți-vă numai! Aproape că avem atâta pământ cât vedem cu ochii!

„Super“, și-a zis Kitty în sinea ei. „O baltă mocirloasă și o pădure înfricoșătoare. N-ai văzut nici un film de groază în ultima vreme?“

– Știți, dacă bunica ar mai fi fost în viață, ar fi moștenit-o ea. A fost fratele ei. V-o puteți închipui locuind într-o casă ca asta? După micul ei apartament?

Kitty s-a gândit că nu-și putea închipui pe nimeni locuind într-o asemenea casă.

– Și apa aia! O... este magic. Lui tati i-ar fi plăcut lacul. S-ar fi dus la pescuit..., a spus Isabel și vocea i s-a pierdut.

– Mamă, nu a mers la pescuit toată viața lui, a spus Kitty, luând sacul de gunoi de la picioarele ei. Mai bine am coborî. Au ajuns cei de la mutări.

Thierry a arătat înspre copaci.

– Bună idee, scumpule. Poți să mergi să explorezi.

Kitty vedea că mama ei se bucură pentru interesul lui Thierry.

– Cum rămâne cu tine, scumpo? Vrei și tu să explorezi?

– Te ajut să te organizezi, a răspuns Kitty. Thierry, îmbracă-te și vezi să nu te pierzi prin pădure.

Ecoul portierelor închizându-se a răsunat în toată valea, în timp ce ele au traversat aleea cu pietriș ud ca să ajungă la ușa din față.

Mirosul a fost cel dintâi care le-a izbit, izul rece și stătut de îndelungată neglijență; note subtile de mucegai ascuns, umezeală ieșită la vedere și putregai ud se amestecau cu aerul mai proaspăt de afară. Cu un sac de voiaj atârându-i pe un umăr, Kitty a lăsat duhoarea să-i inunde nările, deopotrivă fascinată și oripilată.

Nu-i venea să creadă. Era mai rău decât putuse să-și închipuie. Holurile erau acoperite de linoleum crăpat, pe alocuri lipsind bucăți întregi, lăsând astfel să se vadă suprafața nedefinită de dedesubt. Printr-o ușă deschisă, vedea o sufragerie ai cărei pereți erau acoperiți cu un tapet ce părea din epoca victoriană și cu un bufet vopsit alandala, în genul celor pe care le puteai găsi în bucătăriile anilor '50. Două ferestre păreau să fi fost sparte și acoperite cu scânduri, blocând pe jumătate pătrunderea luminii. Din tavan, atârna un fir care nu avea nici măcar conector, darămite bec.

„Nu arată ca o casă în care să poți locui. Nu arată ca o casă care să fi fost vreodată locuită. O să vadă ea acum“, s-a gândit Kitty. „Va fi nevoită să ne ducă înapoi acasă. Nu avem cum să stăm aici.“

Însă Isabel a făcut un gest către fiica ei:

– Hai să aruncăm o privire la etaj. Apoi găsim bucătăria și facem un ceai.

Cele două etaje superioare nu erau deloc într-o stare mai bună. Câteva dintre dormitoare păreau să fi fost închise ani la rândul. În aer stagna răcoarea nefolosinței, iar pe alocuri tapetul se desprinsese fășii-fășii. Doar două păreau cât de cât mai locuibile: dormitorul principal, de un galben-nicotină, unde mai erau încă un pat, un televizor și două dulapuri cu haine care miroseau a tutun, și o cameră adiacentă, ce fusese decorată în anii '70, poate cu vreo două-trei decenii mai recent decât restul casei. Instalația din baie era crăpată și mâncată de calcar, un lichid maroniu scurgându-se din robinete. Podeaua scârțâia sub picioare, iar urmele de excremente sugerau prezența șoarecilor.

„O să vadă ea“, și-a spus încă o dată Kitty, în timp ce ea și mama ei se confruntau cu fiecare nouă oroare. „O să vadă ea că e imposibil aici.“ Aparent, însă, Isabel nu vedea. Din când în când, balmăjea ceva de genul „Cu niște covorașe drăguțe aici...“, ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși.

Kitty a numărat poate vreo trei calorifere ruginite în toată casa. Iar la ultimul etaj, o bucată din tavan lipsea, lăsând la iveală structura metalică alcătuită din drugi și ciment, prin care un picur încet, dar constant, forma o baltă pe fundul unui lighean de tinichea plasat strategic.

Însă bucătăria fusese cea care o făcuse pe Kitty să îi vină să plângă. Dacă se presupunea că bucătăria era inima unei case, aceasta ar fi transmis că locuința era nedorită și neiubită. Era o încăpere lungă, dreptunghiulară, cu geamuri murdare de-o parte și de alta, aflată cu un etaj mai jos față de parter, în care ajungeai coborând câteva trepte din piatră. Era întunecoasă și încărcată de mirosul de grăsime rancedă. Un cuptor vechi se afla lângă chiuvetă, cu ochiuri terne, cenușii și lipicioase de la straturile de substanțe

neidentificate. În celălalt capăt al încăperii se găsea o plită electrică, nu la fel de murdară, dar purtând aceleași semne de abandon. Mai erau și câteva dulapuri în stilul anilor '50, iar rafturile aliniat de-a lungul pereților țineau tot felul de ustensile de bucătărie și pachete cu mâncare, acoperite de praf, excremente de șoareci și, ocazional, cadavrul petrificat al vreunui gândac.

– Ce drăguț! a exclamat Isabel, trecându-și degetele pe suprafața mesei vechi din lemn de pin din mijlocul încăperii. Nu am avut niciodată o masă suficient de mare, nu-i așa, scumpo?

Deasupra lor, bărbații de la mutări tropăiau și cărau niște piese neidentificate de mobilier. Kitty s-a uitat lung la mama ei, ca și cum ar fi fost furioasă. „Casa asta zici că a fost bombardată“, s-a gândit Kitty, „iar mama îndrugă prostii despre mese din lemn de pin“.

– Și ia uite, i-a strigat Isabel de lângă chiuvetă, trezind robinetul la viață. Avem apă rece și curată. Pun pariu că are un gust minunat. Se presupune că apa e mai bună la țară, nu? Sunt sigură că am citit asta pe undeva.

Kitty era prea supărată că să detecteze ușoara notă de isterie din vocea ei.

– Doamnă Delancey? a întrebat cel mai mare dintre bărbații de la mutări, care li se alăturase. Am descărcat primele lucruri în camera din față, dar este destul de umed. Am zis să verific mai bine cu dumnevoastră înainte să continuăm.

Isabel l-a privit fără nici o expresie.

– Să verificați ce?

Bărbatul și-a vârat mâinile în buzunar și a spus:

– Ei bine, nu este... nu este cea mai bună... Poate ați dori să vă puneți lucrurile într-o boxă. Și să stați în altă parte. Până vă puneți puțin pe picioare.

Lui Kitty îi venea să-l îmbrățișeze. În sfârșit, cineva avusese un dram de rațiune.

– Umezeala nu face bine la toate acele piese antice de mobilier.

– Ei, aș! Au ținut câteva sute de ani, pot face față la niște umezeală, a spus Isabel pe un ton dezaprobator. Ne descurcăm noi cu ce e aici. Câteva calorifere electrice vor încălzi numai decît locul ăsta.

Bărbatul s-a uitat la Kitty. În ochii lui, ea a observat un strop de milă.

- Cum doriți, a mai spus el.

Kitty și l-a imaginat pe el și pe ceilalți mirându-se de femeia nebună care își aducea familia într-o dărăpănătură plină de umezeală, în timp ce lăuda o masă din lemn de pin. S-a gândit la fosta lor casă: confortabilă, cu încălzire centrală, cu canapele comode și televizoare imense cu plasmă.

- Ei bine, a spus ea, unde sunt chestiile de bucătărie? Am putea să ne apucăm de curățenie.

- Chestiile de bucătărie?

- Substanțele de curățat. Și mâncarea. Am pus două cutii în fața ușii înainte să plecăm, ca să fim pregătiți.

O pauză scurtă.

- Alea erau pentru noi?

Kitty s-a întors încet cu fața spre ea.

- La naiba... am crezut că erau de aruncat. Le-am lăsat lângă gunoi.

Ce aveau să mănânce? Lui Kitty îi venea să urle. Cum aveau să treacă de ziua de azi? Se gândește la altceva în afară de *muzica aia afurisită*?

De ce trebuia să se confrunte cu așa ceva? Kitty s-a întors cu spatele, așa încât mama ei să nu o vadă cât de mult o ura în acel moment. Ochii i s-au umplut de lacrimi de frustrare, dar și-a înfrânat dorința de a și le șterge. Nu voia ca mama să i le vadă. Dar și-ar fi dorit să aibă o mamă care să fie pregătită și care să se agite ca să facă lucrurile să meargă. De ce mama ei nu putea fi măcar puțin practică? Un val de suferință a cuprins-o atunci pentru tatăl ei, pentru Mary, care ar fi văzut această casa așa cum era de fapt – o uriașă și ridicolă greșeală – și i-ar fi spus lui Isabel că pur și simplu nu aveau de ales. Trebuiau să se întoarcă acasă.

Însă acolo nu era nici un adult. Ci doar ea.

- Mă duc să cumpăr niște chestii de la magazin, a spus ea. O să iau mașina.

Aproape că a așteptat ca mama ei să se opună cu orice preț condusului. Poate chiar s-o întrebe cum își închipuia să facă una

ca asta. Însă Isabel era pierdută pe gânduri, iar Kitty, ștergându-și acum ochii cu una dintre palme, a plecat.

Isabel s-a întors cu spatele, în timp ce fiica ei a ieșit din încăperea, făcându-și disprețul cunoscut cu fiecare pas. A auzit ușa trântindu-se și motorul mașinii pornind. Apoi s-a întors spre fereastră, a închis ochii și a rămas așa multă vreme.

Nu mai ploua, însă cerul era încă înnorat și amenințător, ca și cum nu se hotărâse dacă să ia o pauză sau nu. I-a luat lui Kitty aproape douăzeci de minute să ajungă înapoi la șosea; tatăl ei nu o lăsase să conducă decât pe distanțe scurte în vacanțe, pe terenuri cunoscute sau pe vreun drum privat care ducea spre plajă. Acum, mașina se opintea și gemea din cauza șanțurilor, în timp ce ea se agățase de volan, rugându-se ca roțile să nu rămână blocate și să se trezească de una singură în pădurea aceea înfiorătoare. Își tot aducea aminte de filmele de groază pe care le văzuse și se și vedea alergând printre copaci, urmărită de monștrii din umbră.

Odată ajunsă la șosea, a abandonat mașina și a mers ultimele cinci minute pe jos până în sat.

- Bună din nou, i-a spus bărbatul înalt, de culoare, atunci când a deschis ușa. Ați găsit locul?

- Da, l-am găsit, a spus Kitty, remușcarea citindu-i-se în glas. A luat un coș din sârmă și a început să se plimbe prin micul magazin, recunoscătoare pentru căldura și mirosul de pâine și fructe care umplea aerul.

- Nu era chiar ce vă așteptați, așa-i?

Nu știa dacă era iritată de această întrebare sau de presupunerea că omul acela avusese dreptate, însă ceva la el îi insufla atâta gentilețe, încât i-a răspuns sincer:

- E groaznică, a spus ea cu tristețe. E atât de rău, încât nu-mi pot închipui că cineva chiar a locuit acolo.

El a aprobat din cap, cu înțelegere.

- Lucrurile întotdeauna arată mai rău într-o astfel de zi. O să vezi că o să și se pară altfel când o să fie lumină mai bună. Așa se

întâmplă cu cei mai mulți dintre noi. Uite, a spus el, luându-i coșul. Stai jos. Îl rog pe Henry să-ți facă o ceașcă cu ceai.

- A, nu, mulțumesc.

Parcă și vedea titlurile de ziar doar cu fete dispărute și se întrebă care ar fi fost motivele lui. Nu știa nimic despre oamenii ăștia. Nu s-ar fi gândit să accepte mâncare sau băutură nici de la un vânzător din Londra.

- Cred că mai bine... Mai bine...

- Bună din nou, a spus celălalt bărbat, Henry, venind din spațiile magazinului. Cum ești? Te putem ajuta cu ceva? Putem să și comandăm chestii, știi, dacă nu le vezi la raft. Orice. Salopete, pele-rine de ploaie... Am auzit că aveți nevoie acolo unde stați.

Vorbea cu blândețe și pe un ton scăzut, deși erau doar ei trei în magazin.

- A, și avem niște capcane de șoareci foarte bune. Nu îi omoară pe micii cerșetori, ci doar îi prinde. Poți să îi duci la câțiva kilome-tri depărtare de-a lungul șoselei și să le dai drumul în sălbăticie, a mai spus el, încrețindu-și nasul. E ca o mică vacanță pentru ei, cum îmi place mie să cred. O aventură pentru rozătoare.

Kitty și-a ridicat privirea la primul bărbat, care începuse să-i umple coșul cu lumânări și chibrituri. S-a gândit la întoarcerea spre casă pe drumul ăla. S-a gândit la mâna tatălui său, întinzându-se înspre ea ca să-i îndrepte volanul. A crezut că o să izbucnească în plâns de mai multe ori pe drumul de întoarcere.

- Primul coș e din partea noastră, a spus Henry. Un cadou de bun-venit, nu-i așa, Asad? Dar, dacă îl primești, îțiiei obligația de a veni aici și de a ne spune totul de cel puțin trei ori pe săptămână, a încheiat el, făcându-i cu ochiul.

Prietenul lui, Asad, îl privea de peste umăr.

- Și ascultă-l pe Henry când îți spune ce trece drept noutate pe aici.

- Sunteți atât de răi.

Kitty s-a așezat, afișând un început de zâmbet, probabil primul din acea zi.

- De fapt, mi-ar plăcea o cană cu ceai, a spus ea.

- E totul foarte romantic, a spus Henry, pe când închideau prăvălia. Soți morți, sărăcie, viori... puțin mai interesanți decât ultimii care s-au mutat aici, familia Allenson.

- Toată lumea trebuie să treacă peste o durere, Henry.

- Da, știu, a spus Henry, încuind de două ori, apoi apăsând pe clanță ca să se asigure că ușa e încuiată bine. Dar nu te poți abține să nu te întrebi ce se va întâmpla cu ei de aici încolo. Mai ales că McCarthy și-a luat atât de mult nasul la purtare.

- Doar nu sugerezi că...

- Nu cred că ar fi în stare să le facă ceva, doar că posibil să li se pară că sunt cam izolați. E ditamai casa veche în mijlocul pustietății.

- Mă face să fiu foarte bucuros pentru căsuța noastră.

- Și pentru încălzirea centrală.

- Și pentru tine.

Au privit înspre vârful dealului, unde un șir inegal de pini deșirați se contura la orizont, ducând înspre pădurea unde dispăruse mai devreme Kitty. Asad a întins brațul, iar Henry i l-a luat. Pe când cele două felinare din Little Barton s-au aprins la viață, ei au pornit spre casă.

În anumite momente din an, când copacii foioși își pierduseră frunzele și numai pini rămâneau acoperiți, era cu putință să zărești Casa Spaniolă din cea a familiei McCarthy. Matt stătea cu un pahar cu whisky, uitându-se la lumina care strălucea la una dintre ferestrele de la etaj.

- Vino în pat.

Laura admira spatele musculos al soțului ei, mașinăria incredibilă a mușchilor din umerii săi, pe când ridica paharul la buze. Matt nu îmbătrânise; încă mai purta unele haine pe care le avea de când se întâlneau primele dăți. Ocazional, pusă față în față cu propriile vergeturi, cu lăsarea gravitațională a sânilor, disprețuia acest lucru: acum, însă, simțea un licăr slab de anticipare, o ușoară conștientizare a propriului noroc.

– Vino, stai de o groază de timp acolo.

Și-a lăsat breteaua cămășii de noapte să-i cadă pe un umăr, așa încât să alunece seducător mai spre sâni.

Trecuseră câteva săptămâni bune de acum. Mereu devenea puțin anxioasă atunci când trecea atâta vreme.

– Matt?

– Ce-o să facă cu ea? a îngăimat el, ca pentru sine.

Dispoziția lui proastă se încăpățâna să nu-l părăsească, iar ea a simțit un amestec de disperare și de iritare la aparenta lui hotărâre de a face din casa aceea obiectul fericirii lor.

– N-ar trebui să te mai preocupi așa. Încă se mai poate întâmpla orice.

– Orice-ul acela s-a întâmplat deja, a spus Matt, pe un ton amar. Afurisitul ăla bătrân a lăsat-o străinilor. Nici măcar nu sunt de pe-aici, pentru numele lui Dumnezeu!

– Matt, sunt la fel de supărată că tine. La urma urmelor, eu sunt cea care a depus toată munca. Dar nu o să las asta să-mi amărăscă restul zilelor.

– Ne-a păcălit. Ne-a făcut să umblăm după el ani și ani. Probabil că acum râde de noi de acolo de sus sau unde o fi. Exact așa cum blestematul de bătrân Pottisworth a râs de tata.

– O, nu începe din nou cu asta!

Impulsul seducător s-a evaporat pe dată. Dacă o mai ținea așa, ar fi enervat-o prea mult ca să mai aibă dispoziție de făcut dragoste.

Matt nu păruse să fi auzit.

– Probabil că pusese totul la cale cu luni înainte – poate chiar ani. El și oamenii ăștia noi probabil că au pus totul la cale împreună.

– Nu știa. Nimeni nu a știut. Era suficient de prost cât să nu lase un testament, așa că au dat casa celei mai apropiate rude în viață. Asta e tot.

– Trebuie să le fi spus cu ani în urmă. Au stat acolo, nefăcând nimic, așteptând ca el să moară. Poate că le-au spus până și de idioții de alături care îi duceau mâncare ca să râdă cu toții.

Era o linie atât de fină între dorință și furie. Ca și cum terminațiile nervoase erau pregătite pentru orice.

– Știi ceva? a spus ea nervoasă. Probabil că te urmărește de acolo de sus și râde de tine, cum îți pierzi vremea în fața ferestrei ca un copil bosumflat. Dacă te nemulțumește situația, de ce nu mergi mâine până acolo să afli ce pun la cale?

– Nu vreau să-i văd, a răspuns el cu încăpățănare.

– Nu fi ridicol! Va trebui s-o facem, la un moment dat. Sunt vecinii noștri cei mai apropiați.

El nu a mai zis nimic.

„Ține-l aproape“, și-a spus Laura în sinea ei. „Nu-ți permiți să-i găsești vreo scuză.“

– Uite ce e, a reluat ea, poate că nici n-o s-o mai vrea, acum că au văzut de câtă muncă e nevoie. Au vândut ferma; poate dacă le-ai face o ofertă... Cred că părinții mei ne-ar împrumuta niște bani, a adăugat ea, dând pătura la o parte. Haide, iubire... Avem mare parte din teren și clădirile la un preț bun. Hai să privim partea plină a paharului. Asta e ceva, nu?

Matt a lăsat jos paharul. S-a îndreptat greoi spre baie, oprindu-se atât cât să urle peste umăr:

– La ce naiba ne folosește terenul fără casă?

Capitolul 5

Isabel îngheța de frig. Nu credea să-i mai fi fost vreodată atât de frig. Cumva, frigul din casă îi pătrunsese până la os, astfel că, indiferent de ce făcea, indiferent de câte straturi își punea pe deasupra, căldura nu o ajungea. În cele din urmă, tremurând în întuneric, s-a ridicat și s-a îmbrăcat peste pijamale cu hainele de zi. Apoi și-a întins paltonul lung, din lână, pe pat, împreună cu ce a mai găsit printre hainele copiilor, peste care a pus o cuvertură găsită într-un dulap. Toți trei ajunseseră să doarmă în același pat. Extenuați după despachetatul lucrurilor și după analizatul căror camere erau locuibile și care nu, Isabel uitase să pornească radiatorul în dormitorul principal, așa că, atunci când au urcat la etaj la puțin după ora zece, au avut parte nu de o odihnă binecuvântată, ci de curentul care trăgea din niște găuri nevăzute, de cearșafuri umede și de picuratul intermitent al ploii care, în cădere, lovea în ligheanul de tablă.

Singura cale de a se încălzi părea să stea cât mai strânși unul în celălalt. Sau, cel puțin, asta își spusese. Isabel, cu siluetele copiilor de-o parte și de alta a ei, știa că aveau nevoie de o minimă alinare din partea ei, unul dintre puținele lucruri pe care le putea oferi prin simpla ei existență. „Ce-am făcut?“ s-a întrebat ea. A ascultat cercevelele bătând cu zgomot în geamuri, scârțâitul și pârâitul nefamiliar al casei, tropăitul insistent al creaturilor neidentificate de pe acoperiș. Afară era o tăcere neobișnuită, fără trecerea

constantă și liniștitoare a mașinilor, fără sunetul pașilor pe caldarâm. Întinderea de apă și copacii înăbușeau orice sunet. Bezna era apăsătoare, neîntreruptă de nici o clădire învecinată sau de vreo lumină artificială. Totul părea oarecum primar și era bucuroasă că avea copiii lângă ea. Le-a mângâiat cu blândețe fețele, conștientă de surplusul de libertate pe care le-o oferea somnul lor. S-a întins apoi peste capul lui Thierry, ca să se asigure că husa vioarei mai era încă lângă ea.

– Ce am făcut? a spus ea în șoaptă.

Vocea îi suna nefiresc, imaterial. A încercat să și-l închipuie pe Laurent, să-i audă cuvintele lui de alinare, iar când el a refuzat să-i apară, ea s-a ocărât pentru că venise să se mute aici și a început să plângă.

Întocmai după cum i se spusese, dimineața, lucrurile au părut să fie mai bune. S-a trezit singură în pat. Cerul era senin, cu acea lumină de primăvară timpurie care face ca până și cel mai anost peisaj să pară frumos. Vrăbiuțele scormoneau zgomotos prin gardurile vii, întrerupându-se ocazional ca să zboare mai sus de ferestre, apoi să se așeze din nou. De la parter, auzea radioul și un bâzâit, care îi spunea că Thierry se juca cu mașinuța cu telecomandă pe podelele care răsunau cu ecou. Casa este întocmai ca noi, a fost primul ei gând lucid. A fost golită și abandonată. Acum, însă, va avea grijă de noi, iar noi o vom readuce la viață.

Idea a motivat-o să se dea jos din pat, să treacă prin încercarea de a se spăla cu apă rece, pentru că nici ea, nici Kitty nu îi dăduse de capăt vechiului și complicatului sistem de apă caldă, și să se îmbrace cu aceleași haine pe care le purtase noaptea trecută și cu o zi înainte – nu reușise să găsească cutia în care își împachetase garderoba. A coborât încet scările, observând nenumăratele probleme ale noii lor locuințe, unele pe care nu le observase cu o seară înainte: tencuiala crăpată, cercevele putrezite, câte o scândură lipsă din podea... Erau fără de sfârșit. „Să luăm lucrurile pe rând“, și-a spus în sine ei, atunci când problemele au amenințat s-o copleșească. „Suntem aici și suntem împreună. Asta contează.“ I-au venit în

minte câteva acorduri muzicale: uvertura lui Dvořák din cadrul simfoniei *New World*. Părea potrivită, un semn bun.

Muzica s-a oprit când a ajuns în bucătărie.

- Kitty! a exclamat ea.

Fiica ei muncea de ceva vreme. Rafturile erau curățate, și, deși suprafețele erau încă crăpate și uzate, străluceau acum, fără praf și fără mizerie. Podeaua era cu câteva nuanțe mai deschisă la culoare, iar grădina putea fi văzută prin ferestrele translucide. În chiuvetă, stăteau la înmuiat, în bule fierbinți de săpun, un maldăr uriaș de vase, în timp ce, de pe plita electrică, apă dintr-o cratiță tocmai dădea în clocot. Kitty așază mâncarea la loc pe rafturi. Radioul zumzăia de pe bufet, iar pe masă se afla o cană cu ceai. Isabel fu cuprinsă de plăcere la vederea încăperii reînnoite, dar și de un sentiment de uimire și de vină pentru faptul că fiica ei se ocupase de tot.

- Camera asta este pentru provizii care trebuie ținute la rece, a spus Kitty, arătând către o ușă din lateral. M-am gândit că le putem ține acolo, în loc de frigider, până când rezolvăm cu prizele.

- Nu trebuie doar băgat?

- Ba da, dar nu avem priză, după cum am spus. M-am uitat peste tot. A, da, și am pus și o capcană de șoareci acolo. Nu o să-i omoare, iar după ce vom prinde câțiva, o să-i ducem undeva departe.

Isabel s-a cutremurat.

- Asta dacă nu vrea Thierry să-i păstreze ca animale de companie, s-a oferit Kitty.

Fratele ei a ridicat privirea, plin de speranță.

- Nu, a răspuns Isabel.

- Nu reușesc să fac grătarul să meargă, dar acolo sunt niște cereale și avem pâine și unt. Cei doi bărbați care lucrează la prăvălia din oraș fac pâinea cu mâna lor. E chiar bună.

- Pâine de casă, ce drăguț!

Lui Isabel i s-a pus un nod în gât. „Laurent, ai fi atât de mândru de ea!” și-a zis în sinea ei.

- Dar nu avem decât gem să punem pe deasupra.

- Gemul e numai bun, a spus Isabel. Kitty, ai făcut plita aia să arate minunat! Poate că astăzi vom reuși să o punem în funcțiune. Cred că poate încălzi întreaga casă.

Ideea de căldură i-a stârnit un fel de foame dinăuntru ei.

– Thierry a încercat să facă asta mai devreme, a explicat Kitty, dar a consumat o cutie întreagă de chibrituri și nimic. A, dar ne merge telefonul. Aveam numărul greșit.

Isabel și-a inspectat nouă bucătărie.

– Telefonul! Kitty, ești un miracol!

– E doar un telefon, nu te entuziasma așa, a făcut Kitty, ferindu-se de îmbrățișarea mamei, dar cu zâmbetul pe buze.

Două ore mai târziu, atmosfera din casă nu mai era la fel de optimistă. Boilerul refuza cu îndârjire să pornească, lăsându-i cu perspectiva unei noi zile fără încălzire și apă caldă. Plita nu voia nici ea să se aprindă, iar instrucțiunile îngălbenite pe care le găsiseră în sertarul cu cuțite erau de neînțeles, ca și cum diagramele fuseseră alcătuite pentru un cu totul alt sistem. Thierry fusese să aducă lemne pentru foc, însă umpluse căminul cu bușteni umezi, care scoteau fum și umpleau de funingine camera de zi.

– Poate e coșul blocat, a sugerat Kitty, tușind, în timp ce un pombel în descompunere a căzut pe podea.

Au țipat cu toii, iar Kitty a izbucnit în lacrimi.

– Ar fi trebuit să verifici hornul, prostule! a țipat ea la Thierry.

– Cred că era deja mort, a spus Isabel.

– N-ai de unde să știi asta. Poate că a murit acum.

Thierry a ridicat două degete înspre soră-sa.

– Cum ai putut să fii atât de prost încât să pui lemne ude? a izbucnit ea. Ca să nu mai zic că ai lăsat noroi prin toată casa!

Thierry și-a privit adidașii, care erau plini de pământ lipicios.

– Nu cred că..., a început Isabel.

– Nu cred că ai fi făcut asta dacă Mary ar fi fost aici! a întrerupt-o Kitty.

Thierry a țâșnit afară din cameră, ignorând mâna întinsă a lui Isabel. Aceasta a strigat după el, însă a fost întâmpinată de zgomotul unei uși trântite.

– Chiar a trebuit să fii atât de rea cu el, scumpo? a spus Isabel.

„Dacă Mary ar fi fost aici...” Cuvintele încă o ardeau mocnit pe dinăuntru.

- Aș! Locul ăsta este lipsit de orice speranță! Totul este lipsit de orice speranță! a spus Kitty, trecând cu pași mari pe lângă mama ei și ducându-se în bucătărie. Gospodina veselă din ea dispăruse.

Isabel rămase în mijlocul încăperii pline de fum. Și-a cuprins fața în palme. Nu fusese nevoită să gestioneze certuri niciodată până acum. Mary avea tot felul de mijloace prin care să le înăbușe ori îi convingea să se poarte frumos unul cu celălalt. Aveau să se certe mai mult acum că rămăseseră doar cu ea? Sau fusese doar protejată de ciondănelile și de jignirile de zi cu zi?

- Thierry? Kitty?

A ieșit pe hol și i-a strigat. Habar nu avea ce să le zică atunci dacă aveau să vină la ea.

Ceva mai târziu, când s-a întors nesigură în bucătărie, a găsit-o pe Kitty aplecată la masă, cu o revistă și o cană cu ceai dinaintea ei. Aceasta și-a ridicat privirea, în ochi citindu-i-se vină și sfidare.

- Nu am vrut să țip la el, a spus ea.

- Știu, scumpo.

- Încă este supărat din cauza tatei și a tot.

- Cu toții suntem. Thierry are... propriul fel de a o arăta.

- Doar că locul ăsta este imposibil, mamă! Trebuie să recunoști. Nu avem apă, nu avem nimic. Nu putem să ne încălzim, să ne spălăm. Thierry trebuie să meargă la școala nouă de luni - cum o să-i speli hainele?

Isabel a încercat să pară ca și cum se gândise deja la asta.

- O să mergem la spălătorie. Până când rezolvăm cu mașina.

- La spălătorie? Mamă, ai văzut cum e satul?

- Ei bine, a continuat Isabel, trântindu-se pe scaun, atunci o să mă duc până în următorul oraș. Trebuie să fie o spălătorie pe undeva.

- Lumea nu mai merge la spălătorii. Toți au mașini de spălat.

- Atunci o să spăl lucrurile de mână și o să le usuc cu un uscător de păr.

- Nu putem să mergem acasă? s-a rugat Kitty de ea. O să facem noi rost cumva de bani. Îmi îngheț anul și mă duc la muncă. Sunt sigură că o să găsim noi o soluție. Ne vom descurca.

Isabel a simțit atunci cât de precară era situația lor.

– O să ne fie de foarte, foarte mare ajutor. Și la fel și lui Thierry. Până și să fie sărac, dar acasă i-ar prinde mai bine decât să rămână în locul ăsta. E groaznic. Numai un om al străzii ar locui aici.

– Îmi pare rău, dragă, dar nu se poate. Maida Vale a fost vândută. Și cu cât vei începe să privești această locuință drept noul tău cămin, cu atât mai ușor va fi pentru toată lumea. Acum vezi problemele în detrimentul frumuseții din jur. Imaginează-ți ce ar putea să devină. Uite, a continua ea, pe un ton împăciuitor, toată lumea are dificultăți atunci când se mută într-o casă nouă. O să chem un instalator și o să reparăm sistemul de apă caldă. O să curățăm și hornul. Înainte să-ți dai seama, o să uiți de toate greutatele de acum.

Planul fusese făcut.

– Telefonul merge, așa că o să sun chiar acum.

Cu un zâmbet încurajator, Isabel a ieșit cu pași iuți din bucătărie, nesigură dacă se grăbea înspre un nou început sau ca să scape cât mai repede de expresia de dezamăgire a fiicei ei care îi zdrobea inima.

Jacheta matlasată, cu motive orientale, a mamei ei strălucea cât se poate de nepotrivit în casa tristă și dărăpănată. Kitty a pus deoparte revista, și-a sprijinit capul în mâini, verificându-și vârfulurile despicate ale șuvițelor de păr. Când asta a început s-o plictisească, s-a întrebat ce altceva mai putea găsi de făcut prin bucătărie. Mama o lăuda întruna pentru cât de minunată, practică și isteată era. Dar nu știa că ea, Kitty, se ținea ocupată fiindcă era singura modalitate de a se ține să nu înceapă să plângă. Cât timp lucra, putea pretinde că totul nu era decât o aventură. Vedea diferența pe care o făcea spațiului din jurul ei. Era capabilă să preia controlul, cum ar fi spus consilierul școlii. Însă, de cum se oprea, gândurile îi zburau la tata, la casa din Londra sau la Mary, care îi îmbrățișase și plânsese atunci când pleaseră, de parcă ar fi fost copiii ei. Iar toate acestea o făceau să vrea să țipe la maică-sa, pentru că ea era singura persoană rămasă la care mai putea țipa. Doar că nu putea țipa la ea,

fiindcă încă se resimțea după pierderea suferită. Plus că era fragilă, aproape un copil ea însăși, așa cum le spusese Mary.

- Așa se întâmplă uneori cu oamenii care au talent, îi spusese lui Kitty într-o seară. Ei nu cresc niciodată. Toată energia lor se canalizează pe acel ceva pe care îl iubesc.

Kitty nu își dăduse niciodată seama dacă fusese o critică la adresa ei sau nu.

Însă Mary avusese dreptate, iar când Kitty era mică, urăse vioara atât de mult, încât, deseori, i-o ascundea, urmărind apoi cu o fascinație vinovată cum mama ei întorcea toată casa pe dos, neliniștită, în încercarea de a o găsi. Nu avea voie să o deranjeze pe mama în timp ce repeta, nici să dea televizorul prea tare și nici să o facă pe mama să se simtă vinovată atunci când trebuia să plece în călătorii pentru concerte. Nu avusese voie să se supere că mama nu se juca niciodată cu ea și că nici nu o ajută să confecționeze lucruri din lipici și carton, fiindcă trebuia să-și protejeze mâinile. Cea mai vie amintire din copilărie a lui Kitty era atunci când stătea în fața ușii de la cabinetul de studiu, ascultând-o pe mama ei cântând, de parcă asta ar fi adus-o mai aproape de ea.

Știa că era cât pe ce să rămână singurul copil pentru că mama nu era sigură dacă poate echilibra nevoile a doi copii cu cariera ei muzicală. Și chiar și după nașterea, neașteptată, a lui Thierry, tot nu fusese niciodată la ședințele de la școală sau la meciurile de netball, căci trebuia să repete. Aveau să înțeleagă mai târziu, le spunea tatăl lor, dacă aveau să fie suficient de norocoși să găsească acel ceva la care să exceleze.

Mary îl însoțise la atâtea evenimente, încât mulți oameni credeau că sunt căsătoriți.

Kitty s-a simțit cuprinsă de un val de resentimente din copilărie. „Urăsc casa asta“, și-a spus în sinea ei. „O urăsc pentru că tata și Mary nu sunt aici și pentru că nu pot fi eu însămi.“

Instalatorul promisese să vină dimineața următoare, dar îi avertizase că avea să le ia taxă de urgență pentru deplasarea lui. Oftase din greu când îi spusese că nu știa sigur ce problemă aveau și când îi explicase că nimeni nu mai locuise de mult în această casă.

- Nu vă dau nici o garanție, a repetat el, nu cu sistemele acelea vechi. Posibil să fie înțepenite.

Ea se scuzase la început, apoi s-a înfuriat pe sine.

Coșarul a fost mai prietenos, a fluierat când i-a comunicat adresa și a remarcat că ultima oară când a curățat coșurile alea fusese cu mai bine de cincisprezece ani în urmă.

- Bătrânul era strâns la pungă, a mai comentat el. Și-a dus veacul într-o singură încăpere toată viața, din câte știu eu. A lăsat restul casei să se facă praf în jurul lui.

Era puțin... obositor, fusese Isabel de acord. I-a mulțumit din suflet când acesta i-a spus că avea să vină după-amiază.

- O să vă aduc un sac sau doi cu lemne, dacă vreți. Eu mă ocup de mai toate casele de pe aici.

Perspectiva focului i-a mai ridicat lui Isabel moralul. A pus telefonul în furcă, mirându-se cât de mică și de puțină părea mobila ei în această casă, chiar și cu atâtea camere închise. Focul îi va binedispune pe toți, și-a spus ea.

A încercat să se gândească la modalități de a înveseli melancolicul salon. Focul avea să ajute, firește, dar aveau nevoie și de o cameră în care să se simtă ca acasă, chiar dacă asta ar fi însemnat să le lase goale pe celelalte. Aripa sudică a casei părea mai puțin umedă și neospitalieră. A început să aducă lucruri, un covor, două fotografii, o măsuță și o vază, și le-a aranjat prin cameră, încercând să o facă mai primitoare și mai animată. Covoarele nu acopereau podelele, însă le-a întrerupt întinderea prăfoasă, astupând măcar cele mai urâte dintre noduri. Fotografiiile au obturat crăpăturile din pereți, iar un fotoliu plasat strategic a pus capăt imaginii de igrasie în ascensiune de deasupra plintei. A scuturat perdelele, tușind din pricina prafului ce a ieșit din ele. Apoi și-a evaluat strădaniile. Nu era chiar că la Maida Vale, însă era un început.

Afară, Thierry, o siluetă mică și amărâtă, cu un hanorac de un verde aprins ce contrasta cu fundalul cenușiu și maroniu al peisajului, tocmai ieșea dintre copacii de lângă lac. În mână avea un băț mare, pe care îl asmuțea ocazional asupra plantelor din jur. Își ținea

capul în jos, răsuflarea ieșindu-i în aburi mici și opaci. În timp ce-l privea, l-a văzut ștergându-și de mai multe ori ochii cu mâneca.

Micile ei victorii au părut deodată ieftine și lipsite de importanță. Și-a amintit ceva ce îi spusese cândva un violoncelist atunci când era însărcinată cu Kitty: atâta vreme cât unul dintre copiii tăi este nefericit, nici tu nu poți fi fericită. „Trebuie să mă străduiesc mai mult“, și-a spus Isabel. „Trebuie să transform casa asta într-un cămin, într-un loc care să nu fie dominat de lipsuri. Eu sunt tot ce au.“

Coșarul, domnul Granger, care a venit când a spus că va veni, a șuierat scurt și a curățat trei coșuri cu un minim de deranj și mizerie, având în vedere câtă funingine a scos.

Coșurile sunt ca niște nări, i-a spus el lui Thierry, făcându-i cu ochiul. Au nevoie de o curățare regulată.

Și-a întărit cele spuse suflându-și nasul și arătându-le rezultatele innegrite – o demonstrație care pe Kitty a făcut-o să tresară, iar pe Thierry să zâmbească.

Mai târziu, pe când se lăsa seara, iar copiii stăteau cu domnul Granger, care le arată cum să facă ceea ce numea el „un foc decent“, Isabel a urcat la etaj. Noaptea trecută observase o ușă care dădea înspre acoperișul plat, mărginit de parapeti, așa că adusese cu ea inelul mare de chei care atârna jos, în bucătărie, ca s-o descuie.

Voia să iasă doar pentru câteva momente, să se bucure de priveliștea adusă de poziția ei elevată, de albastrul de gheață și de portocaliul-piersică al apusului de primăvară timpurie reflectat în lac. Exteriorul casei era mai puțin trist și mai plăcut decât interiorul.

Stătuse afară doar câteva secunde când și-a dat seama ce anume îi trebuia. S-a strecurat înapoi în casă, și-a luat vioara din cutie și a dus-o afară. Stând pe lângă parapet, și-a așezat-o sub bărbie, neștiind ce avea să cânte până când nu începea. S-a trezit în primul tempo din Concertul lui Elgar în B Minor.

Cândva, urâse această piesă, găsind-o mult prea sentimentală. La Symphonia, căzuseră de acord că era extrem de lungă și de demodată, dar acum, cât se poate de neașteptat, i-a vorbit, i-a cerut să fie cântată.

Și s-a pierdut în acordurile ei. „Se face aproape un an de când ai murit“, i-a spus ea lui Laurent. „Voi veni aici sus și voi cânta pentru tine. Un recviem al lucrurilor pe care le-am pierdut amândoi.“

Notele căpătau o viață proprie, devenind adânci și pline de pasiune, iar ea le-a auzit înălțându-se deasupra peisajului răcoros de țară, plutind în aerul blând, nemișcat, pe aripile păsărilor de apă. Nu avea nevoie de partituri, de instrucțiuni: concertul, pe care nu-l mai cântase de ani buni, îi făcea degetele să se miște ca într-o osmoză ciudată. Când a ajuns să cânte cel de-al treilea tempo, era deja pierdută, impasibilă la orice altceva în afara simțămintelor ei, care vibrau de-a lungul arcușului și înăuntrul corzilor. *Laurent*. I-a auzit vocea în teme melodice, pierzându-se în provocarea tehnică a compoziției. *Laurent*. De data aceasta nu au mai fost lacrimi, stăpânindu-și toată emoțiile dinăuntrul ei, durerea, mânia, frustrarea, toate transpuse în sunet, mântuită și alinată datorită lui.

Cerul se întuneca din ce în ce, aerul devenind și el tot mai rece. Sunetele se ridicau spre înalțuri, risipindu-se și zburând în zări precum păsările, precum speranțele, precum amintirile. *Laurent*, i-a spus ea pe nume. *Laurent. Laurent...* A continuat până când glasul și gândul i-au fost înecate de sunet.

Asad a dus lada cu fructe înăuntru, Henry grăbindu-se în urma lui ca să-i țină ușa.

- Doamna Linnet era la telefon, a început el. Mi-a zis că femeia cea nouă ascultă muzică la maximum și că o puteai auzi până la mijlocul văii. A mai spus că i-a acoperit emisiunea *Wartime Favourites* de la radio, că sună ca o mulțime de pisici strangulate și că, dacă are de gând să facă la fel în fiecare noapte, o s-o raporteze la Centrul de Sănătate Mentală. Nu părea prea fericită, a încheiat el, rânjind.

Asad a lăsat lada pe raful de fructe.

- Nu e o înregistrare. De două ori s-a oprit. O ascultam în timp ce descărcam fructele. Dacă ieși, o poți auzi.

- Cântă și acum?

Asad i-a făcut semn în față.

– O auzi și de aici.

Cei doi bărbați au ieșit în fața prăvăliei. Cerul se întuneca, iar strada ce ducea înspre sat era goală, cu excepția lor. Ferestrele colibelor aliniată de-a lungul drumului proiectau dreptunghiuri lungi de lumină. Pe ici, pe colo, perdelele sclipeau atunci când erau mișcate.

– N-aud, a spus Henry, scuturând din cap.

– Așteaptă, a spus Asad. Poate că i-a schimbat direcția vântul. Acum..., a făcut el, cu privirea ațintită asupra lui Henry. Auzi?

Henry a rămas cât se poate de nemișcat, ca și cum asta i-ar fi îmbunătățit auzul. Apoi, încet-încet, pe măsură ce acordurile îndepărtare ale viorii s-au făcut auzite, un zâmbet i s-a răspândit pe față. Cei doi bărbați savurau plăcerea de a se lăsa încântați de neașteptat, într-un loc în care era atât de rar.

Un mic zâmbet i-a jucat pe buze lui Asad, în timp ce era transportat, poate, către un loc cât mai departe de răcoarea unui sat englezesc.

– Crezi că știe melodia principală din *Cats*? a întrebat Henry, după ce muzica s-a oprit. Mi-ar plăcea enorm să mi-o cânte. Am putea întreba dacă merge la petreceri.

Sacii de gunoi stăteau îngrămădiți lângă un frasin, în discrepanță față de verdeața abia înmugurită din jur, acoperită cu roua proaspătă a vieții. Spionând de la jumătatea drumului de pământ, Matt a încetinit camionul și a oprit motorul, înjurându-i pe cei care făcuseră mizeria. A coborât din mașină, s-a dus până în dreptul sacilor și i-a luat în spate. „Lucrurile se înrăutățesc pe-aici”, s-a gândit el cu amărăciune, „dacă oamenii preferă să ocolească un kilometru pe un drum de pământ decât să meargă cu mașina până la groapă ca să arunce gunoiul”. Părea un sfârșit numai bun al acelei zile, de-a lungul căreia întâmpinase probleme pe ambele planuri de care se ocupa. Un tâmplar aproape că-și tăiase degetul și era puțin probabil să mai fie în stare de muncă în următoarele săptămâni, și un telefon lung de la Theresa, care se plângea că trecuseră aproape șase săptămâni de când nu mai petrecuseră timp „prețios” împreună. Nu prea pricepea mesajul. Urma să devină o povară.

Se oprise să se șteargă pe mâini cu o cârpă când a auzit o notă prelungă ce-a răsunat de peste vale, diferită de sunetul scos de vreun animal sălbatic sau de vreo pasăre sau, cel puțin, nu una de pe-aici. A rămas nemișcat, ciulind urechile ca să-și confirme ce a auzit. Atunci, muzica a devenit mai clară. Era ceva clasic.

Matt era într-o dispoziție prea proastă ca să fie mișcat. Era doar niște muzică tare ce venea din casa cea mare.

– Asta-mi mai trebuia, fir-ar al naibii! a bombănit el, urcându-se înapoi în mașină. A întins mâna după cheia din contact, uitându-se încă o dată lung la conturul îndepărtat al casei, vizibil numai peste coroanele copacilor, și resimțind senzația familiară că aceasta, acum, îl provoca.

În loc să pornească motorul, s-a mulțumit să rămână pe loc și să asculte.

– Țsta e fitilul, vezi? Pe ăsta vrei tu să-l aprinzi. Deschizi ferăstruica aia de acolo și duci chibritul... Sau, cel puțin, așa funcționează al meu. Al vostru nu pare diferit.

Domnul Granger se uita în interiorul aragazului când a auzit un ciocănit. Isabel, care se oprise din cântat atunci când copiii îi spusese că făcea bărbatul, s-a supărat că fusese întreruptă tocmai când secretele bestiei erau pe cale să-i fie dezvăluite.

– Așteptați pe cineva?

Isabel și-a șters mâinile de pantaloni.

– Nu cunosc pe nimeni, a spus ea, strigând apoi în sus pe scări. Kitty? Thierry? Puteți răspunde la ușă? Domnule Granger, puteți să-mi mai spuneți o dată ce înseamnă atunci când flacăra este galbenă?

Un tropăit la etaj, apoi Isabel a auzit ușa din față deschizându-se și niște pași coborând scările scârțâitoare.

– Nu e nimic în neregulă cu burlanul, a spus domnul Granger. Mi-am băgat capul acolo și practic poți vedea lumina zilei. Nu ar trebui să aveți o problemă cu el.

Ușa de la bucătărie s-a deschis și a intrat un bărbat în haine de lucru, cu mai multe creioane ieșindu-i din buzunarul unei jachete de un kaki spălăcit. Copiii ei veneau în urma lui.

- Totu' bine, Matt? a întrebat domnul Granger. Nu-ți stă în fire să termini înainte de lăsatu' serii. Ai venit să ai o vorbă cu noii vecini, ai? Cred c-o să ai multă bătaie de cap aici, amice.

A durat puțin până când bărbatul să zâmbească și să-și scoată mâna din buzunar. Isabel i-a strâns-o, uimită de duritatea palmei lui.

- Bună, a spus ea, puțin dezarmată. Isabel Delancey. Aceștia sunt copiii mei, Kitty și Thierry.

- Matt McCarthy, a răspuns el.

Evident, se știa atrăgător. I-a venit în minte expresia „bărbat alfa“, pe care nu știa unde o mai auzise.

- I-am învățat să facă un foc strașnic, chiar așa!

- Și mergem să mai facem unul și în dormitor, a spus Kitty veselă.

- O, hai să facem unul în fiecare cameră, scumpo! a propus Isabel, aruncându-i o cutie de chibrituri. Hai să încălzim casa asta cum trebuie!

- Stați așa. Întâi, trebuie să verificați dacă aveți suficiente lemne. În ritmul ăsta, le terminați pe toate până diseară, a chicotit domnul Granger. Vezi, Matt, sunt obișnuiți cu încălzirea electrică. Îmi pare c-am creat doi mici piromani.

- Nu sunteți de pe-aici?

Matt McCarthy o studia intens, iar Isabel s-a întrebat dacă nu cumva avea funingine pe față. A rezistat impulsului de a se șterge.

- Nu, a răspuns ea, zâmbind ca să-și ascundă propria stânjenală. Ne-am mutat de la Londra. Suntem puțin nepricepuți când vine vorba să facem un foc ca lumea. Domnul Granger, aici de față, ne ajută.

- Numai uită-te la aragazul ăsta vechi, a intervenit domnul Granger. Vrea să-l facă să meargă. Am auzit c-o să dea înghețul poimăine. O să înghețe de vii în locul ăsta umed și decrepit.

- Aragazul ăla nu a mai fost folosit de ani buni, a spus Matt McCarthy.

În glas i s-a distins o oarecare notă de afirmare.

- Nu te uita ca și cum nu e nimic în neregulă cu el.

- I-ai pus petrol?

- Petrol? a întrebat Isabel.

- Petrol? a repetat și Matt. Combustibil?

- Are nevoie de petrol?

Domnul Granger a început să râdă.

- Nu-mi spune că nu l-ai hrănit pe bătrân. Iată! Cu ce credeai că merge? Cu aer?

- Nu știu. N-am mai avut așa ceva înainte. Cu lemne? Cu cărbuni? Nici nu m-am gândit la asta, a mărturisit Isabel.

Domnul Granger a bătut-o pe spate, făcând-o să tresară.

- Va trebui să comanzi. Crittendens îți vor livra rapid: spune-le că e o urgență. Vor veni într-o zi sau două să ți-l umple. Alții te vor face să aștepti o săptămână.

- Ce să umple? a întrebat ea, dorindu-și să nu fi fost atât de neputincioasă.

- Rezervorul.

Era prima oară când Matt McCarthy zâmbise sincer. Însă nu era un zâmbet foarte prietenos. Ea și-a dat seama de acest lucru când el a început din nou să vorbească, de data asta pe un ton mai călduros.

- E în spate, lângă hambar. Dar mai bine l-ai pune pe soțul tău să-l verifice de găuri, e puțin cam ruginit.

- Mulțumesc, a spus ea, puțin cam înțepată. Dar nu suntem decât noi.

- Nu mi-ar plăcea să las o doamnă și copiii ei fără apă caldă. Nu e în regulă. Dar măcar veți avea căldură diseară, a spus domnul Granger, ștergându-și mâinile și punându-și pălăria, gata de plecare.

- Îți sunt foarte recunoscătoare, a spus Isabel, scotocind în geantă după portofel.

- Ei, nu vă faceți griji despre asta acum. Ne vedem la sfârșitul săptămânii, după ce v-ați aranjat, a mai zis domnul Granger. Eu locuiesc în zonă, deci vă fac o vizită vineri dimineață, să văd cum vă descurcați. Și vă aduc și o remorcă de lemne, asta dacă reușesc să intru pe aleea voastră. Cu cât faceți mai multă căldură în locul ăsta, cu atât mai bine - se mai usucă puțin, a zis el, arătând spre copacii ce se vedeau de la fereastră. Cred că o să vă descurcați anul acesta, nu, Matt?

Acesta a dat din cap, după care a luat-o în sus pe scări, urmat de Kitty și de Thierry.

Odată plecat, încăperea a părut să se cufunde într-o tăcere neobișnuită. Conștientă de starea bucătăriei și a propriei persoane, Isabel s-a simțit stânjenită, așa cum se simțea în ultima vreme în prezența unui bărbat. Era ca și cum Laurent luase cu el un strat din propria ei piele.

– Deci suntem vecini, a spus ea, încercând să-și recapete calmul. A dumneavoastră trebuie să fi fost casa pe lângă care am trecut când am venit încoace. Ați vrea o cană cu ceai? V-aș oferi ceva mai tare, dar mi-e teamă că e cam debandadă pe aici.

Matt McCarthy a scuturat din cap.

– E cam dezordine, a continuat Isabel, vorbind prea repede, așa cum i se întâmpla cu persoanele care posedau o siguranță de sine neobișnuită. Trebuie să-i dăm de capăt puțin câte puțin. După cum vă puteți da seama, nu suntem cea mai practică familie... Sunt sigură că am o mulțime de lucruri de învățat.

Și-a dat o șuviță lungă de păr de pe față. Își detectase în glas o ușoară notă de disperare.

El s-a uitat la ea neabătut.

– Sunt sigur că o să fiți în regulă.

Laura doar ce terminase de curățat congelatorul din garaj. Și-a șters mâinile de blugi și a mers până la camionetă. Cum știa că era plecat, Matt a surprins-o cu un sărut apăsător pe buze.

– Bună, a spus ea. A fost o zi bună, nu?

– Nu chiar, a răspuns el. Dar se îmbunătățește.

Doamne, cât de bine era să-l vadă zâmbind! Laura l-a apucat de curea și l-a tras înspre ea.

– Poate o îmbunătățesc și mai mult, a zis ea. Am făcut friptură, cu sosul meu special de piper.

Aprecierea lui a venit sub forma unui murmur scăzut, ce a vibrat plăcut pe pielea ei.

El a închis portiera, și-a petrecut un braț după umerii ei și a condus-o la ușa din spate. Ea l-a luat de mână, lăsându-i-o să se odihnească pe clavicula ei, dornică să prelungească momentul.

- Ai primit două cecuri de la slujba de la Pinkerton. Le-am pus la bancă. Ai auzit muzica mai devreme? Anthony a crezut că era o vulpe prinsă în vreo capcană.

- Am auzit-o. De fapt, m-am dus să-i vizitez pe noii noștri vecini.

Laura s-a împiedicat de câinele bătrân, care a schelălăit în formă de protest.

- Vai, Bernie... te-ai dus până acolo?

- M-am gândit că nu strică să îi salut. La urma urmelor, suntem vecini.

A așteptat comentariul înțepător, încrețirea amară a buzei lui. Însă nu a fost întâmpinată de nici una dintre acestea. Te rog, Doamne, fă ca roata să se întoarcă! s-a rugat Laura. Te rog, fă-l să cadă la pace cu asta! Fă-l să fie din nou vesel!

- Ei bine, e un lucru bun. O să trec și eu săptămâna asta, a spus ea, încercând să nu-și lase fricile să i se citească pe chip. Trebuie să-ți mărturisesc, Matt. E grozav să te văd zâmbind din nou. De-a dreptul grozav!

Soțul ei s-a aplecat și a sărutat-o pe nas. Buzele lui se simțeau reci pe pielea ei.

- M-am mai gândit, a zis el.

Capitolul 6

Nu erau multe din generația ei care ar fi putut spune că s-au căsătorit cu primul bărbat de care se îndrăgostiseră, însă în momentul când Isabel Hayden l-a întâlnit pe Laurent Antoine Delancey, a știut că nu mai era nevoită să caute mai departe. Această concluzie, care i-a răsărit în minte pe la jumătatea interpretării Romantei de Beethoven pentru vioară și orchestră, și-a făcut surprinzătoare apariția: nu mai simțise niciodată fiorul unui interes de natură romantică față de vreunul dintre tinerii care o înconjurau, studenți la colegiul de muzică. Hotărâse deja că probabil nu avea să se căsătorească, era o distragere mult prea mare de la muzică. Dar pe măsură ce își interpreta soloul, s-a gândit la bărbatul serios și ciufulit care o scosese la cină la Les Halles cu o seară în urmă – un restaurant adevărat, și nu o cafenea. Îi spusese că nu fusese niciodată atât de mișcat de muzică cum fusese atunci când a ieșit ea din stația de metrou Clignancourt, iar ea și-a dat seama că miticul EL, despre care prietenele ei vorbeau în neștire, ar putea chiar să existe, și că putea să apară la cel mai neobișnuit moment și în cel mai neașteptat chip.

Fuseseră obstacole, firește – cele mai bune povești de iubire le presupun pe toate: o fostă soție, o actriță „nevrotică”, de care încă nu divorțase complet; părinții ei obiectaseră: era, la douăzeci de ani, prea tânără, prea impulsivă – și la fel și profesorii ei de muzică,

care bănuiau că avea să arunce pe apa sâmbetei un talent absolut desăvârșit pentru detaliile mărunte ale vieții domestice. Până și vicarul spusese că diferența de doisprezece ani și distanța culturală dintre francezi și englezi – insinuase posibilitatea existenței unor amante și subliniasse importanța deodorantului – care ar putea duce la eșecul mariajului.

Însă Laurent a întâmpinat toate acestea cu o ridicare din mâini și cu pasiunea lui pentru fata cu părul lung și lucios, în timp ce Isabel a aflat, spre deosebire de multe dintre colegele ei, că mariajul nu trebuie să ducă la dezamăgire, cinism sau compromis. Laurent o iubea. O iubea când adormea la micul dejun, pentru că stătuse trează toată noaptea, încercând să perfecționeze ultimele acorduri ale unei sonate; o iubea când mâncarea pe care i-o pregătise era, iarăși, și arsă, și fără gust. O iubea când se plimbau braț la braț pe Primrose Hill și când încerca să-i cânte bucăți din melodii, acompaniate de mișcări largi cu brațele pe post de tobă mare și de tubă. O iubea când îl trezea la trei noaptea, dorindu-l cu disperare să fie înăuntrul ei, să-i simtă gustul pe buze. El i-a cumpărat vioara Guarneri, lăsându-i-o pe perna hotelului unde stătuseră într-un weekend, râzând atunci când ea a rămas fără cuvinte la vederea ei. O iubea, pur și simplu.

A fost șocată să afle că este însărcinată după luna lor de miere, nefiind sigură dacă era pregătită pentru încă o persoană care să le strice idila. Însă Laurent i-a mărturisit că el își dorise copii încă de la prima căsnicie, astfel că, fiind copleșită încă de pasiunea pe care o simțea pentru el, a decis să-i facă acest dar.

Fusese o sarcină ușoară și, uimită de dragostea adâncă pe care a simțit-o pentru Kitty după ce s-a născut, a încercat să se dedice în totalitate maternității. Bebelușul nu merita nimic mai puțin de atât. Însă fusese lipsită de orice speranță, nu reușise niciodată să stabilească acele obiceiuri misterioase despre care vorbeau asistentele, nu dăduse niciodată complet de capăt grâmezii de rufe murdare și nici nu participase la evenimente cu jocuri la care celelalte mame se adaptaseră atât de ușor. A fost singura dată când ea și Laurent s-au îndepărtat. Ea fusese irascibilă și martirizată, ca și cum ar

fi sacrificat prea mult din ea, trezindu-se astfel că dă vina pe el pentru asta.

- Știi ceva, aș dori-o înapoi pe soția mea acum, îi spusese el cu o afectare pariziană, după ce ea țipase la el din cauza vaselor nespălate, a lipsei de libertăți, e extenuării și a dezinteresului ei pentru sex.

Aruncase spre el cu monitorul bebelușului. A doua zi de dimineață, văzând urma lăsată în perete, și-a dat seama că trebuia să schimbe ceva. Laurent o susținuse.

- Nu o să-mi schimb părerea despre tine dacă ai nevoie să te întorci la muzica ta. Mai ales că e unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine.

Iar după ce a verificat de câteva ori că ceea ce spunea el era adevărat și că nu avea să o disprețuiască pentru asta, au găsit-o pe Mary. Isabel și-a justificat plecarea de lângă frumosul ei copil spunându-și că, astfel, toată lumea era mai fericită.

Plus de asta, Kitty fusese un copil atât de bun. Dacă nu ar fi fost fericită cu Mary sau nu ar fi fost în largul ei cu altcineva în afară de mama ei, nu ar fi ajuns mai puțin zâmbitoare? Mai placidă? Însă toate astea pentru un preț. Și avea să afle că, atunci când venea vorba de maternitate, întotdeauna era un preț de plătit. Kitty fugea mai întâi la Mary dacă se lovea, chiar dacă și Isabel era în aceeași încăpere, iar Laurent discuta în cunoștință de cauză despre copil cu prietenele ei ori despre vreo ședință specială de la școală. Mai era și sentimentul chinător de vină atunci când se afla în vreo cameră de hotel, la sute de kilometri depărtare de copilul pe care îl știa bolnav, sau când găsea în valize biletele tânguitoare pe care scria: *Mami, te iubesc mi-e dor de tine când ești plecată*. Și ei îi era dor de familia ei, împunsă de remușcare. Însă Laurent și Mary îi oferiseră libertatea de a fi ea însăși, de a face ceea ce iubea. Pe măsură ce au trecut anii și întâlnind și alte mame, Isabel și-a dat seama că era una dintre puținele norocoase pe care mariajul și maternitatea nu le privase de propria creativitate. Sau, și mai important, de propria pasiune.

Nu a fost întotdeauna ușor. Laurent încă îi iubea impulsivitatea, îi permitea momentele ei mai nebunatice - ca atunci când i-a învoit pe copii de la școală ca să meargă la o plimbare cu balonul sau când a aruncat la gunoi farfuriile pentru că o deranja culoarea,

însă a uitat să cumpere altele –, dar putea fi și prost dispus dacă simțea că nu era prioritar în mintea ei. A învățat să cunoască semnele pe care i le transmitea el atunci când considera că se adâncea prea mult în muzică. Devenea iritabil, anunțând că ar fi apreciat prezența soției sale din când în când. Își dădea seama când ea făcea repetiții în minte, chiar și atunci când se prefăcea că discută despre ce făcuse Kitty în ziua respectivă. Era suficient de înțeleaptă cât să-i ofere ce avea el nevoie și să-i pună întrebări pertinente despre slujba lui la banca de investiții, chiar și atunci când nu înțelegea în totalitate răspunsurile lui. Slujba lui Laurent era un mister pentru ea. Înțelegea doar că făcea destui bani cât să plătească pentru tot și, ocazional, să îi ducă și în vacanță, moment când își punea vioara deoparte și, vreme de două sau trei săptămâni, se dedica familiei.

Cea mai mare criză a venit însă când s-a trezit însărcinată cu Thierry. La șase ani de la nașterea lui Kitty, s-a holbat la liniuța albastră pe care, în ciuda caracterului evident, nu se așteptase s-o vadă, panicându-se din cauza a ceea ce avea să urmeze. Nu putea să aibă un copil acum: doar ce-și asigurase poziția de prim-violonist la City Symphonia; făcuse turul Vienei, iar Florența urma în primăvară. Își demonstrase că era nepotrivită pentru rolul de părinte cu normă întreagă, chiar și cu un copil atât de îngăduitor precum Kitty.

De câteva ori s-a gândit chiar să nu-i spună lui Laurent.

El s-a arătat, așa cum se așteptase, încântat, apoi îngrozit atunci când i-a spus la ce se gândise.

– Dar de ce? întrebuse el. Ne ai pe mine și pe Mary să te ajutăm. Lui Kitty i-ar plăcea la nebunie o soră sau un frate – doar ne-a rugat de atâtea ori.

– Am convenit, Laurent, a început ea. Am convenit să nu mai avem copii. Nu aș putea face față cu doi.

– Nu poți să faci față nici cu unul, i-a replicat el, iar asta nu m-a deranjat niciodată. Dar nu poți să mă lipsești pe mine – pe noi – de copilul ăsta doar pentru că nu se potrivește cu programul tău.

Expresia de pe chipul lui îi spunea să cedeze. Îi cerea atât de puțin.

Nu și-a mărturisit niciodată gândurile negre pe măsură ce trecea de fiecare etapă a gravidității, nașterea devenind doar o

dată iminentă în jurnalul ei. Și avusese dreptate: când s-a născut Thierry, care a dat din brațe în semn de protest față de propria aducere pe lume, l-a iubit cu aceeași pasiune instinctivă cu care o iubea și pe Kitty. Și a simțit o ușurare teribilă atunci când, trei luni mai târziu, a fost în stare să se întoarcă la lucru.

Isabel și-a înfășurat eșarfa în jurul gâtului și a pornit cu pași mari pe cărarea ce ducea în pădure, tufele de hasmațuchi umede și iarba înaltă prinzându-i-se de ghețe. Era singură pentru prima oară de săptămâni bune. Cu două ore în urmă îi condusesese pe copii la școală, Thierry ferindu-se de sărutul ei, în timp ce Kitty se îndepărtase cu hotărârea ei obișnuită.

Abia așteptase să fie singură din nou – Dumnezeu știe de când nu mai avusese timp doar pentru ea. Însă îi era dor de ei. Fără zgomotul și agitația copiilor, casa părea mult prea tristă, mult prea copleșitoare, iar în mai puțin de o oră își dăduse seama că, dacă nu făcea ceva, avea să cadă în melancolie. Nu putea face încă față despachetatului, nu se simțea suficient de în putere să se apuce de curățenie, care ar fi presupus eforturi sisifice, așa că ieșise la plimbare. La urma urmelor, nu era nimic pe care o plimbare nu o putea rezolva, după cum îi spusese Mary de nenumărate ori.

Hotărâse s-o ia pe scurtătură, prin pădure, înspre magazinul din sat. Simplul act de a cumpăra lapte și ceva pentru cină îi oferise un scop. Avea să facă o tocană sau să frigă un pui pentru când se întorceau copiii acasă.

Cumva, era mai puțin supărător să se gândească la Laurent când era afară. La mai bine de un an, se găsea acum gândindu-se la el în relație cu lucrurile pe care le iubea în loc de cele pe care le pierduse. I se spusese că tristețea nu avea să dispară niciodată în totalitate, dar că va fi mai ușor să-i faci față.

Și-a băgat mâinile în buzunare, respirând în ritmul noii vieți, observând răsărirea bulbilor de la poalele copacilor sau în locul unde fuseseră poate cândva răsaduri cu flori. Poate o să-i fac o

grădină, s-a gândit ea. Deși știa că asta era puțin probabil: săpatul, mânăitul furcii și al foarfecelor ar fi fost prea dure pentru mâinile ei. Grădinăritul era de mult pe lista de activități interzise pentru violoniști.

Ajunsese la marginea pădurii, mergând de-a lungul ei, cu lacul în stânga, încercând să-și amintească unde observase un intrând. L-a găsit și a luat-o pe acolo. De cealaltă parte, pământul era încă și mai compact decât era cel din jurul casei. S-a uitat pentru o clipă în urmă: întinderea ei neagră-roșiatică și ferestrele dispuse asimetric o priveau înapoi fără căldură sau bunăvoință. Încă nu îi aparțineau. Încă nu era căminul ei.

„Nu trebuie să gândești așa“, s-a mustrat singură. O să devină un cămin dacă o s-o facem noi.“ Avea acum apă caldă, deși la un preț exorbitant, și căldură cu un ușor miros metalic în unele încăperi. Instalatorul îi spusese că radiatoarele aveau nevoie de aerisire, însă îi vorbise cu atâta condescendență, încât nu l-a mai întrebat ce înseamnă asta. De vreme ce era o crăpătură mare în cadă, erau nevoiți să se spele într-un lighean de tablă, o stare a lucrurilor împotriva căreia Kitty protesta amarnic în fiecare dimineață.

S-a oprit să examineze niște ciuperci uriașe ce ieșeau din trunchiul putrezit al unui copac, apoi și-a ridicat privirea către cerul înnorat, vizibil printre filigranul de rămurele și crenguțe. Aerul era umed, așa că respira în eșarfă, bucurându-se de căldura care îi ricoșa pe piele. Pădurea mirosea a mușchi, a lemn umed și a descompunere sănătoasă, spre deosebire de umezeala sinistră din casă, unde se trezea deseori întrebându-se dacă nu cumva putrezea ceva în jurul lor.

O crenguță a trosnit, iar ea a rămas nemișcată, mintea ei de orășeancă fiind inundată de imagini cu pădurari nebuni. Și-a ținut respirația, întorcându-se ușor spre direcția din care se auzise zgomotul.

La vreo șase metri depărtare, un cerb uriaș o fixase cu privirea, cu capul ridicat și coarne ca niște licheni, semănând cu ramurile golașe din spate. Din nări îi ieșeau fufioare subțiri de abur, răstimp în care a clipit de câteva ori.

Isabel era prea fascinată ca să se teamă. S-a uitat lung la el, minunându-se că puteau exista în sălbăticie asemenea creaturi, că

în mica lor așezare supraaglomerată mai era încă loc de asemenea animale care umblau libere.

– O!

Posibil ca acel sunet scurt să fi destrămat vraja, căci cerbul s-a întors spre câmpul deschis și s-a depărtat.

Isabel l-a urmărit cu privirea. O bucată de melodie i-a venit în minte: *Preschimbarea lui Acteon într-un cerb*. Animalul a încetinit, șovăind și întorcându-și capul, în timp ce mintea ei era inundată de fanfara arpegiilor care deschideau simfonia, un simbol al tinerilor vânători, fluierul lin în adagio care vorbea despre izvoare susurătoare și despre adieri de vânt.

Deodată, liniștea a fost spulberată de o împușcătură. Cerbul și-a luat tălpășița, împotmolindu-se în pământul nămolos. A răsunat încă o împușcătură, iar Isabel, care inițial se ascunsese după un copac, a țâșnit în câmp deschis după animal, încercând să-și dea seama de unde se auzea împușcătura.

– Oprește-te! a strigat ea, eșarfa alunecându-i de la gură. Oricine ai fi, nu mai trage!

Inima îi bătea nebunește, însă pământul i se adună în cocoloașe în jurul picioarelor.

– Oprește-te! a țipat încă o dată, sperând ca vânătorul nevăzut să o audă.

A încercat să-și dea jos noroiul de pe o gheată cu vârful celeilalte. Cerbul părea că se depărtase, însă inima încă îi bătea nebunește în așteptarea următoarei împușcături.

Atunci l-a văzut pe bărbat traversând cu pași mari câmpul și venind înspre ea, aparent neatins de noroi. I-a văzut pușca, acum îndreptată spre pământ, odihnindu-se în curbura brațului.

Și-a tras eșarfa, așa încât gura îi era acum liberă.

– Ce naiba crezi că faci?

Șocul o făcuse să fie mai vocală decât intenționase.

Bărbatul a încetinit, ajungând în dreptul ei, cu fața înroșită, ca și cum nu se așteptase să fie întrerupt. Probabil că nu era cu mult mai bătrân decât ea, însă înălțimea îi conferea autoritate, iar părul lui negru era tuns brutal de scurt. Tenul lui avea culoarea cuiva

care-și petrecuse iarna la adăpost. Contururile bătute de vânt se transformau în planuri precise.

- Vânez, ce ți se pare că fac? a răspuns el, uimit s-o găsească acolo.

Isabel a reușit să-și elibereze picioarele, însă adrenalina încă îi curgea prin vene.

- Cum îndrăznești? Ce ești tu, braconier?

- Braconier? Vezi să nu!

- Sun la poliție!

- Și ce le zici? Că încercam să sperii o căprioară ca să nu se atingă de recoltă?

- O să le zic că mi-ai încălcat proprietatea!

- Asta nu e proprietatea ta, a spus el, cu un șuier ușor.

- Ce te face să crezi asta?

- Este a lui Matt McCarthy. De aici și până la copacii ăia. Și am permisiunea lui să o curăț de orice consider eu.

În timp ce vorbea, lui Isabel i s-a părut că privește cu subînțeleas la arma lui.

- Mă ameninți? l-a întrebat ea.

El i-a urmat privirea, apoi s-a uitat în ochii ei, cu sprâncenele ridicate.

- Să te ameninț?

- Nu vreau arme în apropierea casei mele.

- Dar nu eram în apropierea casei tale.

- Fiul meu mai vine pe aici. Ai putea să-l nimeresti.

Bărbatul și-a deschis gura, după care a scuturat din cap, s-a ră-sucit pe călcâie și a pornit înapoi de-a lungul câmpului, cu umerii adunați. Ultimele lui cuvinte au plutit înspre ea:

- Atunci o să-l înveți care-s limitele, așa-i?

Pe măsură ce-l urmărea depărtându-se, și-a amintit ultima parte din simfonia lui von Dittersdorf. Cerbul era, în realitate, un tânăr prinț, care fusese preschimbă într-un animal după ce ajunsese în partea greșită a pădurii, ca mai apoi să fie sfâșiat de propriii câini.

Asad verifica ouăle, îndepărtând câte unul sau două din fiecare cutie și punând altele în locul lor. Ouăle organice de la ferma din

apropiere erau toate cât se poate de bune, însă aveau tendința să fie acoperite de... materie organică, iar aceasta nu era tot timpul pe placul doamnelor cu o dispoziție mai sensibilă. Le strângea pe cele murdare în palmă, pregătindu-se să le curețe, când o femeie a intrat în magazin.

O clipă, a rămas în prag, uitându-se prin jur ca și cum ar fi căutat ceva. Purta o haină lungă și albastră, din catifea, al cărei tiv fusese stropit din abundență cu noroi. Asemănarea de familie i-a spus lui Asad cine anume era.

– Doamna Delancey? Mă scuzați puțin până când pun ouăle astea deoparte?

Ochii i s-au făcut mari când și-a auzit numele.

– Nu trec prea mulți străini pe aici, i-a explicat el, ștergându-și mâinile și reîntorcându-se spre ea. Semănați foarte mult cu fiica dumneavoastră.

– A, Kitty, firește.

– Sunteți bine? a șovăit el. Păreți puțin... speriată.

Ea și-a dus mâna la față. Niște mâini frumoase și palide, a observat el. Degete lungi și albe. Tremura.

– Spune-mi, a zis ea, pe aici umblă mulți oameni cu arma?

– Cu arma?

– Doar ce am fost amenințată... ei bine, poate nu chiar amenințată, dar am avut o discuție cu un bărbat cu o armă, pe care l-am prins unde credeam că este proprietatea mea privată.

– Asta ar fi înfricoșător... într-adevăr.

– Mă simt puțin zdruncinată. Nu sunt obișnuită să mă întâlnesc cu oameni care să aibă arme. Nu cred că am mai văzut vreodată vreo armă atât de aproape.

– Cum arată?

Ea i l-a descris.

– Pare să fi fost Byron, cel care se ocupă de terenul domnului Pottisworth. Acum lucrează pentru Matt. Dar cred că folosește doar puști pneumatice.

– Matt McCarthy, a repetat femeia, părând să se gândească la ceva, rămânând apoi descurajată.

- Tocmai voiam să pun ibricul pe foc, a zis el. Mă gândesc că o cană cu ceai fierbinte și dulce este foarte bun pentru starea de șoc. Dați-mi voie să mă prezint: Asad Suleyman.

Ea l-a întâmpinat cu un zâmbet frumos și trist, care exprima numai recunoștință pentru oferta lui. Nu avea o frumusețe convențională, s-a gândit Asad, însă era fără îndoială frumoasă. Iar părul ei era de-a dreptul extraordinar, spre deosebire de al majorității, care putea fi doar bine tuns și colorat.

- Bănuiesc că el trebuie să fi fost, ceea ce mă liniștește. Dar urăsc ideea de a avea pe cineva cu o armă atât de aproape de noi. Și e greu, a spus ea. Nu știu unde se termină pământul meu și unde începe cel al lui McCarthy.

Darjeeling. Arată ca o femeie din Darjeeling. Asad i-a pus o cană în mâini, înclinându-și capul într-o parte.

- Te-ai gândit să-i ceri avocatului actele de proprietate?

- Crezi că o să mi le dea?

- Așa cred, da.

- Mulțumesc mult. Sunt destul de neștiutoare când vine vorba de astfel de lucruri. Nu am foarte multe experiență cu... terenuri.

El a păstrat o tăcere amabilă, sorbind din ceai. Asad o privea pe furiș, încercând să memoreze detaliile pe care Henry avea să i le ceară mai târziu. Îmbrăcată mai degrabă exotic - în nuanțele de maroniu și verde preferate pe acolo. Mâini palide și subțiri. O claie de păr blond-închis, lung, nu foarte îngrijit, care fusese strâns la nimereală într-o coadă - antiteza bobului lucios al fiicei ei. Ochi care îi fugeau puțin în părți, colțurile lor puțin lăsate, probabil marcând recenta îndurerare.

- Nu mă așteptam la asta, a remarcat ea.

- Nu?

- Magazinul dumneavoastră. E frumos. Aveți lucruri pe care le-aș mânca. Șuncă de Praga! Cartofi dulci... Credeam că magazinele din sate sunt pline de lăzi cu mere și brânzeturi sintetice, conduse de femei grase, trecute de prima tinerețe. Nu de...

S-a oprit brusc, stânjenită.

– De bărbați negri și înalți? a sfârșit el propoziția în locul ei. De fapt, sunt somalez.

– Și cum ați ajuns aici? a făcut ea, roșind, probabil gândindu-se că întrebarea ei ar fi putut fi considerată intruzivă. Scuze, nu prea am mai conversat în ultima vreme.

– Nu ai de ce. Am venit aici prin anii '60. L-am cunoscut pe Henry, partenerul meu, și, când ne-am permis, am hotărât să scăpăm de oraș. E o viață liniștită aici... mai prielnică sănătății mele. Sufăr de astm, a explicat el.

– Cu siguranță este mai liniște.

– Dar dumneavoastră, doamnă Delancey, cum supraviețuiți? În casa aceea mare?

El s-a aplecat sub tejghea, de unde a scos o cutie de tablă cu biscuiți, pe care a deschis-o și a îndreptat-o către ea. Ea a luat unul.

– Spune-mi Isabel. Încercăm. E treabă grea. Apa caldă și căldura sunt un lux. Mai avem încă multe de făcut. Am ceva pus deoparte, dar nu mi-am dat seama de proporțiile situației în care ne aflăm. În care mă aflu, s-a corectat ea. E foarte diferit față de ultima oară când am venit aici.

A vrut atunci să-i spună ceva, s-o avertizeze despre faptul că prezența ei posibil să-i fi deranjat și pe alții în afară de îngrijitor, că nu numai de oamenii cu armă ar trebui să se ferească. Însă părea atât de vulnerabilă, încât nu a avut inima să-i sporească grijile. La urma urmelor, nu avea nici el vreo certitudine.

– Întotdeauna veți fi bine primită aici, doamnă Delancey – Isabel, a spus el. Oricând vrei să treci pe aici, voi fi bucuros să beau o ceașcă de ceai cu tine. E valabil și pentru familia ta. Vrem să vă simțiți bine-veniți.

– Nu ai observat!

Matt și-a ridicat ochii din halbă pentru a-i întâlni pe cei oblici și verzi ai Theresei. Era atât de aproape, încât îi simțea parfumul, în ciuda mâncării și a berii din cărciumă.

– Ce să observ?

– Că e ceva diferit la mine.

Ea s-a lăsat pe spate, cu mâinile încă pe bar și cu unghiile date cu oja răsfirate dinaintea lui. În spatele ei, doi bărbați tineri în salopete jucau la păcănele și scoteau tot felul de exclamații.

- Ți-ai făcut unghiile?

- Nu! a spus ea, cu privirea scăpărându-i.

Avea sutienul cu dantelă mov. I l-a zărit urmărindu-i răscoiala gulerului adânc în timp ce se mișca.

- Mai încearcă! i-a ordonat ea.

El și-a lăsat privirea să-i rătăcească de-a lungul trupului ei, ceva ce ea știa că el va face.

- Nu e nevoie să te uiți *atât* de atent, i-a zis ea, prefăcându-se supărată.

- Și dacă-mi face plăcere? i-a răspuns el pe un glas scăzut.

- Mai încearcă, i-a spus ea, părând să aibă un avantaj, el știind însă că o dezechilibrase. Theresa era ușor de citit. Întotdeauna fusese.

- Ai slăbit.

- Lingușitorule.

- Ruj nou?

- Nu.

- Nu știi atunci, a zis el, dându-și pe gât băutura. Nu sunt bun la jocuri.

Atunci și-au intersectat privirile. A, nu? păreau să spună ai iei, iar el și-a amintit cum o simțise cu o săptămâna în urmă, zvârcolindu-se sub el în dormitorul din coliba ei cu tavan jos. A simțit cum i se întărește și s-a uitat la ceasul de la mână. Îi spusese Laurei că se va întoarce la șapte treizeci.

- Matt.

S-a întors și l-a văzut pe Byron ocupând scaunul de lângă el.

- E totul în regulă? Vrei o halbă?

Byron a încuviințat din cap, iar Matt a făcut un gest spre Theresa.

- O Stella, te rog.

- Renunți? a făcut ea îmbufnată.

- Nu mai poate omul să-și bea berea în pace, a replicat Matt către Byron. Bine, renunț. Am și uitat care era întrebarea.

- Părul, i-a explicat ea, cu o mână ridicată de pe dozator. Mi-am făcut șuvițe. În două culori. Uite! a exclamat, lăsându-și capul într-o parte în timp ce a pus paharul pe tejghea și răsfirându-și părul ca să le arate.

- Minunat, a spus Matt cu indiferență, iar după ce ea s-a îndepărtat, s-a întors spre Byron, ca și cum ar fi fost amândoi complici în misterul de nedezlegat al femeilor. E totul în regulă?

Byron și-a băut din bere și a răspuns:

- Nu-i rău. Am pulverizat îngrășământ peste câmpurile din vale. Nu eram sigur de calitatea solului, dar nu arată așa rău. Poate faptul că au stat necultivate până acum le-a făcut chiar bine.

- Grozav! Pentru mine, nu înseamnă nimic, dar Laura va fi încântată.

- Sunt căprioare în luminișul dintre potecă și micul crâng. Azi am văzut un cerb și încă vreo câțiva ieri. Pentru moment, i-am speriat cu niște împușcături, dar se vor întoarce.

- Asta ne mai trebuia. O să ne mănânce toate răsadurile. Să stai cu ochii în patru după ele.

- Noua ta vecină a țipat la mine pentru că am speriat animalele.

- Așa a făcut?

- Practic, m-a acuzat că trăgeam spre ea, a spus Byron, părând stânjenit. Nu știu dacă o să facă ceva în privința asta. Mai bine-i spuneam că nu e decât o pușcă pneumatică.

Matt a scos un hohot de râs.

- Vai, binecuvântați fie orășenii! Vrea să salveze toți puii de Bambi, nu-i așa? Minunat!

Theresa a apărut înapoi după bar.

- Data viitoare când o s-o vezi, a continuat Matt, spune-i c-o să-i facem o mică rezervație naturală. Și să strângă acolo de pe pământul meu toți iepurașii și căprioarele pe care le vrea. Ba chiar o să punem și niște păsări - să zicem câteva ciori și câțiva grauri - pe care să le hrănescă. Poate să fie o Alba-ca-Zăpadă în toată regula.

Byron a zâmbit neliniștit, ca și cum ironia nu era ceva de care se prindea ușor.

- Uite ce e, vorbim mai încolo, dacă vei vrea să lucrezi pentru mine pe o durată nelimitată de timp... Am impresia că terenul lui

Pottisworth va avea nevoie de ceva mai multă îngrijire la anu' și mi-ar prinde bine o mână de ajutor în plus. Ești de două ori cât fiul meu. Știu că nu e cine știe ce în materie de silvicultură, dar ce părere ai?

Byron s-a colorat la față, iar Matt și-a dat seama că tânărul fusese mai îngrijorat în privința slujbei lui decât lăsase să se vadă. Acest lucru, precum și trecutul lui, aveau să fie în favoarea lui Matt - era puțin probabil să ceară un salariu prea mare. Pottisworth probabil că-i oferise o sumă derizorie.

- Ar fi... bine, a răspuns el.

Matt i-a surprins privirea Theresei, făcându-i imprudent cu ochiul. Avea s-o sune pe Laura și să-i spună că urma să întârzie. Ar fi fost păcat să dea cu piciorul seriei. La urma urmelor, era într-o dispoziție cât se poate de bună.

Capitolul 7

- După cum puteți vedea, are nevoie de niște reparații, dar dai banii pentru potențial. Zona asta, după cum știți, începe să devină din ce în ce mai căutată.

Nicholas Trent i-a zâmbit încurajator tinerei care stătea lângă el, în timp ce contempla crăpătura care se întindea de la un colț al cercevelei, precum un fulger.

- Posibil să fie o tencuială nouă, a spus el, urmându-i privirea. Se scorojește repede. Dar nu e nimic din ce nu poate repara un decorator.

Ea a inspectat detaliile, apoi i-a șoptit ceva partenerului ei. După care a spus:

- Unde este cel de-al treilea dormitor? Nu am văzut decât două.

- Cel de-al treilea dormitor, a repetat Nicholas, deschizând o ușă și băjbâind după întrerupător.

- Țsta e dormitor? a întrebat bărbatul, neîncrezător. Nu are ferestre.

Nicholas nu putea contracara cu nimic această afirmație. În trecut, l-ar fi prezentat drept o cămară mai mare.

- E foarte mic, a spus și femeia.

- Este mai economic, a fost el de acord.

Micul spațiu sărăcăcios luminat nu avea mai mult de un metru optzeci pe unu douăzeci.

- Dar, ca să fim sinceri, domnișoara Bloom, a continuat el, sunt puține astfel de proprietăți cu un al treilea dormitor. Majoritatea nu au decât două. Sunt sigur că cei care sunt suficient de norocoși încât să aibă și un al treilea dormitor îl folosesc drept cameră de studiu sau de computer, unde lipsa luminii naturale nu este o problemă. Acum, vreți să vedeți bucătăria?

I-a luat încă douăzeci de minute să le arate și restul micului apartament, în ciuda dimensiunilor sale limitate. Și în fiecare dintre acele douăzeci de minute, Nicholas Trent s-a auzit ridicându-i în slăvi puținele-i avantaje, vocea sa interioară contrazicându-l neîncetat. „E un apartament revoltător“, îi venea să le spună. „E chiar la drumul principal, se află deasupra unei linii de metrou de sub o rută de zbor, pe o stradă care are câte o casă de drogați la fiecare capăt. Destul de posibil să aibă o reducere de preț, fiindcă încăperile care nu au tapet adună umezeala, iar în asta nu a mai rămas nici o caracteristică originală. E urât, e amenajat fără gust, deloc adaptat și nu merită nici o treime din prețul cerut.“

Dar nu avea rost. Știa că, până la sfârșitul zilei, cuplul avea să-i facă o ofertă și că, după toate probabilitățile, nu avea să fie cu mult sub prețul cerut, așa încât negocierile să iasă din discuție. Așa era acum. Proprietățile care ar fi fost date pe două parale cu cinci ani înainte erau acum cumpărate de zor de oameni fericiți să se bage în datorii, iar asta îl năucea.

„Nu vă amintiți ultima criză?“ ar fi vrut el să întrebe. „Nu știți ce vi s-ar putea întâmpla dacă luați un credit ipotecar pentru o astfel de proprietate? Nu vedeți că sunteți pe cale să vă distrugeți viețile?“

- Mai sunt și alții cărora să le arătați apartamentul? a întrebat tânărul, apropiindu-se de el.

- Mai sunt doi după-amiază, a spus el încetșor.

Era răspunsul standard.

- Ținem legătura, a mai zis tânărul, întinzându-i mâna.

Nicholas i-a strâns-o cu recunoștință sinceră. Nu mai erau mulți oameni care să dea mâna, mai ales cu agenții de vânzări.

– Nu vă faceți griji, i-a răspuns el. Dacă se dă ăsta, sunt sigur că veți găsi ceva mai bun.

Vedea pe fața lui că tânărul nu era prea convins de asta. A observat încruntătura scurtă din sprânceană, în timp ce încerca să-și dea seama dacă asta era vreo replică din vânzări sau vreo schemă secretă. „Uite ce-ți fac afacerile cu proprietăți“, s-a gândit Nicholas, cu tristețe. „Ne transformă pe toți în niște fraieri suspicioși.“

– Oricum, decizia îți aparține în totalitate, a adăugat el.

– Ținem legătura, a repetat tânărul, iar Nicholas le-a deschis ușa micului apartament și i-a urmărit cu privirea cum se îndepărtează, cu capul în pământ, închipuindu-și noua lor viață acolo.

– A sunat soția ta, l-a anunțat Charlotte, cu gura plină de ceva ce ar fi putut să fie cereale. Scuze, fosta soție, a continuat ea veselă, întinzându-i o bucată de hârtie. Nu-mi place să-i spun așa. Sună cumva greșit.

Și chiar suna greșit. Nu era genul de cuvânt pe care te așteptai să-l folosești pentru tine. Fost soț. Soț ratat. Ființă umană ratată. Nicholas a luat bucata de hârtie și a îndesat-o în buzunarul pantalonilor.

Biroul zumzăia de activitate. Derek, managerul imobiliar, stătea aplecat peste birou, cu o mână în aer, în timp ce vorbea la telefon. Paul, celălalt agent imobiliar, desena niște instrucțiuni noi pe tabla lor de vânzări. O femeie între două vârste vorbea cu agentul de închirieri, suflându-și nasul din când în când într-o batistă. Ușa de sticlă a biroului s-a închis în spatele ei, înăbușind zgomotul traficului din stradă.

– A, da, și a mai sunat și un Mike nu-știu-cum – voia să te invite la cină. A spus că tu și el vă cunoașteți de mult timp. I-am spus de soția ta, pentru că el nu știa, și a spus că îi pare foarte rău.

Nicholas s-a așezat la birou. *Sun-o pe dna Barr, te rog*, scria pe un bilețel. *Nu e mulțumită de sondaj.*

– Mike nu-știu-cum?

– A spus că locuiește în Norfolk. E frumos acolo.

– Unde în Norfolk?

– Nu știu. Mai peste tot, presupun.

Cumpărătorii casei familiei Drew s-au retras la punctul de schimb. Sun-o pe dna Hennessy urgent, te rog!

A închis ochii.

Kevin Tyrrell vrea să reprogrameze vizionarea proprietății din Arbour Row 46. Spune că nu vrea ca oamenii să-i întrerupă meciul de fotbal.

Trebuia să îi sune pe toți cei patru cumpărători pe care îi avea programați în acea seară. Cu toții aveau să fie dați peste cap. Dar nu puteam întrerupe meciul lui Kevin, nu-i așa?

– Mi-a spus că a fost la nunta ta. Sună atât de grandios, Nick. Tu ne-ai spus că te-ai căsătorit la Doddington Manor.

– Nicholas, a replicat el. Mă cheamă Nicholas.

– Nicholas. Nu știam că familia soției era atât de înstărită. Fosta soție, scuze. Ești un mister. Urmează să ne spui că locuiești în Eaton Square.

Vorbăria i-a fost întreruptă de un telefon.

Eaton Square. Chiar se gândise să-și cumpere o proprietate acolo prin '80, înainte de ultima criză imobiliară, când Londra era încă plină de locuințe șubrede, deteriorate de zecile de ani în care fuseseră date spre închiriere. Locuri gata de modernizare, de transformat în imperii. Încă își aducea aminte de asta, dintre toate apartamentele profitabile, fiindcă avea propria sală de bal. Un apartament în Eaton Square cu o sală de bal. Pe care l-a refuzat, crezând că nu avea să facă un profit suficient de mare.

Era obsedat de casele pe care nu le cumpăraseră, gândindu-se la profiturile pe care nu fusese suficient de curajos ca să le facă.

A oftat din greu. Era timpul s-o sune pe doamna Barr. Nu avea prea mare tragere de inimă.

– Nick?

Derek stătea aplecat deasupra biroului său, așa că a pus receptorul înapoi în furcă. Omul ăsta nu avea deloc simțul spațiului personal. Stătea aplecat atât de aproape, încât îți puteai da seama ce anume mâncase ultima oară după respirație, dar și ce tip de săpun folosește. Nicholas s-a forțat să afișeze o expresie de amabilitate impersonală.

- Derek?

- Au sunat de la biroul central. Nu ne îndeplinim obiectivele. Suntem cu 280 000 în urma celor de la Palmers Green în ceea ce privește comisioanele. Nu e bine.

Nicholas a așteptat.

- Trebuie să urcăm pe tabelă. Până și cei din Tottenham East ne prind din urmă.

- Cu tot respectul, Derek, am vândut patru proprietăți săptămâna asta, a spus Nicholas, încercând să rămână calm. Aș zice că e destul de bine după standardele oricui.

- Și un surdomut orb și ciung de un picior ar fi putut vinde proprietățile alea, la cum se prezintă piața acum. Proprietățile zboară, Nick. Au aripi. Trebuie să insistăm mai mult, să vindem proprietăți mai bune, să obținem profituri mai mari. Și ar trebui să vindem mai mult. Se presupunea că tu ești cel mai bun reprezentant. Când o să începi să te porți ca atare?

- Derek, știi la fel de bine ca mine că mai mult de patruzeci la sută dintre proprietățile din zona noastră sunt foste cămine de nefamiliști. Nu au prețuri la fel de mari și nici aceleași profituri.

- Și cine se ocupă atunci de restul de șaizeci la sută? Familia Jackson. Tredwell Morrison. HomeSearch. Țștia se ocupă. Noi ar trebui să fim cei care să le halească din cota de piață, Nick, luând proprietățile alea pentru noi. Vrem să vedem plăcuțele cu Harrington Estates apărând prin tot orașul ăsta, ca ciupercile după ploaie.

Derek și-a întins mâinile pe după cap, lăsând la vedere două pete de umezeală. A început să se plimbe prin birou, cu mâinile încă ridicate. Întocmai ca un babuin agresiv, s-a gândit Nicholas. După care s-a întors, punându-și la loc palmele pe biroul lui.

- Ce programări ai pentru după-amiaza asta?

Nicholas și-a deschis agenda de birou.

- Ei bine, trebuie să dau niște telefoane, dar vizionarea mea de la Arbour Row a fost amânată.

- Mda, mi-a zis Charlotte. Știi ceva, Nick? Ar trebui să fii pe străzi și să înviezi puțin afacerea.

- Nu înțeleg.

Derek a venit în spatele lui, ridicând un teanc de hârtii lucioase.

- Du-te să împarți niște pliante în după-amiaza asta. Pe străzile mai bune. Laurel Avenue, Arnold Road, pe lângă școală, până în capătul ăla. Le-am printat de dimineață. Hai să vedem dacă reușim să ne facem treaba în stilul nostru, a spus el, aruncând teancul pe biroul lui Nicholas.

Cu coada ochiului, Nicholas l-a zărit pe Paul rânjind la telefon.

- Vrei să las pliante la ușile oamenilor?

- Ei bine, Paul și Gary au programul plin. Și tu cu gura ta ai spus că nu ai nici o programare. N-are rost să plătim vreun băiețandru să o facă, de vreme ce o să arunce jumătate din ele la primul coș de gunoi și o să dea iama să joace biliard. Nu, Nick, a spus el, bătându-l pe spate, tu ești cel mai potrivit. Mă pot baza pe tine să faci treaba așa cum trebuie.

S-a întors la biroul lui, cu brațele ridicate înapoi după cap, parcă în semn de victorie.

- Plus de asta, ți-ar face bine să mai dai câteva kilograme jos. Nu se știe niciodată, poate-mi vei mulțumi mai târziu.

Dacă n-ar fi fost vorba de împărțit pliante, s-a gândit Nicholas după, ar fi fost slabe șanse să accepte invitația la cină a lui Mike Todd pentru sâmbăta aceea. Viața lui socială era aproape inexistentă de când plecase Diana, în parte pentru că primea mai puține invitații - ea fusese dintotdeauna cea sociabilă dintre ei doi -, iar pe de alta, pentru că nu voia să fie nevoit să explice noua situație oamenilor pe care îi cunoscuse. Începuse să recunoască acea expresie de milă oripilată când își dădeau seama cât decăzuse. În ochii femeilor vedea o ușoară simpatie, o privire aruncată liniei părului său care începea să se rărească; la bărbați, un oarecare disconfort,

o nerăbdare abia ascunsă de a depăși subiectul, ca și cum ce i se întâmplase lui ar fi fost molipsitor.

La patru ani de la criza imobiliară, știa că acum arată diferit; ei și-l aminteau în costumul Savile Row, în Audi-ul de ultimă generație, cu șarmul ce-i venea firesc. Neînduplecat. Acum vedeau însă un bărbat între două vârste, cu părul albit de stres, cu tenul deloc bronzat de la excursiile în Geneva și Maldive, lucrând ca negociator la o agenție imobiliară de joasă speță dintr-o parte decadentă a Londrei.

- Te duci la cină până la urmă? l-a întrebat Charlotte, după ce a închis telefonul. Ar fi drăguț să mai ieși puțin.

Avea niște ciocolată pe bărbie. A decis să nu-i spună nimic.

Și iată-l din nou aici, pe cale să treacă din nou prin aceleași lucruri. Cina nu i-ar fi oferit nici o șansă să se eschiveze de la întrebările cu privire la viața lui, fără muzică pe fundal, fără vreun ecran cu imagini mișcătoare de care să se prefacă absorbit. Pe la jumătatea autostrăzii M11, a început să se întrebe de ce naiba acceptase să vină.

Atunci și-a adus aminte de după-amiaza lui de joi, pe care și-o petrecuse rătăcind pe străzile ticsite de gunoi, nenumăratele cutii poștale abandonate, tremurul bizar al perdelelor cenușii, lătratul îndepărtat al câinilor furioși atunci când lăsa pliantul sub ușa. Ploaia care îi ținea în permanență umed paltonul din lână, cândva frumos. Crunta realizare că, la patruzeci și nouă de ani, asta ajunsese să fie viața lui. O perspectivă solitară și neîntreruptă de dezamăgiri și umilințe.

Mike era un tip bun. Nu avusese niciodată atâta succes încât să reprezinte o amintire dureroasă a ceea ce pierduse pentru Nicholas. Și nu o întâlneau pe Diana decât o dată. Asta nu putea să-i fie decât de ajutor. Nicholas a schimbat cu un scrâșnet viteza vechiului Volkswagen, încercând să nu-și amintească schimbarea lină a fostei lui mașini cu cutie automată, aducând mașina pe banda din mijloc.

Nu fusese ușor, îi spusese ulterior contabilul lui, să se prăbușească atât de spectaculos, în timp ce restul pieței era în creștere. Complexul său imperiu de ipoteci, proiecte de dezvoltare și proprietăți de închiriat se năruise precum un castel din cărți de joc. Își cumpăraseră o casă unifamilială cu opt dormitoare în Highgate, punând gaj un depozit nerambursabil pentru a securiza proprietatea împotriva altor dezvoltatori care-i dădeau târcoale. Apoi a picat vânzarea casei sale terminate din Chelsea, astfel că a fost nevoit să ia cu împrumut restul de depozit. A pierdut și alte două înțelegeri, tocmai după ce încheiase treaba cu casa din Highgate, văzându-se forțat să se împrumute pentru cele două proprietăți pe care le deținuse până atunci. Încă își mai amintea nopțile petrecute în birou, calculând și recalculând, jonglând cu ipotecile cu dobândă pentru a contracara împrumuturile bancare. Totul începuse să se prăbușească din interior, acțiuni pierdute din cauza dobânzilor crescânde. Și atât de rapid, încât ceea ce părea o fortăreață impenetrabilă de proprietăți a devenit un morman de gunoi financiar.

Îi costase propria casă. Diana doar ce terminase de decorat camera copilului pe care nu l-au mai avut. Și-a amintit cum obișnuia să-și lase capul într-o parte, în timp ce el îi explica profunzimea problemelor lor, iar ea îi spunea cu frumoasa ei voce tăioasă: „N-am cerut să fiu băgată în asta, Nicholas. Nu am cerut să fiu băgată în faliment“. Dacă ar fi ascultat-o mai bine, i-ar fi auzit cuvintele de adio încă de pe atunci.

Se descurcase destul de bine, având în vedere situația. Evitase falimentul la mustață și, patru ani mai târziu, a reușit în sfârșit să-și plătească și ultima mare datorie. În unele zile, își putea spune că era din nou pe calea cea bună. Îl luase prin surprindere când primise extrasul de cont cu o coloană neagră în dreapta, în loc de una roșie. Însă își pierduse însemnele: casele, mașinile, stilul de viață, respectul. O pierduse pe Diana. Și totuși, oamenii își reveneau din situații mai rele de atât, obișnuia el să-și spună.

Traficul se diminuase, semnalizând trecerea de la oraș la țară. Nicholas a dat radioul mai tare, ignorând bruiatul semnalului slab.

Era suficient de aproape încât să vadă acum plăcuța de intrare în sat. Nu mai fusese acasă la Mike Todd de ani buni. Își amintea weekendul petrecut într-o casă mare, cu bărne, de fermier liber adevărat, cum îi spusese Mike cu mândrie. Tavane mai înalte. Dar care nu l-au oprit pe Nicholas din a da cu capul de câteva ori.

Doar ce trecuse de semnul pe care scria Little Barton, când senzația sâcâitoare a devenit mai stringentă. Avea nevoie să oprească la o benzinărie, însă zona era destul de pustie acum și nu era sigur că ar fi găsit nici măcar un bar. A mai condus vreo trei kilometri, când și-a dat seama că nu mai putea să se țină. A făcut stânga pe un drum cu o singură bandă. Dacă nu găsea o toaletă în toată regula, putea măcar să aibă parte de niște intimitate.

Și-a regretat decizia aproape instantaneu. Nu putea risca să oprească în cazul în care cineva ar fi venit din spatele lui, căci nu era loc să-l depășească. A fost nevoit să continue, zgâlțâit de gropi, până când, în cele din urmă, a găsit un loc în care să tragă pe dreapta, undeva în adâncul pădurii. A sărit jos din mașină, lăsând motorul pornit.

Nimic nu se compara cu senzația de a te ușura după o interminabilă așteptare. Nicholas a ieșit de după copac, verificând să nu-și fi stropit pantofii, după care s-a urcat în mașină. Trebuia să meargă tot înainte, de vreme ce nu avea unde să întoarcă. A tras o înjurătură și și-a văzut de drum, încercând să-și protejeze mașina de cele mai rele gropi, spunându-și că totul se va termina curând. Toate drumurile trebuiau să se sfârșească undeva.

Mașina a scos atunci un scrâșnet amenințător, după ce șasiul a lovit un șanț. „Data viitoare“, și-a spus în sinea lui, „o să uit de maniere și o să fac la fel ca șoferii dubițelor albe, care-și fac toate poftetele“.

– O să fac pipi la marginea drumului! a spus cu voce tare, întrebându-se apoi dacă asta era semnul unei noi libertăți sau pur și simplu ajunsese în punctul când începea să vorbească singur.

Drumul s-a bifurcat, luând-o la stânga, și aproape că deslușea conturul unei case cu fațadă albă. Chiar atunci, în timp ce mașina a virat spre dreapta, a zărit printre copaci două șiruri nealiniat de parapeti și o fațadă maiestuoasă din cărămidă roșie. A apăsat frâna,

motorul rămânând în expectativă, și a privit lung, nu doar la casă, a cărei arhitectură imperfectă o observase numaidecât – probabil vreo extravaganță de prin secolul nouăsprezece, o structură grandioasă, dar prost gândită, adusă rapid la nivelul unei pubele, din punct de vedere arhitectural –, ci la întregul cadru! Flancată de pădure, casa era orientată spre apă. Gazonul năpădit de buruieni și gardul viu neîngrijit nu reușeau să ascundă ceea ce ar fi trebuit să fie o priveliște nespuse de estetică, măreția peisajului original.

Lacul era ciudat de nemișcat, cenușiul-deschis al cerului reflectându-se în el, curburile line ale malurilor sale oferind o margine îngustă de verde înainte de începerea pădurii. Frumoasa și bătrâna pădure de stejari și pini, coroanele copacilor atingând limita orizontului de după îndepărtata vale, culorile pierzându-se într-un amestec impresionist. Totul reușea să pară și grandios, și intim în același timp, și sălbatic, și ușor formal, suficient de departe de drum încât să confere o izolare completă, având însă și o alee decentă de acces...

A oprit motorul și a coborât din mașină, ascultând fâlfâitul îndepărtat al găștelor canadiene, murmurul adânc al vântului suflând printre copaci. Era cea mai spectaculoasă priveliște pe care o văzuse de ani buni. Iar casa rămăsese neatinsă vreme de decenii. Era puțin probabil să fi apărut pe piață, s-a gândit el. Nu avea nici o simetrie, nici o referință clară la vreo perioadă istorică. Avea un amestec de stiluri, un copil din flori anglo-maur, vârsta ei fiind vizibilă doar după starea decăzută în care se afla. Era genul de clădire pe care nu mai aveai unde s-o găsești; practic, neatinsă, și totuși, cu atât de mult potențial.

S-a apropiat puțin mai mult, uitând de propria mașină, pe jumătate așteptându-se să fie întâmpinat de lătratul vreunui câine întărat sau de strigătul vreunui locatar furios. Însă casa era părăsită, iar apropierea lui trecea neobservată, exceptând rândunicile și ciorile. Lipsa unei mașini pe alee sugera și lipsa ocupanților, așa că s-a uitat pe fereastră. Mobila lipsă indica și ea o absență îndelungată. Numai câmpurile trădau activitate umană; fuseseră atent brăzdate, iar gardurile vii erau tunse la linie.

Privind în urmă, nu ar fi știut să spună ce anume l-a împins s-o facă. În ultimii ani fusese prevăzător, dispus să nu-și asume nici un risc. Însă acum a încercat ușa și, când aceasta s-a deschis supusă, Nicholas Trent nu a mai ținut cont de regulile bunului-simț. Nici măcar nu a întrebat dacă era cineva acasă. A păși în holul de la intrare. Corpurile de iluminat erau specifice anilor '30, iar biroul, ce se zărea printr-o ușă deschisă, cam unui deceniu mai târziu. A intrat în ceea ce părea să fie salonul, care părea să fi fost locuit recent – vedea un fotoliu de la IKEA – însă imaginea de ansamblu purta amprenta neglijenței. Dimensiunile plăcute ale încăperilor erau știrbite de găurile din tencuială, de bucățile de șipci lipsă și de mirosul înțepător de umezeală. Tavanele înalte erau stricate de petele maronii ce se întindeau pe suprafețele lor cândva albe. Ferestrele erau ruinate de cercevele lipsă și de cadre putrezite. Cu ce să începi mai întâi? s-a gândit Nicholas și aproape că a izbucnit în râs de ridicolul întrebării. Pentru că nu mai existau case ca aceasta. Toate fuseseră demolate sau transformate cu ani în urmă de către speculanți ca el. A urcat scările în liniște, îndreptându-se spre o ușă deschisă. Aceasta ducea la dormitorul principal, o cameră spațioasă, ce dădea înspre lac, cu un bovindou vast a cărui perspectivă părea să cuprindă întreaga proprietate. S-a apropiat mai mult, lăsând să-i scape un oftat prelung de plăcere. A încercat să nu ia în seamă mirosul vag de țigară.

Nicholas Trent nu era un bărbat pretențios; își pierduse ultimul dram de predispoziție pentru reverie atunci când își pierduse și soția. Însă rămăsese acum cu privirea ațintită asupra lacului și a pădurii, ascultând tăcerea neașteptată a casei și neputând ignora ideea că fusese trimis aici cu un motiv.

Acela a fost momentul când a observat valiza, din care se revărsau haotic haine, o carte și o perie de păr. Cineva locuia aici. Acele mici obiecte domestice au destrămat vraja. „Mă aflu în dormitorul cuiva“, s-a gândit el. Simțindu-se brusc ca un intrus, Nicholas s-a întors pe călcâie și a ieșit tiptil din cameră, a coborât scările și a ajuns afară din casă în doar câteva secunde. Nu s-a uitat în urmă până când nu a ajuns la mașină, unde s-a oprit, rămânând o clipă

în loc și privind casa de la distanță, încercând să-și întipărească imaginea ei în memorie.

Și asta pentru că Nicholas Trent nu văzuse o casă aflată aproape în paragină. Ci un proiect de dezvoltare ce cuprindea douăsprezece locuințe cu câte cinci camere fiecare, de o calitate excepțională, amenajate discret de-a lungul apei. A văzut un bloc de apartamente cu un design modern premiat, un refugiu la țară pentru clasa mijlocie, cu reclamă în revista *Country Life*. Pentru prima oară în cinci ani, Nicholas Trent și-a văzut viitorul.

– Mai spune-mi despre Casa Spaniolă.

Era greu să-și păstreze un ton lejer, însă nu avea de ales. Nimeni nu ar fi putut să știe mai multe despre ce se întâmpla pe acea proprietate decât Mike Todd care vânduse case în Barton pentru mai bine de treizeci de ani.

Mike i-a întins un pahar cu brandy. Stăteau așezați în fața focului, cu picioarele întinse dinaintea lor. Soția lui Mike, o femeie neobișnuit de docilă, care insistă ca bărbații să se relaxeze, în timp ce ea își vedea de bucătărie, dispăruse. Nicholas nu mai putuse să se abțină.

Mike l-a privit suspicios.

– Casa Spaniolă? Ce vrei să știi despre ea?

– În după-amiaza asta, am făcut un viraj greșit și am ajuns pe drumul ăla uitat de Dumnezeu. Mă întrebam a cui este. Arată tare ciudat.

– Vrei să spui că te dor ochii când te uiți la ea. E o ruină, a spus Mike, sorbind prelung din brandy, apoi învârtindu-l ușor în pahar.

Pretindea că știe ceva despre băuturile alcoolice și petrecea mare parte din timpul dedicat mesei pierdut în aprecierea vinurilor, nici unul dintre acestea nefiind remarcabil, după părerea lui Nicholas. Se temea acum că avea să-i țină o predică despre coniac. Uitase că Mike putea să fie cam plicticos.

– E scoasă pe piață?

– Dărâmătura aia? Nu. Au ratat-o când au scos pe piață orice altceva de pe-aici, atât e de adânc băgată în pădure. Dar i s-au adus

prea puține îmbunătățiri de-a lungul anilor, a pufnit el. De fapt, locul are o poveste interesantă. A aparținut familiei Pottisworth cine știe de când. A fost o familie importantă pe aici, dar erau mai interesați de activități exterioare decât interioare – genul care vânează, pescuiește, și așa mai departe. Iar bătrânul Samuel Pottisworth nu a contribuit cu nimic la casă pentru mai bine de cincizeci de ani. I-o promisese lui Matt McCarthy, un vechi prieten de-al meu. El și soția lui au avut grijă de bătrân ani și ani. Dar a ajuns, în schimb, la ultima rudă în viață, o văduvă, aparent.

– E pensionară?

Dacă era bătrână, s-a gândit Nicholas, plin de speranță, poate c-ar fi fost dornică să scape de povara unei asemenea case.

– O, nu, are vreo treizeci de ani. Doi copii. S-au mutat acum câteva luni.

– Cineva locuiește acolo?

– Numai Dumnezeu știe cum o fac, a făcut Mike, chicotind. Locul ăla se dezmembrează din temelii. Dar treaba l-a supărat rău pe Matt. Cred că voia s-o aranjeze pentru el. Tatăl lui a lucrat acolo trei ani. Ai lui și cei din familia Pottisworth nu se aveau prea bine. Cred că era un fel de a regla scorul. Știi tu, ca în *Upstairs Downstairs**.

– Și... locatară ce plănuiește să facă?

– Cine știe? E genul de oraș. Am auzit că e puțin... *excentrică*, a spus el pe un glas scăzut, ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzit. Cu muzica. Știi tu genul.

Nicholas a dat din cap că da, deși nu știa.

– Au venit tocmai de la Londra – ăsta da, botez al focului!

Mike și-a ridicat balonul din sticlă în lumină. Ce a văzut a părut să-l satisfacă.

– Într-adevăr, casa aia este definiția unui aspirator de bani. Ai putea băga o sută de mii de dolari în casa aia și tot n-ar fi de ajuns. Și totuși, bietul Matt a fost foarte dezamăgit când a aflat vestea. Îți este fatal să devii prea atașat de o casă. I-am spus și lui sfatul unui

* Serie televizată britanică ce a rulat din 1971 și până în 1975, a cărei acțiune se concentra pe împărțirea claselor sociale dintr-o casă din epoca edwardiană, în principal stăpâni versus servitori

agent imobiliar: „Întotdeauna se găsește o altă proprietate“. Știi și tu asta mai bine decât mulți alții, nu-i așa, Nicholas? Apropo, cum este piața londoneză?

- Ai dreptate, întotdeauna se găsește o altă proprietate, a repetat Nicholas, mâinile lui elegante strângându-se în jurul paharului, cu mintea inundată de Casa Spaniolă.

Capitolul 8

Era amețitor amestecul celor opt parfumuri diferite în salonul ei cu încălzire centrală. Laura a întredeschis un geam, cu toate că temperatura de afară era departe de a fi primăvărată. În jurul ei, alte șapte femei stăteau așezate pe scaune, unele cu picioarele acoperite de ciorapi lungi, strânse sub ele, altele cu ceștile de cafea în poală.

- Nu-mi vine să cred că era singura care nu știa! Se vedea de la o poștă!

- Nu prea a fost nici el discret, nu-i așa? Geraldine l-a văzut sărutând-o în parcarea personalului. Și e școala bisericii; nu e deloc o susținătoare a celei de-a șasea porunci, a spus Annette Timothy, pe o voce crescândă, care-i lungea gâtul osos.

- Cred că te referi la a șaptea, a intervenit Michelle Jones, căreia întotdeauna îi plăcea să întărate puțin lucrurile. A șasea este „Să nu ucizi“.

- Dacă directoarea unei școli bisericești nu poate să ofere un exemplu potrivit, nu știu cine ar putea, a continuat Annette. Oricum, numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla cu biata Bridget. E distrusă. Deși, sinceră să fiu, dacă și-ar mai fi dat și ea din când în când cu niște ruj pe buze, poate că nici el nu ar fi călcat strâmb...

- S-a și îngrășat îngrozitor de la ultima sarcină.

Laura nu a mai fost atentă la conversație. Un simț moral pronunțat - și poate o mică doză de egoism - o făcea să ia rareori parte la

asemenea discuții ori la rezumatul bârfelor locale care treceau drept subiect de conversație în Barton. Și-a cercetat salonul imaculat cu un ochi practic, bucurându-se, ca de obicei, în tăcere, de o cameră bine aranjată. Bujorii erau foarte frumoși în vaza chinezească. Era luată din biblioteca părinților, unde încă o putea vedea pe raftul de deasupra șemineului. Se răzgândise în privința liliacului: mirosul lui ar fi fost coplesitor.

Matt nu observa niciodată astfel de lucruri, ci doar atunci când nu făcea ceva – momentele ei de răzmeriță, cum le numea în sinea ei. Când venea acasă târziu trei nopți la rând, se asigura că rămânea fără șosete curate. Sau nu îi înregistra emisiunea lui preferată. Era suficient cât să-l facă să dea din cap și să bombăne a doua zi de dimineață când pleca la lucru, neștiind ce se întâmplase. „Așa ar fi lumea ta fără mine“, îi transmitea ea în tăcere. „Lumea ta, așa cum o știi acum și îți place, s-ar duce pe apa sâmbetei.“

– Laura, la ce oră i-ai spus să vină?

Gândurile Laurei s-au reîntors în cameră. A observat că Hazel aproape își terminase cafeaua, așa că s-a ridicat și s-a dus să mai facă.

– La zece, zece și jumătate.

– E aproape unsprezece acum, a obiectat Annette.

– Poate s-a rătăcit, a spus și Michelle, rânjind.

– E chiar peste drum. Nu prea cred, a replicat Annette, tonul ei lăsând să reflecte întocmai ce gândea. Nu e foarte politicoasă, nu-i așa?

Laura nu fusese oricum sigură că avea să vină.

– O dimineață la cafea? făcuse Isabel Delancey, când Laura i se arătase în prag în urmă cu două zile.

– O să fim doar câteva vecine. Doar puține au copii. E felul nostru de a-ți ura bun venit.

Era ciudat să vadă pe altcineva în casa domnului Pottisworth, în casa lor, însă Laura nu reușise să-și ia privirea de la îmbrăcămintea femeii aceleia. Era trecut de ora nouă și jumătate, într-o dimineață de weekend, iar doamna Delancey purta un halat bărbătesc din mătase galbenă, cu părul vâlvoi pe față de parcă nu s-ar mai fi pieptănat de săptămâni întregi. Era posibil să fi plâns sau poate că avea ochii umflați de la somn.

- Îți mulțumesc, a spus ea, un minut mai târziu. E... foarte drăguț din partea voastră. Ce trebuie să fac?

În spatele ei, Laura vedea un uscător de rufe ticsit cu haine ude și mototolite. Toate articolele erau rozalii, ca și cum s-ar fi colorat de la vreo șosetă de un roșu aprins.

- Să faci?

- La cafeaua de dimineată. Vreți să cânt?

- Să cânti? a făcut Laura, clipind nedumerită. Nu, doar să vii. Totul e foarte relaxat, fără formalități. Vrem doar să facem cunoștință. La urma urmelor, suntem destul de izolați pe-aici.

Femeia s-a uitat înspre dependențele dărăpănate de lângă casă și de lângă lacul pustiu, iar Laura și-a dat seama brusc că îi plăcea ce vedea.

- Îți mulțumesc, a spus ea în cele din urmă. Frumos din partea voastră că vă gândiți la mine.

Laura nu și-a dorit s-o invite. Deși își ascundea sentimentele față de Matt - i se părea că e inutil să-l împovăreze cu lucruri pe care nu putea să le schimbe -, și ea o ura pe noua stăpâna a casei la fel de mult ca el. Faptul că femeia aceea venea de la Londra și că nu părea să aibă habar și nici să fie interesată de zonă ori de pământ, înrăutățea și mai mult lucrurile. Însă Matt devenise brusc doritor ca ele două să devină prietene.

- Mai scoate-o și tu din casă. Apropie-te de ea, o îndemnase el.

- Dar poate că nici nu o s-o plac. Verii spun că e puțin... diferită.

- Pare în regulă. Are copii. Aveți lucrul ăsta în comun. Ce s-a întâmplat cu *noblesse oblige*?

- Nu te înțeleg, Matt! protestase ea. Erai total împotriva ei până săptămâna trecută, iar acum vrei să fim cele mai bune prietene.

- Ai încredere în mine, Laura, îi spusese el. Când îi zâmbise, detectase un oarecare amuzament în ochii lui. O să se rezolve.

„Ai încredere în mine“, a repetat în sinea ei, umplând filtrul de cafea. De câte ori nu mai auzise asta?

- Credeți că are vreo idee în ce s-a băgat? Michelle, dă-mi și mie unul dintre biscuiții aceia grozavi. Nu, din cei cu ciocolată. Mulțumesc.

– E în ultimul hal. Adică Laura știe mai bine... Laura, tu ai spus că este în ultimul hal, nu?

– Așa e, a confirmat Laura, punând o tavă pe măsuta de cafea și luând o cană goală.

– Nici nu știu ce ai putea face cu ea. E un loc atât de ciudat. Și atât de izolat, în mijlocul pădurii. Măcar de la tine poți vedea drumul, Laura.

– Poate că are bani. Mă gândesc că singurul avantaj de a te înhăma la așa ceva este că aproape nimic nu merită salvat. Ai putea s-o iei razna. Să construiești o extensie din sticlă sau ceva în genul ăsta.

– Eu aș dărâma în primul rând dependențele. Oricum sunt dărăpănate. Nu mi se par sigure cu copiii în preajmă.

Laura știa ce avea să urmeze dinainte că Polly Keyes să înceapă să vorbească.

– Nu te deranjează, Laura? Cât ai muncit pentru bătrânul ăla odios și nu v-a lăsat casa? E foarte generos din partea ta să o inviți aici.

Se pregătise pentru astfel de întrebări.

– O, nu, a mințit ea. Nu aveam pretenții. Matt era cel cu ideile mărețe. Doar îl știți pe el și proiectele lui. Vedea casa ca pe-o pânză goală. Vrea cineva zahăr?

Annette și-a lăsat ceașca pe farfurioară.

– Ești bună. Când am pierdut eu casa parohială, am urlat o săptămână. Cunoșteam fiecare centimetru din casa aia. Râvnisem la ea ani la rândul. S-au făcut oferte în plic închis, iar agenții ne-au spus că foștii proprietari i-au ales pe soții Durfords, deși noi oferiserăm mai mult. Ce puteam face? Firește, suntem foarte fericiți în casa noastră acum. Mai ales că am extins-o.

– Eu cred că domnul Pottisworth a fost foarte rău să nu vă lase nimic, a pufnit Polly. Ați fost atât de buni cu el.

Laura și-ar fi dorit să schimbe subiectul.

– Ei, ne-a lăsat câte ceva, niște mobilă. Ne-a spus de-acum mulți ani că va fi a noastră. Este încă în garaj. Cred că Matt vrea să o protejeze împotriva carilor înainte să o folosim.

S-a gândit la biroul vechi, de proastă calitate, acum acoperit diplomat cu o pătură. Matt nu-l vrusese, iar ei i se părea urât, însă

el îi zisese că sub nici o formă femeia aceea nu avea să pună mâna pe ceva ce i se cuvenea lui.

- Matt o să treacă mai târziu pe acolo, s-o ajute cu ce mai are de făcut. La urma urmelor, cunoaște casa mai bine decât oricine.

- Ei bine, sunteți amândoi foarte generoși să vă oferiți prietenia, având în vedere circumstanțele. I-auziți! Liniște! N-a sunat la sonerie? a exclamat Polly entuziasmată.

- Încercați să nu vorbiți prea mult despre soții voștri, fetelor. Verii spun că a rămas văduvă de curând..., le-a sugerat Annette, apoi a adăugat, lovită de un gând: Tu poți vorbi despre al tău, Nancy. Nu îl vorbești niciodată de bine.

Isabel Delancey a intrat în camera supraîncălzită și a simțit greutatea celor opt perechi de ochi ațintindu-se asupra ei. Se vedea că știa că era văduvă, în ciuda hainelor excentrice, și că îi dezaprobau întârzierea. Era uimită de cât de critici puteau deveni oamenii într-o singură clipă de tăcere. Atunci și-a coborât privirea. Ghetele ei din piele de un roșu-închis erau pline de noroi uscat.

- O! a exclamat ea, când a observat urmele pe care le lăsase. Îmi pare atât de rău.

S-a aplecat și a dat să se descalțe, însă a fost întâmpinată de un cor de voci:

- Nu, te rog, nu-ți face griji!

- Pentru asta avem aspiratoarele!

- Ar trebui să vezi ce mizerie aduc în casă copiii mei!

Convinsă să nu-și scoată încălțăminte, deși majoritatea celorlalți femei o făcuseră, Isabel a fost condusă către un scaun liber și invitată să se așeze. A zâmbit nesigură, știind deja că asta era o greșală și dorindu-și să fi spus că avea altceva de făcut.

- Cafea? a întrebat-o Laura McCarthy zâmbind.

- Da, mulțumesc, a răspuns ea încetișor. Neagră, te rog. Fără zahăr.

- Chiar ne întrebam dacă vei veni, a spus o femeie înaltă, cu gât lung și cu părul albit prematur.

Sunase puțin acuzator.

- Repetam. Mi-e teamă că pierd uneori noțiunea timpului când fac asta. Iertați-mă, s-a adresat ea Laurei.

- Repetai? a făcut femeia cu gât lung, aplecându-se înainte.

- Exersam la vioară.

- Ce drăguț! Și fiicei mele, Sarah, îi place foarte mult să învețe să cânte la vioară. Profesorul ei a spus că se gândește să o pregătească pentru examene. De cât timp ați început să luați lecții, doamna Delancey?

- De fapt... eu din asta trăiesc.

- Ce frumos! a exclamat o femeie mai scundă. Deborah e disperată să ia lecții. Ai putea să-mi lași numărul tău de telefon?

- Nu predau. Am făcut parte din City Symphonia.

Ideea posibilității de a fi avut o viață profesională a părut să le uluiască pe celelalte femei.

- Și ai și copii?

- Doi. (Doamne, ce cald mai era!) O fată și un băiat.

- Și soțul tău?

Două dintre femei s-au uitat lung la cea care a pus întrebarea.

- A murit anul trecut. Accident de mașină.

- Îmi pare tare rău, a răspuns femeia. Cât de greu trebuie să-ți fi fost!

De jur împrejurul camerei s-au auzit murmure de compătimire.

- Ești foarte curajoasă, să îți refaci viața tocmai aici.

- E o zonă bună pentru copii, a spus cineva, cu gând s-o liniștească. Școala este foarte bună.

- Ei ce au spus despre mutare? E o locuință mare doar pentru voi, sunt atât de multe de făcut... și fără un...

Acesta era momentul când se așteptau să cedeze puțin. Dacă recunoștea acum cât de îngrozitor și de decrepit era locul, cât de nefericiți erau copiii ei, cât de chinuită era nu numai de absența soțului, ci și de nesăbuința propriilor acțiuni, acele priviri ascuțite s-ar mai fi înduplecat. Însă ceva în Isabel nu o lăsa să facă asta.

- Sunt bine, le-a răspuns ea. Ne-am acomodat bine.

Tonul vocii ei sugera că acesta nu era un subiect pe care dorea să-l dezvolte. A urmat o tăcere scurtă.

- Într-adevăr, a făcut apoi femeia cu părul cărunt. Bun. Oricum, îți urăm bun venit în satul nostru!

În timp ce Isabel și-a dus ceașca la buze, a observat ceva ciudat la expresia Laurei McCarthy. Însă a dispărut numaidecât, aceasta răspunzând zâmbetului lui Isabel cu unul încă și mai larg.

Byron Firth a ridicat bucata de metal și a coborât-o cu putere asupra pilonului, cu ambele mâini, forța impactului cutremurându-l atunci când lemnul s-a înfipt în pământ. Pusese douăzeci și doi de piloni până acum, pentru sârma care avea să marcheze teritoriul lui Matt McCarthy. O mașinărie ar fi putut face asta de zece ori mai repede, însă Matt nu avea încredere să închirieze una. Îl plătea pe Byron săptămânal și nu vedea sensul să risipească banii pe alte cheltuieli suplimentare. Byron avea să continue până când termina. Însă în pământul dur simțea încă răcoarea iernii, iar Byron știa că, până pe seară, umerii aveau să-i fie înțepeniți și să-l doară și că, avându-l pe iubitul surorii lui drept oaspete permanent în casă, era puțin probabil să reușească să facă o baie.

Avea să plece în patru săptămâni, îi spusese. Ea și Lily urmau să se mute în casa lui Jason din celălalt capăt al satului.

– Știai că nu puteam sta o veșnicie, îi zisese ea, cumva cerându-și scuze. Mai ales că plămânii lui Lily sunt cum sunt, iar aici e atâta umezeală. Măcar te-ai apucat din nou de lucru. O să-ți găsești chirie în altă parte.

– Nu-ți face griji, o să fiu bine, îi spusese el. Ce nu i-a spus a fost că toate locuințele pe care le văzuse până acum aveau chiria cel puțin dublă față de salariul pe care i-l dădea Matt. La singurul apartament pe care și-l permitea nu era voie cu câini, iar Meg trebuia să fete de pe-o zi pe alta. Bărbatul de la departamentul pentru locuințe aproape că izbucnise în râs când încercase să facă o solicitare. Aparent, funcționau pe un sistem de puncte, iar pentru un bărbat singur și cu putere de muncă, fără ajutor social, acest lucru nu i-ar fi fost mai de folos ca răsfoitul anunțurilor imobiliare din revista *Country Life*.

– Te-aș chema să stai cu noi, dar cred că lui Jason i-ar plăcea un nou început doar pentru noi...

– Nu-ți face griji, Jan. Are dreptate. Ar trebui să încercați să fiți o familie, a zis el, petrecându-și un braț pe după umerii surorii

lui. Nu-i plăcea să se gândească la cât de mult avea să-i lipsească nepoata lui și haosul obișnuit al vieții lor împreună. Lui Lily o să-i prindă bine să aibă un tată lângă ea.

– Iar tu ești bine acum... nu-i așa? Acum că totul... ei bine, că s-au aranjat lucrurile.

– E în regulă, a oftat el. Pot avea grijă de mine.

– Știu că poți. Cred. Doar că... mă simt responsabilă.

– Nu ai fost niciodată responsabilă.

Privirile li s-au întâlnit, dar nici unul nu a pomenit de ceea ce rămăsese nespus între ei.

– Vino duminică la masa de prânz. O să pregătesc o friptură pe cînste în fiecare săptămână. Bine?

Bang! A coborât încă o dată cilindrul din metal, fixând stâlpul în pământ, cu ochii mișiți din cauza soarelui. Se gândise să se mute într-o altă zonă, undeva unde chirile nu creșteau atât de repede. Însă anunțurile din revistele de agricultură căutau administratori de teren calificați, oameni care absolviseră vreun colegiu agricol. Nu avea nici o șansă în fața unor astfel de oameni, mai ales cu trecutul lui. Plus de asta, înțelegea terenul de aici și încă mai avea câteva contacte. Iar să lucreze cu Matt McCarthy era mai bine decât nimic.

Byron a ridicat cilindrul de metal, gata să-l coboare asupra pilonului, când a văzut cu coada ochiului o mișcare la dreapta lui. Un băiat stătea cocoțat pe gardul viu. Priveliștea l-a distras, iar Byron și-a prins degetul mare între cilindru și pilon. În timp ce durerea îi exploda în mână, a tras o înjurătură. Câinii au sărit în sus, schelălăind, iar când Byron și-a ridicat privirea, strângându-și degetul care-i pulsa de durere între genunchi, băiatul dispăruse.

Isabel umbla de obicei cu capul sus, ținuta ei aproape exagerat de dreapta fiind o încercare de a compensa anii în care-și încovoiasse gâtul asupra viorii. Însă astăzi capul îi era aplecat, mergând printre vegetația plină de mușchi, urmând cărarea din pădure înapoi spre casa ei. Ce o împinsese să meargă la un astfel de eveniment? De ce pretinsese că ea și celelalte femei aveau ceva să-și spună una alteia? Iși petrecuse restul dimineții părtașă la o conversație dureros de

afectată. Laura o întrebase pe Isabel mai multe despre copiii ei, dar când îi mărturisise cât de mult le lipsește dacă lor, apoi că ea nu știa să gătească și că, nu, nu avea nici o înclinație domestică, au părut dezamăgite. Cât despre Isabel, în loc să se lase intimidată și redusă la tăcere, devenise din ce în ce mai îndârjită. A remarcat, puțin lipsită de tact, că nu dorea să aibă grijă de o casă și a urmărit cum rămân cu gurile căscate, de parcă le-ar fi spus că specialitatea ei era carnea de om.

- Ei bine, a făcut una dintre femei, punându-și o mână peste celălalt braț, măcar acum, că nu mai lucrezi, vei ajunge să-ți cunoști într-adevăr copiii.

Isabel a deschis cu putere ușa, pe care uitase să o încuie. A dat fuga la etaj și și-a scos vioara. Apoi s-a întors în bucătărie, singura încăpere care rămăsese caldă, și a deschis o carte de muzică. Cu ochii la notele de dinaintea ei, a început să cânte, acorduri dure și furioase, arcușul alunecând grațios peste corzi. A uitat de bucătăria umedă, de hainele care atârnau la uscat, de vasele nespălate de la micul dejun. A uitat de femeile de peste drum, de aversiunea pe care abia dacă și-o ascundeau și de chipul imposibil de citit al Laurei McCarthy. S-a concentrat numai asupra muzicii, până când s-a pierdut, înșirând note până când întreg trupul i s-a destins. În cele din urmă, după câteva partituri, Isabel s-a relaxat.

După o vreme, s-a oprit. Și-a îndreptat umerii și și-a mișcat gâtul, mai întâi la stânga, apoi la dreapta, întinzând tendoanele, expirând prelung. Când a auzit pe cineva bătând din palme în spatele ei, a sărit speriată și s-a întors.

Matt McCarthy a făcut un pas în față.

- Scuze, a zis el. Ai lăsat ușa deschisă și nu am vrut să te deranjez.

Isabel s-a simțit expusă, ca și cum ar fi fost prinsă făcând ceva ce nu trebuia să facă. Și-a dus mâna liberă la gât.

- Domnule McCarthy.

- Spune-mi Matt, a răspuns el, făcând apoi semn cu capul către instrument. Chiar te pierzi în chestia aia, nu?

Ea a așezat-o cu grijă pe scaun.

- Cu asta... mă ocup eu, a zis ea.

– Am făcut calculele pe care mi le-ai cerut. M-am gândit că te poți uita peste ele, dacă ai cinci minute.

Era încă frig afară și suficient de răcoare înăuntru ca Isabel să rămână cu haina pe ea, însă Matt McCarthy era doar într-un tricou gri din bumbac. Totul la atitudinea lui sugera că era imun la temperatură. Construcția solidă a părții superioare a trunchiului o făcea să se gândească la Laurent și, preț de o secundă, a rămas confuză.

– Pun de niște ceai, a spus ea.

– Tot nu-ți merge frigiderul?

El și-a tras un scaun la masa de bucătărie și a făcut un semn din cap către electrocasnicele care încă așteptau, scoase din priză și nefolosite, la celălalt capăt al încăperii.

– Nu sunt prize.

Ea a deschis fereastra și a luat una dintre sticlele de lapte care erau puse pe pervaz.

– Mda. Camera asta nu cred că a mai fost modernizată de prin 1930.

În vreme ce ea pregătea ceaiul, Matt a scos un carnetel și un calculator, fredonând ca pentru sine în timp ce verifica o serie de cifre cu capătul unui creion. După ce s-a așezat și ea, el i-a întins carnetul:

– În regulă, astea sunt lucrările cu prioritate, după cum le văd eu. Ar trebui reparat acoperișul. Are nevoie de o refacere completă, dar, până atunci, trebuie să te asiguri că locul asta devine impermeabil. Cu tot cu materiale, reparatul te ajunge undeva la...

Și i-a arătat pe hârtie.

– În interior, e ceva mai complicat, a continuat el. Ai nevoie de protecție împotriva umezelii peste tot. Podeaua din camera de zi și din salon trebuie scoasă pentru că e putredă pe dedesubt. Cel puțin opt ferestre trebuie înlocuite, iar la restul trebuie scos cadrul putrezit din lemn și pus unul nou. Și mai e și partea electrică. Ca să fii sigură, ar trebui înlocuite toate cablurile.

Isabel s-a uitat lung la calcule.

– Sunt și câteva probleme la nivel de structură. Posibil ca în partea din spate casa să nu fie stabilă, caz în care va fi nevoie de

susținere, deși am putea să tăiem câțiva copaci de lângă peretele din spate și să-l lăsăm așa câteva luni, să vedem dacă se așază. Asta o să te coste...

A strâns buzele, după care i-a zâmbit încurajator:

– Știi ceva? Hai să nu vorbim momentan despre asta.

Matt începuse să dea înapoi. Ceva nu era în regulă. Isabel ar fi vrut ca virgulele zecimale să-și fi schimbat locul.

– Nu scrie nimic aici de apă caldă și de încălzire centrală. Avem nevoie de o baie funcțională.

Matt s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– A, da, sistemul de apă caldă. Piesa de rezistență. Probabil ți-ai dat seama că trebuie scoasă toată instalația. Nu e suficient de rezistentă cât să vă asigure încălzirea pe termen lung. Aveți nevoie de un boiler nou, de radiatoare, iar jumătate dintre țevi sunt sparte. Mi-e teamă că e mult de lucru într-o casă ca asta. Nu e ceva ce poți face cu jumătate de inimă.

Lui Isabel i se învârtea capul. Numai sistemul pentru apă caldă i-ar fi mâncat aproape toți banii economisiți din vânzarea casei din Maida Vale.

– Uite ce e, interesează-te și în altă parte, dacă vrei, i-a spus Matt, aparent înțelegându-i îngrijorarea. Cel mai bine e să compari prețurile, iar pe mine nu mă afectează nicicum. Am și alte treburi de care mă ocup, a spus, trecându-și mâna prin păr. Dar nu cred că o să găsești ceva mai ieftin decât ce ți-am oferit eu.

– Nu, a spus ea slab. Oricum n-aș ști unde să găsesc oamenii care să facă toate astea... Așa că... Hai să ne ocupăm de lucrurile urgente și pe restul le lăsăm pentru mai târziu. Putem s-o mai ducem puțin și fără încălzire centrală.

Matt i-a zâmbit în treacăt.

– Doamnă Delancey, acestea sunt lucrurile urgente. Nici nu am pomenit de tencuială, de înlocuirea lemnului, de tavane noi, de redecorare... Nu cred că există încăpere din casa asta care să nu necesite reparații.

Preț de câteva minute, au rămas în tăcere, Isabel încercând să înțeleagă toate acele cifre.

– Puțin șocant, nu? a făcut Matt în cele din urmă.

Isabel a oftat ușor.

– Soțul meu era cel care se ocupa întotdeauna de astfel de treburi, a răspuns ea încetșor.

Și-l închipuia pe Laurent stând alături de ea, parcurgând calculele, punând întrebări. El ar fi știut cum să gestioneze situația.

– Ar fi un proiect amplu și dacă ar fi fost aici, a replicat Matt. Nu-ți pot spune de câte ori am făcut asta. Când cumperi o casă atât de păraginită, treburile nu se termină niciodată. E ca și cum ai vopsi podul Forth, cum îmi place mie să spun.

Isabel și-a închis ochii, după care i-a redeschis. Din când în când se simțea de parcă ajunsese să trăiască viața altcuiva.

– Trebuie să te avertizez. Casa asta este într-o stare foarte proastă. Trebuie să te gândești bine câți bani ești dispusă să bagi în chestia asta.

Vorbea cu ochii abia mișiți, de parcă i-ar fi spus ceva dureros.

– Adică nu îți cunosc situația financiară, a continuat el, dar ar trebui să iei în considerare și energia pe care ești dispusă să o depui. Eu îți pot prelua o bună parte dintre responsabilități, dar tot vei avea o implicare destul de mare. Și dacă nu ești genul practic...

Putea să plece, s-a gândit Isabel. Putea să pună Casă Spaniolă pe piață și să plece. Cât de rău ar fi putut să fie să trăiască într-un apartament din Londra? Conta dacă nu mai puteau să trăiască într-un loc la fel de frumos că până acum?

Coroanele copacilor se mișcau lin pe fundalul cerului înnorat. Deodată, l-a văzut pe Thierry croindu-și drum prin grădină, cu un băț în mână. Vioara ei se afla pe scaunul de lângă ea, strălucitoare și scumpă în bucătăria mohorâtă, singura legătură rămasă cu vechea ei viață.

– Nu, a spus ea. Nu pot să-i mut încă o dată pe copii. Le-a fost atât de greu! Trebuie să facem lucrurile să meargă.

Matt a ridicat din umeri.

Vocea lui Isabel a devenit și mai hotărâtă:

– Ne vom ocupa de treburile cele mai urgente. Casa a rezistat și așa până acum – nu e ca și cum o să se prăbușească peste noi, nu-i așa? a făcut ea, încheind cu un zâmbet.

Pe chipul lui erau prea puține schimbări în expresie ca să-și poată da seama ce gândea.

– Cum vrei tu, i-a zis el, bătând cu pixul în masă. O să tai ce costuri pot.

Și-a mai petrecut douăzeci de minute umblând prin casă, măsurând cu ruleta și luând notițe. Isabel a încercat să repete în bucătărie, însă prezența lui făcea concentrarea imposibilă. Zgomotul pașilor lui și fluieratul o stânjeneau grozav, făcând-o să cânte șovăitor și haotic. În cele din urmă, a urcat treptele ce duceau la parter și l-a găsit uitându-se pe coșul din camera de zi.

– Va trebui să mă urc pe o scară și să arunc o privire, i-a zis el. Cred că unul dintre turnulețe s-a prăbușit înăuntru. E în regulă, a adăugat el, nu e mare lucru. Putem să îl îndepărtăm. N-o să te taxeze pentru asta.

– Ce drăguț din partea ta, îți mulțumesc, i-a spus Isabel.

– Așa, a continuat el, mai bine m-aș duce să iau niște materiale, și zicând acestea, a făcut semn cu capul către fereastră. Cum ți s-a părut la noi în dimineața asta?

Isabel uitase că Laura era soția lui Matt.

– A..., a făcut ea, răsucindu-și mâinile la spate, a... a fost foarte drăguț din partea Laurei să mă invite.

Și-a dat seama, prea târziu, că nu se simțise nici un pic de entuziasm în vocea ei.

– Judecată de gospodine, ai?

Isabel a roșit.

– Nu cred că... am fost ce se așteptau ele să fiu.

– Nu lăsa asta să te preocupe. Nu au altceva mai bun de făcut decât să pălăvrăgească despre nimicurile celeilalte. O adunătură de băgăcioase, asta sunt. I-am spus Laurei că petrece prea mult timp cu ele, a spus, ajungând în dreptul ușii. Nu-ți face griji în privința asta. Măine la prima oră voi fi aici. Dacă poți elibera camera de zi, o să începem cu podeaua de acolo. Să vedem ce e dedesubt.

– Îți mulțumesc, i-a spus Isabel.

Se simțea nespuns de recunoscătoare. La început, prezența lui i se părea cât se poate de intimidantă. Acum, îi oferea siguranță.

– Hei, a mai zis el, salutând-o de pe scări, la ce sunt buni vecinii?

Nu era loc mai singuratic pe lume decât un pat matrimonial gol. Lumina lunii pătrundea prin geam, reflectându-se pe tavan, în timp ce Isabel asculta ferestrele care se loveau ritmic de cadrul lor și strigătele îndepărtate ale animalelor sălbatice. Nu o mai înspăimântau acum, însă nici nu-i alungau senzația că era singura ființă trează din întreaga lume.

Mai devreme în aceeași seară, când se pusese prima oară în pat, auzise pe cineva plângând. Se dăduse jos, își îmbrăcase halatul și se grăbise în camera lui Thierry. Acesta își trăsese pătura peste cap și nu voia să iasă, în ciuda rugămintelor ei:

– Vorbește cu mine, scumpule, îi șoptise ea. Te rog, vorbește cu mine.

Însă el nu a vrut. Pe de altă parte, nici nu era nevoie. Își așezase o mână peste el, simțind scuturatul înăbușit al plânsului lui, până când lacrimile lui au devenit și ale ei. În cele din urmă, s-a întins lângă el, curbându-și trupul în jurul trupușorului lui. Când a adormit în cele din urmă, i-a dat păturile de pe față, l-a sărutat pe obraz și, aproape șovăitor, a urcat încet scările înapoi în camera ei.

Era în picioarele goale acum, podeaua simțindu-se sub tălpile ei, uitându-se lung la peisajul straniu luminat. Copacii din depărtare deveniseră un abis purpuriu. Umbrele, zidurile și pilonii din jurul casei păreau să se miște în lumina slabă. Ceva negru și iute a fugit de-a lungul aleii, dispărând în întuneric. L-a văzut puțin, mergând către ea dinspre copaci, cu haina pusă pe un umăr. Însă apoi a dispărut la loc, un truc fantomatic al imaginației ei.

– Laurent, a șoptit ea, petrecându-și fularul în jurul ei și urcându-se în patul rece. Vino înapoi la mine.

A încercat să și-l închipuie venind lângă ea, greutatea lui apăsând salteaua, arcurile scârțâind, apăsarea alinătoare a brațului lui peste talia ei. Măinile ei pe halatul din mătase păreau prea mici, prea fine. Erau imponderabile, atingerea ei neavând nici o însemnătate. A

simțit întinderea goală a cearșafului de lângă ea, perna neîncălzită. A auzit liniștea din camera unde nu mai respira altcineva. Și l-a închipuit pe Matt, peste drum, cu trupul lui vânjos lângă cel al soției sale, cu brațele petrecute în jurul ei, și pe Laura zâmbind, pe jumătate adormită. A văzut cu ochii minții toate cuplurile din jur, respirând, șoptindu-și unul altuia, cu mâinile împreunate, piele pe piele. Nimeni nu o va mai atinge pe a mea, s-a gândit ea. Nimeni nu se va mai bucura de mine așa cum s-a bucurat el. Un val de dor a cuprins-o atunci, atât de puternic, încât a crezut c-o să rămână fără aer.

– Laurent, a șoptit ea în întuneric, cu lacrimile curgându-i din ochii închiși, mișcându-se sub mătase. Laurent! a strigat, încercând să cuprindă cu mâinile muzica unui corp ce refuza să asculte.

Undeva în apropiere, Byron a strigat-o pe Elsie, terierul său, să încetinească, auzind-o cum scormonește cu entuziasm în pământ. Și-a ridicat lanterna, mutând raza de lumină în fața picioarelor și urmărind umbrele cum se mișcă, în vreme ce creaturile s-au făcut nevăzute în desişul întunecat. Băieții de la cârciumă îi spusese că braconierii puseseră capcane la capătul pădurii, iar în vreme ce încerca să-și protejeze câinele din a cădea în vreuna, voia să le și ia înainte să se prindă și altceva în ele. Nu uiți prima vulpe sau primul bursuc care rămâne blocat într-una vreme de câteva zile, ronțăindu-și piciorul ca să se elibereze. Plus de asta, să fie afară cu câinii era mult mai bine decât să stea într-o colibă goală, rumegând la viitor.

Atunci i-a sunat telefonul și l-a scos din buzunar, fluierând-o pe Elsie, care s-a așezat, pe jumătate pe bocancul lui.

– Byron.

– Da?

Matt nu se mai obosea să se prezinte acum. Era ca și cum îi aparținea, chiar și la această oră.

– Ai terminat de pus pilonii?

– Da, a răspuns Byron, îndreptându-și gâtul.

- Bun. Măine am nevoie de ajutorul tău să scoatem dușumeaua din camera de zi a Casei Spaniole.

Byron a rămas pe gânduri un minut, apoi:

- Camera de zi? Dar aia trebuie să fie singura încăpere bună din toată casa.

Chiar circulase o glumă printre localnici: cea mai bună cameră a lui Pottisworth era fix aceea pe care nu o mai folosise de zeci de ani.

A urmat o pauză scurtă, după care:

- Cine spune asta?

- Ei bine, de fiecare dată când am fost...

- Cine e constructorul aici, Byron? Tu sau eu? Știi multe despre umezeală și putregai? Ai învățat cât ai fost acolo?

- Nu.

- Ne vedem acolo la opt și jumătate. Iar data viitoare când o să vreau să-ți aflu părerea despre construcție, o să ți-o cer.

Spațiul de dincolo de raza luminii din lanternă era cufundat în bezna deplină, terenul rămânând necunoscut.

- Tu ești șeful, i-a mai zis Byron.

Și-a închis telefonul, vârându-l adânc în buzunar, și s-a îndreptat istovit înspre pustietate.

Capitolul 9

Kitty stătea în cădița de tablă, cu genunchii strânși la piept și cu capul sprijinit pe prosopul de mâini pe care îl rulase și pe care și-l pusese sub gât. Prosopul se udase learcă, însă era singura modalitate prin care te puteai relaxa într-o cadă din tablă fără să te rănești la cap. Asta și strânsul picioarelor, așa încât să nu trebuiască să-ți atârne peste margini, oprindu-ți circulația. Își adusese lângă ea un radiator electric, așa încât, când apa avea să se răcească, ceea ce se întâmplase destul de repede, să nu tremure de frig mai mult de douăzeci de minute când ar fi fost timpul să iasă. Maică-sa îi spusese că o să se electrocuteze, dar, având în vedere halul în care se afla casa, ar fi putut să i se întâmple asta în orice altă parte.

A auzit de-afară o mașină și a hotărât că venise timpul să înceapă laboriosul proces de a goli cădița, pe care, firește, o umpluse până la refuz. S-a gândit că nu va mai trata niciodată cu indiferență o scurgere: numai cât se spetea să verse la nesfârșit găleți până când se golea cada era suficient cât să-și dorească să nu o mai umple a doua oară. A auzit vocea lui Matt venind de la parter, în timp ce se înfășura în prosop. Zicea ceva de micul dejun, spunându-i maică-sii să pună de cafea și răsând la o glumă pe care ea nu o auzise.

Majoritatea oamenilor se plâneau când aveau muncitori în casă. Kitty își amintea de mamele de la fosta ei școală vorbind despre praf

și mizerie, despre costuri și deranj. Vorbeau despre asta de parcă ar fi fost vreun chin ce trebuia îndurat. O operație.

Trecuseră aproape zece zile de-acum și se bucura, în ciuda hao-sului, a faptului că nu putea să meargă la parter în linie dreaptă fără să vadă scânduri lipsă din pardoseală sau să aibă o conversație fără să fie întreruptă de zgomotul plăcilor smulse sau al ciocanului. Era plăcut să ai și alți oameni prin preajmă, să nu fie doar ea și maică-sa, care era mereu cu mintea în altă parte, și Thierry, care nu mai zicea nimic oricum.

Matt McCarthy îi vorbea mereu de parcă ar fi fost mai mare decât era, plus că-l știa pe fiu-său de la școală. Îi venea greu să intre într-o încăpere în care era și Anthony fiindcă prezența lui o stânjenea cumva și o făcea să rămână fără glas. Și-ar fi dorit să fie și prietenii ei acolo, ca să-i spună dacă era într-adevăr sau doar își închipuia.

Când Matt și fiul lui se întorseseră a doua zi de dimineață, îi fusese rușine pentru faptul că Anthony le văzuse casa în halul în care era și probabil gândise că așa erau ei obișnuiți să trăiască. Ar fi vrut să-i zică: „Să știi că, înainte, am locuit într-o casă normală, cu frigider“. Maică-sa începuse să pună lucrurile ce trebuiau ținute la rece în mici coșuri, pe care le atârna de zidăria din afară ferestrelor de la bucătărie, acolo unde vulpile nu puteau ajunge, și fructele în plase portocalii, ca să le protejeze de șoareci. Pe de-o parte, lui Kitty îi plăcea asta, pentru că, din afară, casa lor aducea puțin cu o casă din turtă dulce sau ceva ieșit dintr-un basm, dar pe de alta i se părea umilitor. Cine a mai fost nevoit să-și atârne mâncarea afară? Era îngrozită la gândul că Anthony ar fi putut vorbi despre asta la școală și că toată lumea ar fi ajuns să râdă de ea, însă, până acum, n-o făcuse.

Odată, în urmă cu o săptămână, când Matt aflase că ei doi mergeau la aceeași școală, îi spusese:

– De ce nu o scoți pe Kitty la o plimbare într-o seară, băiete? Ați putea să mergeți prin oraș, să îi arăți împrejurimile.

Pur și simplu. Ca și cum nu era mare lucru. Anthony ridicase din umeri, de parcă ar fi zis că ar putea, însă nu era sigură dacă ar face-o pentru că voia sau doar ca să-l mulțumească pe taică-său.

- Pariu c-o să găsești viața de aici puțin cam plictisitoare în comparație cu Londra, i-a zis Matt, în timp ce ea își aducea o cană cu ceai - ca și cum până atunci numai prin cluburi stătuse sau ceva de felul ăsta. Ar fi putut să jure că Anthony ridicase din sprâncene, lucru care o făcuse să se înroșească din nou.

Byron, care nu venise decât în primele două zile, după care se întorsese să lucreze pe afară, abia dacă scosese două vorbe. Părea să se simtă stânjenit înăuntru, ca și cum se născuse ca să stea în exterior. Era mai înalt ca Matt și destul de arătos, însă se ferea de orice contact vizual cu cineva.

- Byron e tare vorbăreț, nu-i așa, amice? mai glumea Matt, însă Byron se mulțumea să zâmbească de parcă nu ar fi găsit nimic amuzant în asta.

Maică-sa era cam stresată mai tot timpul. Nu-i plăcea muzica de la radio pe care o ascultau constructorii. Nu înțelegea muzica pop, iar tata spunea meru că a o lăsa să meargă pe fundal era doar o altă formă de poluare, însă nu părea în stare să le zică s-o oprească. Fusese nevoită să se mute din dormitorul principal, de vreme ce necesita prea multe lucrări structurale, în camera plină de cutii, așa că ieșise pe acoperiș să repete - singurul loc în care avea liniște, după cum spunea ea. Atunci când Kitty a mers afară și a auzit vioara de deasupra și radioul lui Matt McCarthy dedesubt, ai fi zis că e o întrecere.

Thierry nu a părut să observe. Își petrecea majoritatea timpului când nu era la școală în pădure, iar maică-sa îi spunea să-l lase în pace. Kitty îl încolțise și-l întrebase ce făcea acolo, însă el s-a mulțumit să ridice din umeri. Pentru prima oră, Kitty își dădea seama de ce părinții ei găseau ridicatul din umeri ca fiind iritant.

La etajul de deasupra camerei lui Kitty, Matt McCarthy își desfășura planurile arhitecturale pe care Sven i le proiectase în urmă cu optsprezece luni și le ținea în lumina ferestrei de pe palier, încercând să se hotărască ce părți din renovările lor atent gândite erau justificate și la care ar fi putut renunța. Unele lucruri, precum extensia părții din spate, nu erau posibile încă, însă altele, ca baia, dormitorul principal și ferestrele noi de la etajele superioare,

puteau fi considerate ca făcând parte din orice lucrare de reparație normală. Nu avea încă rost să facă ceva la bucătărie până când nu avea să afle dacă avea să primească acordul pentru extindere, dar, până atunci, avea și așa o grămadă de treburi de făcut. Ba mai mult decât atât, Matt ar fi putut spune că i-ar fi luat luni întregi aceste reparații, cu niște costuri considerabile.

A tras în piept mirosul familiar al vechii case, brusc recunoscător pentru cum se aranjaseră lucrurile. Era o plăcere să lucrezi acolo. Între pereții aceluia loc de demult, simțea că îi fusese redat controlul asupra propriei vieți și a încă ceva de care fusese privat dinainte.

A rulat înapoi planurile, punându-le cu grijă în tubul de carton, căruia i-a pus capacul și pe care l-a strecurat înapoi în sacul lui de voiaj, tocmai când Byron a apărut în capul scării. Pentru un bărbat de statura lui, se mișca silențios – prea silențios pentru gustul lui Matt.

– Așa, a spus Byron, de unde începem azi?

– Bună întrebare. La care ai un milion de răspunsuri posibile.

– Cum merge cu casa? a întrebat Asad, în timp ce lustruia niște mere, degetele lui lungi și negre mânuind cu dibăcie cârpa moale. Kitty stătea pe o cutie de lemn de lângă frigider și bea ceai. Văd că domnul McCarthy e pe acolo aproape în fiecare zi.

– Și fiul lui. Și Byron, dar el nu vine chiar în fiecare zi.

– Avansează lucrurile? Stați mai confortabil acum?

– N-aș ști să-ți zic exact, a răspuns Kitty, trăgând aer în piept pentru că Henry făcuse pâine cu măslina și mirosea delicios. Spera să o servească și pe ea cu puțină. Dar au scos oricum o grămadă de chestii.

– Am înțeles că nu e mare lucru de recuperat.

Henry și-a făcut apariția cu două pâini atent aranjate într-un coș.

– Mai păstrează ceva din înfățișarea inițială?

Kitty a făcut o grimasă:

– Nu știu. Aș zice că păianjenii sunt pe primul loc. Noaptea trecută am găsit unul în sertarul cu șosete. Era așa mare, încât am crezut că își caută ceva de îmbrăcat.

Asad și-a lăsat capul într-o parte.

– Mama ta ce mai face? a mai întrebat el, de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu ea.

– E bine. E îngrijorată de cât o să coste totul. Spune că e mult mai scump decât s-ar fi gândit c-o să fie.

– Îmi închipui că Matt McCarthy nu lucrează ieftin, a făcut Henry, pufnind.

– O, mama spune că jumătate dintre lucruri le face fără bani, pentru că e bun la inimă.

Henry și Asad au schimbat o privire.

– Matt McCarthy?

– Mai spune și că suntem norocoși să avem așa niște vecini buni și că, dacă ni s-ar fi întâmplat asta la Londra, am fi avut neazuri mari. Și că face tot ce-i stă în putere să reducă din costuri.

S-a apropiat puțin mai mult de pâine. Trecuse un veac de la micul dejun.

– Ai vrea una? Poți să-mi plătești data viitoare când mai vii, a spus Asad, făcându-i semn spre pâine.

– Serios? Vă aduc banii mâine. Nu sunt în stare să mai fac un drum până acasă și înapoi ca să-mi iau portofelul. Iar mama nu mă mai lasă să iau mașina.

Asad a scuturat din cap, de parcă nu ar fi fost mare lucru.

– Și, spune-mi, Kitty, v-a spus Matt... ceva de istoria casei?

Kitty era prea ocupată să-și înfigă degetul mare în pâine pentru a observa felul în care Henry îl privise pe prietenul său.

– Nu, a răspuns ea, absentă. De ce sunt toți oamenii de-aici atât de obsedați de istorie?

– Firește că nu, a comentat Asad. Stai să-ți aduc o pungă pentru pâine.

Byron curăța pădurea de aproape o oră și jumătate când a văzut la ce se uită Elsie. Era neliniștită încă de săptămâna trecută, când cățeaua lui collie, Meg, fătase, iar de atunci îi suportase încontinuu schelălăielile. Însă, după ce și-a lăsat toporul jos lângă vâstarul de frasin, azvârlind apoi bușteanul căzut laolaltă cu ceilalți, a

prins o sclipire de albastru și și-a dat seama la ce se tot uitase până atunci câinele.

Băiatul îl urmărea de câteva zile. Când îngrijise fâzănițele, când pusese gardul electric și, acum, când curăța lăstărișul din pădurea dintre casa lui Matt și Casa Spaniolă, observase o umbră mică și ștearsă. Băiatul obișnuia să-l urmărească timp de cincisprezece-douăzeci de minute, pe jumătate ascuns de copaci ori de tufișuri, dispărând când Byron dădea fie și cel mai mic semn că se îndreaptă spre el.

Și-a dat seama destul de repede cine putea fi. Acum, s-a întors înapoi la ciot și a început să dea câteva găuri în el cu șurubelnița electrică fără fir, gata astfel să-i fie otrăvite rădăcinile. Vlăstarii de frasin continuau să apară, ca niște afurisiți.

– Ai putea să-mi dai o mână de ajutor? a zis el, fără să se întoarcă. Tăcere.

Byron a mai dat șase găuri. Simțea privirea băiatului ațintită asupra lui.

– E în regulă. Nici mie nu prea-mi place să vorbesc.

Tot nu s-a întors, însă, după o clipă, a auzit pași ușori apropiindu-se de el.

– Nu mângâia câinele. Vine ea la tine când e pregătită. Iar dacă vrei să ajuți, ia niște crengi din alea mai mici. Ai grijă, i-a spus el, în timp ce băiatul s-a aplecat, ridicând un braț plin.

Byron a târât trei dintre copacii mai tineri pe câmp. Plănuia să îi ia mai târziu și să îi taie în lemne de foc pentru sezonul rece. Însă nu avea rost să taie acum buștenii dacă nu știa unde avea să locuiască.

S-a gândit la toate scândurile dușumelelor pe care le scosese din Casa Spaniolă și pe care le așezaseră morman lângă hambarul cel mare. Majoritatea erau uscate, din câte își dădea seama, dar învățase că era mai bine să nu pună întrebări când venea vorba de Matt.

– Pune-le acolo, i-a zis el, arătând către grămadă. Băiatul a ridicat o ramură din iarbă de la marginea câmpului și, cu un mormăit, i-a dat drumul.

– Mai vrei să mă ajuți?

Pe sub genele negre, privirea băiatului era solemnă. A dat din cap că da.

– Cum te cheamă?

Băiatul s-a uitat la propriile picioare. Elsie îi adulmeca pantofii, iar el a ridicat ochii la Byron, ca și cum dorea să-l întrebe dacă era în regulă, apoi s-a aplecat și a mângâiat-o pe cap. Elsie s-a răsucit pe spate, lăsându-și fără rușine la vedere burtica roz.

– Thierry, a răspuns el, atât de încet, încât Byron abia dacă l-a auzit.

– Îți plac câinii, Thierry? a spus el pe un ton scăzut și degajat.

Băiatul a dat timid din cap. Elsie rânjea la el de jos, cu limba atârându-i afară din gură.

Byron îl mai văzuse prin casă de câteva ori, o umbră chiar și în propria casă, înțepenit în fața vreunui joc pe calculator. Nu înțelegea de ce îi vorbise. Era genul de om care prefera să fie singur.

– Mă mai ajuți cu încă câteva ca astea și, după ce termin, o întreb pe mama ta dacă te lasă să vii să vezi puii de câțel. Ți-ar plăcea?

Zâmbetul copilului l-a luat prin surprindere, așa că s-a întors la copacii căzuți, deja nemaifiind sigur la ce anume se angajase, nefiind sigur dacă voia să fie responsabil pentru atâta fericire a altcuiva.

– „La fel de strălucitor ca o nouă zi.“

Acestea fuseseră ultimele cuvinte rostite de Thierry. Vocea îi răsunase cu putere, încrezătoare și pătrunzătoare, încheind cu un zâmbet ultimul vers al poemului său. Câștigase un premiu pentru el, citindu-l cu glas tare în fața părinților copiilor din clasa lui, iar Isabel, eliberată pentru prima oară de îndatoririle orchestrei, stătuse și aplaudase frenetic în scaunul ei de plastic, întrebându-se din când în când de ce locul de lângă ea rămăsese liber. Laurent jurase că o să ajungă la timp. Nu fusese iritată de absența lui, ca restul femeilor ai căror soți nu-și făcuseră apariția, ci se simțise ușor superioară pentru faptul că, măcar o dată, reușise să fie ea părintele care era acolo.

– A fost bun, nu-i așa? a îngăimat Mary, de cealaltă parte a ei.

O mamă din fața ei s-a întors și a zâmbit larg.

- A fost perfect, a spus Isabel, radiind. Absolut perfect.

I-a surprins privirea lui Thierry în timp ce cobora de pe scenă, iar el i-a făcut scurt cu mâna, încercând să nu lase să se întrevadă mândria de pe chipul lui. Nu știa dacă să se ridice și să meargă după el în spatele cortinei, ca să-i spună cât de mândră era de el, sau să acorde respectul convenit și celorlalți participanți, așa că, știind prea bine cât de ostentativ era atunci când oamenii își croiau drum afară din public, a ales să rămână pe loc. Și-a regretat acea decizie. De câte ori nu și-a dorit să fi ajuns la el înainte să fi venit poliția în spatele scenei, ca să-l mai audă, măcar o dată, recitându-i poemul pe care îl repetase de o mie de ori. Să audă glasul frumos și lipsit de griji al băiețelului ei de opt ani, cu lamentările lui de școlar, replici din *Războiul stelelor*, cerând dulciuri sau numărând zilele până când cel mai bun prieten al lui avea să vină să doarmă la el. Spunându-i c-o iubește, în șoaptă, așa încât prietenii lui să n-o audă. „Strălucitor ca o nouă zi.“ Glasul acela. În loc de cele câteva cuvinte zdrobitoare venite din partea polițistului sumbru. „Da“, spusese ea, strângându-l pe Thierry de umăr, prezența ei fizică înțelegând deja ceea ce mintea încă nu aflase. „Da, ea era doamna Isabel Delancey. Cum adică, un accident?“

- Scuze, nu am fost atentă.

Isabel se afla în mijlocul bucătăriei cu bărbatul care-l adusese pe Thierry acasă, care avea mâinile înverzite și salopeta plină de așchii de copac. A repetat ceea ce-i spusese el mai devreme:

- Vrei ca fiul meu să meargă acasă la tine să vadă niște pui de câine?

- Câteaua mea doar ce a fâtat săptămâna trecută. Thierry a spus că i-ar plăcea să îi vadă.

Îi pronunța numele „Terry“.

- Căteii tăi.

Chipul lui Byron s-a întunecat, în vreme ce a deslușit înțelesul ascuns al întrebării ei.

- Sora mea și fiica ei vor fi acolo, a completat el cu asprime.

Isabel a roșit.

- Nu am vrut să...

- Băiatul mi-a dat o mână de ajutor. M-am gândit că i-ar plăcea să facă cunoștință cu nepoata mea și cu căței, a continuat el, pe un ton mai dur.

- Bună, Byron. Ai terminat treaba?

Matt a apărut în spatele ei, făcând-o să tresară. Era unul dintre acei bărbați care radiau ceva dincolo de limitele propriilor persoane.

Byron și-a încleștat maxilarul.

- Am scos cam patruzeci de vlăstari, majoritatea de frasin. Aș vrea să arunci o privire înainte să continui, a spus el, făcând un semn către câinele său, care părăsise bucătăria. Tocmai îi spuneam doamnei Delancey că fiul ei este bine-venit să vadă noii noștri pui. Dar poate că e mai bine să o lăsăm așa.

Își dădea seama că se înfuriase. Abia dacă își vorbiseră în ultimele două zile cât lucrase la casă. Dăduse din cap în semn de salut, iar ea, amintindu-și de schimbul de replici avut din pricina armei, s-a simțit prea stânjenită să mai continue discuția.

Thierry se uită rugător la mama lui.

- Ei bine, e în regulă din partea mea, a spus ea nesigură și a pășit într-o parte ca să-l lase pe Matt să intre în bucătărie.

- Băiatul tău va fi în siguranță cu Byron. Să te duci la cineva acasă să-i vezi căței înseamnă cu totul altceva decât la oraș, a zis el, scoțând un hohot de râs. Va trebui să fii mai atent pe viitor cum îți alegi cuvintele, Byron.

- N-am crezut nici o clipă că..., a început Isabel, ducându-și mâna la gât. Byron, nu am vrut să spun...

- Nu vă faceți griji, a zis Byron, cu capul în jos, îndepărtându-se. Mai bine lăsăm căței pe mai târziu. Avem de lucru. Ne vedem mâine, Matt.

Thierry s-a agățat de mâneca maică-sii, însă Byron plecase deja. A privit lung la spațiul unde până atunci fusese bărbatul, după care i-a aruncat mamei lui o privire furioasă de dezamăgire și a fugit afară din bucătărie. I-a auzit pașii până la ușă, pe care a trântit-o ostentativ.

- Nu pleca urechea la tot ce se spune despre Byron, i-a spus Matt, ochii strălucindu-i. E un om bun.

Isabel abia dacă a avut timp să se gândească la vorbele lui, în timp ce a trecut pe lângă el în fugă, urcând câte două trepte odată și deschizând cu putere ușa din față, la timp cât să-l vadă pe Byron îndreptându-se către împrejmuirea din celălalt capăt.

- Byron! a strigat ea, apoi, când a văzut că nu se întoarce, a strigat încă o dată: Te rog! Te rog, așteaptă! Aproape că rămăsese fără suflare când a ajuns în dreptul lui. Îmi pare rău, a spus ea, cu călcăiele cufundate în pământul moale. Sincer. Îmi pare rău dacă te-am ofensat.

Expresia lui era mai degrabă una de resemnare decât de furie.

- Te rog, lasă-l pe Thierry să vină la tine, a spus ea, brațele căzându-i pe lângă corp. A avut o perioadă grea... Nu vorbește prea mult. De fapt, nu vorbește deloc. Dar știu că i-ar plăcea la nebunie să-ți vadă cățelușii.

Terierul lui Byron alergase până la capătul grădinii, iar acum se oprise, așteptându-l.

- Mă duc eu după el, a continuat ea, luând tăcerea lui drept consimțământ. Sunt sigură că-l găsesc, dacă îmi acorzi cinci minute. Sunt doar câteva locuri în care ar fi putut să se ducă.

- Nu e nevoie, a spus Byron, făcându-i semn cu capul înspre împrejmuire, unde, printre tise, putea fi zărit un bluzon albastru. Oricum mă urmărea spre casă.

Laura McCarthy a vopsit o fâșie din peretele dormitorului cu cea de-a șasea culoare de test și s-a dat puțin înapoi. Indiferent de ce combinație de nuanțe folosea, nu ieșea deloc bine. Nici una dintre culori nu se potrivea. Nici un eșantion de material pe care îl adusese acasă pentru noile perdele, nici una dintre combinațiile ei clasice. Se hotărâse să împrespăteze dormitorul ei și al lui Matt ca să le mai alunge gândul pierderii Casei Spaniole. Dar, cumva, bucuria acestei misiuni se pierduse pe parcurs. Pereții erau doar vechii lor pereți, iar perdelele nu aveau să decoreze bovindourile mari ale dormitorului principal din Casa Spaniolă, cu vederea lor înspre apă.

Își dorise casa aceea. Nu îi spusese acest lucru lui Matt, nedorindu-și să-i agraveze sentimentul propriei nemulțumiri, dar simțea de parcă i-ar fi fost furată, de parcă un cerșetor s-ar fi instalat în casa familiei sale. Nu avea nici o înclinație spre melodramă, dar era ca și cum pierduse un copil. Iar încercarea de a se preface că asta nu era o problemă necesitase un efort supraomenesc. Își făcuse planuri pentru fiecare centimetru din ea, văzuse cea mai bună opțiune pentru fiecare încăpere. Ar fi fost frumoasă. Dar nu deplângea atât casa în sine, cât ideea a ceea ce ar fi putut să fie, a familiei care ar fi putut deveni a ei datorită casei.

Laura a oftat și a pus capacul cutiei cu vopsea, apoi a continuat să se uite la peticele de perete vopsit, în vreme ce asculta zgomotele îndepărtate ale unui ciocan, care însemna că Matt lucrează. Fusesse binedispus de câteva săptămâni încoace, însă puțin distant, ca și cum mintea îi era în permanentă la alte lucruri. În dimineața aceea, îi înmânase un cec de la femeia aceea, Delancey.

– Mai bine îl încasezi acum, înainte să fie respins, a spus el cu veselie.

Spera că asta era cauza stării lui de bine și nu vreo altă preocupare.

Femeia aceea era atât de ciudată, atât de vulnerabilă. Era evident că habar nu avea ce înseamnă să trăiești la țară sau să renovezi o casă. Nu era bună nici măcar la vorbitul cu oamenii. Stătuse în sufrageria Laurei în hainele ei ciudate, ca un pește pe uscat, și în vreme ce Laura se relaxase auzind gravitatea greșelilor făcute de celelalte femei, nu-și putea închipui cum era să fie în pielea ei, crescând de una singură doi copii în casa aceea. Părusese pierdută, dar și ciudat de dârză, ca și cum era gata să se asmută asupra lor din cel mai mic motiv. Verii spuneau că e o gură de aer proaspăt, dar ei vorbeau frumos de toată lumea, cu toate că ea bănuia că nu erau întotdeauna sinceri. De fiecare dată când intra în magazin, ochii oblici ai lui Asad se fixau asupra ei de parcă i-ar fi zis că știa despre Matt, lucru care o stânjenea. Îi zâmbea într-o manieră ce reușea a fi blândă și compătimitoare deopotrivă. Poate că se uita la ea la fel cum se trezise că o privește și ea pe Isabel Delancey când cu dimineața la cafea. Matt o îndemnase la vizite, însă acum

se oprise. Poate că-și dăduse seama cât de reticentă era. Laurei îi era mai simplu să păstreze distanța. Era în natura ei să fie directă. Dacă doamna Delancey i-ar fi cerut părerea ei sinceră despre casă, ce Dumnezeu i-ar fi spus?

Dinspre Casa Spaniola s-a auzit un pârâit și o bubuitură înfundată, iar ea s-a întrebat oare ce făcea Matt. A spus că va fi a noastră în cele din urmă, și-a spus în sinea ei. Și că doar asta trebuie să-mi rămână în cap. Femeia aceea nu e făcută să locuiască acolo. Și totul este permis în dragoste, în război și în lupta pentru proprietăți.

Laura McCarthy a îndreptat o perdea. Avea un maldăr de rufe de călcat, iar Ruby, curățătoreasa, nu scăpa niciodată de cutele de pe cămășile lui Matt așa cum îi plăcea lui.

Capitolul 10

În timp ce primăvara s-a prefăcut într-o vară timpurie, zilele lui Isabel s-au așezat și ele într-o oarecare rutină – nu una la care s-ar fi așteptat vreodată, însă prea puțin din viața ei de-acum semăna cu ceva ce ar fi putut să prevadă. În fiecare dimineață, îi conducea pe copii de-a lungul aleii la autobuzul de școală. Apoi, după o revitalizantă cană de cafea, făcea paturile, culegea de pe sub ele șosetele aruncate și, dacă vremea îi permitea, atârna rufele pe sârmă. Spăla vasele rămase de la micul dejun, răspundea la emailuri, încerca să gătească ceva pentru copii pentru la cină, apoi dădea cu mătura sau cu aspiratorul, curățând urmele nesfârșite de picioare care duceau peste tot prin casă.

Îi făcea lui Matt și oricărui alt bărbat care l-ar fi însoțit prima din multele lor căni cu ceai, după care încerca să găsească răspunsul la zecile de întrebări la care nici nu se gândise până atunci: unde voia noile întrerupătoare? Ce fel de corpuri de iluminat se potriveau și unde? Cât de largă să fie deschiderea? Se gândea că în viața ei nu fusese mai plictisită sau mai conștientă de eforturile pe care Mary trebuie să le fi depus în vreme ce ea fusese pierdută în muzică. Iar în fiecare zi, aștepta nerăbdătoare o oră de liniște în care să poată repeta, niște timp în care să-și limpezească mintea și să-și reamintească faptul că era mai mult decât servitoarea care devenise.

Bănuia însă că noul părinte era mai pe placul copiilor. Putea găti câteva feluri de mâncare destul de bine acum, personalizase aripa de est a casei, așa încât încăperile nu mai erau acum acoperite de plastic, iar schelele prinseseră o notă de familiaritate. Îi ajuta, pe cât posibil, la teme. Era acolo, cu ei, tot timpul.

Ce nu știau ei însă era cât de iritant de interminabile i se păreau toate. De îndată ce curăța o suprafață, se murdărea din nou. Hainele, chiar și cele abia purtate, ajungeau în grămezi mototolite în coșurile de rufe, făcând-o să țipe la Kitty și la Thierry și urându-se pentru vocea de scorpie. Odată, plictisită până peste cap de acțiunea de a întinde încă o sârmă de rufe, s-a întors pur și simplu, a lăsat jos coșul și a mers țintă spre lac, oprindu-se doar cât să-și dea pantofii jos. Apa fusese atât de șocant de rece, încât îi smulsese suflul din piept, lăsând-o însă râzând de simpla bucurie de a fi simțit ceva. Matt era pe schele împreună cu fiul său, amândoi holbându-se muți de mirare.

– Țsta e felul tău de a-mi spune că vrei să mă ocup de baie? glumise el, iar ea încuviințase din cap, cu dinții clănțănindu-i de frig.

Uneori, se întreba ce ar fi zis Laurent dacă ar fi văzut-o cu mânuși de cauciuc în mână, frecând tigăile pe care le arse. Sau când înjura și împingea vechea mașină de tuns iarba, într-o încercare zadarnică de a aduce o oarecare ordine în grădini. Ocazional, și-l închipuia stând așezat pe vreo piesă de mobilier, cu un zâmbet amuzat pe chip. „*Alors, chérie! Mais qu'est-ce que c'est?*” Însă toate acestea nu erau nimic în comparație cu lista crescândă a problemelor care apăreau în urma muncii lui Matt. Părea că, de fiecare dată când dădea peste el, ridica vreo bucată de lemn putred cu capătul pixului ori că freca niște rugină între degetul mare și arătător. Casa se afla într-o stare și mai proastă decât ar fi crezut.

Fiecare zi aducea o surpriză neplăcută: cari la îmbinări, țevi crăpate, o bucată de acoperiș care trebuia înlocuită. Matt îi expunea problema șovăitor, apoi adăuga liniștitor:

– Nu-ți face griji. Găsim noi o soluție.

Făcea ca fiecare obstacol să pară ușor de trecut și avea un aer de serenitate. Erau puține situații, îi spunea el ca s-o liniștească, prin

care nu trecuse, și cu atât mai puține pe care să nu le fi rezolvat. Până acum, îi dăduse aproape toate economiile ei pentru materiale. Lemn, cabluri electrice, plăci izolatoare și plăci de ardezie stăteau în grămezi ordonate în dependențe, alături de ghene pline până la refuz, de parcă toată casa ar fi fost un depozit de construcții.

O avertizase că putea dura luni întregi.

– O să încercăm să nu-ți stăm în drum, îi zisese el.

După o săptămână însă, și-a dat seama că acest lucru nu avea să fie posibil. Praful de ipsos era peste tot, pătrunzând nu doar în orice suprafață, ci și în fiecare orificiu din corpul lor. Ochii lui Kitty erau roșii, iar Isabel strănuta în permanență. Toată mâncarea trebuia acoperită, iar uneori Isabel intra într-o cameră ca să vadă podeaua lipsă sau vreo ușă scoasă din țâțâni.

– Măcar asta înseamnă că se întâmplă ceva, mamă, îi spunea Kitty, care era surprinzător de neafectată de haos, și că, la final, vom avea o casă frumoasă.

Isabel a încercat să păstreze acest gând în minte atunci când parcurgea locul acoperit de rumeguș în care locuiau. A încercat să nu se gândească dacă vor rămâne fără bani până când se va întâmpla acest lucru.

Isabel stătea pe canapea, cu picioarele strânse sub ea, împreună cu o cutie mare plină cu bonuri și extrase bancare. Din când în când, se mai încrunta, ridicând două bucăți de hârtie, de parcă le-ar fi comparat, aruncându-le apoi cât colo, deznădăjduită. Kitty, care se căznea cu tema ei, încerca s-o ignore. Thierry stătea pe fotoliu, prins cu un joc pe calculator, mișcându-și numai degetele. Domnul Granger era la parter, aliniind unul dintre burlane. Deasupra, Matt, Byron și Anthony se ocupau de ceva esențial – sau cel puțin așa bănuia Kitty: bormașina făcea toată casa să se zgâlțâie, iar vălătuci de praf de ipsos pluteau neconținut în josul scărilor, precum răsuflarea sinistră a vreunei creaturi demonice. Și în tot acest timp, ploua, iar cerul înnorat și încărcat adăuga încă un strat de depresie asupra casei și așa mohorâte. Apa picura în găleți pe hol și într-un dormitor, cu un ritm neregulat, melancolic.

– O! a exclamat Isabel, îndepărtând cutia de lângă ea. Nu mai suport cifrele astea! Mă depășește cum de tatăl vostru a putut să facă asta în fiecare zi!

– Mi-aș fi dorit să mă poată ajuta la matematică, a spus Kitty cu tristețe. Nu înțeleg nimic.

Isabel s-a întins și a mers să i se uite peste umăr.

– Of, scumpo, îmi pare rău, dar nu am nici cea mai vagă idee. Tata era cel deștept.

Pe când se gândeau la asta, Thierry s-a dat jos de pe scaun și s-a dus la fereastră. A început să lovească draperiile grele cu pumnii, așa încât s-au iscat adevărați nori de praf.

– Nu face asta, T., i-a zis Kitty, pe un ton iritat.

Thierry a lovit și mai tare, trimitând dinadins în aer rotocoale mari și prăfoase.

– Mamă! a protestat Kitty, încruntându-se.

Iar apoi, când Isabel nu a făcut nimic:

– Mamă! Uită-te ce face!

Mama lui s-a dus până la el, i-a mângâiat capul cu mâna ei palidă și a spus, privind în sus la catifeaua roșie:

– Sunt oribile, nu-i așa? Poate ar trebui să le scutur cum trebuie, să scoatem răul din ele.

– Of, nu acum..., a început Kitty, însă era prea târziu. Maică-sa scutură perdelele cu putere, așa încât norii mari de praf zburau prin toată camera, făcându-l pe Thierry să tușească.

– Nu-ți face griji, a spus Isabel, pe când le zgâlțâia încoace și-ncolo. O să aspir după.

– Nu-mi vine să cred! a făcut Kitty, în timp ce corniza pe care stătea perdeaua grea s-a desprins din perete și a aterizat pe podea, cu o bucată de tencuială încă atașată de el. Maică-sa și-a acoperit capul cu mâinile, în timp ce bucăți de tencuială au început să cadă, perdelele așezându-se într-un final în vălătuci în jurul ei. După o tăcere înspăimântată, timp în care Kitty a contemplat hăurile uriașe de deasupra ferestrei, prin care se vedeau cărămizile, Isabel a chicotit.

– Of, mamă... ce ai făcut?

Kitty s-a apropiat ca să evalueze daunele.

Isabel și-a scuturat praful din păr.

– Erau oribile, a zis ea.

– Da, dar măcar aveam perdele. Acum nu mai avem nimic.

Maică-sa putea fi atât de enervantă. Acum se ducea la CD-player.

– Nu-mi pasă, Kitty. În marea schemă a lucrurilor, erau doar niște perdele. Mi-am petrecut toată ziua prinsă între afurisitele de perdele, facturi și treburi domestice. M-am săturat! Haideți să ascultăm niște muzică.

Zgomotul de deasupra încetase. „O, nu“, s-a gândit Kitty în sinea ei. „Te rog, nu acum. Nu cât e Anthony aici.“

– Mamă, trebuie să-mi termin tema.

– Ai nevoie și de puțină distracție. O să încerc să te ajut cu tema mai târziu. Haide, Thierry, desfă-mi o perdea. Cred că știu la ce le putem folosi.

Mama ei s-a îndepărtat de aparat, iar Kitty a auzit primele note din opera *Carmen* de Bizet. „O, nu“, s-a gândit ea. „Nu se poate.“ Însă Isabel îngenunchease deja lângă Thierry, strângându-și una dintre perdele în jurul taliei.

– Mamă, te rog..., a spus Kate. Însă doar după câteva note, mama ei era deja pierdută în muzică, învârtindu-se prin cameră în noua ei ținută roșie, înfășurând perdeaua în jurul umerilor, în timp ce aria își atingea apogeul. Thierry a luat-o pe cealaltă și a început să o imite, gura mimându-i cuvintele pe care nu le mai rostea cu glas tare. Exasperată, Kitty a traversat camera ca să oprească muzică, însă a surprins zâmbetul mamei sale la vederea lui Thierry care dansa și și-a dat seama că era prinsă în capcană. A rămas pe loc, cu brațele încrucișate, în timp ce ei doi se învârteau unul în jurul celuilalt, imitând acțiunea operei, și rugându-se să nu dureze suficient de mult încât cineva de la etaj să coboare și să-i vadă.

Bineînțeles, a venit Anthony. Byron a fost primul, cărând în jos pe scări un braț de lemn de aruncat. Însă Anthony s-a oprit în prag, cu căciula lui de lână trasă până peste urechi, și s-a uitat în jur, cu un ciocan în mână. Kitty i-a surprins privirea și s-a luptat cu impulsul de a o lua la fugă și a se ascunde după canapea. Era cel mai

stânjenitor lucru care i se întâmplase în toată viața ei. Asta până când maică-sa l-a observat și, după ce i-a strigat un „Hei, Anthony!”, i-a aruncat o perdea și a exclamat: „Corida!” Thierry și-a dus atunci degetele la cap.

Kitty ar fi vrut să moară de-adevăratelea. Corida era un joc pe care îl jucau cu tatăl lor, el fluturând un prosop în aer, ei încercând să-l nimerească, în vreme ce el se ferea din calea lor. Maică-sa nu trebuia să joace Corida. Nu era drept. Iar Anthony ar fi putut spune tuturor de la școală că erau cu toții niște nebuni.

Însă a prins perdeaua, și-a lăsat jos ciocanul și, într-o clipă, o flutura înspre Thierry să vină la atac. Poate încurajat de prezența altui băiat, jocul lui Thierry era din ce în ce mai îndrăzneț. Pe măsură ce muzica creștea în intensitate și fervoare, el gonia prin sufragerie, mutând covoarele și măsuțele de cafea din loc și făcându-l pe Anthony să se prăbușească pe canapea de mai multe ori. Mama ei rămăsese într-un colț, lângă casetofon, râzând din toată inima. Thierry mugea, făcând cu piciorul ca și cum ar da din copită. Anthony râdea și el cu gura până la urechi, fluturând perdeaua cu emfază. „Olé!” a strigat el, iar curând a început să strige și Kitty. Pentru prima oară după mult timp, cu tot zgomotul și oamenii care strigau și râdeau, se simțea fericită – cu adevărat fericită. Maică-sa a luat din nou cealaltă perdea, agitând-o în ritmul muzicii, iar Kitty a reușit să i-o smulgă, iar până și lupta asta pentru bucata de material era amuzantă. Atunci s-a auzit o bufnitură de la etaj, suficient de puternică încât să facă podelele să se cutremure, care a oprit totul. CD-ul s-a blocat pe *Repeat*, iar Isabel a traversat încăperea ca să-l închidă.

– Ce naiba a fost asta? a întrebat ea, după care s-a auzit încă o bufnitură, nu atât de puternică de data aceasta, înăbușită apoi de o exclamație.

Perdeaua a căzut la picioarele lui Kitty, în vreme ce toată lumea a țâșnit pe scări în sus, oprindu-se apoi în capăt. Acolo, nori de praf treceau pragul dormitorului principal, iar Matt și-a făcut apariția, tușind și ștergându-și ochii.

– Iisuse! Ce aproape a fost! a exclamat el. Câteva minute mai devreme, și ar fi căzut pe Anthony!

Anthony se holba la interiorul camerei. Și el era șocat și alb – fie din pricina priveliștii, fie din cauza faptului că era acoperit de praf. Isabel și-a acoperit gura și nasul cu mâna și a pășit înăuntru, neluând în seamă avertismentul lui Matt. Kitty a urmat-o.

Tavanul dispăruse. Acolo unde, cândva, fusese o suprafață netedă de ipsos, se afla acum un schelete golaș, prin care puteai vedea tavanul mansardei de deasupra. Un morman de lemne și tencuiala zăcea în mijlocul încăperii, traversele ieșind în afară. Patul mamei e încă acolo, s-a gândit Kitty. Ar fi putut cădea drept peste ea.

– Scoteam lustra ca să verific instalația electrică, a început Matt, când a căzut tot ansamblul, cu grinzi cu tot. Ar fi putut să ne omoare. Ar fi putut omorî pe oricine.

Chipul domnului Granger era roz de la alergat.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că sunteți toți teferi! a spus el. Am crezut că se prăbușește toată casa! Bătrâna mea inimă încă bate nebunește.

– Suntem în siguranță? a întrebat Isabel.

– Poftim? a făcut Matt.

– Asta e tot, doar niște grinzi putrede? Sunt șanse să cadă și altceva pe noi? a spus ea, scăpărându-l cu privirea.

Matt nu a răspuns.

– Nu am mai văzut o grindă să cadă așa, a comentat bătrânul.

– Dar asta e tot? a insistat Isabel. Restul e în regulă. A fost doar camera asta.

Kitty a văzut că avea vioara în mână. Probabil că o luase atunci când crezuse că avea să cadă toată casa.

A urmat o tăcere scurtă. „Spune ceva“, i s-a adresat ea în gând lui Matt. „Spune acum ce ai de spus.“

– Ar trebui să fie în regulă, a vorbit Anthony din spatele ei. Dar nu înțeleg. Toate dușumelele de la etaj sunt bune. Le-am verificat chiar eu. Probabil a fost doar asta.

– Da, Anthony, doar că nu ai experiența necesară să știi sigur, i-a replicat Matt.

- Dar sunt sigur...

- Acum începi să oferi garanții, fiule? Poți să fii absolut sigur că această clădire este solidă până în temelii?

Se uită lung la fiul său de parcă l-ar fi provocat să-l contrazică.

- Ce vrei să spui, Matt?

A urmat încă o perioadă scurtă de tăcere.

- Nu-ți pot promite nimic, Isabel, a răspuns el, scuturând din cap. Ți-am spus deja părerea mea despre casa asta. Nu-ți pot oferi reasigurări.

Kitty era pe punctul de a coborî la parter, când a auzit explozia. Un zgomot teribil a ricoșat dintr-un perete în altul.

- Ce naiba... ! a izbucnit Isabel.

Era ca și cum tot aerul din casa fusese aspirat. Matt, cu părul alb din cauza prafului, a țâșnit spre scări, cu Kitty și maică-sa pe urmele lui. „Doamne, Dumnezeule!” s-a gândit ea. „Casa asta o să ne îngroape de vii!”

A dat peste Matt în pragul ușii. În mijlocul bucătăriei, Byron stătea cu pușca pe umăr. La câțiva metri depărtare, chiar la exteriorul ușii din spate, zăcea un șobolan mort.

- Fir-ar să fie, amice! a făcut Matt, intrând în bucătărie. Ce-ai făcut?

Măruntaiele șobolanului, de un roșu aprins, erau împrăștiate pe treapta crăpată. Și Byron părea în stare de șoc.

- Am venit să iau cheile de la camionetă, iar afurisitul stătea chiar acolo, cu nerușinare.

- Scârbos! a șoptit Thierry, brusc animat.

Kitty s-a holbat la creatură, simțind și repulsie, și milă deopotrivă. Mâna mamei ei a strâns-o și mai tare de braț. S-a ridicat în picioare.

- Ce *naiba* crezi că faci cu o armă în casa mea? Ești nebun? a izbucnit ea, cu voce răgușită.

- N-am adus-o eu, s-a apărat Byron. E a lui Pottisworth.

Isabel a scuturat din cap neîncrezătoare.

- Poftim?

- O ținea pe dulap. De ani buni, a spus Byron, arătând spre cămară. Am crezut că știi.

- Dar de ce l-ai împușcat?

- E un șobolan. Ce voiai, să-i ceri să plece cu binișorul? Nu poți lăsa șobolani în bucătărie.

- Nu ai toate țiglele pe casă! a strigat Isabel, trecând pe lângă Kitty și gesticulând cu mâinile la el. Pleacă!

- Mamă! a intervenit Kitty, apucând-o de braț.

Maică-sa tremura toată.

- Calmează-te, Isabel, a spus și Matt. Haideți să ne calmăm cu toții.

- Spune-i tu! a poruncit Isabel. Lucrează pentru tine. Spune-i tu să nu mai tragă cu pușca într-o casă de om!

Matt i-a pus o mână pe umăr.

- Tehnic vorbind, nu era chiar în interior. Dar, da, ai dreptate. Byron, amice, a fost puțin cam mult.

Byron s-a scărpinat în creștetul capului și a spus:

- Îmi pare rău. Nu mi s-a părut sigur, cu doi copii prin jur. Nu au fost niciodată șobolani în casa asta. Niciodată. M-am gândit că dacă scap de el cât mai repede...

- Și ți s-a părut mai sigur să tragi cu pușca prin bucătăria mea?

- Nu era în bucătăria ta! a spus Byron. Era în prag.

Isabel s-a holbat la creatura moartă, pălind la față.

- Nu vă faceți griji, domniță, nu s-a întâmplat nimic, a spus domnul Granger, liniștitor. Curăț eu. Hei, băiete, dă-mi și mie o foaie de ziar. Haideți, doamnă Delancey, stați jos și beți o cană cu ceai. Sunteți în șoc. Nu te plictisești în casa asta, nu-i așa?

- Podele care se prăbușesc, șobolani, puști, ce e locul ăsta? a spus Isabel, ca pentru sine. Ce naiba am făcut?

Atunci, în timp ce Kitty s-a ridicat în picioare, încă gâfâind de la dansat, mama ei s-a întors și s-a îndepărtat încet de bucătărie, ca și cum nu mai era nimeni acolo, cu vioara strânsă la piept.

În seara aceea, muzica răsunând de-a lungul apei era frenetică. Nu mai avea nimic din frumusețea ei melancolică obișnuită, ci se înălța în aer cu note furioase și sacadate.

Kitty stătea întinsă în pat, conștientă că trebuia să se ridice și să vorbească cu mama ei, însă nu putea da mare importanță episodului

cu Byron și șobolanul. Nu se putea gândi decât la Anthony și la perdeaua lui roșie, felul în care îi zâmbise, de parcă nu ar fi crezut că ai ei erau nebuni. Pentru prima oară, Kitty aproape că se bucura să fie acolo.

Henry și Asad mergeau spre casă, când s-au oprit ca să asculte cum ultima notă se încheie cu furie.

– Sindrom premenstrual, a spus Henry, ca un cunoscător.

– Am crezut că face parte din orchestra orașului, a făcut Asad, în spirit de glumă.

Peste drum, Laura McCarthy termina de spălat vasele.

– Zgomotul ăla, a izbucnit ea, ștergându-și mâinile de un șervet, o să mă scoată din minți. Nu înțeleg de ce pădurea nu absoarbe sunetul, așa cum face cu orice altceva.

– Trebuia s-o fi auzit mai devreme, a intervenit Matt, care fusese vesel toată după-amiaza, chiar și atunci când îi spusese că mașina avea nevoie de două cauciucuri noi. N-am mai întâlnit așa ceva. Tu, Ant?

Anthony, care era cu ochii la televizor, a scos un sunet neutru.

– Ce vrei să spui? a întrebat Laura.

Matt a deschis o doză de bere.

– E nebună de legat. Până la Crăciun, suntem mutați, Laura. Ascultă la mine. Până la Crăciun, cel târziu.

Capitolul 11

Puține peisaje erau mai frumoase decât acela din Norfolk la început de vară, și-a dat seama Nicholas, pe măsură ce parcurgea ultimii kilometri înspre Little Barton, trecând pe lângă căsuțe din piatră și rânduri scheletice de pini a căror verdeață se clătina în vârful trunchiurilor fusiforme.

Adevărul era că, atunci când părăseai mediul neprimitor al Londrei de nord-est, aproape oriunde ți se părea mai verde și mai pitoresc prin comparație. Însă astăzi, pe măsură ce rezervoarele, parcurile industriale și rândurile plicticoase de piloni care marcau periferia orașului se împuținau, creșterea luxuriantă a gardurilor vii și a verdelui ca de mentă proaspătă de pe marginea drumului aveau o stridență aproape de nesuportat. Simbolismul lor nu trecea neobservat de către Nicholas Trent.

Banca se invoise să-l susțină până la un anumit nivel, însă voiau să vadă planuri detaliate.

– Mă bucur să te văd, îi spusese Richard Winters, bătându-l pe spate. Nu poți înfrânge un om bun, așa-i?

Încercase de multe ori să-și spună că poate femeia nu avea de gând să vândă. Că erau multe alte proprietăți suficient de potrivite pentru planurile lui. Dar apoi, când închidea ochii, vedea Casa Spaniolă și terenurile ei. Vedea valea aceea fabuloasă, înconjurată

de un peisaj atât de frumos, încât cu greu îți venea să accepți că nu era scos dintr-o carte cu poze.

Și chiar dacă ar fi știut că ar fi putut avea o cale mai neabătută înapoi la afacerile cu proprietăți la scară mică pe vreun teren industrial abandonat, tot ar fi plecat din Londra înspre Little Barton pentru a treia oară într-o lună. Așa încât să se găsească din nou, ca din întâmplare, într-un loc care-i stârnea interes și care i se înfățișa precum o proprietate glorioasă, viu colorată, din broșura visurilor lui.

Nu spusese nimic nimănui la muncă. În fiecare zi, ajungea la biroul agenției, punctual și politicoș, se supunea aceluiași clienți stresanți, aceluiași hotărâri de neînțeles, aceluiași înțelegeri nefinalizate și obiective neatinse. Derek devenise din ce în ce mai nervos – nu fusese promovat ca manager de zonă –, iar Nicholas știa că faza cu pliantele și trimisul după cafea erau felul lui de a se răzbuna pe cine putea. Însă nici că-i mai păsa. De fapt, se bucura de ocaziile când nu era la birou, cu șicanările meschine și geloziiile zeloase, ca să-și permită să se lase în voia gândurilor. Creierul îi zvâcnea de idei.

– Ce motiv ai să fii atât de vesel? obișnuia să-l întrebe Charlotte, de parcă fericirea lui îi aducea ei vreun prejudiciu.

Douăsprezece case cu energie reutilizabilă, panouri solare și încălzire termală, ar fi vrut să îi răspundă. Cinci case cu câte un teren de-un acru fiecare. Un bloc de apartamente de top, fiecare unitate cu ultimele dotări și fațadă din sticlă, oferind o vedere spectaculoasă spre lac. Atât de multe posibilități, atât de mult potențial, toate depinzând de un singur lucru: să o convingă pe văduvă să vândă.

Obișnuia să aibă darul papagalului, și-a reamintit Nicholas, încetinind pe când a observat semnul pentru Little Barton. Cândva, aș fi vândut cuburi de gheață și eschimoșilor. Nu am nici un motiv pentru care să nu reușesc. Trebuie doar s-o fac bine. Dacă întreb cu prea mult entuziasm, o să-și dea seama că are o posibilă mină de aur pe mâini. Dacă fac o ofertă prea joasă, posibil să fie prea ofensată ca să o mai vândă la orice alt preț.

Nu avea rost să-și pună toate speranțele într-o singură proprietate, s-a gândit el, indiferent de cât de avantajoasă pare oportunitatea pe care o reprezintă. Știa asta mai bine decât oricine că asta era rețeta sigură pentru eșec. A oprit în sat, certându-se cu sine însuși, încercând să-și înfrâneze propriul entuziasm. Nu voia să mai viziteze casa astăzi. Avea să încerce să afle mai multe despre ea, poate să dea o tură prin jur, să viziteze câțiva agenți. La urma urmelor, era o zonă în dezvoltare. Hambare vechi și dărăpănate erau transformate în spații de locuit, colibebe muncitorilor erau reconfigurate conform cererilor în creștere. Avea să investigheze toate posibilitățile și nu îi va permite inimii să i-o ia înaintea creierului. Nu voia să-și facă speranțe, apoi să-i fie spulberate.

Însă era atât de greu.

Preț de câteva minute, Nicholas Trent a zăbovit pe strada unde domnea liniștea. În cele din urmă, a coborât din mașină.

– Este imoral ce face omul ăla!

– Nu poți spune asta, Asad. Nu ai nici o dovadă.

– Dovadă! a pufnit Asad, în timp ce aranja ardeii în vitrină. Roșii, galbeni, verzi, toți într-o ordine desăvârșită. Se vede clar că vrea să facă bucăți casa din interior. Nu trebuie decât să-i menționezi doamnei McCarthy despre lucrul soțului ei ca aceasta să devină fix așa, a spus el, ridicând un ardei roșu. Ea știe foarte bine ce-a pus el la cale. Probabil au conspirat amândoi.

– Faptul că doamna McCarthy se rușinează nu dovedește nimic. Poate încă se simte jenată din cauza subiectului pentru că a depus atâta muncă cu bătrânul și nu a primit nici o răsplată, a comentat Henry, scuturând din cap. Ba mai mult, ar putea fi tot felul de motive pentru care Laura McCarthy ar putea să se simtă stânjenită când oamenii vorbesc despre soțul ei, și știi la fel de bine ca mine care ar putea fi acelea.

– Știu ce știu. Și tu știi ce știi. Poți foarte bine să spui că omul ăla fură de la doamna Delancey. Și o face cu zâmbetul pe buze, pretinzând că e un bun samaritean.

Soarele pătrundea prin ferestrele micii prăvălii, luminând ghivecele cu flori, care se legănau vesele în adierea vântului, indicii ale

lunilor mai călduroase ce aveau să urmeze. Însă bujorii și freziile, vizibile prin sticla transparentă, și ghivecele cu zambile care decorau pervazurile nu se potriveau deloc cu atmosfera prevestitoare de rău dinăuntru. Henry l-a urmărit cu privirea pe Asad cum s-a îndreptat de spate, ciulind urechile după vreo răsuflare greoaie. Sezonul febrei fânului se apropia, iar astmul lui Asad se înrăutățea mereu în perioada asta.

- Cred, a spus el, că ar fi o idee bună dacă nu te-ai mai gândi atât de mult la asta.

- Și eu cred, a replicat Asad, că a sosit momentul să îi țină cineva piept lui Matt McCarthy.

Ușa s-a deschis, iar un bărbat a intrat în prăvălie, acționând clopoțelul. Vârstă de mijloc, clasă de mijloc, costum bun, s-a gândit Henry. Un călător la drum.

- Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat el.

- Ăă... încă nu, mulțumesc, a răspuns, ducându-se la raftul cu delicatese. Voiam doar ceva pentru prânz.

- Clar vă putem ajuta în această privință, l-a asigurat Henry. Dați-mi de știre când sunteți gata.

L-a lăsat pe bărbat singur și s-a întors la Asad care, după ce aranjase la perfecție vitrina, se ocupa acum de rafturi.

- Peștele la conservă, i-a șoptit Henry, nu trebuie să fie neapărat în ordine alfabetică.

Asad s-a asigurat că nu putea fi auzit și a spus pe un ton scăzut:

- Situația mă îngrijorează, Henry. Chiar mă îngrijorează.

- Nu este treaba ta. Iar carnea albă de crab ar trebui să fie lângă sardine.

- Kitty vine aici în fiecare zi și ne spune că ba a mai dărâmat un perete, ba s-a prăbușit un tavan. Doamna Delancey vine albă la față de grija propriului buget.

- Oricine care a avut lucrări în casă știe cât sunt de obositoare și de scumpe. Doar mai ții minte cum a fost când ne-am renovat bucătăria.

- Casa aia a stat bine mersi fără nici o lucrare timp de 52 de ani.

– Întocmai, a bombănit Henry. Poate tocmai de asta are nevoie de niște ciocăneli.

– Ea nu se pricepe la construcții. Nu se pricepe la nimic altceva în afară de muzică. Încă e afectată de moartea soțului. El nu face decât să profite, a declarat el, ridicând vocea de frustrare.

– Dar nu știm ce e în neregulă la casă. După cum ai zis și tu, nimeni nu a mai fost acolo de cincizeci de ani. De unde poți ști peste ce a dat Matt?

Asad a scrâșnit din dinți.

– Orice alt constructor, Henry, oricine în afară de omul ăsta..., și aș fi dispus să cred că e mult de muncă la casa aia.

Și, spunând acestea, a pus o conservă cu sardele pe raft.

Clientul examina coșul de pâine.

– Spune-mi sincer: spune-mi că nu crezi că Matt McCarthy face toate astea încât să pună mâna pe casă. Spune-mi că asta nu e un fel de răzbunare.

Henry și-a ațintit privirea asupra picioarelor.

– Ei bine?

– Nu pot spune asta. Am la fel de puțină încredere în el cât ai și tu, dar nu e treaba noastră. Implicarea nu-ți va aduce decât suferință.

S-au oprit brusc din vorbit, de vreme ce clientul a apărut lângă cotul lui Asad. Acesta le-a oferit un zâmbet amabil:

– Îmi pare atât de rău că vă întrerup, dar aș vrea o chiflă integrală și niște brânză de capră.

– Desigur, a spus Henry, ducându-se înapoi în spatele tejghelei. Vă pun și niște roșii cu codiță? Sunt foarte bune acum.

Nicholas Trent a ieșit din mica prăvălie cu o pungă de hârtie maro în mână. În ciuda apetitului de mai devreme, acum nu-i mai era foame. A aruncat punga pe scaunul din dreapta și a pornit de-a lungul șoselei, cu creierul vuind și cu stomacul strâns de entuziasm, căutând aleea năpădită de buruieni de lângă semnul cu ferma de porci care marca drumul spre Casa Spaniolă.

– Un cor de primăvară.

O combinație îmbietoare de frezii, narcise și zambile, disponibile pe alb, mov sau bleu. Pot fi înmânate sub formă de buchet, aranjament confecționat manual sau, pentru un mic cost în plus, într-o vază din sticlă. Prețurile începeau de la puțin peste treizeci de lire, neincluzând costurile de livrare. Laura căutase pe internet. Flori care să-ți bucure inima primăvara târziu. Flori care să-ți spună mulțumesc. Sau mă gândesc la tine. Sau poate chiar te iubesc.

Flori pe care nu le-a primit.

Flori care apăruseră luna trecută pe extrasul de cont al cardului lui Matt.

Firește că nu văzuse extrasul – Matt era de mult prevăzător în a-și lăsa extrasele de cont aiurea, iar ea știa că-și folosea cardul de muncă pentru orice nu voia el ca ea să vadă. Însă îi căutase prin buzunare înainte să-i spele blugii de lucru, iar bonul mototolit căzuse laolaltă cu niște șuruburi și niște mărunțiș. Știa numărul cardului său așa cum știa tot ce era de știu despre el.

Ceea ce nu știa însă era cine anume primise florile.

Laura McCarthy a traversat aleea, cu câinele alergând în fața ei, și a permis lacrimilor să-i curgă nestingherite pe obraji. Nu-i venea să creadă că o făcuse din nou. După tot ce îi spusese, după tot ce-i promisese. Crezuse că trecuseră mai departe. Scăpase de senzația neliniștită și obositoare că nu ar fi fost suficientă pentru el, că îi lipsea ceva imposibil de definit și că, pentru asta, trebuia mereu să rămână cu garda sus. Încetase din a mai vedea orice femeie întâlnită drept o potențială rivală.

Fraieră.

Laura și-a suflat nasul, fără să observe gardurile vii înflorite, narcisele și clopoțelii care își scoteau capul din pământ. Stomacul îi era numai noduri, capul îi vuia de furie și de acuzații. Nu putea vedea altceva decât fața lui Matt, uitându-se plin de dorință la o altă femeie... Nu! Știa de mult că asta era rețeta sigură către nebunie. Parcă o și auzea pe maică-sa când îi spusese că alesese atât de „prost“, încât o să fie singura care să tragă ponoasele. Se și vedea,

făcându-se politicoasă că nu vede infidelitățile soțului ei, până când ar fi fost prea bătrân ca să mai calce strâmb.

– La naiba cu tine, Matt! a strigat ea în bătaia vântului, simțindu-se ușor stupidă pentru creșterea aleasă și bunele maniere care o împiedicau din a folosi un limbaj mai frust.

Ce-ar trebui să facă? Ce ar putea să facă, de vreme ce știa că el deținea toate cardurile? Cum putea să-i facă una ca asta, când ea îl iubea atât de mult, nu făcuse altceva decât să-l iubească toată viața lor împreună?

În adâncul inimii, simțise că ceva era în neregulă. Fusese prea vesel, prea departe de ea. Refuzase să facă dragoste cu ea de aproape trei săptămâni, iar cu Matt asta nu te ducea cu gândul decât la un singur lucru, în ciuda scuzelor că era obosit sau că stătea până noaptea târziu ca să se uite la filmele care erau de „neratat“.

– Doamne, Dumnezeu...

Laura s-a așezat pe o buturugă, scuturată de suspine. În general, era ca de oțel, însă astăzi fusese învinsă de o mică bucată de hârtie. Căsnicia ei era o șaradă. Nu conta ce spunea el – asta nu avea nimic de-a face cu ea, ci așa era felul lui. Nu conta că nega. Îl iubea și asta nu avea nici un rost.

– Scuzați-mă, sunteți bine?

Laura și-a ridicat deodată capul. Un bărbat în costum se oprise la vreo câțiva metri depărtare, mașina lăsată undeva în spate, cu motorul încă pornit și cu portiera de pe locul șoferului deschisă. S-a aplecat într-o parte, ca și cum dorea s-o vadă mai bine, fără să se apropie. Bernie, câinele ei, se așezase la picioarele lui, de parcă pe Laura nici nu ar fi cunoscut-o.

Laura, îngrozită, și-a șters frenetic obrazii cu mâinile.

– Vai de mine! a exclamat ea.

S-a ridicat numaidecât în picioare, roșie la față.

– Mă dau acum din drum, a spus ea.

Era înspăimântată că cineva o văzuse în halul ăla. Atât de puțini oameni treceau prin pădure, încât nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi putut să nu fie singură.

Pe când își scotocea prin buzunare, l-a auzit apropiindu-se. Acesta i-a întins o batistă.

- Poftim, i s-a adresat el. Vă rog, luați-o!

Ea a luat batista șovăitoare, ducând-o la față. Nimeni nu mai folosea batiste de in, s-a gândit ea absentă. Se simțea ușor mai liniștită, ca și cum omul care deținea așa ceva nu ar fi putut să fie cătuși de puțin rău.

- Îmi pare atât de rău, i-a spus ea, încercând să se oprească din tremurat. M-ați prins într-un moment prost.

- Vă pot... ajuta cu ceva?

Aproape că-i venise să râdă. Numai la ideea în sine, cum că ar putea fi ajutăată în vreun fel cu situația ei.

- O... nu, a răspuns ea.

El a așteptat până când și-a șters fața de tot. Plânsul îi era un lucru atât de străin.

- Nu eram sigur că mă puteați auzi. M-am gândit că poate aveți chestii din acelea în urechi... a făcut el, făcând un gest care imita căștile. Cei care își plimbă câinii poartă deseori.

- Nu..., a spus ea, uitându-se după Bernie și dând apoi să-i în-
apoeize batista, însă observase cât de umedă era. Îmi pare rău. Nu cred că o mai vreți așa.

- A, aia...

A făcut un gest din mâna care însemna că nu era de vreo importanță.

Ea a luat câinele de zgardă și a rămas pe loc o clipă, cu capul plecat, nemaștiind ce să zică.

- Vă las acum, a spus el, nepărând să vrea să plece, dacă îmi garantați că sunteți în regulă.

- Sunt bine. Mulțumesc. Brusc, și-a adus aminte unde se aflau. Știați că acesta este un drum privat? Căutați pe cineva?

Era rândul lui să fie stânjenit.

- A, a făcut el. Drum privat. Probabil am cotit greșit. E foarte ușor să te pierzi prin pădure.

- Aici se înfundă. Ce anume căutați?

Părea reticent. I-a arătat cu degetul spre mașină.

- Bănuiesc că un loc unde să-mi iau prânzul. Locuiesc la oraș, așa că îmi convine oriunde.

Zâmbetul îi era atât de spășit și de sincer, încât Laura s-a destins.

S-a lăsat câștigată de costumul bun, poate puțin uzat, de ochii triști, dar blânzi. A cuprins-o un fel de nesăbuiță tăcută. De ce i-ar păsa? De ce i-ar mai păsa de orice, având în vedere comportamentul lui Matt?

- Știu eu un loc drăguț unde puteți mânca, chiar pe cealaltă parte a lacului, a spus ea. Dacă vă puteți lăsa mașina la marginea pădurii, vi-l arăt eu. E doar la câteva minute de mers printre copaci.

La mică depărtare, prinsă pe tărâmul plicticos al lecției de istorie, Kitty rumega la descoperirea ei. Încerca să fie corectă, așa cum o învățase Mary, însă, oricum ar fi privit problema, mesajul nu putea avea decât o singură explicație.

- Bună ziua, doamnă Delancey. Sunt Cartwright. Voiam să știu dacă v-ați mai gândit la discuția noastră. Am mai primit un telefon de la domnul Forbisher, iar acesta încă este interesat să vadă vioara Ge - Guar - instrumentul dumneavoastră. Nu știu dacă ați primit celălalt mesaj, dar eu consider că merită să vă gândiți. După cum am discutat, suma la care ar fi dispus v-ar schimba semnificativ situația financiară. Este mai mult decât dublu prețului plătit de soțul dumneavoastră pentru ea...

„V-ar schimba considerabil situația financiară.“ Kitty și-l aducea aminte pe Cartwright, cu servieta lui mare și lucioasă, stânjenit din cauza mormanului de rufe de lângă el, care se apleca amenințător. Maică-sa o trimisese afară din cameră, cu toate că nu putea să facă singură față la ce avea de gând să-i spună bărbatul. Iar acum Kitty credea că aflase și motivul. Nu voia ca ea să știe că aveau totuși o opțiune. În ciuda a toate, vioara aia stupidă era mai importantă pentru ea decât fericirea propriei familii.

Thierry nu îi era de nici un ajutor.

- Ai auzit mesajele alea? îl întrebase ea pe când erau în camera lui, cu o seară în urmă, în timp ce el stătea în fața jocului lui pe calculator, bătând cu degetele într-un ritm infernal. Știai că mama și-ar fi putut vinde vioară?

El s-a holbat la ecranul gol, ca și cum nu voia să știe nimic.

- Nu pricepi? Dacă știa că putea să-și vândă vioara, Thierry, nu am fi fost nevoiți să ne mutăm în dărăpănătura asta. Am fi putut să ne păstrăm vechea casă.

Thierry continua să privească fix înainte.

- Mă auzi? Nu te deranjează că mama ne-a mințit?

Atunci și-a închis ochii, ca și cum era hotărât nici să nu se uite la ea cât îi vorbea. Așa că l-a făcut ciudat, un idiot care cerșea atenție, și a plecat valvârtej în camera ei ca să fiarbă în suc propriu.

Maică-sa se prinsese că era ceva în neregulă. Îi tot pusese întrebări pe parcursul cinei, dacă fusese bine la școală, dacă se simțea bine. Kitty era atât de furioasă, încât abia dacă putea să se uite la ea. Nu se putea gândi decât la faptul că acum ar fi putut să fie în casa lor din Maida Vale. Pe drumul pe care îl cunoșteau, înconjurați de vecinii pe care îi știau, la vechea școală și, poate, chiar și împreună cu Mary, dacă vioara ar fi valorat suficient.

Maică-sa continua să vorbească despre cum se hotărâse să dea lecții ca să mai câștige niște bani. Pusese un anunț la prăvălia Verilor. Menționase că „n-o să fie așa rău“ de atât de multe ori, încât Kitty își dăduse seama cât de groază îi era de fapt. Și totuși, nu reușea să fie mulțumită sau măcar empatică. Și asta pentru că discuția despre lecții o făcuse să se gândească din nou la viori.

- Tu ne iubești? o întrebase ea cât se poate de direct.

Maică-sa rămăsese ca trăsniță.

- Cum poți să întrebî una ca asta? Normal că vă iubesc!

Până și Kitty se simțise vinovată pentru cât de supărată fusese.

- De ce? a întrebat Isabel. Cum poți să întrebî măcar?

- Ne iubești mai mult decât orice?

- Mai mult decât orice îți poți închipui, a răspuns maică-sa, plină de patos și emoție.

A îmbrățișat-o după masă, ca și cum s-o asigure, însă Kitty nu a putut s-o îmbrățișeze ca înainte. Și asta pentru că erau doar cuvinte, nu-i așa? Era evident ce anume iubea mai mult. Dacă vioara aia stupidă nu a fi fost singura lor speranță, Kitty ar fi aruncat-o pe geamul de la etaj.

În după-amiaza aceea a mers spre casă împreună cu Anthony. Ratase autobuzul școlii, la fel și Anthony, și abia când a ajuns acasă și-a dat seama că el posibil s-o fi făcut dinadins. Mergeau împreună destul de des acum, iar Kitty nu mai era așa rușinoasă în preajma lui. Era și plăcut să vorbești cu el, plus că se simțea în siguranță să traverseze pădurea amândoi. Când era singură, de fiecare dată își închipuia că cineva o urmărea de după copaci.

- Tu ce-ai face dacă părinții tăi te-ar minți? l-a întrebat ea, în timp ce înaintau pe potecă. Mergeau mai încet după-amiezile, ca și cum nici unul dintre ei nu se grăbea să ajungă acasă.

- În legătură cu ce? a vrut el să știe, scoțând un pachet de gumă de mestecat, din care ea a luat una, scoțându-i ambalajul din mers.

Kitty nu era sigură ce anume voia să-i transmită.

- Ceva important, a clarificat în cele din urmă. Ceva ce ar afecta întreaga familie.

- Tata minte tot timpul, a pufnit Anthony.

- Și tu nu zici nimic?

El a tâțâit.

- Faza cu părinții este că tu ai regulile tale și ei pe ale lor.

- Tatăl meu n-a fost așa, a zis Kitty, călcând peste un buștean căzut și mergând de-a lungul lui. Îmi vorbea ca de la egal la egal. Chiar și când te certa... era de parcă doar îți explica ceva.

Nu a mai putut continua, căci altminteri i s-ar fi umezit ochii.

Și-au reluat drumul, în timp ce o mașină a apărut pe șosea, încetinind și aproape oprind la marginea pădurii. Șoferul, un bărbat în costum, i-a salutat din depășire.

Anthony l-a urmărit cu privirea cum se depărtează, apoi a revenit pe mijlocul potecii, punându-și ghiozdanul pe un umăr.

- Tata minte pe toată lumea și mereu scapă nepedepsit, a spus el cu amărăciune, schimbând apoi subiectul. Eu și câțiva amici mergem la film sâmbătă. Poți veni, dacă vrei.

Vioara a fost, pe moment, dată uitării. Kitty l-a privit pe sub breton. Se uita drept înainte, ca și cum era ceva important acolo la care trebuia să se concentreze.

- Nu e mare lucru. Ne strângem câțiva să ne simțim bine.

Nodul din gâtul lui Kitty dispăruse.

– În regulă, a spus ea.

Nicholas Trent a clipit în lumina puternică a soarelui, în timp ce ieșea din pădure, ajungând până înapoi la șosea și semnalizând dreapta ca să intre iarăși pe drumul principal. Având în vedere cât îi luase ca să ajungă acolo, și pauza lui de prânz neașteptat de lungă, ar fi trebuit să se întoarcă la birou, după cum plănuse. Însă, distras fiind, a condus spre autostradă. Capul îi era prea plin, iar mintea i se încețoșase prea mult în încercarea de a se limpezi.

Iar de data aceasta nu avea nimic de-a face cu casele.

Capitolul 12

Băiatul stătea întins pe spate, chicotind, în timp ce cățelușii se urcau pe el, încercând cu stomacelele lor grăsuțe și lăbuțele prea mari să i se agațe de pulover. Băieții de vârsta lui erau și ei precum niște cățeluși, s-a gândit Byron, izolând încă o cutie de carton cu scotch. Copilul petrecuse aproape toată dimineața alergând prin grădină, luându-se la întrecere cu terierul, care hămăind entuziasmat în urma lui. Se purta altfel aici, față de cum o făcea în prezența mamei sale. Era dornic să învețe – cum se repară un gard, cum se îngrijesc fazanii, care ciuperci erau bune de mâncat, și revărsase un adevărat torent de afecțiune asupra puilor, încât amândouă cățelele își extinseseră loialitatea, până atunci rezervată doar lui, și asupra băiatului. Nu era ca și cum vorbise cine știe ce – era și așa destul de greu să scoată un „da” sau un „nu” de la el –, dar își lăsase puțin garda jos.

Nu părea normal pentru un băiat de vârsta lui. Comparându-l cu nepoata lui, Lily, și cu vorbăria ei gălăgioasă, cu cerințele ei simple în privința afecțiunii și a timpului tuturor, Byron s-a simțit trist. Se spunea că e de înțeles, un băiat care doar ce și-a pierdut tatăl și că fiecare copil reacționa diferit la o asemenea traumă. O auzise pe văduvă vorbind la telefon cu cineva de la școală, refuzând niște psihiatrui și ce altceva încercase un profesor să-i bage pe gât.

- Am vorbit cu el și nu vrea să se ducă. Sunt bucuroasă să-l las pe fiul meu să gestioneze lucrurile în felul lui, pentru moment, spusese ea.

Observase că, în vreme ce vocea îi era calmă, degetele cu care strângea receptorul se făcuseră albe.

- Nu... sunt conștientă de asta. Cu siguranță o să vă anunț dacă va avea nevoie de ajutorul unui specialist.

O felicitase în sinea lui: avea și el o nevoie instinctivă pentru intimitate, pentru eliberarea din a fi întrerupt sau supravegheat. Dar era greu să nu se întrebe ce Dumnezeu se petrecea dincolo de înfățișarea de nepătruns a băiatului.

S-a sprijinit de ușa întredeschisă de la bucătărie și l-a întrebat:

- E în regulă dacă te las singur un minut, Thierry? Mai am niște lucruri de adus de sus.

Băiatul a încuviințat din cap, abia băgându-l în seamă, așa că Byron s-a retras după cum îi era obiceiul, luând-o în sus pe scările strâmte până în dormitorul său. Două valize, patru cutii mari de carton și niște nimicuri cât să încarci o remorcă, plus o mulțime de cățeluși. Nu multe pentru o viață de om, nu multe pentru care să găsești un cămin. S-a trântit pe pat, ascultând zgomotele de jos. Nu era cel mai elegant sau cel mai luxos dormitor, însă fusese fericit în acești ultimi ani, alături de sora sa și de Lily. Nu adusese femei aici - în puținele ocazii când simțise nevoia de companie feminină se dusese la ele - și, prin urmare, fără mâna unei femei, locul avea aspectul unei camere goale, funcționale, de hotel. Sora lui insistase să îi facă perdele și paturi la culoare - o încercare, se gândise el, de a-l face să se simtă din nou ca acasă. Îi spusese să nu se deranjeze. Oricum își petrecea majoritatea timpului afară. Și totuși, se simțise ca acasă, iar acum își dăduse seama că îi părea rău să plece.

Proprietarii nu-și doreau chiriași cu câini. Singurul care fusese încântat să accepte câinii lui Byron ceruse un depozit pentru șase luni în avans, „în cazul în care animalele ar fi stricat ceva“. Era o sumă de tot râsul. Celălalt potențial proprietar nu permitea câinii în interior. Byron îi explicase că, după ce va scăpa de pui, câinii lui vor

fi mai mult decât mulțumiți să doarmă în mașină, însă proprietarul n-a acceptat.

– De unde știi că n-ai să-i bagi înăuntru de cum mă întorc cu spatele?

Săptămânile treceau, sora lui se mutase, și era doar o chestiune de câteva zile până când contractul de închiriere avea să expire oficial. Se gândise să-i ceară lui Matt un împrumut, dar chiar și dacă ar fi acceptat, ceva dinăuntru lui Byron se opunea ideii de a-i fi și mai mult îndatorat.

– Ce-o să ne facem atunci, bătrâno? a spus el, mângâind creștetul cățelei. Am treizeci și doi de ani, nu am familie, am o slujbă pentru care sunt plătit mai puțin decât minimul pe economie și sunt pe cale să rămân și fără casă.

Câteaua l-a privit cu tristețe, ca și cum și ea pricepuse cât de nesigur era viitorul lor. Byron a zâmbit și s-a silit să se ridice în picioare, încercând să nu se gândească la ceea ce tocmai spusese sau la cât de apăsător de tăcută se simțea deja casa acum că rămăsese singur. A încercat să nu-i permită disperării să prindă glas și să-i înăbușe astfel hotărârea. Știa din experiență cât de ușor era să permiți unor astfel de lucruri să te copleșească.

Viața nu era dreaptă, dar asta era. Tânărul Thierry de jos o știa și el, căci primise o lecție încă și mai grea decât Byron la o vârstă dureros de fragedă.

Byron a coborât la parter. Venise timpul să-l ducă pe băiat înapoi acasă. Ziarul local ieșea în după-amiaza asta. Spera să găsească ceva acolo. L-a urmărit cu privirea pe copil și i-a văzut bucuria, recunoștința pentru o asemenea distracție.

– Haide, vino! i-a spus el lui Thierry, silindu-se să pară mai vesel decât era de fapt. Dacă ești cuminte, o s-o întreb pe mama ta dacă te lasă să stai în excavatorul lui Steve când o să ieșim să curățăm câmpul.

În timp ce cobora scările, Isabel a auzit fluieratul slab și s-a trezit ducându-și mâna la piept ca să-și aranjeze gulerul cămășii. Matt era în celălalt capăt al holului, montând cablurile electrice

într-o cavitate, centura lui cu scule atârându-i în jurul bazinului. Era flancat de încă doi tineri pe care îi mai văzuse de câteva ori. I-a zâmbit.

- Sunteți tare elegantă, doamna D. Vă duceți undeva frumos?

Isabel a roșit, ocărându-se în sinea ei.

- A... nu, s-a bălbăit ea. E doar o cămașă veche peste care am dat.

- Vă sta bine, i-a spus Matt. Ar trebui să purtați mai des culoarea aia.

S-a întors la cablul electric, în vreme ce unul dintre bărbați i-a îndrugat ceva. A început să fredoneze ca pentru sine. În cele din urmă, ea a recunoscut melodia. „*Hey there, lonely girl... lonely girl...*“*

S-a luptat cu impulsul de a se întoarce, ducându-se în schimb în salon, cu mâna încă la gât. Era a treia oară săptămâna asta când Matt o complimenta pentru cum arată, însă îi venea greu să creadă că tocmai cămașa ei era demnă de a fi observată. Era din in bleumarin și atât de veche încât ajunsese moale precum un șervețel din hârtie. Laurent i-o dăruise cu mulți ani în urmă în timpul unei călătorii la Paris - era una dintre alte câteva articole de îmbrăcăminte mai vechi care de curând începuse să îi vină din nou bine. Adevărul era că mare parte din garderoba ei acum atârna pe ea. Nu avusese cine știe ce poftă de mâncare de când murise Laurent, iar uneori simțea că, dacă nu ar fi fost copiii, ar fi trăit cu biscuiți și fructe. Plus că nu avea cu cine să discute despre copii, despre comportamentul urât al lui Kitty, despre tăcerea continuă a fiului ei. Probabil că vorbea cu Matt mai mult decât cu oricine altcineva.

- Baia, a spus el, apărând în prag. Te-ai hotărât dacă s-o muți sau nu? Ar fi mult mai bine în cel de-al treilea dormitor.

A încercat să-și amintească ultima lor discuție.

- N-ai spus că o să coste mulți bani? a întrebat ea.

- Ei bine, puțin mai mulți, da. Dar ai putea s-o împarți între un dressing și o baie privată, iar atunci nu ar fi greu să relochezi instalația sanitară. Ar fi mult mai bine decât s-o lași uitată în colțul ăla.

S-a gândit, apoi a scuturat din cap. Încă de când se prăbușise tavanul, îi venea greu să nu se uite în sus în timpul fiecărei conversații.

* „Hey There Lonely Girl“ de Eddie Holman

- Nu pot s-o fac, Matt. Cred că mai bine am rămâne la a face din ea o baie funcțională.

- Îți spun, Isabel, chiar ar fi mult mai bine cum îți zic eu. I-ar adăuga un plus de valoare, o baie de mărime decentă în dormitor, plus un dressing.

Era ceva atât de convingător la el și se citea din felul cum vorbea că era obișnuit să obțină ce dorea.

- Știu că te-ai gândit mult, i-a răspuns, dar nu și de data asta. De fapt, chiar voiam să discut cu tine despre o priză în bucătărie. Trebuie să rezolv cu frigiderul până când nu se face prea cald.

- A, da, priza! Nu e atât de simplu pe cât pare, din cauza dispunerii cablurilor, a zis el, zâmbind larg. Dar găsesc eu o soluție. Nu-ți face griji. Apropo, îți stă bine părul.

Ea și-a surprins reflexia în oglinda de pe hol și a încercat să-și dea seama dacă era ceva diferit la înfățișarea ei de azi. Deja o complimentase de două ori. Apoi s-a întors, speriată că ar fi putut s-o surprindă admirându-se. Erau zile când părea omniprezent, ieșind pe neașteptate din camera unde ea voia să intre, fredonând când ea repeta la vioară, luându-și pauză de cafea când ea gătea în bucătărie ori făcând vreo remarcă la ce scria prin ziare. Uneori, nu o deranja.

- Trebuie să te avertizez. Am mai găsit niște excremente de șobolan când am scos plintele. Posibil să fi fost deranjați de lucrări.

Ea s-a cutremurat. Abia putuse să mai închidă un ochi de când cu șobolanul.

- Să îi chem pe cei de la deratizare?

- N-are rost. Sunt prea multe locuri unde se pot ascunde câtă vreme dușumelele sunt scoase. Ar putea veni de afară. Lasă așa până când terminăm.

Isabel a închis ochii, închipuindu-și șobolani mișunând prin casă în toiul nopții. A oftat din greu, după care s-a întins după chei și portofel.

- Matt, mă duc la magazin. Mă întorc repede.

Nu știa de ce îl ținea la curent cu fiecare mișcare a ei. Dacă avea nevoie să vină ori să plece, putea folosi cheia de sub preșul de la

intrare. Chiar el o descoperise acolo de unul singur. Fusese șocată să afle că ea și copiii dormeau de luni bune într-o casă în care toată lumea știa cum să intre.

– Matt?

Dar nu a mai auzit-o. Pe când închidea ușa de la intrare, l-a auzit fluierând pe undeva la etaj.

Îi luase aproape zece minute să ajungă în fața cozii de la bancomat, în principal, din cauză că bătrânul din fața ei insistase să citească cu voce tare fiecare opțiune pe care i-o prezenta ecranul strălucitor.

– Zece lire, douăzeci de lire, cincizeci de lire, altă sumă..., băl-măjise el. Acum, cât vreau să scot?

Isabel nu țâțâise, ca femeia din spatele ei, chiar dacă ploua și uitase să ia cu ea o umbrelă. Știa din recenta experiență cât de ușor era să te simți copleșit de sarcini care altora li s-ar fi părut simple. În schimb, l-a atins ușor pe umăr când dădea să plece fără să ia banii din fantă, acceptându-i recunoștința cu un zâmbet.

Cu gândul la bătrân și la cât de ușor era să fii distras, în timp ce tastase propriul pin și suma dorită, i-a luat câteva secunde până să observe mesajul care îi apăruse pe ecran: „Fonduri insuficiente pentru finalizarea tranzacției. Vă rugăm contactați sucursala cea mai apropiată“.

A părăsit coada și a intrat în bancă. Femeia din spatele tejehelei i-a examinat cardul, a tastat ceva, apoi i-a confirmat ce-i spusese și bancomatul lui Isabel:

– Nu aveți suficiente fonduri în contul dumneavoastră curent.

– Puteți să-mi spuneți cât mai am? a întrebat-o Isabel cu glas scăzut.

Femeia a tastat iar, apoi a mâzgălit un număr pe o bucată de hârtie, pe care i-a întins-o.

– Aveți descoperire în cont. Dacă mai luați ceva, a continuat ea, mâzgălind un alt număr, atunci va trebui să plătiți o taxă, fiindcă descoperirea de cont va deveni automat neautorizată.

Isabel a încercat cu disperare să-și amintească ce anume plătitise recent, apoi i-au venit în minte comanda neașteptată de plăci de

acoperiș, noua conductă de scurgere, corpurile de iluminat care costaseră de două ori mai mult față de cât se așteptase ea.

- Ați putea să-mi transferați niște bani din contul de economii? Ar trebui să mai fie ceva acolo. Cât să nu mai rămân cu datorii.

Femeia i-a îndeplinit cererea cu o eficiență impersonală, înmânându-i lui Isabel încă o bucată de hârtie, totalul economiilor ei. Suma era mult mai redusă decât își închipuise Isabel, însă femeia, întorcând ecranul spre ea, ca și cum i-ar fi făcut cine știe ce dar nemaivăzut, i-a arătat toate tranzacțiile care fuseseră făcute în ultima lună.

- O... am niște lucrări în casă, a spus Isabel, cu voce tremurătoare. Femeia i-a zâmbit, parcă în semn de compătimire:

- Dureros, nu-i așa?

Isabel a condus înapoi acasă, deznădăjduită, cu niște cartofi și fasole coaptă în loc de pui prăjit și salată, cum intenționase. Ca să se binedispună, și-a pus o casetă veche cu Händel, care zăcea uitată în torpedou. Nu se gândise niciodată la costul lucrurilor, precum mâncarea, înainte, însă acum, văzând scăderea rapidă a economiilor ei secrete, a înțeles că trebuia să țină de bani. Tăind carnea și peștele din alimentație, ar fi scutit aproape douăzeci de lire din nota de plată de la băcănie, iar siropul de fructe era semnificativ mai ieftin decât sucul 100% natural. Își petrecuse seara trecută peticind șosetele lui Thierry, când altădată le-ar fi aruncat pur și simplu și ar fi cumpărat unele noi. Simțise o plăcere aproape meditativă în a sta în fața focului cu lucrul ei de mână, dovada unei eficiențe casnice.

Parcursesese aproape un sfert de kilometru de-a lungul străzii, când Dolores, cu a ei sincronizare desăvârșită, a decis să-i strivească și ultima fărâamă de optimism. Motorul, care pornea cam greu de câteva zile încoace - un lucru pe care Isabel hotărâse să-l ignore - și-a dat într-un final obștescul sfârșit, după ce șasiul s-a zdruncinat cu putere din cauza unei gropi mari din mijlocul drumului. Isabel a rămas pe loc, cu ștergătoarele pornite și cu muzica răsunând pe fundal. A oprit-o, încercând să pornească motorul, dar în zadar.

– La naiba cu tine! a strigat ea.

S-a dat jos din mașină, înjurând după ce a intrat cu picioarele în apă rece și plină de noroi, lipăind astfel până la capota, pe care a deschis-o. Pe jumătate ferită de ploaie, s-a uitat lung la motorul care ticăia, fără nici cel mai mic habar în privința a ceea ce caută de fapt.

– De ce? a strigat ea cu voce tare. De ce acum? De ce n-ai putut să ții până acasă?

A dat cu piciorul în roată, apoi s-a întins după jojă – singura piesă din motor pe care o știa. Însă, după ce a verificat-o, n-a știut ce altceva să mai facă. Ploaia continua să cadă din cerul cenușiu ca ardezia, iar ea abia s-a abținut să nu urle la elementele naturii.

Nici nu știa dacă voia să se întoarcă în casă. În unele zile se simțea aproape consumată de ea, ca și cum întreaga ei ființă era sclava casei, dedicându-și energia întreținerii ei interminabile. Gândurile ei, cândva libere, erau acum împânzite de o serie de decizii – unde să vină priza asta, ce fel de lemn să folosim aici, ce înălțime să aibă plinta?

A încercat să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă Laurent ar mai fi fost încă în viață. Lucrurile mărunte erau cele care o doborau, mai mult decât pierderea în sine: mașina care nu pornea, extrasul de cont pe care nu-l înțelegea, raportul școlar pe care nu avea cu cine să-l discute, șobolanul din bucătărie. „Nu-mi pasă!” îi venea să strige, atunci când muncitorii veneau la ea pentru a cincizecea oară. „Nu vreau decât o casă funcțională, una la care să nu trebuiască să mă gândesc. Vreau să mă gândesc la adagio, nu la izolare termică!”

– Și mai vreau și o mașină care să mă ducă până la magazin și înapoi! a strigat ea. Cer prea multe? A dat încă un șut roții, abia simțind durerea care-i scăpăra în picior. Nu vreau să mai am de-a face cu nimic din toate astea! Îmi vreau vechea viață înapoi!

S-a urcat în mașină, cu părul ud căzându-i pe umeri. Și-a închis ochii și a tras de câteva ori aer adânc în piept, gândindu-se dacă i-ar lua mai mult să se întoarcă la prăvălie ca să cheme o mașină de tractare sau dacă să parcurgă pe jos restul de drum până acasă. Chiar de dimineață îi dăduse lui Kitty telefonul mobil, în încercarea

de a o îmbuna pe fiică-sa. Calculase că i-ar fi luat cam cincisprezece minute prin ploaie, indiferent de direcția aleasă. Isabel a închis ochii, lăsând muzica să-i reamintească faptul că toate astea aveau să treacă și că felul ei de a fi era cu totul altul.

Când i-a redeschis, a zărit, printre micile canale de apă de pe parbriz, un contur roșiatic care venea înspre ea. Era camioneta lui Matt.

- Probleme cu mașina? a făcut el, coborând la câțiva metri depărtare de ea.

- S-a oprit pur și simplu, a zis ea, nereușind să-și înăbușe ușurarea simțită la vederea lui. Nu știu ce are.

El s-a dus până la capotă, a ridicat-o și s-a uitat înăuntru. Muzica răsună afară pe portiera deschisă din dreptul șoferului.

- Nu te oprești niciodată, nu-i așa? a făcut el, vârandu-și mâinile pe sub capotă și lucrând cu îndemânare în jurul motorului, ca apoi să le scoată. Pornește-o.

Ea a rămas în mașină și a încercat motorul.

El a ascultat, apoi i-a făcut semn să dea muzica mai încet, ca să audă mai bine.

- Încă o dată, i-a comandat el. După care: Așteaptă o secundă.

- Auzi ceva? I-a întrebat ea, intrigată. Ce auzi tu și eu n-aud?

A coborât și ea din mașină. Părea urât să rămână la loc uscat, în timp ce el făcea toată treaba. Când a văzut-o, și-a scos jacheta și i-a făcut semn să și-o pună pe umeri, după care s-a întors la camionetă, s-a aplecat înăuntru și a scos o cârpă. S-a întors, a scos o bucată de cauciuc și a șters-o meticolos. A mai curățat apoi și câteva bujii. Când a terminat, tricoul lui gri era ud learcă, iar părul îi lucea de apă.

- Încearcă acum, i-a spus.

Isabel s-a urcat înapoi pe locul șoferului și a pornit motorul, degetele umede alunecându-i pe cheie. Acesta a pornit cât se poate de ascultător.

- Vai! a exclamat ea, încântată.

A tresărit când fața lui Matt i-a apărut la geam, cu pielea lucindu-i de la ploaie.

- Capacul distribuitorului, a spus el, cu ochii mijiți din cauza apei care i se prelingea pe față. S-a udat, fiind o mașină joasă și

cu atâtea gropi pe drum. Ar trebui să pui niște lubrifiant tehnic. Uite cum facem, vin cu tine și îi pun pe băieți să întoarcă și să ne conducă până acasă. Să ne asigurăm că ajungi acasă cu bine.

Înainte să se poată împotrivi, el se urcase deja pe scaunul din dreapta, făcându-i semn cu mâna să treacă pe lângă camioneta lui. A simțit privirile celorlalți bărbați ațintiți asupra ei în timp ce i-a depășit, dureros de conștientă de cămașa ei udă și de apropierea bărbatului de lângă.

– Poți să dai muzica mai tare la loc acum, i-a zis el.

Ea a mărit puțin volumul, lăsându-se copleșită de sunetul triumfător al clavecinului.

– E Händel, l-a lămurit ea, când l-a văzut uitându-se pe eticheta casetei.

– Nu-mi spune că e...

– Da, da, a chicotit ea. E *Muzica apelor*, și, zicând acestea, l-a auzit scoțând un hohot de râs drept răspuns.

După aceea, nu a mai fost sigură dacă se simțea ușurată din pricina mașinii, deznădăjduită din cauza finanțelor sau erau doar emoțiile ei îndelung reprimite care căutau o supapă de eliberare a tensiunii, însă, pe când vechea ei mașina a revenit pe aleea ce ducea la casa ei singuratică, costisitoare și plină de scurgeri, chicotitul lui Isabel s-a întezit până când a început să rădă atât de tare, încât i-au dat lacrimile și s-a temut că veselie ei avea să dea în altceva.

A tras pe alee, a oprit motorul și s-a oprit și din râs. În absența mișcării și a muzicii, tăcerea din perimetrul strâmt al mașinii a devenit, brusc, plină de însemnătate.

S-a uitat lung la propriile mâini, la materialul întunecat prin care ploaia îi pătrunsese fusta lungă, la conturul vizibil al sânilor ei prin tricoul ud. A simțit, mai degrabă decât să fi văzut, că el o privea, și a încercat să-și revină.

– Mă bucur să te văd zâmbind, i-a zis Matt, pe un ton scăzut.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei, intenși și albaștri, părând pentru o clipă să-și piardă cunoașterea obișnuită. I-a pus o mână pe umăr.

Ceva a tresărit înăuntrul ei, însă el a deschis portiera și a coborât din mașină. A mers prin ploaie până la camioneta care îl

aștepta, iar Isabel și-a dus mâna acolo unde mâna lui lăsase o urmă de căldură.

Nu era nimic – nici măcar pentru cineva care câștigă de două ori mai mult decât o făcea el. Nimic pentru un bărbat care își dorea să locuiască la o depărtare rezonabilă de locul unde își petrecuse mare parte din viață. Byron stătea în mașină, cu ploaia bătându-i în parbriz, în timp ce parcurgea ziarul local în căutarea câtorva rânduri care i-ar fi putut oferi un cămin. Erau case mari, apartamente cu două dormitoare, case pentru muncitori care nu mai adăposteau muncitori. Însă nu era nimic pentru un om cu un venit mic și cu câțiva bani puși deoparte.

Aproape că nu i-a venit să creadă tristul adevăr al propriei realități. Era genul de lucru pe care și-l închipuiai că se putea întâmpla altcuiva, nu ție. Pe de altă parte, și în urmă cu câțiva ani s-a trezit trăind în niște condiții la care nu se gândise nici în ruptul capului. Cum era vorba aia despre cum îl făceai pe Dumnezeu să rădă? Împărtășindu-i planurile tale?

Byron nu mai avea de mult timp planuri, altele în afară de a găsi un loc temporar în care să stea. Din disperare, se gândise chiar să dea cățelușii unui azil de animale, așa încât să-și poată găsi mai ușor o locuință pentru el însuși. Doar că erau atât de mici, încât ar fi trebuit s-o lase și pe cățea cu ei, și nu ar fi suportat s-o piardă pe Meg sau pe Elsie. Ele erau cam tot ce avea.

Ar fi putut s-o roage pe sora lui să doarmă pe canapeaua lor câteva săptămâni, dar nu părea corect. Începuse și ea o nouă viață, iar el era prea mândru ca să le saboteze primele săptămâni ca familie. Avea niște prieteni prin sat, dar nici unul atât de apropiat încât să-i ceară o astfel de favoare. Descoperise că o mulțime de alți oameni erau în aceeași situație ca el: nici unul nu ar fi trecut drept lipsit de adăpost, doar că se aflau cumva între două cămine, dormind pe la prieteni, pe canapele sau în paturi momentan libere, în locuințe mobile sau apelând la câteva favoruri pentru a-și asigura un acoperiș deasupra capului pentru încă o săptămână. Să presupună că ar fi putut și el să conducă cele trei sute și puțin de

kilometri până la părinții lui, care se retrăseseră la pensie într-un bungalow pe coastă, dar ce-ar fi rezolvat asta?

Tot nu ar fi avut o slujbă, iar casa lor, care era imaculată, cu covoare pe jos și plină de tot felul de nimicuri, nu era locul potrivit pentru el și câinii lui. Nu voia nici să le ceară bani, știa din ce puțin trăiau.

Plus de asta, gândul de a le mărturisi cât de jos ajunsese – de a-i dezamăgi pentru a doua oară – era de nesuportat. Nimeni nu voia să se descrie ca fiind fără adăpost; nu voia să fie văzut de alții așa cum îl descriau acele cuvinte. Pe chipul lui Byron s-a așternut disperarea. A rămas pe gânduri până când cerul s-a întunecat, iar câinii au început să schelălăie, frustrați de limitarea spațiului.

În cele din urmă, a pornit mașina și a luat-o din loc.

Era deja noapte când și-a parcat vechiul său Land Rover în luminișul de lângă țarcul păunilor. Alesese locul fiindcă era pe pământul lui Matt; prezența mașinii lui acolo nu ar fi stârnit nici un comentariu, nici o curiozitate. Era aproape opt. A pus cățelușii într-o cutie de carton, pe care a ridicat-o pe un umăr, apoi, urmat de cele două cățele, a pornit la drum.

Byron cunoștea terenul atât de bine, încât nici nu avea nevoie de o lanternă. Îl parcursese aproape zilnic vreme de mulți ani la rând, crescând și în vecinătate, așa că putea să traverseze fiecare fâgaș și fiecare cracă căzută cu agilitatea naturală a unei capre sălbatice. Înainta prin bezna densă, pe sub coroanele copacilor, acompaniat de hohotitul îndepărtat al bufnițelor și de scâncetele unui iepure prins de vreun prădător, fără să audă altceva în afară de șoapta ploii și de clipocitul neîntrerupt al pașilor lui mergând prin noroi.

În cele din urmă, a văzut luminile. S-a oprit la marginea câmpului, întrebându-se o clipă dacă într-adevăr își dorea să facă asta. Iar în timp ce se uita în sus la fereastra din depărtare, femeia și-a făcut apariția, silueta ei fluidă vizibilă pe fundalul luminos al încăperii, ca să tragă perdelele lungi, îndepărtându-se apoi încet din vedere. Abia retrospectiv și-a dat seama că-și atinsese limita inferioară: în timp ce urmărea îndeplinirea acelei simple sarcini casnice, nu se simțise niciodată mai respins, mai singur.

Cățelușii se zbăteau în cutia umedă din carton. „N-o să mai dureze mult“, și-a spus în sinea lui, ștergându-și fața cu mâna liberă. „Doar până când mai cresc puțin și o să-i pot vinde. Doar până când o să mă pun pe picioare.“ A ridicat cutia la subraț, făcându-le semn câinilor să nu facă zgomot, și a ocolit marginea neagră a câmpului până când a zărit ușa la care dorea să ajungă, marcată de o anexă din cărămidă și scânduri ce ieșeau din corpul principal al casei.

Lacătul era stricat de când știa el, iar lemnul din jurul lui putrezit, abia mai susținând încuietoearea din fier. A deschis ușor poarta, auzind în depărtare sunetul unei viori și vocea ușor ridicată a unui copil. S-a strecurat prin deschizătură și a coborât treptele de piatră. Sub casă mirosea a ulei și vag a sulf, dar măcar era curat și cu câteva grade mai cald decât aerul nopții de afară, care încă mai păstrase din răcoarea iernii. În depărtare, a auzit zumzetul grav al unui boiler, dar abia după ce ușa s-a închis în spatele lui a avut curajul să-și aprindă lanterna.

Era întocmai cum și-o amintea: forma în L a camerei boilerului de sub casă, colțul aflat în paragină, grămada de lemne de lângă ușă, suficient de înaltă cât să-l ascundă de privirile trecătorilor. Chiuveta veche și murdară, pentru lucrători, și ușa care ducea la bucătărie pe scara din spate, care era închisă cu lacăt. Nu exista riscul ca vreunul dintre copii să treacă pe acolo și nu era nici un motiv, de altfel, ca oricine altcineva să vină acolo. Era chiar posibil ca văduva nici să nu știe că exista o astfel de încăpere.

Byron a lăsat cutia la podea și și-a desfăcut sacul de dormit. Meg s-a întins pe jos, părând extenuată, dar mulțumită, și a început să-și hrănească puii. Ziua următoare avea să-și aducă și restul de lucruri. A scos niște mâncare pentru ea și pentru Elsie, a umplut un bol cu apă și a încercat să se spele în chiuvetă. Apoi, în cele din urmă, a stins lanterna și s-a așezat într-un colț, lângă un grilaj prin care se vedea un petic din cerul nopții, și a ascultat câinii, încercând să nu se gândească la ce-l înconjură. De fapt, încercând să nu se gândească la nimic. Era un truc pe care îl învățase în urmă cu mult timp.

Era gata să se bage în sacul de dormit, când a prins sclipirea metalică, strălucitoare, de metal nou, nu reflexiile acelea ruginii și

terne de la balamalele ori încuietorile specifice casei vechi. Byron s-a întins după lanternă și a aprins-o, ațintind lumina în direcția în care o văzuse. O cușcă pentru animale zăcea în colțul de lângă ușa ce ducea la bucătărie. O cușcă nouă, din sârmă, dar cu o tăviță solidă pe fund, genul pe care l-ai folosi pentru o pisică de mici dimensiuni.

Byron a ridicat-o și a observat niște excremente într-un colț. Cușca nu fusese folosită pentru o pisică.

Lacătul dinspre holul ce ducea la bucătărie fusese spart.

Byron s-a așezat, uitând, pentru o clipă, de propriul necaz. A rămas cu gândul la vizitatorul nepoftit din bucătăria de deasupra lui.

Capitolul 13

I se spusese că era o casă atât de mare, de dărăpănată și de izolată, încât avea să fie o adevărată încercare să locuiești acolo pe timp de iarnă. Că răcoarea nesfârșită, scurgerile și curentul aveau să pătrundă prin ce mai rămăsese din acoperiș. Însă acum venise vara, iar ea aflase că și vremea frumoasă își aducea propria revoltă în căminul ei. Era ca și cum natura știa că ultimul Pottisworth murise și că un uzurpator îi luase locul, așa că hotărâse să revindice Casa Spaniolă pentru ea însăși, cărămidă cu cărămidă și centimetru cu centimetru. Clopoștii, lalelele și zambilele, cu bulbii lor înmănuncheați, răsăriseră, iar printre dalele de piatră ce înconjurau casa, buruienile ieșiseră și ele la iveală sub forma unor firișoare verzi, înainte să se transforme în ciulini neprietenoși, rozete de cruciuliță otrăvitoare ori în studeniță năpăditoare. Săptămânile de ploaie au scos la iveală mănunchiuri de mușchi printre zidărie, în vreme ce gardurile vii au crescut, împletindu-se cu rugi și iederă. Iarba, un covor jerpelit și afânat, s-a făcut lungă și abundentă, presărată de păpădii și de piciorul-cocoșului, năpădind aleile și prundișul. Câțiva pomi mai în vârstă au căzut pur și simplu și au rămas întinși la pământ, o acuzație mută la adresa incapacității ei de a se ocupa de grădină. Ca răspunzând la chemarea naturii, iepurii au săpat rețele de labirinturi, găurile în care își scrânteai glezna fiind ascunse de iarbă, în vreme ce cârțițele lăsau din loc

în loc grămezi de pământ proaspăt scobit, adevărate mormane de subminare organică.

Înăuntru, lucrurile stăteau ceva mai bine. Matt și complicii lui veneau și plecau zilnic, făcând găuri în pereți și aparent umplându-le la loc. Pe alocuri, puteai vedea oarecare îmbunătățiri: acope-rișul era acum stabil, iar hornul nu se mai înclina periculos într-o parte. Avea acum o conductă de scurgere care transporta deșeurile din băi fără riscul de a contacta febră tifoidă, niște podele noi și o chiuvetă decentă în bucătărie. Mai erau și câteva ferestre noi, apă caldă la discreție și un sistem de încălzire parțial instalat, ce promi-tea căldură la iarnă, însă care, pentru moment, provoca scurgeri în noile pardoseli.

Pe de altă parte, nu avea o baie funcțională și nici priză pentru frigider, în ciuda insistențelor ei repetate. Ba mai important decât atât, mai avea și teancul de extrase bancare ce detaliau costuri din ce în ce mai crescute și un registru în care-și nota ce-i spusese Matt McCarthy că trebuia făcut, plus prețul sugerat într-o coloană alătu-rată. Iar multitudinea zerourilor continua să o șocheze în fiecare zi.

Toată dimineața stătea la masa din bucătărie, aranjându-și ex-trasele și văzând cu ochii ei realitatea propriei situații financiare. Ceea ce vedea, însă, o făcea să se simtă dezechilibrată, de parcă s-ar fi balansat periculos pe marginea unei prăpăstii. „Doar atât ne-a mai rămas. Și doar eu. Eu sunt responsabilă pentru tot. Copiii depind de mine. Nu păreau să ia în calcul posibilitatea ca ea să nu poată face față sarcinii.“

Chiar atunci, Matt a intrat în bucătărie cu o pungă cu croasanți de la brutar și s-a așezat în fața ei.

– Continuă ce făceai, i-a zis el, mușcând dintr-unul. Mmm, delicios! Ia o gură.

Ea se simțea ciudat de stânjenită, conștientă de faptul că el îi urmărea gura cu privirea în timp ce o deschidea.

– Bun, nu-i așa? a zis el, rânjind.

Avea mâini mari, cu degete pătrătoase și cu pielea zgâriată și uscată de la anii lungi de muncă grea. Pe când dădea din cap că da, mestecând, el i-a zâmbit din nou, ca și cum ar fi afirmat ceva

în sinea lui. În ultima vreme, îi aducea deseori câte ceva: cafea adevărată, ca să-i facă și lui din ea, ouă primate la slujba anterioară, briose cu ciocolată și chifle cu stafide atunci când vreunul dintre angajații lui pleca din oraș. Nu știa niciodată dacă să se bucure de prezența lui, pentru faptul că nu era singură cu posibila existență a șobolanilor, a scurgerilor sau a vreunei stricăciuni, sau să se teamă de ea, căci de multe ori el părea să aibă mai mult control decât ea în propria casă. Avea șarm, cu care reușea s-o convingă să facă ce-i spunea el, chiar dacă intenția ei inițială era tocmai pe dos.

– Uite ce mâini ai! a exclamat el, în timp ce ea a ridicat din nou croasantul.

Byron stătea în ușă.

– Uită-te la ele, Byron! Ai mai văzut asemenea degete?

Ea s-a înroșit toată.

– Au fost protejate, a spus ea. Nu au făcut niciodată mare lucru, în afară de a cânta la vioară.

– Nici un semn pe ele. Par atât de fine. Sunt ca... ca mâinile unei statui, nu-i așa? a făcut el, întorcându-se spre Byron.

Byron a mormăit în semn de aprobare, făcând-o să se simtă ridicol. Matt și-a terminat cafeaua și s-a ridicat în picioare.

– Nu le mânca pe toate odată, i-a mai zis el, în timp ce ieșea din bucătărie.

Isabel s-a uitat lung la carnetul de cecuri acum subțiat și la punga mototolită de lângă el. Nici măcar deliciul unui croasant nu putea să-i facă ziua mai bună. Extrasele de cont îi comunicaseră indiscutabilul adevăr. Le-a strâns pe toate la un loc. Afară, Matt îl supraveghea pe cel care mânua excavatorul. Puneau o a doua țevă de scurgere la exterior.

Toate astea trebuiau să înceteze, și-a spus în sinea ei. Indiferent de starea în care se afla casa, nu-i mai rămăsese aproape nimic.

Isabel mergea cu pași grei de-a lungul pajiștii din fața casei. Era îmbrăcată cu o fustă lungă și un cardigan masiv din lână. Părul îi cădea liber în jurul umerilor, iar crengi răzlețe îi atingeau fața,

mișcate de palele puternice de vânt. Matt s-a dus până la excavator și a ascuns acolo planurile lui Sven.

- V-am adus niște ceai, a spus ea, întinzând două căni.

Matt i-a zâmbit lui Byron:

- Doamna D. știe să aibă grijă de noi, nu ca alții, nu-i așa Byron?

- Mulțumesc.

L-a urmărit cu privirea pe Byron cum ia cana de la ea, cu degetele încă negre de pământ.

- Tocmai vorbeam, obișnuia să fie o grădină de vară chiar acolo, înainte să se prăbușească zidul ăla, a spus Matt, arătând cu degetul spre o zonă înconjurată din două părți de cărămidă roșie.

Parcă o și vedea, amintindu-și de merii crescuți pe spalier, cu nume precum Gascoyne's Scarlet, D'Arcy Spice și Enneth's Early.

- Încă mai sunt câțiva pomi fructiferi, a continuat el. Ar trebui să ai o recoltă frumoșică la toamnă.

„Asta dacă o să mai fii pe-aici“, s-a gândit el, aproape instantaneu.

Byron a coborât cana de la gură și a spus:

- Sunt câteva răzoare în spate care au încolțit. Acolo era o grădină de legume. Poate lui Thierry i-ar plăcea să sădească câte ceva. Nepoatei mele îi place să crească plante.

Fusese una dintre cele mai lungi intervenții de-ale lui din câte auzise Matt.

- Pot să-i arăt cum se face, dacă e, a continuat el. Mazărea dulce e destul de ușor de crescut.

- Cred că i-ar plăcea, a spus Isabel, dându-și părul de pe față. Îți mulțumesc.

Byron a făcut un pas înainte, scuturându-și bocancii, care erau plini de noroi.

- Mai voiam să-ți spun că-mi pare rău pentru treaba cu șobolanul. Am pus pușca în pod, unde nu ajunge nimeni.

- Mulțumesc, a zis ea încă o dată.

- Nu cred ca șobolanii te vor mai deranja.

- N-ai de unde să știi asta, a intervenit Matt.

- Ba cred că pot, a răspuns Byron hotărât, cu ochii la un petic de pământ de lângă picioarele lui Matt. Chiar pot spune sigur că pe asta o putem tăia de pe listă.

- Ei bine... e o ușurare, a mărturisit Isabel. Am avut coșmaruri din cauza șobolanului ăluia. Nu am putut dormi nopți la rând... De fapt, a continuat, întorcându-se spre Matt, ai un minut? Aș vrea să discut ceva cu tine.

Fără să mai scoată un cuvânt, Byron a început să-și facă de lucru cu excavatorul.

Isabel a deschis gura să vorbească, apoi a închis-o la loc. În cele din urmă, a ridicat privirea la Matt, cu o mână ținându-și părul din a-i cădea pe față, chipul ei având o expresie ușor smerită și totodată sfidătoare.

- Trebuie să ne oprim.

Matt a ridicat din sprânceană.

- Cu lucrările, a spus ea. A fost minunat ce ai făcut până acum, dar nu mai pot face nimic. Nu pentru moment, în orice caz.

- Dar nu te poți opri pur și simplu. Suntem în toiul a tot felul de proiecte. Nu poți lăsa lucrurile pe jumătate neterminate.

- Ei bine, nu am de ales. Am revizuit costurile și nu are rost să continuăm, să continui. Chiar apreciez tot ce ai făcut, Matt, sincer, dar trebuie să fiu rezonabilă, a spus ea, roșind.

- Dar nu e deloc rezonabil să oprești totul acum, a făcut el, gesticulând către excavator. Lucrările pe care le facem acum sunt, în mare parte, esențiale. N-o să ajungi prea departe fără o conductă nouă de alimentare. Și nu am terminat decât pe jumătate s-o instalăm în baie. Să spunem c-o să te descurci fără încălzire în camerele de la etaj în următoarele luni, dar sfatul meu ar fi s-o duci la bun sfârșit - n-o să găsești pe nimeni când o să se apropie iarna. Iar eu, odată ce te-am lăsat, o să fiu ocupat până peste cap.

Atunci a observat cât de palidă era.

- Nu înțelegi, Matt.

- Fă-mă să înțeleg atunci.

Parfumul ei mirosea vag a citrice.

- În regulă. Costurile au ajuns să fie mult mai mari decât m-am așteptat și nu ne mai permitem să continui. Nu te mai pot plăti pentru nimic din ce faci.

Era în pragul lacrimilor. Genele din colțul ochilor îi luceau ușor, punctișoare negre de stele.

– Înțeleg, a spus el, mutându-se de pe un picior pe altul.

Mormane de pământ zăceau prin preajma șanțului nou-săpat, cu țevile încă nemontate. Noua instalație sanitară zăcea, încă în ambalajul ei, pe prispa din spate. O alesese chiar el cu câteva luni în urmă, o cadă din fontă în stil victorian, cu picioare îngherate, și o chiuvetă supradimensionată. Era exact ce-și dorise Laura. Din când în când, uita că era, de fapt, casa lui Isabel.

– Crede-mă, a continuat ea, pe un ton scăzut, dacă mi-aș permite să continui, aș face-o.

– Atât de rău e? a întrebat el.

– Da, a răspuns ea, fără să-l privească în ochi.

Preț de o clipă, au ascultat ciorile care croncăneau în depărtare.

– Ești bine, Isabel?

Ea a dat din cap că da, mușcându-și buza.

– Ei bine, hai să nu ne îngrijorăm prea mult acum din cauza asta. Îi pun pe băieți să termine ce au început, apoi plecăm.

Ea a dat să-l întrerupă, dar el a ridicat o mână și a continuat:

– Nu-ți face griji de bani. Nu trebuie să mă plătești imediat. Ajungem noi la un aranjament.

Mai târziu, și-a dat seama că nu-și alesese prea atent cuvintele. De fapt, abia dacă s-a gândit la ce spusese. Și asta pentru că, deși anticipase momentul de câteva luni – aproape de când pricepuse caracterul nelumesc al noului proprietar al casei – Matt nu se putea bucura câtuși de puțin. Fusese distras de Byron – de tonul tânărului atunci când pomenise de șobolan. De felul în care s-a uitat la Isabel atunci când i-a luat cana cu ceai din mână.

Matt McCarthy se simțea dezechilibrat.

În timp ce Isabel se îndepărta, cu capul în pământ și cu umerii lăsați contra vântului, s-a dus agale la celălalt bărbat.

– Am o vorbă cu tine, i-a spus el, neafectat.

Byron a ridicat privirea.

– Văduva, a continuat el. Nu te implica prea mult.

Spre surprinderea lui, Byron nu a protestat. Nici măcar nu a pretins că n-ar fi înțeles ce îi spunea. S-a îndreptat de spate, așa încât se vedea că era cu un cap mai înalt decât Matt, și i-a susținut

privirea, mai mult decât s-ar fi așteptat Matt. Însă a lui Byron rămânea de nedescifrat.

– Mă avertizezi, s-a mulțumit el să afirme, pe un ton scăzut și plat.

Apoi s-a îndepărtat, însă expresia lui descrisese limpede ce nu a rostit prin cuvinte: „Nici măcar tu nu poți decât să-mi spui să stau deoparte de ceva ce e, de fapt, al tău“.

În acea după-amiază târzie, vântul s-a întehit, iar Matt și oamenii lui, udați de ploaie și luptându-se cu pământul din ce în ce mai noroi, au plecat devreme. Excavatorul a rămas nemișcat pe peluză într-o mare crescândă de noroi. Din când în când, Isabel se uita la el, apoi își întorcea privirea, prezența lui de-un galben aprins amintindu-i de situația ei financiară. Într-o încercare de a se binedispune, făcuse niște fursecuri, însă era imposibil să știi când erau coapte în cuptorul ăla, așa că, distrasă de simfonia lui Schubert, uitase de el. Când copiii au ajuns acasă, fursecurile se făcuseră de culoarea pielii arse și cu un gust destul de asemănător.

Thierry și-a aruncat cât colo ghiozdanul pe unul dintre scaunele din bucătărie, a luat un fursec din tava de sârmă, l-a mirosit și l-a pus înapoi. Kitty abia dacă s-a uitat la ele, mulțumindu-se să ridice din sprâncene.

– Ați avut o zi bună, dragilor? a întrebat Isabel.

Thierry a ridicat din umeri. Kitty își scotocea prin geantă.

– Kitty? Tu ai avut o zi bună?

– A fost la fel ca oricare alta, a spus ea cu indiferență.

– Ce înseamnă asta? a făcut Isabel, încruntându-se.

Kitty și-a întors fața îndârjită spre ea și i-a zis:

– Înseamnă că sunt blocată într-o școală nouă, unde nu am nici un prieten, într-o casă pe care o urăsc, într-o zonă pe care nu o cunosc, așa că fiecare zi e la fel de proastă ca aceea dinaintea ei. Bine?

Isabel s-a simțit de parcă ar fi fost lovită în stomac. Kitty nu-i mai vorbise niciodată așa.

– Ce s-a întâmplat? a insistat ea. Kitty, ce naiba se petrece cu tine?

Ochii lui Kitty s-au umplut de dispreț.

– Nu te face că nu știi, i-a replicat.

– Dar chiar nu știi! a ridicat Isabel vocea.

Nu putea să facă asta astăzi, nu cu toate celelalte pe cap.

– Mincinoaso!

Isabel a luat un scaun și s-a așezat în fața fiicei ei. A observat că ochii mari și negri ai lui Thierry se mutau când la sora lui, când la ea, însă continua să tacă mălc.

– Kitty, spune-mi de ce ești așa supărată. Nu pot să te ajut dacă nu-mi spui ce se petrece.

– Tu! a strigat Kitty plină de venin. Spui întruna cât de mult ne iubești, dar, când se pune problema, nu ne mai iubești deloc. Până și acum, că a murit tata, tot suntem pe locul doi după vioara aia afurisită!

– Cum poți spune așa ceva? Am renunțat la carieră ca să stau cu voi. Sunt aici în fiecare dimineață, în fiecare seară, vă aștept să veniți de la școală. Nici nu am mai lucrat de când suntem aici.

– Nu asta e ideea!

– Ba asta e ideea! Tu și Thierry sunteți pe primul loc în toate! „N-ai idee cât de mult m-a costat să fiu aici, să-mi sacrific cariera“, ar fi vrut să adauge, însă nu a avut inima să arunce asemenea povară pe umerii fiicei ei.

– Știi! a țipat Kitty. Știu de domnul Cartwright. Știu că ai fi putut vinde vioara și ne-am fi păstrat vechea casă!

Isabel s-a albit la față. Aproape că uitase de asta, atât de preocupată fusese de Casa Spaniolă.

– Ne-ai mințit! Mi-ai spus că nu ne permitem să rămânem în casa noastră, în casa pe care o iubeam, alături de toți prietenii noștri și de Mary. Ai spus că trebuie să ne mutăm aici – iar în tot timpul ăsta ai fi putut să vinzi vioara și am fi putut rămâne acasă cu oamenii pe care îi iubeam. Ai mințit! Și-a tras răsuflarea, apoi i-a aplicat lui Isabel lovitura finală: Tata nu ne-ar fi mințit!

Thierry și-a împins scaunul în spate și a fugit afară din cameră.

– Thierry! Kitty! Nici nu sunt sigură că dacă aș fi...

– Taci! Am auzit ce-a spus domnul Cartwright!

– Dar eu...

– Pentru tine ăsta nu e un cămin! N-a fost niciodată! A fost doar o modalitate de a-ți păstra vioara aia stupidă!

– Kitty, asta e...

– Lasă-mă în pace!

Kitty și-a înhățat ghiozdanul de pe masă și a ieșit valvârtej, ștergându-și fața cu mâneca. Isabel ar fi vrut să se ducă după copii, să încerce să le explice, dar și-a dat seama că era inutil. Kitty avea dreptate. Și nu avea ce să le spună pentru a se apăra.

Cina s-a desfășurat calm. Thierry nu a spus nimic, dar a mâncat macaroanele cu brânză, a refuzat un măr, iar apoi a dispărut în camera lui. Kitty și-a ținut capul în pământ și a răspuns monosilabic la întrebările lui Isabel.

– Îmi pare rău, a spus Isabel. Sincer, Kitty, chiar îmi pare rău. Dar trebuie să înțelegi că nimeni și nimic nu e mai important pentru mine ca tine și fratele tău.

– Cum zici tu, a făcut Kitty, împingându-și farfuria.

Ea și Thierry s-au dus la culcare în liniște, ceea ce în sine era un lucru nefiresc, în timp ce Isabel s-a dus în salon, unde luminile pâlpâiau și vântul se auzea șuierând prin frunzișul de afară.

A făcut focul, a băut jumătate de sticlă de vin roșu mult prea repede și a găsit că până și trosnetul flăcărilor oferea un oarecare confort. A descoperit cu ușurare că era un serial de comedie la televizor. Însă pe măsură ce se desfășura genericul de deschidere, s-a auzit brusc un *poonet*. Imaginea pixelată a devenit un punct alb și a dispărut. În același timp, luminile s-au stins, lăsând-o cufundată într-o beznă și-o tăcere depline. Părea aproape o insultă, un mod prin care casa își bătea joc de ea. Isabel a rămas nemișcată pe canapea, luminată de jarul aprins. Apoi, fața i s-a schimonosit și a început să suspine.

– Casă afurisită! a strigat ea. Casă afurisită și stupidă!

S-a ridicat în picioare și a cotrobăit după niște chibrituri, apoi a căutat lumânările pe care nu se gândise să le pună într-un loc la îndemână, încă înjurând, glasul fiindu-i înăbușit de vântul de afară și de propria-i disperare.

Matt și-a petrecut seara la Long Whistle. O evitase pe Theresa, care, băgând de seamă lipsa lui de interes cu antenele ei fine, devenise iritabilă și capricioasă, fâțându-se prin spatele barului și aruncând priviri pline de înțeles în direcția lui. El îi întâmpinase ocheadele furioase și încercările de restabilire a intimității cu indiferență. Nu era nimic care să-i displacă mai mult decât o femeie disperată care nu pricepea mesajul.

Plus de asta, mintea îi stătea la alte lucruri.

Venise la bar, în loc să se ducă acasă, pentru că știa că, deși alegea să ignore multe, Laura nu putea trece și peste această neliniște evidentă și crescândă. Se simțea neobișnuit de prost cu propria persoană. De fiecare dată când închidea ochii, îl vedea pe Byron uitându-se la Isabel. Surprinsese ceva nou și sensibil, iar treptat și-a dat seama că poate nu era decât o reflexie a lui însuși. Când închidea ochii, nu o vedea pe Theresa sau pe soția lui, ci întinderea palidă a claviculei lui Isabel Delancey, pistrii împrăștiați pe pieptul ei acolo unde fusese expus la soare. O vedea zâmbind și venind înspre el, cu șoldurile unduindu-i-se, stinghereala ei pierdută într-o apreciere senzuală a propriei muzici.

Răspunsul lui Byron fusese corect. Ea nu aparținea nimănui. Nu era înlănțuită, așa cum era el. Gândul că Byron s-ar putea apropia de ea făcea gustul berii să se amărască. Gândul că mai era oricine altcineva cu ea, în casa aceea, unde el își lăsase urmele pe fiecare scândură, îi făcea maxilarul să se încordeze cu încăpățănare.

– O să fie o noapte nebună, a zis proprietarul, cu ochii în rebusul său.

– Mda, a făcut Matt, dându-și băutura pe gât și punând paharul pe bar. S-ar putea să ai dreptate.

Nu a luat în seamă încercările disperate ale Theresei de a-i atrage atenția. Nu era sigur ce scuză avea să folosească pentru a-și explica întârzierea. Însă, parcă mânat de ceva peste puterea lui de înțelegere, cu cincisprezece minute înainte de închidere, Matt s-a trezit în camionetă, pe drum spre Little Barton.

În camera boilerului, Byron liniștise câinii, închisese radioul și se pregătea să citească din carte la lumina lumânărilor pe care le cumpărase în dimineața aceea. Era ciudat cât de repede te puteai adapta circumstanțelor, atâta vreme cât îți făceai un minimum de confort. În noua lui casă de sub casă își adusese un scaun, radioul său pe baterii, coșul câinilor și un aragaz de camping. După ce se spălase într-o chiuvetă curată, mâncase mâncare decentă și băuse o cană cu ceai, se simțea mai mult decât bine dispus și mai împăcat cu soarta lui. Trecuseră doar trei săptămâni de când se născuseră cățelușii. Unul dintre fermierii de dincolo de biserică se oferise deja să îi dea vreo două sute de dolari pentru cel mai puternic dintre ei. Dacă fiecare valora cel puțin atât de mult, avea să aibă banii suficienți pentru o garanție. Iar când avea să devină mai stabil financiar, voia să-și caute de lucru în altă parte. Se simțea din ce în ce mai inconfortabil cu implicarea pe care o avea Matt în privința casei. Nu era ceva ce putea spune cu precizie, dar simțea că era ceva în neregulă și că Matt nu renunțase la ideea de a intra în posesia Casei Spaniole. Avea să iasă la iveală într-o zi ori doamna Delancey va fi nevoită să se mute, iar Byron nu voia să fie prin preajmă la nici una dintre ocazii.

Era aproape unsprezece fără zece când a auzit boilerul stingându-se cu un pocnet. S-a uitat la ceas, nedumerit. Cronometrul lui era fixat pentru unsprezece și jumătate. A ieșit din sacul de dormit, neluând în seamă privirile pline de speranță ale câinilor, și s-a dus la ușă. Toate luminile erau stinse.

Câteva minute mai târziu, a auzit pe cineva suspinând:

– Casă afurisită! a strigat ea. Casă afurisită și stupidă!

Căzuse curentul. A înghețat de frică. Putea fi doar o siguranță, dar posibil ca ea să nu știe unde era cutia cu siguranțe. Ar fi putut să-l repornească el, dar așa ar fi trebuit să-i explice cum se făcea că era atât de aproape de casa ei.

Byron a rămas pe loc, în timp ce Meg scâncea, simțindu-i neliștea. I-a făcut semn să tacă.

A ascultat în beznă pașii nervoși ai lui Isabel Delancey și a simțit o adâncă deznădejde. Nimic din astea nu era cum trebuie, și totuși,

nu avea puterea să schimbe nimic. A auzit vioara și toată nefericirea femeii a fost transferată corzilor ei. Nu era un cunoscător în ale muzicii, dar până și el și-a dat seama că nu mai auzise ceva atât de trist în viața lui. Și-a amintit-o cum era mai devreme în aceeași zi, apropiindu-se de Matt McCarthy cu registrul ei bine parcurs și cu chipul ei nedormit. Așadar, până și cei care păreau înstăriți puteau să ajungă în pragul datoriilor. Din anumite privințe, situația ei nu se deosebea cu mult de a lui.

Gândul acesta l-a făcut să iasă din camera boilerului – faptul că ar fi putut să fie sora lui sau Lily în locul lui Isabel. O auzea, absorbită de instrumentul ei de cealaltă parte a ușii, cântându-și cântecul melancolic în întuneric. Avea să meargă până la ușa din față a casei, să vadă dacă erau aprinse luminile de la intrare și să bată la ușă. O să spună că era în trecere. S-ar simți mai bine dacă ar ști că ea și copiii aveau lumină.

Nici n-a închis bine ușa, că a auzit scârțâitul unor cauciucuri pe aleea cu pietriș. Cum el nu venise cu mașina, nu prea avea o explicație convingătoare pentru prezența lui acolo. Cu siguranță nu-și permitea să fie văzut. A deschis din nou ușa fără zgomot și s-a strecurat la loc în spațiul retras de sub casă. Apoi a rămas în întuneric, așteptând.

Nu era nici o lumină aprinsă în casă și, pentru un moment, a crezut că ea și copiii pleaseră. La acest gând, a simțit ceva vecin cu dezamăgirea. Apoi, tocmai când vântul s-a liniștit pentru o clipă, i-a auzit vioara și și-a dat seama că picase curentul. Poate pentru că avea câteva pahare la bord sau poate pentru că, în ultimele luni, ea îl învățase să aprecieze acest tip de muzică, Matt McCarthy a rămas pe loc și a ascultat. Cu geamul deschis și cu vântul care-i răcorea pielea, a lăsat muzica să acompanieze dispoziția agitată și mohorâtă a vremii ce șuiera în jurul lui. A rămas acolo, în fața casei care trebuia să fie a lui, simțindu-se oarecum străin de ea.

Luminile nu s-au aprins.

Nu știa ce anume l-a mânat din loc în cele din urmă. Retrospectiv, și-a dat seama că ar fi putut să fie dorința de a ajuta, de a

verifica cutia de siguranțe. Sau poate că fusese datorită muzicii. Însă în nici un caz nu era sincer cu el însuși. Ușa din față, ca de obicei, era descuiată. A intrat și a închis-o la loc fără zgomot, rămânând o clipă nemișcat în casa care scârțâia docilă în jurul lui, întocmai ca o corabie veche pe o mare agitată. S-a întrebat dacă să-și anunțe venirea, însă o parte din el știa că asta ar fi însemnat că muzica ar fi încetat și, spre surprinderea lui, nu-și dorea acest lucru. Așa că a înaintat silențios de-a lungul holului, apoi a coborât treptele ce dădeau spre bucătărie, iar acolo, în prag, a văzut-o. Cânta cu ochii închiși, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

A rămas acolo, privind-o, iar ceva dinlăuntru lui s-a scurtcircuitat. Gura îi era ușor deschisă, capul lăsat puțin într-o parte și umerii trași în spate. Era pierdută în ceva unde el nu putea ajunge. Și-a mușcat buza de jos, tresărind atunci când muzica a atins un crescendo, ca și cum sunetul îi provoca durere. El nu-și putea lua ochii de la ea. Parcă era din nou un băiat, privind ceva ce nu trebuia să vadă, ceva dincolo de puterea lui de înțelegere, ceva ce nu putea să-și însușească. Iar pe când stătea acolo, ținut la podea, ea și-a deschis ochii și s-a mirat ușor când l-a văzut, prin beznă.

El a dat să vorbească, însă ea a continuat să cânte fără oprire. Ea era cea care-l urmărea acum cu privirea, cu ochii ațintiți asupra lui și cu brațul mișcându-i-se de parcă nu l-ar fi putut opri.

– Nu ai curent, i-a zis el, când muzica a amuțit pentru o clipă.

Ea a dat din cap.

El a continuat s-o privească. S-a apropiat încet, atras de mișcarea pieptului ei, de tresăririle trupului ei. De autosuficiența ei, ațâțat de ceea ce a deslușit brusc în ochii ei – dorință în stare pură și lipsa unei apropieri fizice.

Ea și-a coborât mâinile pe lângă corp înainte ca el să ajungă lângă ea, scoțând un sunet slab, ca și cum s-ar fi predat lui. El a cuprins-o de talie, lăsând-o ușor pe spate, strângând-o de el și împingând-o ușor pe ușă, în bucătărie. Ea s-a grăbit să-și pună vioara la loc sigur pe masă, apoi mâinile ei palide și reci s-au repezit în părul lui, cu gura deschisă peste gura lui. El a auzit-o respirând îngreunat, i-a simțit mâinile pe pielea lui, căldura șocantă

a coapselor ei în timp ce i-a ridicat fusta cu mâinile, supunerea dulce și satisfăcătoare a trupului ei lipit de al său. Ceva dinăuntru lui Matt McCarthy cânta, tare și pătrunzător, devenind asurzitor, în timp ce ea pulsa de dorință, iar el nu și-a mai putut înfrâna sunetul jos și gutural ce i-a ieșit din gât.

Au alunecat stângaci pe podea, iar el a avut-o sub el, acolo unde avea nevoie de ea, acolo unde o voia de când a văzut-o pentru prima oară. Și știa că dorea să posede – nu doar casa, dar și pe femeia aceasta. I-a mușcat gâtul, făcând-o să i se supună, simțindu-i degetele surprinzător de puternice strângându-i pielea, iar ultimul lui gând, în timp ce vântul bătea în geamuri, iar casa gemea precum o ființă vie în jurul lor, a fost surpriza ușoară pe care a simțit-o când a văzut-o cu ochii strâns închiși, în timp ce el îi ținea larg deschiși, ca și cum atunci era pentru prima oară când vedea un întreg univers.

Nu știa sigur cât timp dormise, poate ore, poate doar câteva minute. Când a deschis ochii, pielea lui expusă protestând împotriva podelei reci din piatră, a văzut că era pe jumătate acoperit cu o pătură. Hainele împrăștiate îi fuseseră strânse și puse sub cap, iar bezna adâncă a nopților târzii învăluiau încă ferestrele. A încercat să-și dea seama unde se afla și ce căuta acolo, apoi a văzut-o, cu hainele parcă neatînse, ca și cum nu se întâmplase nimic, așezată pe un scaun și urmărindu-l cu privirea, cu silueta ei neagră pe fundalul luminii difuze.

S-a ridicat în capul oaselor, simțind mirosul vag al trupului ei pe pielea lui și stărnirea imediată ca răspuns la aceasta. Minte i-a fost numaidecât inundată de imagini, de senzația ei pe el, în jurul lui, de gemetele ei în urechea lui. A ridicat o mână, făcându-i semn să se apropie:

- Vino aici, unde îți pot vedea fața, i-a șoptit el.
- E aproape două, i-a răspuns ea. Trebuie să pleci acasă. Acasă. Iisuse, o să aibă niște explicații de dat!

Matt s-a ridicat în picioare, lăsând pătura să cadă la podea. Și-a încheiat la loc blugii și cureaua. Aerul era rece, însă abia dacă-l simțea.

Ceva uimitor se petrecea dinăuntrul lui, ca și cum propriul sânge îi fusese curățat, reinnoit. S-a dus la ea, neputând încă să-i vadă limpede chipul. Dar i-a atins părul pe care mai devreme i-l strânsese în pumn.

Totul se schimbase. Și se simțea ciudat de bucuros, acceptând toate acestea.

– Îți mulțumesc, i-a spus el.

Ar fi vrut să-i zică ce însemnau pentru el cele întâmplare. Cum îl schimbaseră. Iar apoi și-a dat seama, pe când își plimba degetul mare de-a lungul obrazului ei, că era umed de la lacrimi – și atunci a știut pe dată că putea îndrepta asta.

– Nu fi tristă, i-a zis încetisor. O să fie bine, îți promit.

Ea nu i-a răspuns.

– Ascultă, a continuat el, dorindu-și ca ea să zâmbească, să poată să-i alunge nefericirea, în legătură cu banii. Uită de următoarea rata. Găsim noi o soluție.

Preț de o clipă nebunească, s-a gândit să-i mărturisească felul în care s-ar fi putut schimba lucrurile. Dar nici măcar el nu era atât de buimac încât să facă asta.

– Isabel?

A simțit, mai degrabă decât să audă, noul înțeles al tăcerii ei. Se crispase, se retrăsese de sub atingerea lui.

– Nu am făcut niciodată asta, a zis ea, rece.

– Ce să faci? a întrebat el, încercând să-i vadă fața.

– O să-ți plătesc tot ce-ți datorez.

El a rămas ca trăsnet, dându-și seama de adevărata natură a schimbului lor.

– Ascultă, n-am venit aici în seara asta ca să... Eu... Iisuse! Mai că-i venea să râdă, nevenindu-i să creadă ce auzea. Nu sugeram..., a dat el să continue, prins pe picior greșit. Nu am... plătit pentru asta în viața mea.

– Iar eu nu m-am oferit. Tonul îi era glacial de-acum. Te-aș ruga să pleci.

Matt s-a trezit afară, în răcoarea nopții, mergând înspre camionetă, cu capul vuindu-i. Trebuia s-o facă să înțeleagă. Nu-i venea să

creadă că se gândise că putea fi vorba despre bani. Însă, pe măsură ce pașii făceau să scrâșnească pietrișul de pe alee, a auzit zgomotul greu și final al unei uși trântite.

De cealaltă parte, Isabel s-a prăbușit la podea cu un strigăt tăcut de disperare și ură la adresa propriei persoane. Și-a lăsat capul să-i cadă pe genunchi, simțind cu buzele aspre materialul moale al fustei și ascunzându-și chipul de propria trădare.

Întreg corpul o durea de atâta singurătate, de pierderea soțului ei, de comuniunea dură cu un bărbat care nu era el. Era cât se poate de trează și se simțea goală pe dinăuntru. Mai goală că niciodată.

– Laurent! a strigat ea. Unde m-ai adus? Ce-am devenit?

Casa a întâmpinat-o cu o liniște asurzitoare.

Capitolul 14

Era un tren care circula din două în două ore pe ruta dintre noua ei casă și Londra. Isabel calculase că, și dacă acesta ar fi ajuns la timp, ar fi fost o chestiune de noroc să ajungă înaintea autobuzului școlii. Stătea resemnată, în timp ce bărbatul din fața ei își parcurgea metodic ziarul, iar doi călători cu rucsac în spate vorbeau într-o limbă străină, aspră, poate nord-europeană, lăsând monotonia lină a roților pe șină să-i adoarmă mintea.

S-a gândit la Mary, cu care se întâlnise la cafea și căreia i se plânsese de tirania de la școală.

– Bucură-te că nu îi duci la Londra, îi spusese ea veselă. Eu îmi pierd jumătate de viață în mașină.

Se bucurase să o vadă, dovada că Isabel fusese cândva parte a unei alte vieți. Mary a întrebat-o cu interes de Kitty și Thierry, i-a spus lui Isabel că arată mult mai bine (o minciună diplomatică, se gândise Isabel) și a promis c-o să le facă o vizită cât de curând. Dar era limpede că aparținea acum unui alt loc, că fusese deja luată în sânul altei familii. Adusese cu ea una dintre noile ei responsabilități, un bebeluș cu ochi de căprioară pe care îl ținea pe genunchi cu aceeași încredere plină de calm pe care o arătase și față de copiii lui Isabel.

– N-ai fost la cumpărături atunci?

Isabel s-a uitat de-a lungul vagonului și a văzut o femeie pe care o recunoștea. I-a analizat impermeabilul pastel și pălăria nepotrivită. Femeia i-a zâmbit.

- Sunt Linnet. Deirdre Linnet. Ne-am întâlnit la prăvălia Verilor. Locuiești în Casa Spaniolă, i-a spus ea lui Isabel, de parcă ar fi oferit niște informații, după care a arătat către picioarele lui Isabel. Am crezut că te-ai dus la Londra să faci cumpărături, dar văd că nu ai nici o sacoșă.

- Sacoșă?

- De cumpărături.

- Nu, a răspuns ea, nu astăzi.

- Eu am luat-o puțin razna. Mă duc doar de două ori pe an, iar atunci sparg o grămadă de bani. E micul meu răsfăț, a făcut ea, bătând ușor pungile de plastic care-i flancau scaunul, pe fiecare fiind scris câte un brand care anunța lumii drumurile pe care o apucaseră economiile doamnei Linnet.

- Micul meu răsfăț, a repetat ca pentru sine.

- Am probleme, îi spusese Isabel lui Mary. Am înțeles totul greșit. Copiii sunt extrem de nefericiți și e numai vina mea.

Mary a ascultat aproape întreaga poveste (Isabel a omis intenționat o anumită parte), după care a râs ușor, ca și cum nu era o chestiune de îngrijorat.

- E adolescentă acum, îi spusese ea. E de datoria ei să fie nefericită. Din contră, ai scăpat chiar ieftin. Cât despre Thierry... Ei bine, cu timpul o să-și regăsească vocea. Dar se descurcă bine la școală. Vin înapoi acasă în fiecare zi. Mănâncă. Mie îmi pare că o duc bine, având în vedere cele întâmplare. Tu ești cea nefericită.

- Cu munca atunci?

- Mă scuzați?

- Ați fost cu munca la Londra?

Isabel i-a zâmbit stins. Ochii o înțepau de oboseală. Își petrecuse mare parte din noaptea trecută trează, iar acum orele de nesomn începeau s-o prindă din urmă.

- Ceva de genul ăsta.

– Ești muziciană, nu-i așa? Mi-a spus Asad. Nu e genul care să ducă vorba, nici el, nici Henry, dar probabil ți-ai dat seama că nu se întâmplă multe în satul nostru care să nu treacă pe la urechile lor.

Isabel s-a întrebat plictisită cât avea să dureze până când întâmplarea de noaptea trecută avea să ajungă subiectul de discuție de la ordinea zilei.

– Am văzut afișul tău pentru lecții de vioară. Știi, obișnuiam să fac canto. Soțul meu îmi spune mereu că aș fi putut deveni profesionistă. Dar am fost prinsă cu copiii și..., a oftat, apoi: Știi cum este.

– Da, știu, a spus Isabel, întorcându-se spre fereastră.

– Trebuie să lucrezi, îi zisese Mary.

Plătise ea cafeaua, lucru care lui Isabel i s-a părut groaznic de umilitor.

– Trebuie să te întorci la orchestră, mai faci niște bani, îți recapeteți liniștea mentală. Poți să-i mai lași singuri câte o zi. Kitty e suficient de mare cât să aibă grijă de fratele ei.

O îmbrățișase pe Isabel, apoi se îndepărtase, împingând căruciorul și întorcându-se să ușureze viața unei alte familii.

Trecuseră de ultima oprire înainte de Long Barton. A urmărit-o pe doamna Linnet adunându-și pungile, strângându-le aproape de ea, gata să coboare din tren mai repede decât ar fi fost necesar. A observat punctele de reper de-acum familiare, precum biserica și casele, bucata de șosea ce se vedea printre copaci, pașiștile și gardurile vii acum înverzite, și s-a întrebat de ce anume avea nevoie un loc ca să se simtă ca acasă.

Chiar atunci, trenul a oprit în stația Little Barton, iar Isabel s-a ridicat și a făcut ceea ce-și jurase că n-o să facă. A întins mâna și a apucat mânerul unei cutii de vioară acum goale.

Când s-a întors, se uitau la televizor, Kitty, descălțată, cu picioarele pe masa din fața canapelei, mâncând dintr-o pungă de chipsuri, iar Thierry întins pe un fotoliu vechi, cravata de la școală zăcând rulată ghem pe podea.

– Nu erai aici când am venit, i-a spus Kitty acuzator. Nici măcar Matt nu era. A trebuit să folosim cheia de sub preșul de la ușa din spate.

Isabel și-a lăsat geanta de umăr pe o măsuță.

– Thierry, ți-ai mâncat pachetul la prânz?

Fiul ei a dat din cap aprobator, fără să-și dezlipească ochii de la televizor.

– Tot sendvișul?

El și-a îndreptat privirea asupra ei, dând încă o dată din cap. În cameră era o liniște neobișnuită, iar atunci și-a dat seama că era datorită faptului că muncitorii plecaseră. Chiar și atunci când nu băteau sau dă râreau ceva, simpla lor prezență aducea o anumită vibrație în aer. Sau să fi fost Matt McCarthy? Isabel și-a frecat ochii și a zis:

– Mă duc să fac niște ceai.

– Unde ai fost?

Curiozitatea firească a lui Kitty probabil că fusese mai puternică decât dorința de a nu vorbi cu mama ei. A văzut că fiica ei i-a observat oboseala și a simțit cum roșește, de parcă motivul extenuării ei ar fi fost evident.

– La Londra. O să vă explic imediat.

Când s-a întors cu ceaiul, televizorul era stins, iar amândoi stăteau drepti. S-au depărtat unul de celălalt, ca și cum avuseseră o conversație șoptită din care ea nu făcea parte. Doar că trebuie să fi fost unilaterală, s-a gândit ea. Și asta pentru că fiul ei nu vorbea.

Isabel le-a întâlnit privirile, apoi li s-a adresat:

– Ne putem întoarce la Londra.

Nu era sigură la ce anume se așteptase, poate nu la aplauze multuoase, dar măcar un oarecare entuziasm, poate niște zâmbete sau un mic salt de bucurie. Însă ei s-au mulțumit să rămână pe loc și să se uite lung la ea.

– Ce înseamnă asta? a întrebat-o Kitty, pe un ton încă puțin agresiv.

– Fix ce-am spus, i-a întors-o Isabel. Ne putem întoarce la Londra. Va trebui să reparăm locul ăsta, să-l putem vinde, apoi, să sperăm, vom avea suficienți bani cât să ne găsim un loc în apropierea vechii noastre case. Și a prietenilor voștri, a adăugat ea.

Ei continuau să se uite lung la ea.

- Probabil că n-o să fie la fel de mare ca vechea noastră casă, dar sunt sigură că vom găsi ceva să ne placă.

- Dar... cum o să ne-o permitem? a întreat Kitty încruntată, învârtind fără să-și dea seamă o buclă de păr pe deget.

- Asta nu vă privește pe voi, a răspuns Isabel. Doar m-am gândit că v-ar plăcea să știți.

Kitty a privit-o suspicios.

- Dar nu înțeleg, a făcut ea. Mi-ai spus că nu mai aveam bani. Ai spus că lucrările ne-au costat tot ce-am avut. Ce s-a schimbat?

- Am... revizuit bugetul. Asta am făcut la Londra.

- Nu știi nimic despre buget. Eu știu ce finanțe avem și răspunsul e că nu avem nimic. Brusc, și-a dat seama. S-a uitat prin cameră, pe masă, pe birou. O, Doamne, a spus ea încetișor.

Isabel își exersase un zâmbet calm, senin. Un zâmbet care să nu le spună copiilor cât o costase, nimic despre suferința resimțită atunci când a înmănat instrumentul dealerului. Ai fi zis că se despărțise de unul dintre copiii ei.

- Doar nu ai vândut-o!

Isabel a dat din cap că da. Kitty a izbucnit într-un plâns isteric.

- O, nu! a strigat ea. O, nu! Din cauza mea!

Lui Isabel i-a dispărut zâmbetul de pe chip.

- Nu am vrut chiar s-o vinzi. Știu ce înseamnă pentru tine. Iar acum o să fii de-a dreptul nefericită și o să mă urăști pentru totdeauna. Vai, mamă, îmi pare atât de rău!

Isabel s-a prăbușit pe-un scaun și a tras-o pe Kitty spre ea:

- Nu, i-a zis ea, mângâind-o pe cap, ai avut dreptate. Instrumentul ăla era o extravaganță pe care nu ne-o permiteam. Plus de asta, domnul Frobisher mi-a găsit un înlocuitor: una mult mai ieftină, dar cu un sunet foarte bun. Acum e la reparat și mi-o va trimite săptămâna viitoare.

- O s-o urăști, a spus Kitty, cu voce înăbușită.

- Ba n-am s-o urăsc, a spus Isabel, cu toate că știa că fiica ei avea dreptate. Kitty, am făcut o greșeală uriașă și am de gând s-o îndrept. Muzica va trebui să ocupe un loc secundar. Cu cât vom face rost de bani mai repede să punem casa asta pe picioare, cu atât mai devreme ne putem duce acasă.

Abia atunci a observat expresia lui Thierry. Nu părea încântat deloc.

- Mai vrei să te întorci la Londra, nu-i așa, Thierry?

A urmat o pauză scurtă. Apoi, încet, a dat din cap în semn că nu. Isabel s-a uitat lung la el, apoi la Kitty.

- Thierry? a repetat ea.

Atunci i-a auzit glasul, pe un ton scăzut, dar hotărât.

- Nu, a răspuns el.

- De fapt, a continuat și Kitty, nu mă deranjează aici... A aruncat o privire în spate la fratele ei și a adăugat: Adică, nu mă supăr să mai rămân puțin... dacă asta vrea și Thierry.

Isabel s-a întrebat dacă avea să-i înțeleagă cu adevărat vreodată pe cei doi copii ai ei ciudați și schimbători. A tras aer adânc în piept și a spus:

- În regulă. Îi vom plăti domnului McCarthy ce îi datorăm și vedem apoi. Dar măcar avem niște opțiuni. Iar acum mă duc să pun în ordine niște hârtii.

Soarele apunea în spatele ferestrei salonului. Copiii au aprins televizorul. Isabel s-a așezat la masă și a început să deschidă scrisorile pe care le ignorase până atunci și să scrie liste cu lucrurile ce trebuiau făcute. Simțea o durere aproape fizică din cauza pierderii obiectului pe care îl prețuisese atâta vreme și o speriau lunile ce o așteptau, însă, curios, era mai bine decât în ultimele luni.

„A spus nu“, și-a zis în sinea ei, aruncându-i o privire fiului ei în timp ce deschidea încă un plic. Iar asta era mai bine decât nimic.

- Arată groaznic, a spus doamna Linnet, cu desfătare. Palidă ca o stafie, cu pungi mari și negre sub ochi. Abia dacă mi-a adresat două cuvinte de-a lungul ultimelor două stații.

Asad și Henry au schimbat o privire. Era posibil ca doamna Linnet să stârnească aceeași dorință de conversație în toți cei cu care se întâlnea.

- Casa aia o să-i provoace o criză de nervi. Știați că acum două săptămâni a căzut unul dintre tavane? S-ar fi putut întâmpla orice. Copiii ei ar fi putut fi prinși dedesubt.

- Dar nu au fost, a spus Henry. Deci totul este bine.

- Nu știu ce are în minte Matt McCarthy. Un om cu experiența lui... Ai zice primul lucru pe care l-ar face este să se asigure că sunt în siguranță. Mai ales când sunt și copiii în preajmă.

- Așa ai zice, a făcut și Asad, care număra bancnotele din casa de marcat.

- Sunt sigur că a fost o greșeală, a intervenit Henry.

- N-aș fi surprinsă dacă fantoma lui Samuel Pottisworth ar veni să-i bântuie, a continuat doamna Linnet, cutremurându-se teatral.

- Haideți, doamnă Linnet, doar nu credeți în fantome, a necăjit-o Henry.

- Dar credem în spirite rele, nu-i așa, Henry? a intervenit Asad, legând un teanc de bancnote cu un elastic.

- Îmi place să am dovezi înainte să cred ceva, Asad, a spus Henry uitându-se cu subînțeles la partenerul său.

- Ei, aș! Unele entități sunt mult prea inteligente pentru asta.

- Așa și unii oameni văd lucruri acolo unde nu-s!

Doamna Linnet fusese distrasă de la firul propriu de conversație, iar acum se uita lung la ei.

Asad a închis casa.

- E una dintre cele mai adorabile trăsături ale tale, Henry, să vezi binele în tot ce te înconjoară, dar uneori te oprește din a vedea ce e real în jurul tău.

- Știu exact ce se petrece, dar mai cred și în a te proteja.

- Pentru ca răul să înflorească, nu trebuie decât ca oamenii buni să stea deoparte și să nu intervină.

- Dar nu ai nici o dovadă.

Doamna Linnet și-a lăsat jos geanta.

- Am ratat ceva pe-aici? a făcut ea.

În acel moment, ușa s-a deschis și toți trei au amuțit când a intrat în prăvălie Anthony McCarthy. Vorbea cu cineva la telefon, așa că nu a observat privirile pe care le-au schimbat între ei și nici felul cum cei doi bărbați din spatele tejghelei au început să-și facă de lucru. Doamna Linnet și-a adus aminte că venise să cumpere niște gem, așa că a pornit în căutarea lui pe rafturile din celălalt capăt.

Băiatul și-a încheiat conversația și a închis telefonul. Avea căciula de lână trasă mult peste părul lui lung, iar hainele îi atârnavă pe el, de parcă și le-ar fi cumpărat cu câteva mărimi mai mari.

- Bună ziua, Anthony, a spus Asad, zâmbind. Cu ce te pot ajuta?

- A, da, a făcut el, lăsându-se pe vine dinaintea vitrinei frigorigice și mușcându-și buza. M-a rugat mama să iau pentru acasă măslin, curcan afumat și încă ceva. Dar nu mai știu ce era acel ceva, a zis el, zâmbind larg.

- Voi, bărbații, a pufnit doamna Linnet, sunteți toți la fel.

- Brânză? a sugerat Asad.

- Fructe? a făcut Henry, întinzându-i un coș. Avem niște struguri minunați.

- Pâine?

„Băiatul seamănă atât de mult cu mama lui“, s-a gândit Henry. Același nas, aceeași manieră plăcută, dar rezervată. Aceeași combinație interesantă între defensivă și mândrie, ca și cum să fii rudă cu Matt era un motiv și de bucurie, și de rușine deopotrivă.

- O să mă omoare, a spus el vesel.

- Eu aduc măslin și curcanul, a spus Asad. Poate te ajută să-ți reîmprospătezi memoria.

- Sigur e ceva de mâncare? a intervenit doamna Linnet, care se bucura de provocare.

- O prăjitură cu fructe? Îi plac mult, a ținut și Henry isonul.

Anthony a scuturat din cap.

- Lapte, a sugerat doamna Linnet. Eu mereu uit de lapte. Și de hârtia igienică.

- De ce nu o suni?

- Doar ce-am făcut-o. Mi-a răspuns robotul. Probabil a ieșit. O să-mi aduc aminte când mă urc înapoi în camionetă.

Asad a pus cele două pachete învelite în hârtie într-o pungă și i le-a întins peste teșghea.

- Încă îți mai ajuți tatăl în casa cea mare? a întrebat el, în timp ce Anthony i-a întins o bancnotă.

- Uneori.

- Cum avansează lucrările? a întrebat Asad, alegând să ignore încruntătura lui Henry.

- Ne-a cerut să ne oprim pentru moment, a răspuns Anthony. Cred că e în regulă. Eu oricum nu știu exact. Fac doar ce-mi spune tata.

- Sunt sigur, a făcut Asad, punând restul în palma lui Anthony. Și ce mai face tânăra Kitty?

Băiatul s-a înroșit.

- E... bine. Din ce știu eu, a mormăit el în guler.

Acum Henry era cel care-și înfrâna un zâmbet.

- Frumos că și-a făcut câțiva prieteni, a spus doamna Linnet. Probabil că se simte tare singură în casa aia imensă. Doar ce le spuneam domnilor că mama ei arată oribil...

Anthony i-a surprins privirea lui Henry tocmai când ușa s-a deschis încă o dată și în prăvălie a intrat Matt.

- Ce durează atât? Trebuia să fim la casa domnului Nixon de acum cincisprezece minute!

- Am uitat ce voia mama, a răspuns Anthony.

- Ei, fiule, a rânjit Matt, ce vor femeile va rămâne unul dintre eternele mistere ale vieții, nu?

Brusc, a părut să-și dea seama cu cine stătea de vorbă, iar zâmbetul i-a pierit. Oricum, mai bine pornim la drum. Asad a zâmbit și a spus:

- Domnule McCarthy, chiar voiam să-i spun lui Anthony: noaptea trecută am urmărit o emisiune foarte interesantă despre constructori.

- A, da? a făcut Matt, uitându-se spre ușă, ca și cum se grăbea să plece.

- Da. Arată ce se întâmplă constructorilor care taxează la suprapreț proprietari naivi sau care inventează lucrări ce nu trebuie făcute. De-a dreptul groaznic, nu ați zice, domnule McCarthy?

S-a lăsat o tăcere deplină. Henry a închis ochii.

Matt a intrat cu totul, închizând ușa după el.

- Nu prea înțeleg ce vrei să spui, Asad.

Zâmbetul lui Asad a rămas la fel.

- Oh, cred că sunteți un bărbat de cuvânt, mai mult decât vă acordați credit, domnule McCarthy.

Matt s-a apropiat de fiul său.

– Frumos din partea ta să spui asta, Asad, dar vei vedea că nu se întâmplă nimic de acest fel în satul nostru. Pe aici, fiecare ține la propria reputație, doar știi. Și constructorii, și proprietarii de prăvălii.

– Într-adevăr. Suntem familiarizați cu reputația oamenilor din această prăvălie. Dar sunt încântat să văd că ai o perspectivă atât de pozitivă asupra lucrurilor. Pentru că, trebuie să recunoști, oricine care ar afla de un asemenea lucru ar fi obligat să se pronunțe împotriva.

Zâmbetul lui Matt devenise unul de oțel.

– Asad, amice, dacă aș avea habar despre ce vorbești, sunt sigur că aș fi de acord cu tine. Haide, Anthony, trebuie să plecăm.

Ușa s-a închis cu ceva mai multă emfază decât de obicei, făcând clopoțelul să sune pentru câteva secunde.

Mergând pe trotuar, Matt își simțea urechile arzând. S-a urcat în camionetă, nefiind în stare să se stăpânească.

– Cât tupeu! L-ai auzit, Ant? Ai auzit ce insinua?

Teama că s-ar fi putut afla despre noaptea lui cu Isabel îl făcea mai agresiv decât intenționa.

– Ticălos ipocrit! L-aș putea acuza de calomnie, la cum vorbește. Afurisit care se crede mai sfânt decât tine... mereu m-a călcat pe nervi!

Zgomotul alb din capul lui Matt era atât de tare, încât nici nu și-a auzit telefonul până când fiul său nu l-a scos din torpedou și a răspuns.

– E Theresa, a spus el, fără menajamente, întorcându-se cu spatele la taică-său.

A doua zi de dimineață, puțin după ora șapte, Isabel a văzut căinii. Era sâmbătă, așa că nu trebuia să se scoale devreme, însă dormise suficient acum, așa că hotărâse că singura modalitate de a-și limpezi mintea era să se dea jos din pat.

Cum să explice planurile pe care le găsisese în excavatorul galben? Erau clar legate de Casa Spaniolă, un fel de schiță pentru lucrările făcute de Matt. Arătau baia în spațiul sugerat de el, spate în spate cu garderoba. Și totuși, nu pomenise niciodată nici de arhitecți, nici de planuri. Erau prea recente ca să fi aparținut lui Samuel Pottisworth – iar ei îi venea greu să creadă că străunchiul ei ar fi dorit să se îmbarce într-o lucrare de asemenea anvergură, după ce neglijase casa vreme de zeci de ani.

Dar dacă Matt plătise un arhitect să facă planurile pentru ea, cu siguranță că ar fi avut și ea un cuvânt de spus în sugestiile lui, nu? Gândul de a discuta cu el despre toate acestea a făcut-o să se simtă iarăși nefericită.

Pe de altă parte, era și chestiunea banilor. Lucru la care nu se mai gândise înainte de moartea lui Laurent. Țineau de domeniul lui, o chestiune abstractă care facilita plăcerile vieții. Vacanțe cu familia, haine noi, mese în oraș. Extravaganțele lor obișnuite de atunci o șocau acum.

Isabel știa exact câți bani avea și în geantă, și în cont. De îndată ce i-ar fi plătit lui Matt și ultima factură, ea și familia ei ar fi putut trăi din ei vreme de trei luni. Cu trei sau patru lecții de vioară predate pe săptămână s-ar fi putut descurca și mai mult de atât. Dacă ar fi putut face măcar o cameră și o baie decente, ar putea s-o închirieze, ceea ce le-ar aduce până la patruzeci de lire în plus pe săptămână. Dar asta era un mare *dacă*. Încă se spălau în chiuveta din bucătărie și foloseau toaleta de serviciu de la parter.

– Nu cred că sunt mulți chiriași dornici să se spele într-o cadă de tablă, remarcase Kitty.

Isabel stătea, pe jumătate trează, dinaintea ferestrei, urmărind rațele și găștele ce se ridicau în aer, gâgâind la vreun prădător nevăzut, când a observat niște câini pe cealaltă parte a lacului, fugărindu-se unul pe celălalt în cercuri vesele.

Aproape fără să stea pe gânduri, și-a pus halatul pe ea și a fugit la ușa din față. Și-a încălțat cizmele de cauciuc și, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, a traversat pajiștea ce ducea pe lac, cu brațele strânse în jurul ei, protejându-se de răcoarea dimineții.

S-a oprit unde fuseseră câinii, buruieni ude atingându-i pulpele goale, iar urechile fiindu-i inundate de cântecele păsărelelor. Câinii însă dispăruseră.

- Byron? a strigat ea, vocea răsunându-i dincolo de lac.

Însă el plecase deja. Probabil se ducea la muncă. Apoi, nu foarte departe, un cap a spart oglinda apei. Un cap lucios și negru s-a ridicat la suprafața lichidului, apoi un piept, dezgolit până la mijloc.

Era cu spatele la ea, așa că Isabel a avut câteva secunde să-l privească fără să fie observată. Era uimită de neașteptata lui splendoare, de umerii largi și fermi, de îngustimea taliei. Și-a șters apa de pe față, timp în care ea a fost inundată de cele mai conflictuale senzații: era copleșită de frumusețea lui fizică, apoi s-a simțit rușinată de amintirea ultimului corp bărbătesc care fusese aproape de al ei, după care a resimțit pierderea - pierderea simplității fizice, a unui corp dur de bărbat după care tânjește unul de femeie, plăceri de care bănuia că nu se va mai bucura niciodată.

El a tresărit la vederea ei, iar ea s-a întors, rușinată că fusese prinsă holbându-se.

- Îmi pare rău, a spus ea, părul căzându-i peste față. Nu... nu mi-am dat seama că erai aici...

El a înotat până la marginea lacului, părând aproape la fel de stânjenit că ea.

- Vin deseori aici dimineața ca să înot, a explicat el. Sper că nu te superi.

Hainele lui îl așteptau grămadă lângă un tufiș de dafin.

- Nu... Firește că nu. Ești foarte curajos, a făcut ea. Apa trebuie să fie sloi.

- Te obișnuiești, a răspuns el.

A urmat o tăcere scurtă, timp în care câinii au trecut în fugă pe lângă ei, cu limba pe afară.

- Ăă, Isabel? Trebuie să ies...

Ea și-a dat imediat seama ce anume voia să spună, așa că s-a întors, cu obraji în flăcări. De cât timp o fi crezând că stătea acolo? Și numai în halat, unde mai pui! Brus, și-a dat seama de cum ar fi putut să fie văzută de ceilalți. Oare Matt îi spusese de noaptea

trecută? Dacă nu trebuia să se afle deloc acolo? Isabel s-a simțit de îndată copleșită. Și-a strâns halatul în jurul ei și a spus:

– Uite ce e, vorbim altă dată. Trebuie să mă întorc.

– Isabel, nu trebuie să...

– Ba da, trebuie. Chiar îmi...

În acel moment l-a zărit pe fiul ei. Acesta ieșea dintre copaci, ținând în afară marginea bluzonului, care era plin cu ciuperci.

– Thierry? a făcut ea perplexă. Credeam că ești în pat.

– Am crezut că știi, a zis Byron, din spatele ei. Vine cu mine în fiecare sâmbătă dimineața.

Habar nu avusese. Dar Mary ar fi știut dacă Thierry ar fi ieșit în pădure la puțin timp după răsărit. Isabel a simțit atunci cât era de frig. Halatul de mătase nu-i asigura nici o protecție împotriva aerului umed.

– Îmi pare rău, a spus Byron, încă în apă până la mijloc. Nu l-aș fi lăsat să vină dacă aș fi știut.

– E în regulă. Dacă îl face fericit..., a conchis ea, pe un ton scăzut.

Thierry a făcut un pas în față și i-a oferit ciupercile, din care s-a ridicat un miros pregnant, de pământ.

– Sunt bune, a zis Byron, sunt gălbiori. Culeg și eu de ani buni. Sunt de pe pământul lui Matt, dar n-o să se supere.

La auzul numelui, Isabel și-a lăsat părul să îi acopere și mai mult fața și s-a aplecat să ia ciupercile de la Thierry. S-a asigurat că era cu spatele la Byron, în timp ce-l auzea cum iese din apă. Să-l știe gol pușcă atât de aproape de ea o făcea să se simtă extrem de rușinată, așa că i-a bălmăjit ceva de neînțeleș lui Thierry, care-i arăta captura cu mișcări de cunoscător.

– De fapt, voiam să-ți cer o favoare, i s-a adresat ea lui Byron, cu spatele încă la el.

El a așteptat ca ea să continue.

– Trebuie să exploatez la maximum proprietatea – să trăiesc cât mai mult de pe urma ei. Ai spus că îl poți învăța pe Thierry să planteze legume. Ei bine, crezi că ai putea să-mi arăți mie din ce aș putea să fac? Știi că ești angajatul lui Matt și probabil ești foarte

ocupat, dar ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune... Nu am pe cine altcineva să întreb. A încercat să-i surprindă reacția, după care a continuat: Nu vreau să cresc vaci sau porci și nici să ar câmpuri. Dar trebuie să fie ceva ce să putem face ca să ne ajutăm.

- O să-ți murdărești mâinile.

S-a întors spre el și a văzut că își îmbrăcase tricoul și blugii, însă pielea îi era încă udă vizibil. Apoi și-a coborât privirea la propriile degete, protejate timp de treizeci de ani de uzura cotidianului, care deja se murdăriseră de pământul de pe ciuperci.

- Se vor obișnui, a răspuns ea.

Byron și-a șters părul cu un prosop, apoi a examinat terenul din jurul lui.

- Ei bine, pentru început, uite-ți micul dejun, a zis el, arătând către ciuperci. Poți să culegi din ele până la toamnă. Și, dacă nu ești mofturoasă, ai putea să-ți hrănești familia cu ele luni întregi.

Ea a așteptat să continue. Un zâmbet timid îi juca pe buze lui Byron. Părea o altă persoană când zâmbea.

- A, a făcut el în cele din urmă, arătând apoi către halatul ei. N-o să ajungi prea departe în ăla.

- Ah! a exclamat ea, izbuclnind pe dată în răs. Corect, dă-mi cinci minute. Cinci minute!

Mâncare era cât vedeai cu ochii, asta dacă alegeai să o vezi, și-a dat seama Isabel în timpul dimineții petrecute cu Byron. În timp ce Kitty rămăsese acasă, vorbind la telefon, ea și Thierry l-au urmat dând ocol grădinii și lacului. Isabel a încercat să rețină tot ce-i spunea el despre potențialul propriului teren, care acum părea mai degrabă un loc care să ofere decât unul care să-i sece sufletul și să-i sugă resursele.

- Cel mai simplu de crescut vor fi cartofii, roșiile și poate ceapa și fasolea. Merg cam toate în tipul ăsta de pământ. Tot colțul ăla obișnuia să fie folosit pentru rubarbă, creștea bine acolo.

Thierry s-a strâmbat.

- O să-ți placă în plăcintă, i-a zis Byron, împungându-l cu cotul.

„Trebuie să fac și eu una“, s-a gândit Isabel, însă nu-i ceruse niciodată rețeta lui Mary.

– Dincolo de grajduri este vechea seră. Dacă începi să-ți pui semințele acolo, le protejezi puțin, le poți scoate imediat după îngheț. Așa e cel mai ieftin, cu toate că anul acesta probabil ai ajuns cam târziu. Dacă îl curățăm puțin, a zis el, aplecându-se să smulgă niște buruieni de lângă zidul de cărămidă, ai putea găsi chiar și niște rugi de zmeură... Iată-le! Taie-le cam pe aici, a arătat el cu degetul mare, și ar trebui să obții o recoltă numai bună. Toți rugiiăștia ai putea să-i lași pentru afine.

Mergea cu pași mari, vorbind din ce în ce mai degajat. Aici, în mediul lui natural, renunțase la atitudinea lui vigilentă și la zâmbetul ciudat ce-i apărea pe chip. Vocea îi era blândă și înceată, ca și cum nu voia să deranjeze mediul înconjurător.

– Aveți mai multe tipuri de meri pe aici. Se vor face la toamnă. Trebuie să vă luați un congelator ca să conservați ce nu puteți mânca, așa încât să vă țină toată iarna. Tocănuri cât mai multe. Restul, le înveliți individual în ziare și le duceți la rece într-una dintre dependințe, undeva unde să nu ajungă șoarecii la ele. Și mai aveți pruni Victoria, peri, meri, pruni..., a spus el, arătând către pomii fructiferi.

Ea nu putea să-i deosebească.

– Aici sunt pruni verzi. Tufișurile sunt cu agrișe. Aveți grijă la spini când le culegeți, Thierry. Puteți face gem, dulceață, poate chiar să și vindeți. Sunt mulți oameni care vând la marginea drumului.

– Cine ar veni până aici să cumpere gem? a întrebat Isabel.

– Dacă e suficient de bun, ați putea să-i rugați pe Veri să le vândă drept organice. Nu s-a folosit nici un spray aici, din câte îmi amintesc. Singurele cu care veți întâmpina probleme sunt verzele și morcovii.

– Și iepurii, a făcut Isabel.

– Da. Dar putem face ceva să-i ținem la distanță. Și te-ai alege cu tocană de iepure în fiecare seară, dacă-ți place.

– Adică să-i *omorâm*?

– E o joacă de copii pe-aici.

Ea s-a cutremurat la alegerea lui de cuvinte.

– Nu e greu să jupoi un iepure. Thierry a făcut-o deja.

Era uimită, însă Byron părea brusc în largul lui.

– Am fost atent, l-am urmărit cum mănuieste cuțitul.

Nu descoperirea faptului că fiul ei mănuieste cuțite era cea care o uimea, ci expresia de pe fața lui, un fel de mândrie tăcută, în timp ce se uita timid la Byron, aparent bucurându-se de laudele acestuia.

– Te pricepi, nu-i așa, T.? Are ceva talent, băiatul.

– Ți-a plăcut, Thierry?

Uitându-se acum la el, cu Byron de față, pentru o secundă a crezut că avea să răspundă. Însă băiatul s-a mulțumit să dea din cap. Ea a surprins privirea lui Byron și a văzut în ea o confirmare a ceea ce sperase. Doar că el a continuat să vorbească încetșor, ca și cum nu observase nimic.

– Și mai sunt și fazanii, căprioarele. Câteva bucăți de carne de căprioară vă vor ajunge pentru toată iarna. Le puteți atârna într-o dependință. E bună, foarte fragedă.

– Nu cred că m-aș descurca cu așa ceva, a spus ea și a zâmbit.

Au rămas pe loc un minut, cât timp Thierry alerga după unul dintre câini, ieșind și intrând la loc printre copaci.

– Ai fi surprinsă de ce ești în stare să faci dacă ești nevoită, i-a spus Byron.

Au mers de-a lungul potecii ce înconjura lacul și înapoi înspre casă, soarele încălzind pământul și câteva albine zburând în jurul lor. Minteia lui Isabel era înțesată de posibilități. Proviiziile o așteptau afară din suportți, în coșuri suspendate neconvențional, pline de ceapă și de fructe, chiar și un bidon cu lapte. Și le-a închipuit dând pe afară de propriile producții, și pe ea devenind peste noapte pricepută, gătind, decojind și jumulind în fiecare zi câte ceva.

– O să mă înveți? a întrebat ea. Să trag?

Acum a părut de-a dreptul stânjenit.

– Cu o pușcă pneumatică, da. N-ar fi trebuit să folosesc pușca aia. Nu aveam permis. Știu pe cineva care ți-ar putea da lecții, dacă vrei.

– Nu-mi permit.

- Poți împușca iepuri și cu o pușcă pneumatică, a spus el. Nu-ți trebuie permis pentru aia. Ți-o pot împrumuta pe a mea dacă vrei. O să-ți arăt și cum s-o folosești.

În douăzeci și patru de ore, s-a gândit Isabel, trecuse de la prim-violonist, la grădinăreasă cu armă.

Stătea pe banca șubredă din grădina din spate, cu pușca lui Byron de calibru .22 în mâini și cu un șir de conserve aliniat de-a lungul zidului ce dădea spre câmp deschis, așa încât să nu rănească pe nimeni și nimic din greșeală. Îi spusese să mai exerseze. A ridicat pușca la umăr și a ochit o conservă. „Trebuie să îi nimerești în cap“, îi spusese el. „Să-i omori pe loc. Îi chinui mai mult dacă doar îi rănești.“

„Nu sunt niște iepurași drăguți și pufoși“, și-a spus în sinea ei. „Sunt mâncare pentru copiii mei. Bani ca să salvăm casa asta. Viitorul nostru.“

Pac! Împușcătura a răsunat în tot ținutul și, cu un pocnet satisfăcător, alicea a întâlnit o conservă. L-a auzit pe fiul ei apropiindu-se și l-a simțit atingând-o pe umăr. S-a întors și el i-a zâmbit larg. I-a făcut semn să dea iar înapoi.

„Asta e, Laurent“, și-a spus, degetul ei subțire și alb strângându-se încă o dată în jurul trăgaciului. E timpul să mergem mai departe.

Capitolul 15

Credeau că Anthony nu-i putea auzi. Închiși în birou, păreau să creadă că vocile nu le răsunau în toată casa, ricoșând din perete în perete ca niște gloanțe.

– Chiar nu cer mult, Matt. Vreau doar să știu cam când vii acasă.

– Ți-am zis că nu știu. Doar știi că nu am de unde să aflu de la o zi la alta.

– Obişnuiai să-mi spui *măcar* ca idee. Iar acum îți închizi telefonul jumătate din zi, ca nici măcar să nu știu unde ești.

– Și de ce naiba ar trebui să-ți zic ție unde sunt în fiecare minut al zilei? Nu sunt copilul tău. Vrei Casa Spaniolă, nu-i așa? Ei bine, atunci lasă-mă să câștig afurisiții de bani ca s-o obțin!

În sufragerie, Anthony s-a prelins pe un scaun, întrebându-se dacă să-și pună sau nu căștile în urechi.

– Nu înțeleg de ce devii atât de agresiv. Nu îți cer decât să-mi spui cam când vei ajunge acasă.

– Iar eu îți spun, pentru a o suta mia oară, că nu pot face asta. Aș putea lucra la casă și să se ivească vreo problemă. Aș putea fi sunat de cineva din cealaltă parte a orașului fiindcă s-a ivit o urgență. Știi la fel de bine ca mine că trebuie să fiu flexibil. Unde este afurisitul de registru cu TVA?

Sertare se deschideau și se închideau cu zgomot.

– În folia albastră, unde e mereu. Acolo.

O pauză, apoi:

– Uite, înțeleg, Matt, dar de ce nu mă poți suna din când în când să-mi spui măcar în mare? Așa așa putea să-mi organizez și eu seara. Și cina.

– Lasă-mi-o în cuptor, femeie! Dacă pe mine nu mă deranjează s-o mănânc călăie, tu de ce faci atâta tam-tam?

– Pentru că ești evaziv.

– Nu, tu încerci să deții controlul. Așa cum vrei să controlezi tot: casa asta, casa aia, finanțele, pe Anthony și acum și pe mine! „Trebuie să faci asta, trebuie să faci ailaltă“, mă bați la cap tot timpul!

– Cum poți spune așa ceva?

– Pentru că e adevărat. Și începe să mă enerveze!

– Pare că tot ce fac eu, Matt, e garantat să te enerveze.

Era a treia oară săptămâna asta. Tatăl său fusese nervos și agitat de aproape zece zile. Dintr-un motiv sau altul, nu îi spusese măică-sii că nu mai lucrau la Casa Spaniolă, iar el se întreba dacă nu cumva mama lui Kitty rămăsese fără bani. Kitty spunea mereu că măică-sa nu avea nici o lețcaie. Era posibil ca taică-său să încerce să găsească o soluție înainte să îi spună și mamei lui.

Indiferent ce anume, ceva se întâmpla. De obicei, când Matt se ducea pe la vreo lucrare, îl lua și pe Anthony cu el după școală, ca să-l învețe meserie, vasăzică, pregătindu-l pentru ziua când avea să preia el tot. Asta spunea mereu, însă Anthony credea că era doar o mână în plus de ajutor pe care nu trebuia s-o plătească. Doar că în ultima vreme nu-i mai ceruse să vină. Byron lucra pe câmp, așa că nici pe el nu-l mai chemase. Anthony nu știa unde lucra tatăl său – acasă la Theresa, probabil, nu că ai fi putut numi aia *lucru*. De fapt, nu îl deranja – putea să se ducă la Kitty și să stea cu ea. Era mai simplu decât să stea și să-i asculte certându-se. Și-a scos telefonul mobil din buzunar.

Crezi că serviciile sociale i-ar lua pe părinții mei în grijă? a scris el, trimițând mesajul lui Kitty.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Matt...

– Mă surprinzi. Pentru că iști ceartă ori de câte ori ai ocazia.

– Nu e drept. Dar vreau și eu să simt că nu sunt măritată cu un... aspirator. Pentru că fix așa mă simt. Parcă nici nu ești cu noi.

Telefonul lui Anthony a bipăit. Și-a coborât privirea la el.

Nu sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi. A mea a început să fluture o pușcă pe-aici – K xx

– Mă ia capul! Am plecat!

– Matt, nu...

– N-am timp de asta.

– Bine că ai pentru ea.

O liniște prelungă. Anthony și-a închis telefonul, după care s-a ridicat în capul oaselor pe scaun, cu urechile ciulite, de parcă s-ar fi așteptat să audă sfârâitul unui fitil de bombă.

– Despre ce vorbești?

– Nu sunt proastă, Matt, a spus mama lui, acum plângând. Am aflat. Și nu mai am de gând să întorc capul din nou.

– Nu știu despre ce vorbești, s-a auzit replicând tatăl său, rece și expeditiv.

– Cine e de data asta, Matt? Vreo vânzătoare? Barmanița? Vreo clientă recunoscătoare? La naiba, poate femeia de peste drum? Ai petrecut destul timp acolo.

Atunci, tatăl său a explodat:

– Cine mi-a spus să mă duc acolo? Cine m-a pus să fac toată treaba? Cine a petrecut ultimii nouă ani văitându-se întruna că vrea casa aia afurisită? Nu începe să mă bați la cap după ce că fac ce vrei!

– Nu-mi mai răstălmăci vorbele! Ți-ai dorit casa aia la fel de mult ca mine!

– Nu mai am de gând să ascult nici unt cuvânt! a lătrat taică-său. Mă duc la lucru.

Anthony s-a grăbit să-și pună căștile, în timp ce ușa de la birou s-a deschis, iar tatăl său a ieșit afară cu pași mari.

– O să mă întorc când mă întorc, bine? Anthony, tu ar trebui să fii la școală, nu stând acolo, trăgând cu urechea, ca o babă!

– Nu mă lua de proastă, Matt! a strigat maică-sa, plângând de-a dreptul acum. N-am de gând să stau deoparte, în timp ce tu ți-o tragi cu jumătate din comitat. Matt! Matt?

Camioneta tatălui său dispăruse de pe alee într-un nor de praf, iar Anthony și-a scos căștile din urechi atunci când maică-sa a intrat în cameră. A tresărit când l-a văzut, și-a șters ochii și a încercat să-și recapete stăpânirea de sine.

- Nu știam că ești aici, scumpule. Aștepti pe cineva să te ia?

- Am fereastră. Încep abia la zece, a explicat el, jucându-se cu telefonul, așa încât ea să aibă timp să-și aranjeze părul. Era mereu perfect, încât o făcea să pară vulnerabilă când îl avea răvășit, ca acum. Voiam doar să mă asigur că ești bine.

Ochii îi erau roșii și pielea pătată.

- Sunt bine, serios, a răspuns ea. Știi cum e tatăl tău... puțin cam dificil uneori, a adăugat, încercând să pară indiferentă. Presupun că nu ți-a spus unde merge să lucreze, nu?

- Nu. Dar nu e la casa cea mare. Kitty mi-a spus că nu a mai fost acolo de o săptămână.

- Serios?

- Ea ar ști.

Mama ei a oftat, ca și cum nu știa dacă să fie dezamăgită sau ușurată în urma acestei informații.

- Nu e acolo, a repetat, ca pentru sine. Anthony, pot să te întreb ceva? Crezi că e... încurcat cu doamna Delancey?

Anthony era bucuros că nu trebuia să mintă.

- Nu. Nu cu ea. Ea e... diferită de noi.

Fusese pe cale să spună că nu era genul lui taică-său.

- A fost atât de...

Laura a așezat zâmbetul acela cu care încerca să-l convingă pe Anthony că totul era în regulă.

- Îmi pare rău, a continuat ea. Nu ar trebui să te amestec în toate astea. Bănuiesc că îți închipui că sunt o proastă.

El și-a dat atunci seama că ar fi vrut să-l pocnească pe taică-său - să-l pocnească cât se poate de zdravăn. Cuvintele i-au ieșit pe gură înainte să-și dea seama ce urma să spună:

- Am putea să-l părăsim.

Mama lui a făcut ochii mari.

- Adică, nu sta doar pentru mine. Nu aș fi devastat sau ceva de genul ăsta dacă am pleca.

– Dar, Anthony, e tatăl tău.

Băiatul a ridicat din umeri și și-a luat ghiozdanul de lângă canapea, deja conștient că nu ar mai fi contat nimic din ce ar fi spus.

– Dar asta nu-l face o persoană bună, nu-i așa?

La început, s-a gândit că au fost Verii. Nu-și închipuia cine altcineva ar fi putut să-i lase două cofraje cu ouă proaspete în fața ușii – de care aproape că s-a împiedicat. A ridicat unul, l-a deschis și a examinat ouăle de mărimi diferite, unele dintre ele încă pătate cu paie murdare sau pene. Când a spart unul în tigaie, gălbenușul stătea aproape drept, în loc să se împrăstie. Ca un implant de silicon, sugerase Kitty.

– Verii spun că asta înseamnă că e cu adevărat proaspăt.

Trecuse pe la prăvălie la prânz și le mulțumise pentru livrarea neașteptată.

– Au fost absolut delicioase! le spusese ea. Au avut aproape consistența cărnii. Nu credeam că ouăle pot avea un asemenea gust. Și ce culoare! Atât de vie!

Henry se uitase la ea neștiutor.

– Draga mea, mi-ar plăcea să cred că am contribuit la creșterea proviziei tale de ouă, dar noi nu facem livrări. Nici celor mai amabili clienți de-ai noștri.

Apoi, câteva zile mai târziu, s-a trezit cu niște lemne de foc. Pe ele era un bilețel.

Trebuie să stea la uscat cel puțin un an. Am pus restul în hambarul de lângă livadă.

Se dusese în hambar și găsisse o grămadă frumos aranjată de lemne proaspăt tăiate, din unele încă mai curgând rășină. I-a adu-mecat mirosul, trecându-și mâna de-a lungul scoarței lor. Era ceva primordial de satisfăcător la o grămadă de lemne, gândindu-te la căldura pe care avea să o ofere.

Două zile mai târziu, stând într-o cușcă ruginită, energice și cu priviri goale, a găsit șase găini. *Acestea sunt puicuțe care nu au început încă să ouă (urmează și acelea curând), scria pe bilet. Au nevoie de grăunțe de porumb sau furaje mixte, nisip curat și apă. E*

un cotet vechi lângă seră. Închide-le înăuntru peste noapte. Colin de la ferma Dorney o să treacă să ia vechii paleți din capătul garajului drept plată.

Ea și Thierry au improvizat un țarc pentru găini din niște sârmă veche și niște țărushi din lemn și au urmărit cu privirea cum păsările încep să ciugulească prin grădină. Lui Thierry îi plăcuse să se îndeletnicească cu țărushii și cu sârma, la final ștergându-și palmele una de alta cu satisfacție. Prima oară când găsisse un ou, s-a grăbit să i-l ridice la obraz ca să-i simtă căldura. Ea se rugase ca acesta să fie un punct de cotitură pentru el.

Apoi au urmat iepurii. Ea era la etaj, se spăla pe dinți într-o baie neterminată, când a auzit-o pe Kitty țipând. A dat fuga la parter în halat, cu gura încă plină de pastă de dinți, ca s-o găsească pe fiica ei cu mâinile strânse în jurul propriului corp, stând în pragul ușii din spate. Era palidă din cauza șocului.

- Doamne, Dumnezeule, cineva chiar ne urăște!

- Ce-i? a strigat și Isabel. Ce s-a întâmplat?

- Uite!

Isabel a deschis ușa din spate, cu Thierry lângă ea. Acolo, pe trepte, zăceau trei iepuri morți, cu labele din spate legate împreună cu niște sfoară. În dreptul fiecăruia era câte o pată de sânge în jurul capului, ceea ce indica de unde veneau.

- E ca în *Eliberarea**!

- Byron, a spus Thierry fericit.

- Ce ai spus? a întrebat Isabel.

Însă el rămăsese din nou tăcut. A ridicat iepurii și i-a dus înăuntru pe masa din bucătărie, așezându-i cu grijă.

- Scârbos! Nu-i pune acolo! Sunt morți! a țipat Kitty, îngheșuindu-se la perete, de parcă iepurii ar fi putut învia deodată și sări la ea.

- E în regulă, scumpo, a liniștit-o Isabel. Ne-au fost lăsați drept cadou. Thierry o să-i pregătească pentru noi.

- Cineva ne-a lăsat mortăciuni de pe marginea drumului?

* În original, *Deliverance*, film din 1972 (n.tr.)

- Nu sunt mortăciuni de pe marginea drumului. Oamenii obișnuiau să mănânce iepuri tot timpul.

- Da, mai obișnuiau să-și trimită și copiii în sus pe horn. Asta nu înseamnă că e bine, a făcut Kitty, îngrozită de idee. Dacă-ți închi-pui c-o să mănânc iepure mort, ți-ai ieșit din minți. Bleah! Sunteți amândoi dezgustători! a mai spus și a ieșit în fugă din bucătărie.

Thierry zâmbea larg.

- Arată-mi, scumpule, i-a spus Isabel. Arată-mi ce te-a învățat Byron și hai să îi pregătim împreună.

Trecuseră aproape două săptămâni. Cartofi noi, cu muguri ce începeau să le spargă coaja neregulată, plicuri cu semințe, etichetate cu instrucțiuni clare, doi saci cu îngrășământ. Isabel încercase să dea de Byron ca să-i mulțumească, însă nu era niciodată prin preajmă. Ba mai mult, casa părea părăsită, acum că rămăseseră doar ea și copiii. Matt nu se mai întorsese. Excavatorul și uneltele lui erau împrăștiate prin toată casa și prin toată grădina, întocmai ca niște rămășițe de pământ ale epavei *Mary Celeste*.

Thierry a întins o pungă din plastic pe masă, pe care a pus iepurele, cu burta în sus și cu capul spre el. A luat cuțitul mic de bucătărie, l-a plasat în partea stângă a pântecului moale și alb, a prins un ciuf de blană între două degete și a început să taie. Isabel s-a luptat cu impulsul de a-l îndepărta de instrumentul ascuțit, căci degetele lui păreau la fel de precise ca ale ei pe corzi, iar toată ființa lui părea absorbită de ceea ce făcea. În timp ce Isabel urmărea cu privirea, uimită de tandrețea cu care îndeplinea sarcina, fiul ei a lăsat jos cuțitul și a desprins pielea iepurelui ca și cum l-ar fi dezbrăcat de o haină, dezvăluindu-i pielea roz de dedesubt.

Nu știa ce să-i spună lui Matt în privința acelei nopți. Nu putea să-și explice acțiunile, darămite ale lui, și, deși băutura posibil să fi jucat și ea rolul ei, nu fusese suficientă cât să dea vina pe vin. Dacă era să fie sinceră, o parte din ea se simțea îndatorată față de el - cu toate că adevărul gol-goluț din oferta lui o oripilase de-a dreptul.

Se aflase la cea mai de jos limită a ei când apăruse el, pe neașteptate, un bărbat puternic care era mereu la conducere..., iar acolo, în întuneric, pierdută în muzică și în propria singurătate,

se convinsese că el nu era în totalitate un străin. Cumva, îl invocase pe Laurent în întuneric și în bătaia vântului. O versiune spectrală a lui.

Nu ar fi putut pleda pentru refuz. Își dorise acel lucru.

Fiul ei a îndepărtat capul animalului. Pe când Isabel încerca să nu se se îngreșeze, el a tăiat iepurele de-a lungul, scoțându-i măruntaiele. Pierdut în concentrare, își mușcase buza de jos. Măinile lui, se gândea ea absentă, păreau ale unui copilăș, așa pătate cu roșu și maro.

Fusese rușinos de bucuroasă să-i simtă mâinile lui Matt pe ea, răsufierea lui, îmbrățișarea – să se lase în voia lui. Să simtă aceeași dorință primordială. Încă își mai amintea cât de intensă fusese bucuria fizică de a-l avea în ea.

Apoi, vraja se destrămase. Cu câteva minute înainte să facă ea însăși asta. El nu era soțul ei. Nu era cineva pe care să îl dorească, peste ea sau în ea. Însă lucrurile merseseră prea departe ca să le mai poată opri, așa că închisese ochii, încercând să se separe de ce se întâmpla cu trupul ei, care o trădase inițial, și-a amintit cine era el și s-a închis, transformându-se într-o persoană rece, nesimțitoare și rușinată. Apoi, cea mai rea parte a fost cât de încântat și plin de afecțiune fusese el după. Părea să creadă că ea ar fi fost dornică să prelungească momentul, ba poate chiar să îl repete.

Iar acum, mai presus de toate, era această vină zdrobitoare – și nu doar pentru soția lui, ci pentru că ea, o femeie care petrecuse mai puțin de un an jelindu-și soțul, pe care încă îl mai purta în fiecare gând al ei, se oferise atât de ușor unui alt bărbat. Trădase ceea ce avuseseră ea și Laurent. Simțea de parcă prezența lui Matt ștersese tot ceea ce fusese înainte.

Isabel a tresărit atunci când Thierry a rupt cu zgomot unul dintre picioarele iepurelui. Nu mai avea pic de blană acum, nici cap, nici lăbuțe, era doar o grămadă de carne crudă. Dureros și expus. Thierry l-a spălat sub jetul de apă de la robinet, înălțat pe vârfuri, după care i l-a întins mândru. Nu mai rămăsese nimic înăuntrul lui, doar o cavitate curățată unde până mai devreme îi fusese inima.

Isabel și-a înfrânat un fior.

– Grozav, scumpule! Bravo!

Măinile lui erau încă pătate cu sânge și blană, însă a și tras următorul iepure pe sacoșa de plastic.

Isabel a pus iepurele mort în apă sărată, așa cum îi spusese Byron. Aparent, asta avea să-l facă mai gustos.

I-a văzut mașina înainte să-l vadă pe el, zărind-o printre copacii de pe celălalt mal al lacului. Era locul pe care i-l arătase în ziua când se întâlniseră. De atunci, se dusese acolo mai mult de o dată, în zilele în care Matt era de-a dreptul îngrozitor. Cuvintele fiului ei îi răsuna încă în ureche.

– Suntem căsătoriți, îi spusese ea. Crezi sau nu, asta înseamnă ceva. Înseamnă să nu întorci spatele când dai de greu. Înseamnă că ne rezolvăm problemele.

– Dacă zici tu, bălmăjise Anthony.

– Ce ar trebui să însemne asta?

– N-o să mă căsătoresc niciodată dacă asta presupune să fiu ca voi. Uitați-vă la voi, spusese el. Nici măcar prieteni nu sunteți. Nici măcar nu râdeți împreună. Nici măcar nu vorbiți unul cu altul despre ceva anume.

– Nu e drept.

– Parcă ați fi un sitcom din anii '50. El te supăra. Tu îl ierți. El face mizerie. Tu cureți după el. Aveți o înțelegere jalnică.

Mașina lui era parcată puțin mai în spate, chiar în afara șoselei, iar pe când a trecut prin dreptul ei, s-a uitat înăuntru la hartă, la bucățile împrăștiate de hârtie, știind deja că trebuia să fie un singur motiv pentru care el se întorsese. Laura și-a îndreptat hainele, bucuroasă că se obosise să-și refacă machiajul.

El stătea pe o buturugă și s-a ridicat când a văzut-o că vine, un zâmbet apărându-i pe chip. Ea i-a zâmbit la rândul ei. Trecuse ceva vreme de când cineva fără blană sau copite era atât de încântat s-o vadă.

– Tu ești! a exclamat el. Speram să fii tu!

Avea o voce adorabilă, joasă și blândă, ușor sacadată. Aducea puțin cu cea a tatălui ei. S-a rușinat brusc.

– Te bucuri de priveliște? a întrebat ea slab.

El s-a aplecat să-l mângâie pe Bernie, care nu ezitase să vină să-l salute.

– E un loc grozav! Am visat la această priveliște în fiecare noapte după... ultima noastră discuție.

Casa era vizibilă din celălalt capăt, pe jumătate ascunsă de copaci și de gardurile vii, pe jumătate reflectându-se în oglinda apei. Fuseseră dăți când venise aici și își lăsase imaginația să zburde liberă, închipuindu-se braț la braț alături de soțul ei, plimbându-se de-a lungul treptelor din piatră ce duceau înspre lac. Petrecerile pe care le-ar fi dat pe pajiște. Perdelele elegante pe care le-ar fi agățat la ferestre. În ultima vreme, erau și dăți când nu putuse să se ducă până acolo, nu putuse să se uite la casă fără să fie mâncată pe interior din cauza invidiei și a frustrării că, în cele din urmă, nu era a ei.

Astăzi, pentru prima oară, asta nu mai conta. Nu mai era nici obiectul frustrării, nici al dorinței ei, ci doar o casă veche și dărăpănată, ce privea placid înspre apă.

A urmat o tăcere scurtă, întreruptă doar de ratele care zburătăceau prin stufăriș. Nicholas mângâia câinele după urechi. Și-a adus aminte de ce îi spusese la ultima lor întâlnire. Poate că îi venea mai ușor să i te destăinui unui străin.

– Arăți... uimitor, a spus el.

Ea și-a dus involuntar mâna în păr.

– Mai bine decât data trecută, oricum.

– Data trecută arătai grozav, i-a zis, ridicându-se în picioare. Vrei niște cafea? Am la mine. Și... am adus și o cană în plus.

Implicația ultimei lui afirmații a făcut-o să râdă.

Laura s-a așezat pe buturugă.

– Mi-ar plăcea, da.

Nu știa cine era, îi spusese ea, ceva mai târziu. Știa că soțul ei se culca cu altcineva, dar nu știa cu cine.

– Asta-mi face viața în sat imposibilă.

Era atentă să nu-l privească în ochi pe măsură ce spunea aceste lucruri, știind că putea să continue doar dacă pretindea că el nu era acolo.

– Oriunde mă duc, mă întreb: tu ești? Sau poate tu? Ar putea fi aproape oricine. Fata de la supermarket. Femeia de la mercerie. Chelnerița de la restaurantul unde mă duce și pe mine. Mereu a fost atras de femei.

Nicholas nu a spus nimic, ci a rămas lângă ea, ascultând.

– Nu pot vorbi cu nimeni despre asta. Nici cu prietenele mele, nici cu vecinii – știu doar de o singură femeie cu care s-a culcat, iar ea a negat. Pe el nu are rost să-l întreb. Ar putea să-ți spună că negrul e alb și l-ai crede. M-a făcut din vorbe de-atâtea ori. Nici măcar acum nu vrea să recunoască nimic. Mă face să mă simt ca și cum eu aș fi proastă că-l suspectez.

Acum s-a întors spre ea ca să-i studieze chipul. Știa ce trebuie să fi gândit: „Fraiera“. Deși expresia lui nu spunea asta.

– Data trecută a fost nevoit să recunoască. Mi-a trimis mie mesaj în locul ei. Probabil s-o fi încurcat. *Ne întâlnim la Tailors' Arms. Am două ore până mi se dă stingerea.* Așa scria în mesaj. *Stingerea.* N-am să uit cuvântul. De parcă eu aș fi vreun paznic la închisoare.

– Ce-ai făcut?

– M-am dus la cârciumă, a răspuns ea, râzând fără să fie râsul ei. S-a făcut alb la față când m-a văzut.

Nicholas i-a zâmbit înțelegător.

Laura se juca cu marginea unei mâneci.

– A recunoscut totul și a spus că îi pare rău. Vezi tu, încercam să facem un copil. Credeam că asta o să ne aproprie mai mult, dar el a zis că l-a făcut să se simtă presat, iar femeia asta – *fata*, de fapt – a fost rezultatul. Asta a fost acum trei ani.

– Și acum?

– Nu știu. Am vorbit cu fetele de prăvălie, cu coafeza, cu prietenele mele și cu vecinele... nu am idee care dintre ele se culcă cu soțul meu, a spus ea, căznindu-se să-și înfrângă tremurul din voce. Vezi tu, asta e cel mai greu. Că știu că s-ar putea să mă urmărească, să râdă de mine. Una dintre acele fete drăguțe și tinere, cu trupurile lor ferme și cu pielea perfectă. Numai asta am în cap. Pe ele două, râzând de mine, a încheiat, încheștându-și maxilarul. Îmi pare rău, a reluat, după un moment. Tu voiai să îți bei cafeaua și să admiri priveliștea, iar eu vorbesc întruna de căsnicia mea. Iartă-mă.

„Nu fi drăguț cu mine“, i-a mai spus, în gând, „ori o să cedez“.

Însă, pe când se uita fix la casa din depărtare, o mână a atins-o pe a ei. Era caldă, fermă și necunoscută. Însă glasul care i-a vorbit a fost neașteptat de dur.

– Bărbatul acela este un prost.

Au mai trecut încă vreo două ore până să se uite la ceas.

– Asta da, pauză de prânz! a spus ea, când el s-a mirat de cât timp trecuse.

I-a zâmbit, încuviințând din cap, pliuri mici formându-i-se la coada ochilor.

– Dar n-a fost cine știe ce prânz, nu-i așa?

Și-au coborât amândoi privirea la ambalajul de ciocolată.

Nu mai discutaseră despre Matt. El schimbase galant subiectul, povestindu-i despre un loc pe care îl văzuse când era mic, asemănător acestuia, pe unde el și frații lui hoinăreau cu orele și își ridicau tabere. Apoi vorbiseră despre animale de companie din copilărie, despre părinți în vârstă, despre gestionarea relațiilor și despre motivul pentru care ai fi stat de unul singur la marginea pădurii. Apoi s-a uitat și ea la ceas și a văzut că trecuseră două ore.

– Poate mă lași să mă revanșez cândva, i-a spus el. O ofertă culinară îmbunătățită.

Ea a înțeles ce-i transmitea el. Iar zâmbetul i-a pierit. Un prânz adevărat. Una era să dai peste cineva în timp ce-ți plimbai câinele, să stați jos și să purtați o conversație, însă prânzul însemna ceva premeditat. Însemna manifestarea intenției.

Era genul de lucru pe care l-ar fi făcut Matt cu cuceririle lui.

Gândurile ei trebuie să-i fi fost transparente, căci ea a observat dezamăgirea de pe chipul lui.

– Îmi pare rău, a spus el. Mi-am dat acum seama că... lucrurile sunt complicate.

– Nu e vina ta.

El a făcut o grimasă.

– Ești... o companie foarte plăcută.

– La fel și tu, Laura, a zis, ridicându-se în picioare și oferindu-i mâna. Serios. M-am bucurat de această după-amiază mai mult decât aș putea spune.

– De pălăvrăgelile unei soții casnice..., a făcut ea, netezindu-și cămașa.

– Nu... ale unei femei cinstite. Sunt flatat, a răspuns el, încă ținând-o de mână. Sunt singur de multă vreme, în mare parte, pentru că așa mi-am dorit, dar e atât de bine să vorbești cu cineva – cineva inteligent și bun și...

– Trebuie să plec, a zis ea.

– Desigur, a încheiat el, dându-i drumul la mână.

– Poate că vom mai da unul peste celălalt, a spus ea.

Nu putea să-i ceară nimic. Nu putea să-și recunoască sieși că și-ar fi dorit acest lucru.

El a băgat mâna în buzunar, a scos un pix și a mâzgălit ceva pe o bucată de hârtie.

– În cazul în care ți-ar surăde prânzul ăla, i-a spus.

Pe când înainta de-a lungul aleii, cu bucățica de hârtie arzându-i în buzunar, l-a auzit strigând:

– Trei feluri sau o tabletă de ciocolată. Chiar nu contează!

A urmărit-o înaintând de-a lungul aleii, cu o ușoară stânjeneală în umblet, de parcă ar fi știut că era cu ochii pe ea. Nu s-ar uita înapoi nici dacă ar fi vrut, s-a gândit el. Totul la ea părea atât de delicat, un fel de a face lucrurile pe care rar îl mai întâlnea zilele acestea. Până și cum își ținuse cana i se păruse distins. Ar fi putut s-o soarbă din priviri încă multe ore. Se forțase să mai privească și de-a lungul lacului, înspre casă, așa încât intensitatea lui să n-o alarmeze. Însă o simțise tulburător de aproape de el, nervii fiindu-i încordați la maximum atunci când câte o pală de vânt îi aducea la nări mirosul ei. Simțise că i se oprește respirația când ea își ridicase ochii cenușii înspre el. Acum, eliberat de constrângere, și-a lăsat privirea să o petreacă până când a fost înghițită de copaci, cu părul ei blond, ușor pătat de razele soarelui.

Considera că a înțeles-o pe această femeie frumoasă și blândă pe care abia o cunoscuse. Nu-și dorise pe cineva atât de mult, atât de fără ocolișuri, de când îl părăsise soția și nici măcar pe ea nu credea s-o fi dorit astfel.

Mergând înspre mașina, și-a spus că nu avea nici o speranță. La fel cum era și cu casa, și aici părea să fie vorba de un joc al așteptării, iar în ciuda trecutului recent, Nicholas Trent rămânea, în adâncul lui, un bărbat căruia îi plăcea să încheie afaceri. Iar informațiile pe care le avea despre un rival, indiferent cât de invizibil, necunoscut sau puternic ar fi fost, nu făceau decât să-i ațâțe și mai mult dorința.

Pe seară, Byron și-a făcut în sfârșit apariția. S-a auzit un ciocănit în ușa de la bucătărie, iar Isabel a putut vedea prin geam cine era și a deschis. El a rămas în prag, umplând cadrul ușii, îmbrăcat doar cu un tricou ponosit care să-l apere de răcoarea serii.

– Bună, a spus el cu un zâmbet atât de neașteptat, încât Isabel i-a zâmbit înapoi. N-aș vrea să te deranjez, dar speram să pot vorbi puțin cu tine.

– Vrei să intri? a întrebat ea, făcându-i semn cu mâna spre bucătărie.

Thierry, care până atunci își făcuse temele acolo, se ridicase deja de pe scaun.

– Nu, nu, a făcut Byron. Probabil e cel mai bine aici, arătând cu capul înspre grădină, așa că Isabel a ieșit și a închis ușa după ea.

„O, Doamne“, s-a gândit ea, „o să-mi ceară bani pe lucrurile aduse“.

– E totul în regulă? a întrebat ea.

– E vorba despre Thierry, a spus el încetșor.

– Ce anume? a vrut ea să știe, de-acum îngrijorată.

– Nu e nimic în neregulă, a zis el degrabă. Doar că am reușit să vând majoritatea cățelușilor – ei bine, i-am rezervat oamenilor – și înainte să îi dau și pe ultimii doi, aș fi vrut să știu dacă nu ați vrea unul. Vezi tu, Thierry s-a atașat de ei.

Atunci a văzut doi pui, unul alb și unul negru, jucându-se într-o cutie de carton nu departe.

– Sunt ca și dați și ei, a continuat, dar m-am gândit... ei bine, se pare că învață multe de la animale, a zis el, șovăind, de parcă s-ar fi temut să nu spună prea multe. Îl pun să strige la ei.

– Să strige?

– Îi spun că trebuie să strige la ei ca să-i poată dresa. Îl duc s-o facă în pădure.

– Și o face?

– Strigă destul de tare uneori, a încuviințat Byron.

Lui Isabel i s-a pus un nod în gât la gândul că fiul ei își învingea încet-încet muțenia.

– Și ce spune?

– Nu multe. Îi strigă pe nume. Le ordonă să vină sau să șadă, genul ăsta de lucruri. M-am gândit că îi prinde bine să scoată niște sunete. Și cred îi vine mai ușor în pădure.

Stăteau în tăcere, unul în fața celuilalt.

– Cu cât îi vinzi? a întrebat Isabel.

– A, cu câteva sute de dolari fiecare, după care a adăugat, văzându-i chipul lui Isabel, dar nu pentru tine. Pentru Thierry. N-am vrut să...

– Să ce?

– Să vă iau bani.

– O să dau cât dă toată lumea, a spus Isabel, colorându-se la față.

– Dar nu asta am...

– E mai bine dacă plătesc. Să fim chit, a conchis ea, cu mâinile încrucișate peste piept.

– Ascultă, nu am venit să îți vând un cățel. Am venit să te întreb dacă lui Thierry i-ar plăcea unul. Cadou. Dar trebuia să verific întâi cu tine.

„De ce ne-ai da ceva pe gratis?“ ar fi vrut Isabel să știe, însă întrebarea i-a rămas blocată pe buze.

– E cel mai urât dintre pui, a adăugat, arătând cu degetul înspre cel negru dintre cei doi.

Bănuia că asta nu era adevărat, dar nu putea să-l contrazică. S-a aplecat și l-a ridicat din cutie. Cățelul i s-a zbătut în brațe, încercând să-i lingă gâtul.

– Deja ne-ai dat o groază, a spus ea, sumbru.

– Nu chiar. Pe aici, majoritatea oamenilor se ajută între ei.

– Toate lucrurile alea, a continuat ea. Lemne de foc, găinile...

– Nu au fost chiar de la mine. I-am zis lui Colin că ți-ar plăcea să dai la schimb niște paleți pentru câteva ouătoare. Serios, chiar

nu ai de ce să-ți faci griji, a zis, ridicând celălalt cățeluș. M-aș bucura să-l văd pe micuț găsindu-și un cămin bun.

Ea l-a privit pe acest bărbat imposibil de citit, a cărui stânjeneală o reflecta pe a ei. Și-a dat seama că era mai tânăr decât crezuse și că mărimea, puterea și reținerea lui mascau de fapt o vulnerabilitate. Așa că a făcut ce putea ca să îndrepte situația.

- Atunci îți mulțumesc, a zis cu un zâmbet. Cred... cred că i-ar plăcea să aibă un cățeluș al lui.

- E...

Byron s-a oprit brusc, pe când o camionetă a ieșit dintre copaci. Isabel a roșit când a recunoscut sunetul distinctiv al motorului diesel. O parte copilăroasă din ea ar fi vrut să fugă înăuntru și să aștepte să plece.

Dar, firește, n-a făcut-o. Matt s-a dat jos de pe locul șoferului și s-a dus degajat spre ușa din față, observându-i mai apoi. Isabel a văzut cu coada ochiului cum Byron se depărtează câțiva pași pe măsură ce bărbatul mai în vârstă se apropia.

- Byron, ai luat izolația aia? a întrebat el.

- Da.

- Și ai terminat de curățat canalizarea?

Byron a aprobat din cap.

Acum că întrebările sale primiseră răspuns, Matt s-a întors pe jumătate de la el, ca și cum nu mai prezenta interes. Byron, observase Isabel, se retrăsese în sine, de parcă trupul i-ar fi fost o carapace. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

- Scuze că nu am fost prin preajmă, a spus Matt, îndreptat spre Isabel. Am fost prins cu o treabă în Long Barton.

- E în regulă, a răspuns Isabel. Serios.

- Dar voiam să știi că mă voi întoarce mâine. Ca de obicei.

Se uita la ea intens, ca și cum exista vreun înțeles ascuns în cele ce-i spusese.

Isabel a strâns cățelul și mai mult la piept, recunoscătoare că-l avea drept scuză ca să se concentreze și în altă parte în afară de ochii lui.

- Bine, a spus ea.

El nu s-a clintit din loc. Ea i-a întâlnit privirea, îndreptându-și umerii. El i-a susținut-o puțin mai mult decât era nevoie, dar, aparent neputând citi nimic în ea, și-a îndreptat-o apoi în altă parte.

- Al cui e cățelul? a întrebat el.

- Al meu, a răspuns Byron.

- Cam mic să stea afară, nu crezi?

Byron a luat cățelul de la Isabel și l-a pus la loc în cutie.

- Îi duc acum acasă.

Matt nu părea să vrea să plece. Privirea i se muta când la unul, când la celălalt, până când, în cele din urmă, s-a întors spre Byron.

- Am uitat să menționez. Măine te vreau la familia Dawson, bine? Au niște teren care trebuie curățat. A, și am ceva pentru tine.

A scos un plic și a început să numere ostentativ bancnotele.

- ...și douăzeci. Țsta-i salariul tău, a făcut, rânjind. Nu-i cheltui pe toți odată.

Byron a luat banii încordat. Ochii îi scăpărau.

- Deci, Byron, nu vrem s-o deranjăm pe doamna Delancey toată seara. Vrei să te duc înapoi în sat?

- Nu, a răspuns Byron. Am parcat pe celălalt mal al lacului.

La sunetul fluierului său, cei doi câini au apărut de nicăieri, flancându-l în timp ce înainta cu pași mari de-a lungul cărării. Isabel și-a înfrânat impulsul de a-i striga să se întoarcă.

Matt l-a urmărit îndepărtându-se, apoi s-a întors spre ea. Atitudinea fudulă i-a dispărut pe dată.

- Isabel, a început el încetșor. Voiam să-ți vorbesc...

Chiar atunci, ușa de la bucătărie s-a deschis și Kitty a apărut în prag, cu o șuviță de păr în colțul gurii.

- Nu mă ajuți cu cina? a făcut ea, după ce a scos-o din gură. Stai de o veșnicie acolo.

Ușurată, Isabel s-a întors cu spatele la el.

- Scuze, nu pot vorbi acum.

Kitty a ridicat o strecurătoare.

- Majoritatea cartofilor au niște chestii care cresc din ei.

- Uite ce e, a spus ea tăios, noi... am destul cât să acopăr celelalte lucrări pe care le-ai sugerat.

I-a surprins o reacție neașteptată de plăcere și și-a dat seama că probabil s-o fi gândit că îl vrea prin preajmă și din alte motive.

– Mă refer la țevăraie, la încălzire și la baie. Chiar avem nevoie de baie.

– Mă întorc mâine, a spus el.

– Bine.

S-a strecurat prin ușa de la bucătărie și a închis-o, recunoscătoare, în urma ei.

Capitolul 16

Byron Firth nu era un om care să aibă așteptări, dar până și el trebuia să recunoască: casa din Appleby Lane nu era deloc cum și-o închipuise. Se gândise că avea să fie mică, semidecomandată, poate puțin asemănătoare cu cea din care plecaseră el cu sora lui sau poate într-o fundătură de prin '70 cu o grădiniță pătrată în față și în spate.

Două dormitoare, îi spusese soră-sa, iar el își închipuise că ar fi fost o casă mică sau poate un apartament. Însă aceasta era o căsuță cu acoperiș de paie, situată pe un drum liniștit și așezată pe o parcelă de pământ cât o treime dintr-un acru, aproape o parodie a unei case idilice englezești, cu bârne din lemn și cu răsaduri de flori.

– Mai vrei ceva, Byron?

El s-a lăsat pe spătarul comod al canapelei din pluș.

– Nu, mulțumesc. A fost delicios.

– Jason doar ce a pus apa la fiert. Vrea să-ți arate câteva dintre planurile pe care le avem în privința grădinii. Garduri vii și altele de genul. Poate îi poți da niște sfaturi.

Byron știa că Jason nu ar fi vrut așa ceva de la el. Cei doi bărbați nu prea se înghițiseră niciodată. Byron îi privea pe toți iubiții lui Jan – ca potențial tată vitreg pentru Lily – cu suspiciune. Însă a înțeles ce intenționa ea și, conștient de ospitalitatea lor, s-a mulțumit să îi facă jocul.

– Sigur. Să-mi spui când, a răspuns el.

Vara venise pe neașteptate în micul colț de Anglie. În pădure asta însemna o izbucnire de activitate, cu muguri ce răsăreau din trunchiuri din crâng și un covor de flori în partea de est care rezistase vreme de săptămâni bune.

În timp ce sora lui s-a întors în bucătăria impecabilă, Byron și-a îngăduit să-și cufunde capul în pernă și să închidă ochii. Friptura de vită fusese delicioasă. Dar canapeaua... Nu-și închipuisese cât de luxoasă putea fi o canapea până nu a dormit câteva săptămâni pe o podea din ciment. Era destul de rezistent fizic, dar se întreba dacă avea să mai reziste încă o noapte în camera boilerului.

Dura mai mult decât ar fi crezut. Bătrânul de la Catton's End nu îi plătise încă pe cățeaua cea mică, iar doamna Dorney de la firma de grădinărit își voia cățelul abia după ce avea să se fi mutat.

Găsise o colibă forestieră la vreo trei kilometri depărtare, pe pământul unei uriașe ferme de lactate. Pe ei nu îi deranjau câinii și era posibil chiar să-i mai dea și de lucru, dar până când nu dădea toți cățelușii, nu își permitea să achite tot avansul. Și nici măcar banii de pe ei nu acopereau suma cerută de proprietar. Era nevoit să ia tot ce putea să-i ofere Matt de lucru peste program.

– Mă ajuți să fac scaunul ăsta? l-a întrebat Lily, urcându-se în poala lui și întinzându-i piesele de mobilier pentru căsuța de păpuși pe care i le adusese el. Îi arătase camera și casa păpușii pe care i-o dăruise „Unchiul Jason“. Avea aproape un metru înălțime și un acoperiș din paie.

– A vrut s-o facă să se simtă bine-venită, îi spusese Jan. El a făcut-o. Este o copie a cabanei ăsteia.

Fusese surprins de monosilabicul Jason și nu era pentru prima oară în acea zi. Nimic din comportamentul bărbatului nu indica faptul că putea crea așa ceva.

– Dă-mi lipiciul, Lily.

El s-a aplecat în față, având grijă să nu curgă nimic din micul tub.

– Poți să faci bucătăria după?

– Sigur.

Ea l-a privit cu un zâmbet ștrengar.

- Prietena mamei, Sarah, te place. Mama i-a spus că poate să te aibă, atâta vreme cât te ia cu tot cu rufărie.

Îi spusese același lucru și lui când îi înapoiasse hainele.

- Doamne, Byron! De când nu ai mai spălat? făcuse ea, ținând punga cu rufe la distanță. Asta nu-ți stă în fire.

- Mașina de spălat a amicului s-a stricat. Am rămas în urmă cu spălatul.

Se prefăcuse ocupat cu grădina. Era cel mai neplăcut aspect al locului unde stătea. Cea mai apropiată spălătorie era la douăzeci și cinci de kilometri distanță, ceea ce l-ar fi costat destul de multă benzină. Dacă își spăla lucrurile în lac, tot arătau murdare și dura câteva zile până se uscau. Uneori, pe când stătea și ascultă muzica lui Isabel, se închipuia furișându-se în spălătoria ei și folosindu-i pe ascuns mașina. Însă asta ar fi fost hoțeste și greșit. Dacă ar fi găsit o șosetă desperecheată de-a lui?

Acum asculta liniștit zgomotul îndepărtat al mașinii de spălat a surorii lui. Un stomac plin, un loc moale unde să stea și perspectiva unor haine curate. I-a întins lui Lily scaunul de păpuși reparat. Dacă te gândeai, nu-ți trebuia mult ca să faci o persoană fericită.

- E chiar drăguță, i-a spus Lily. Are părul lung.

- Byron, a spus Jason, intrând în cameră și așezându-se într-unul dintre scaune.

Byron s-a ridicat în capul oaselor pe canapea. I-ar fi fost atât de ușor să adoarmă.

- Drăguț loc, i-a zis. Totul este... atât de drăguț.

- E mai ca lumea decât vechea noastră casă, a răspuns Jason, în timp ce Lily lipea abțibilduri pe mobila de lemn. Deși mi-a plăcut și aceea.

Byron i-a zâmbit lui Lily, adresându-i-se lui Jason:

- O să-i dai ceva de lucru lui Matt McCarthy.

- Fără supărare, omule, dar nu îl vreau pe bărbatul ăla în casa mea. Nu cu toate zvonurile care circulă despre el.

„Ce zvonuri?” ar fi vrut să întrebe Byron.

Lily îngâna un cântecel fără ritm în timp ce aranja și rearanja mobila păpușilor. În cele din urmă, Jason a spus:

- Lily, scumpo, te duci s-o întrebi pe mama dacă vrea să mă duc să mai cumpăr biscuiți?

Lily s-a ridicat și s-a dus în bucătărie, ca atrasă de cuvântul magic. După ce a ieșit din raza auditivă, Jason a îngăimat:

- Ascultă, Byron, știu că nu erai prea încântat de mine și de sora ta...

Byron a dat să-l întrerupă, dar Jason a ridicat o mână:

- Nu, lasă-mă să termin. Mi-a spus ce ți s-a întâmplat. Cu închisoarea și restul. Și vreau să știi ceva.

Privirea îi era sfredelitoare și sinceră.

- N-o să ridic niciodată un deget asupra surorii tale sau a lui Lily. Nu sunt... genul ăla de bărbat. Am vrut să știi asta. Și mai vreau să știi că, dacă aș fi fost în locul tău, probabil aș fi reacționat la fel.

Byron a înghițit cu greu.

- N-am vrut să...

- Da?

- A căzut prost, a spus el în cele din urmă. S-a întâmplat acum mult timp.

- Mda. Mi-a zis.

O stânjeneală plutea însă în aer. Prin ușă, Byron auzea ceainicul pus la fiert și clinchetul ceștilor scoase din dulapuri.

- Oricum, doar ca să știi, probabil o s-o cer în căsătorie, după ce ne așezăm și așa.

Byron și-a lăsat capul înapoi pe perne, încercând să digere această ultimă întorsătură de situație, noua versiune a bărbatului pe care fusese înclinat să-l disprețuiască. Părea diferit în propria lui casă. Probabil așa se întâmplă cu majoritatea oamenilor.

Au trecut câteva minute lungi.

- Mă duc să văd în ce stadiu e ceaiul, a spus Jason. Alb și fără zahăr, nu?

- Mulțumesc, a spus Byron.

Chiar atunci, sora lui a ieșit din bucătărie cu o tavă.

- Nu știu de ce întrebi de biscuiți, i-a zis ea, înghiontindu-l ușor pe Jason și așezându-se lângă el. Doar știi că l-am mâncat pe ultimul de dimineață.

A turnat niște ceai într-o cană și i-a întins-o fratelui ei.

– Încă nu mi-ai spus, deși mi-ai dat o tonă de haine la spălat: cine e amicul cu care zici că stai?

Timp de trei zile, Thierry era sigur că auzise zgomotul. Trecuse pe lângă hambarul din celălalt capăt al casei și atunci îl auzise: un mârâit, un scâncet, dar înfundat, ca și cum ar fi venit de sub pământ.

– Probabil niște pui de vulpe, îi spusese Byron, după ce i-a povestit. Trebuie să fie pe undeva prin pământ. Haide, avem niște fazani de hrănit!

Tot Byron îi mai spusese să nu deranjeze niciodată animalele sălbatice fără vreun motiv, mai ales puii. Dacă luai un pui sau dacă le deranjeai cuibul, era posibil ca părinții să se sperie și să nu se mai întoarcă.

Însă Byron nu era aici astăzi. Thierry stătea la soare, cât se poate de nemișcat, cu capul îndreptat în direcția de unde se auzea sunele. De la etaj, răsună muzica din camera lui Kitty, acolo unde ea și mama ei pictau. Mama spusese că sora lui putea să-și atârne ce voia pe pereți. El ar fi vrut să îi ceară sistemul solar. Îi plăcea gândul de a avea planetele și dincolo de fereastră, dar și înăuntru.

În jurul lui, auzea șoaptele pînilor scoțieni, mirosul lor îmbietor venind înspre el adus de adierea caldă a vântului. Și iată-l din nou. Thierry și-a scos mâinile din buzunare și a început să meargă mai repede înspre partea aceea a casei. S-a oprit când a ajuns în dreptul ușii din lemn putrezit. Byron îi arătase cum să identifice urmele, iar acum, uitându-se la pământ, vedea că ușa fusese deschisă recent.

S-a încruntat. Putea o vulpe să deschidă o ușă, mai ales una grea precum asta? A făcut un pas în față, și-a strecurat degetele prin deschizătură și a tras de ea. A pășit înăuntru și a așteptat ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul. Apoi schelălăitul a încetat.

Thierry a deslușit încăperea în formă de L. Cât a închis ușa în spatele lui și a coborât treptele, schelălăitul și mârâitul au reînceput, iar el le-a urmat până când a dat de ceva cunoscut. S-a oprit și a ridicat unul dintre cățelușii lui Byron dintr-o cutie, ținându-l

bine. Trebuia că îi pusese acolo să stea în siguranță cât era plecat la lucru.

Thierry s-a așezat pe podeaua de ciment, lăsând cățelușii să sară pe el și să-i lingă fața, lucru pe care sora lui îl considera revoltător.

Abia după ce s-au calmat și au început să adulmece prin jur, a observat că în încăperea mai erau și alte lucruri. Un scaun pliabil într-un colț, un sac de dormit întins pe o foaie de cort, un rucsac și vreo două pungii. Lângă, a zărit bolurile câinilor. O cană și o periuță de dinți stăteau în echilibru pe marginea micii chiuvete. Thierry a luat puțin din pasta de dinți. De ce ar campa Byron aici?

– Thierry! I-a strigăt atunci maică-sa, de deasupra. E gata masa! Thierry!

A așezat tubul de pastă de dinți în același loc unde îl găsisese.

– Șșt, a făcut el câinilor, ducând un deget la buze. Șșt.

Thierry știa totul despre secrete și motivul pentru care unele lucruri trebuiau să rămână așa. Și nu voia că Byron să afle că îi fusese deranjat cuibul.

O mână își aduce aminte de muzică multă vreme după ce a încetat să mai cânte. La fel și mâna lui Isabel își amintea senzația atingerii vechii ei vioi chiar și la mult timp după ce aceasta nu mai era. Se gândea la ea în timp ce dirija o simfonie de-a lui Dvořák, închipuindu-și tensiunea corzilor și felul cum se simțea fosta ei Guarneri sub bărbie. Probabil că nu avea să mai țină niciodată în mâini o astfel de vioară, nu avea să mai audă niciodată sunetul ca de mătase, nu avea să-i mai simtă tremurul corzilor, însă erau și compensări, s-a gândit ea.

Vara adusese cu ea o oarecare pace după săptămânile turbulente de primăvară târzie. Grădinița cu legume înflorea. Cumpărase un congelator mare și îl pusese în sufragerie ca să depoziteze în el excesul, iar acum că vacanța de vară începuse, Kitty își luase în grijă găinile, hrănindu-le pe cele negre conchinchina, pe cele pitice și pe cele Orpington de culoare arămie. Ouăle și puii îi aduceau un venit mic, dar constant. Cele două uși ale casei stăteau deschise pe timpul zilei, iar Isabel se trezea deseori cu câte un cocoș ochios privind-o

de pe canapea sau cu vreo găină clocitoare cuibărită într-un maldăr de rufe. Îi venea greu să se supere prea tare: se bucura nespus să-i vadă pe Kitty și pe Thierry cu găinile. Era bine să-i vadă interesați de ceva și să nu mai deplângă pierderea suferită.

Thierry își petrecea mare parte din timp în pădure cu Byron, culegând ciuperca, frunze pe care le foloseau în salate sau aducând grămezi de lemne de foc pentru iarnă. Isabel și-l închipuia strigând după cățelușul pe care i-l dăruise Byron. Expresia fiului ei când a înțeles că era într-adevăr al lui i-a umplut ochii de lacrimi. „Spune ceva, Thierry“, îl rugase ea în gând. „Bucură-te. Chiuie, strigă ca un băiețel ce ești.“ Însă el s-a dus la ea și și-a petrecut brațele în jurul mijlocului ei. Ea i-a răspuns la îmbrățișare, temându-se să nu-l lase să vadă că se așteptase la mai mult.

- Va trebui să înceapă să dreseze puiul cât de curând, a anunțat Byron, de față cu Thierry, iar Isabels-a rugat în gând ca micul cățel să îi redea băiatului ei glasul.

În dimineța aceea, Byron a învățat-o să taie lemnele pentru foc. Aparent, făcuse asta greșit în tot acest timp. Toporul era tocit. Așezând bucata de lemn pe un buștean și spărgându-l de la mijloc era periculos și își putea scoate ochii. Trebuia să-l despice, nu să-l taie; el i-a arătat cum să scoată toporul, lovindu-i coada cu un baros, mâinile lui puternice despiciând bucata de lemn dintr-o singură lovitură.

- Ți face bine, i-a zis el, zâmbind larg, în timp ce a ridicat toporul. Ți limpezește mintea. E terapie.

- Atâta vreme cât nu-mi retez picioarele.

Între timp, mâinile lui Isabel s-au înăsprit și zgâriat de la tăiatul lemnului și de la culesul de afine și de zmeură. Le tăiasă cu cuțitul în timp ce jupuia iepurii, iar acum avea bătăături în palme de la zgrăvitul casei, acolo unde interiorul nu era acoperit de plastic. Era hotărâtă să o înfrumusețeze pe unde putea. S-a gândit ca Laura McCarthy și cele de teapa ei ar fi considerat-o totuși un dezastru, având în vedere tâmplăria vopsită prost, culorile antice, pereții de la etaj murdari de urme verzi și galbene. Însă ei nu-i păsa: orice

îmbunătățire o făcea să se simtă mai mult ca acasă și mai puțin într-un loc unde ea, Kitty și Thierry ajunseseră dintr-o întâmplare.

Și tocmai asta era ciudat la Casa Spaniolă, lucru pe care îl recunoștea doar în sinea ei, și asta după ce Kitty remarcase într-o seară:

– Îmi place casa asta. Mai mult decât la început. Chiar și cu toate găurile și cu toată mizeria. Dar parcă tot nu se simte ca acasă, nu?

Isabel o asigurase că era încă neterminată și că nu putea să-și dea cu părerea până când nu le aparținea în totalitate. Cu tot cu noile băi și cu ferestrele schimbate. Însă, în adâncul ei, știa că ceea ce spusese Kitty era adevărat.

„Să fie din cauza ta?“ îl întrebase ea pe Laurent în gând. „Să ne fie oare cu neputință să avem un cămin în lipsa ta?“

De-a lungul acestei perioade, îl evitase pe Matt – atât cât se putea să eviți pe cineva care era în permanență și peste tot prin casă. Uneori îi era ușor, ca atunci când pleca să dea lecții de vioară, lucru pe care îl ura. Își crease tot felul de strategii pentru a se asigura că nu rămânea niciodată singură cu el: ori stătea lângă Byron sau lângă ceilalți bărbați atunci când le aducea ceaiul, ori îi ruga pe copii să o însoțească atunci când avea de făcut ceva, discutând orice era neapărat de discutat doar atunci când fiul lui lucra alături de el. Matt îi făcea jocul, mai puțin vesel și vorbăreț decât fusese înainte, însă uneori ei i se părea că depărtarea aceasta îi prindea și lui la fel de bine.

El și Anthony păreau să aibă niște neînțelegeri. Abia dacă își vorbeau, iar Anthony își privea tatăl cu un dezgust prea puțin reținut. Dacă băiatul nu ar fi fost atât de amabil cu Isabel, s-ar fi gândit că le-ar fi descoperit secretul. Doar din când în când îi mai simțea privirea lui Matt arzându-i ceafa, dar, de cele mai multe ori, nu o lua în seamă.

Se afla în grădina de legume când a prins-o singură. Era după-amiază târziu, Kitty și Thierry erau prin pădure, cu cățelușul, iar ea se gândise să culeagă niște cartofi pentru cină. Îi era frică să-i scoată din pământ cu cazmaua, așa că îi trăgea afară cu degetele, stând îngenunchată pe un sac vechi, aruncându-i apoi într-o

găleată de tablă pentru a fi spălați. Era ceva satisfăcător în a culege cartofi: senzația de a pipăi pe sub pământ comoara aceea cu formă ciudată, fericirea și surpriza de a le descoperi mărimea odată scoși de acolo. S-a oprit să-și dea părul din ochi și și-a văzut degetele. Cândva albe, acum erau pline de pistrui, iar sub unghiile tăiate scurt i se adunase pământ. „Of, Laurent, ce-ai zice acum despre mine?” s-a gândit ea, zâmbind. Apoi și-a dat seama, ușurată și totuși cu un oarecare regret, că era pentru prima oară când se gândise la el fără să simtă junghiul suferinței.

A scos și ultimul cartof, tăindu-i codița și acoperind gaura de pământ unde până mai înainte fusese cartoful. Și-a frecat palmele una de alta, ca să se curețe de pământ, tresărind apoi când a auzit o voce:

– Sunt încă frumoase.

Matt era în spatele ei, sprijinit de cazma.

– Măinile tale. Sunt încă frumoase.

Ea a încercat să-i deslușească expresia, după care s-a ridicat și a scuturat sacul.

– În ce stadiu e baia? a întrebat ea pe un ton neutru. Ai zis că va fi gata săptămâna asta.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, a replicat Matt. Mă eviți de săptămâni bune. Vreau să vorbim despre noi.

– Nu există nici un „noi”, Matt, a spus Isabel pe un ton ferm, ridicând găleata.

– Nu poți spune asta.

El s-a apropiat de ea, iar Isabel s-a întrebat dacă nu cumva copiii – sau oricine altcineva – erau prin preajmă.

– Am fost acolo, Isabel, a spus el pe un ton cald, intim. Te-am simțit, am simțit cum am fost împreună. Ce-am spus după... a fost o greșeală, o neînțelegere. De-atunci, mă gândesc întruna la noaptea aia. La noi.

Isabel a pornit cu pași mari spre casă.

– Te rog, Matt, încetează.

– Știi ce am simțit, Isabel.

Ea s-a întors spre el:

– Poate ar fi mai bine dacă achit ce ai lucrat până acum și o lăsăm așa.

– Ai nevoie de mine, Isabel. Nimeni nu cunoaște casa asta mai bine ca mine.

– Așa o fi, a spus ea, vorbele risipindu-se în vânt, dar asta nu ne face bine nici unuia dintre noi, nu? Mai bine să terminăm baia și apoi... Trebuie să plec, a mai spus ea, ajungând în dreptul bucătăriei.

A intrat, a închis ușa și s-a sprijinit de ea pe interior.

– Isabel? Cu ce-am greșit de ești atât de supărată pe mine? De ce te porți așa?

Ea s-a rugat ca el să nu încerce ușa.

– Isabel, nu am vorbit serios când am spus ce-am spus în noaptea aia. A ieșit prost.

– Nu am de gând să continui discuția.

A trecut o clipă, apoi l-a auzit din nou, mai aproape de ușă, ca și cum și-ar fi lipit fața de ea de cealaltă parte. Vorbea pe o voce joasă, complice:

– Nu te prefac că nu s-a schimbat nimic de atunci, i-a zis el.

Ea a așteptat, ascultând tăcerea grea de afară, apoi, după ce pașii s-au îndepărtat într-un final, dispărând, a scos un oftat prelung. Și-a dus mâna la față, o mână murdară și plină de pământ, aproape de nerecunoscut chiar și pentru ea. O mână care tremura.

Matt a condus singur pe drumul său scurt spre casă. Byron, care abia dacă îi adresase vreun cuvânt toată ziua, dispăruse înainte să termine el, iar Anthony îi spusese că voia să mai stea puțin cu Kitty.

– Te așteaptă mama acasă, îi zisese Matt, gelos pe libertatea băiatului de a mai sta în casa aceea.

– Ba nu mă așteaptă. I-am spus că rămân să mă uit la un film. Nu ai fost atent.

În alte împrejurări, Matt l-ar fi plesnit pentru o astfel de insubordonare, însă era distras de Isabel, care își acorda vioara la etaj, aparent netulburată de schimbul lor de replici de mai devreme. Se simțea stânjenit să o audă acum cântând, căci îi amintea de noaptea aceea în care, acompaniați de vântul ce sufla afară, ea gemuse sub

el. Nu înțelegea ce se întâmplase cu ei: știa foarte bine ce simțea ea – de ce își nega acest lucru?

A intrat pe alee și a trântit portiera nervos. Bernie i-a ieșit în întâmpinare, însă el a trecut în grabă pe lângă bătrânul câine, încercând să-și limpezească gândurile. „Nu există nici un noi”, îi spusese ea. *De parcă ce se întâmplase între ei fusese o greșeală.*

A deschis cuptorul și a văzut că era gol.

– Unde mi-e cina? a urlat el în susul scării.

Nici un răspuns, așa că a început să cotrobăie prin bucătărie, căutând pe sub farfurii și cratițe, încercând să-și dea seama unde i-o lăsase.

– Unde mi-e cina? a zis el din nou, când Laura a apărut în prag.

– Bună, dragule, cum ți-a fost ziua? Minunată, mulțumesc, a spus Laura pe o voce plată.

– Bună, scumpo, a făcut Matt, cu o răbdare exacerbată. Vreau doar să știu unde mi-e cina.

– Ei bine... sunt niște cotlete în congelator, supă la plic și niște pui rece în frigider. Brânză și biscuiți. Pe alese.

El a privit-o lung.

– Matt, refuzi de săptămâni bune să-mi spui când și dacă vei veni acasă, a zis ea, așa că am zis că e mai bine să nu mă mai deranjez. Poți să te descurci singur de-acum înainte.

El și-a îndreptat spatele și a spus:

– Ți se pare o glumă?

Ea a răspuns privirii lui neprietenoase cu una pe măsură.

– Nu, Matt, nu mi se pare deloc a fi o glumă, dar nu sunt bucătăreasa ta martiră. Dacă tu nu te poți deranja să mă saluți când vii, de ce m-aș mai deranja eu să-ți pregătesc cina?

– Nu-mi da bătăi de cap. Vreau doar ceva să mănânc.

– Iar eu ți-am spus unde găsești. E destulă mâncare. Trebuie doar să ți-o pregătești.

A tresărit atunci când Matt a lovit cu palma bufetul.

– Asta e răzbunarea ta? Meschina ta răzbunare? Unde crezi că am fost toată ziua, Laura? Peste drum, împreună cu fiul tău, făcând ceea ce vrei tu, ca să fim cu un pas mai aproape de a pune mâna

pe afurisita aia de casă! Instalând țevi. Renovând băi. Înlocuind geamuri. Și doar pentru că nu-ți pot acorda toată afurisita mea de atenție, crezi că o vei putea obține lăsându-mă flămând?

- Nu da vina pe mine, Matt. Știi prea bine despre ce este vorba aici.

- Mă duc la cârciumă. N-am nevoie de asta după o zi de muncă, a spus, trecând pe lângă ea în drumul lui spre ușă. Acolo o să primesc de mâncare. Și un afurisit de mulțumesc!

- Bun! a țipat Laura după el, în timp ce se urca în mașină. Și poate tot acolo îți găsești și unde să dormi.

Nici măcar lasagna încălzită la microunde și cele câteva halbe de bere nu au putut să-i ridice moralul lui Matt. Rămăsese cocoțat pe scaunul de la bar, balmăjind răspunsuri monosilabice celor care încercau să se bage în vorbă cu el. Era adâncit în reflecții prea puțin plăcute.

Îl zărise pe proprietar dându-i coate Theresei și făcându-i semn să stea cu ochii pe el. Câțiva dintre clienții obișnuiți ai cârciumii, care de obicei mai făceau câte o glumă cu el, detectaseră energia proastă pe care o radia și păstraseră distanța.

- Ești bine, Matt? a întrebat Mike, agentul imobiliar, oprindu-se în dreptul lui. Mai vrei ceva de băut?

Paharul lui Matt era gol din nou.

- Bere. Mulțumesc.

- Cam liniște pe aici în seara asta, s-a adresat Mike celor din bar, în general, simțind probabil dispoziția proastă a lui Matt.

- Fotbal, i-a răspuns proprietarul. Așa e mereu. O să vină pe la zece, dacă nu sunt prelungiri.

- Nu-mi place deloc, a spus și Theresa. E plictisitor. Dar eu mă și plictisesc ușor.

- Cum merg lucrările la casă, Matt? a întrebat Mike, împingând halba înspre el de-a lungul barului. Am auzit că aproape ai golit-o de tot.

- Știi și tu cum era, a făcut Matt, dând din cap.

- Chiar știi. Mi-ar plăcea să văd ce-ai făcut într-o zi, dacă nu te deranjează să-mi arăți.

– O să iasă frumos, a spus Matt, ridicându-și brusc capul. O să fie fantastic! O casă de vis. Mai frumoasă decât și-ar fi imaginat-o oricine!

Mike și-a fixat privirea asupra lui.

– Ei bine, abia aștept să o văd, amice. Te sun săptămâna viitoare. Theresa a așteptat până când Mike a plecat, iar proprietarul s-a dus în spate, apoi s-a dus la Matt și i-a spus:

– Mai ușor, le dai pe gât cam repede.

Ochii lui albaștri erau neiertători.

– Acum îmi spui ce să fac, Theresa?

Ei i-a picat fața.

– Nu vreau să dai de bucluc. Urcându-te la volan așa.

El a privit-o de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Îți pasă de mine, ai? a spus el, limba împleticindu-i-se în gură.

Ea și-a pus mâna discret peste a lui, mângâindu-l ușor cu degetele.

– Știi că da. Mai mult decât orice pe lume.

El s-a îndreptat de spate și a aruncat o privire în jur, în barul pe jumătate gol.

– Ne întâlnim în spate, i-a spus el încetisor. Vreau să... vorbesc ceva cu tine.

El i-a observat tresăritul și încântarea de pe chip. Apoi a văzut-o ducându-se la proprietar și șoptindu-i acestuia ceva la ureche.

– Cinci minute! I-a auzit pe bărbat spunând și adresându-i o privire încruntată.

Apoi, cu pământul fugindu-i de sub picioare, Matt a ieșit la aer, îndreptându-se spre parcare.

Theresa îl aștepta în curte, lângă cutiile de depozitare, fluturii de noapte zburătăcind în lumina de veghe de deasupra capului ei. Ea l-a întâmpinat, aruncându-se de gâtul lui.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine! a exclamat ea, sărutându-l.

Avea gust de spray de gură, ca și cum își îmborsărase respirația în cele câteva secunde cât a durat până să iasă.

- Spune-mi ce voiai să-mi spui. Am crezut că ți s-a luat de mine, a continuat ea, strecurându-și mâinile pe sub tricoul lui. Urâsc când nu te văd. Când nu vii, nopțile se scurg greu una după alta.

- Ți pasă de mine, să înțeleg?

Ea și-a lipit pieptul de al lui. Mirosea a vanilie.

- Mai mult decât de orice și de oricine, i-a șoptit ea la ureche, cu degetele mângâindu-l pe ceafă.

- Ridică-ți fusta, a spus el, cu o voce răgușită.

Dacă a văzut-o tresărind, a ales să ignore. Gesturile lui deveniseră greoaie și stângace în timp ce o trăgea de bluză și îi ridica fusta, împingând-o înspre cutiile de depozitare.

- Matt, nu știu dacă... Nu aici.

Însă el nu părea să o ia în seamă. I-a ridicat piciorul peste al lui, cu fața îngropată în gâtul ei, sărutând-o, jucându-se cu sânii ei, cu fesele, cu părul, până când împotrivirile ei au amuțit de tot. Atunci s-a împins cu putere în ea, pierzându-se înăuntrul ei, cu ochii închiși, încercând să retrăiască senzațiile avute în întunericul acelei case, când părul ei se revărsa în jurul lui. Ei i-o trăgea acum, pe ea o posedă, muzica ei o auzea cântându-i în urechi. Era ea. Trebuia să fie ea. Era pierdut într-un loc întunecat, unde gesturile îi erau brutale și frenetice. Nu-i păsa dacă vedea sau afla cineva. Era vag conștient de faptul că gemetele Theresei deveniseră slabe și pasive, ca și cum nu făcea decât să îi împingă aerul dinăuntrul ei afară. Apoi, cu un geamăt înăbușit, și-a dat drumul, prăbușindu-se peste ea. Golit. Urât.

Nu era bine. Ba era mai rău de atât.

Matt a scos un suspin prelung și a făcut un pas înapoi, sprijinindu-se într-un braț.

Și-a tras blugii pe el și a observat că Theresa îl privea îngrijorată, în timp ce-și aranja bluza, degetele ei chinându-se cu materialul de care trăsese.

- Scuze, a îngăimat el, dându-și seama că îi lipseau câțiva nasturi.

Se așteptase să i se arunce iarăși de gât, să-l privească cu adorație în felul ei siropos. Să-i spună că era în regulă. Că orice ar fi făcut el pentru ea era bine. Însă acum părea șocată și i-a îndepărtat mâna.

– Theresa...

– Trebuie să mă întorc, a spus ea și, încălțându-și din mers și celălalt pantof, a dispărut în cârciumă.

Laura era în pat când s-a întors acasă. A pătruns în liniștea ce domnea în jur, observând perdelele trase, lumina de veghe de la etaj. Totul era în perfectă stare, primitiv, calm. Absolut în neregulă. Nu era pregătit să urce la etaj, nici măcar nu știa unde avea să doarmă dacă ar fi urcat.

S-a descălțat, a pornit televizorul, și-a turnat un pahar cu whisky și l-a dat pe gât. Nu l-a făcut să se simtă mai bine, așa că a mai băut unul, prin minte trecându-i tot felul de lucruri.

În cele din urmă, la doisprezece și un sfert, a luat telefonul și a sunat-o.

– Eu sunt, a zis el.

La etaj, Laura, din patul matrimonial, asculta cum soțul ei se mișca greoi prin casă. Era băut. Se așteptase la asta când a văzut că nu se întoarce la ora de închidere a barului. Nestându-i în fire, dar gândindu-se că poate ar fi trebuit să facă un pas spre împăcare, sunase la bar. Îi răspunsese o fată.

– Matt McCarthy a fost în seara asta pe acolo? întrebuse ea, aproape adăugând: „Soția lui la telefon“.

Dar nu voia să-și asume rolul soției care vine după soț cu făcălețul în mână. Sau care-i dă „stingerea“, după cum se exprimase el. De parcă ea ar fi fost paznicul lui.

A urmat o pauză, pe care ea a luat-o drept un semn de diplomație firească a unui cârciumar.

– Da, a răspuns fata. Dar nu mai este aici acum.

Zece minute mai târziu, a auzit scârțâitul cauciucurilor pe pietriș. Laura nu știa dacă să fie ușurată pentru că se dusesse la bar și se întorsese sau neliniștită pentru că nu venise sus. Nu știa ce avea să facă dacă ar fi venit. Nu prea mai știa mai nimic oricum. S-a gândit la Nicholas ținând-o de mână și spunându-i că soțul ei era un fraier. Ea se rușinase și-și retrăsese mâna. Și-a auzit propria

voce mărturisindu-i cele mai intime secrete ale căsniciei ei și s-a simțit ca și cum l-ar fi trădat. Nicholas o privea cu intensitate. Știa că nu trebuia decât ca ea să-i dea undă verde. Îi spusese prea mult, dar, la urma urmelor, nu se întâmplase nimic între ei.

Biletul pe care îi lăsase numărul de telefon era la etaj, în buzunarul pantalonilor de grădinărit. Avea să-l arunce, își spusese. Și totuși, asta nu i-ar fi făcut căsnicia mai ușoară, pentru că Matt nu știa nimic despre controlul pe care și-l impunea ea sieși. Nu făcuse decât să țipe la ea, apoi să plece la cârciumă și să se întoarcă acasă beat.

Laura s-a ridicat în capul oaselor, cuprinzându-și capul în mâini. Era un dezastru în privința căruia trebuia să facă ceva. Ce-i spusese prietena ei? Vrei să ai dreptate sau vrei să fii fericită? Avea să-și ceară scuze. Avea să încerce să schimbe lucrurile.

Era pe cale să deschidă ușa de la dormitor, când și-a dat seama că Matt vorbea la telefon. Cel mai probabil, la mobil, căci telefonul de lângă pat nu bipăise. Laura a deschis încetișor ușa și a ieșit pe hol, degetele de la picioare afundându-i-se în covorul bej.

- Sunt eu.

Vocea lui Matt inunda coridorul.

- Trebuie să-ți spun ceva. Răspunde. Mi-am dat seama de ceva.

A făcut o pauză, iar ea s-a căznit să audă dacă vorbea cu cineva.

- Trebuie să răspunzi, a continuat el. Te rog, răspunde... Uite, trebuie să-ți mărturisesc ce simt. Tot ce ne-am spus după noaptea aia... totul a fost o mare greșeală. Fiindcă știu din ce cauză ești supărată. Și asta e din cauza Laurei. Tu nu ești ca... Nu ești ca femeile astea. Dar nici nu te-am văzut vreodată așa, înțelegi? Nici pe departe... Putem fi fericiți împreună, tu și cu mine, în casă. Tu ești aceea, Isabel. Tu ești...

Laura a simțit cum propria viață îi fuge de sub picioare. Preț de o clipă, s-a gândit că o să-și piardă cunoștința.

- Așa că sună-mă, și-a auzit soțul spunând, limba împleticindu-i-se în gură. O să aștept toată noaptea lângă telefon, dacă trebuie. Dar știu...

Aparent, adormise. Deasupra lui, Laura McCarthy a intrat înapoi în dormitor, ca într-o transă, și a închis ușa. S-a dezbrăcat de

pijama, pe care a împăturit-o frumos la marginea patului, s-a dus la fereastră și a tras draperia. Putea vedea Casa Spaniolă profilându-se printre copaci, o singură lumină aprinsă la dormitorul de la etaj. Laura a rămas privind într-acolo, o melodie răzbătând slab până la ea. Cântecul unei sirene, a observat ea, întreaga ființă fiindu-i cutremurată de un junghi dureros. Cântecul unei sirene.

Capitolul 17

Nu era ceva ce ar fi spus cu glas tare, însă pădurile din jurul Casei Spaniole îi aminteau lui Isabel de mare, fiind capabile de schimbări subtile în ceea ce privește dispoziția și înfățișarea și reprezentând atât o sursă de amenințare, cât și de încântare sau de plăcere. După câteva luni de la mutare, descoperise că pădurea nu făcea decât să îi reflecte propria stare. Uneori, noaptea, când se simțea cel mai rău, i se arătau întunecate și amenințătoare, colcăind de necunoscut, de un rău nevăzut. Atunci când copiii chiuiau și țipau, alergând printre copaci, cățelușul lătrând după ei, i se părea magică, un paradis în care inocența și miracolele mai aveau încă sorți de izbândă. Când se gândea la Thierry strigând în adâncul ei, o vedea ca pe o prezență benignă, sigură, o barieră de protecție împotriva lumii sălbatice de dincolo de ea.

Acum, la ceasul imediat următor zorilor de ziuă, îi apărea ca un vestitor al păcii, cântecelele păsărelelor inundându-i frenezia minții. Vindecându-i-o, alinându-i-o. Era un loc unde putea să dea uitării.

– Ai grijă la rădăcina aia.

Lângă ea, Byron i-a arătat cu mâna înspre o excrescență groasă, care ieșea curbându-se din pământ.

Și-a aranjat coșul cu ciuperci pe șold și a încetinit, ridicând arma la umăr.

- Nu înțeleg, am țintă bună acum. Am exersat suficient pe conserve. Pot nimeri o jumătate de cărămidă de la aproape zece metri. Dar de fiecare dată când ies la vânătoare, dispar înainte să apuc să ridic pușca măcar.

Byron a rămas puțin pe gânduri, după care a spus:

- Poate faci vreun zgomot. Ai putea să-i alertezi mai ușor decât ai crede.

Ea a ocolit niște tufișuri cu urzici.

- Nu prea cred. Sunt foarte atentă la zgomot.

- Atunci ieși la vânătoare când trebuie? Vreau să spun, vezi destui în jur?

- Noaptea, târziu, cum mi-ai spus. Sau dimineața devreme. Nu e ca și cum s-au împuținat, Byron. Îi văd peste tot.

Byron i-a oferit brațul, trebuind să traverseze un șanț. Isabel l-a lăsat s-o ajute, deși nu mai avea nevoie. Pasul îi devenise mai sigur în ultimele luni, mușchii i se întăriseră și i se făcuseră mai fibroși de la mersul pe pământul neregulat, de la cărat, de la vopsit și de la ridicat. Pentru cineva care nu fusese conștientă de corpul ei decât în raport cu vioara, se bucura acum de această nouă senzație de fermitate.

- Și nu porți nici haina albastru-deschis, a zis el.

Ea a zâmbit larg.

- Nu, nu port nici haina albastru-deschis.

- Din ce parte bate vântul? a întrebat el. Dacă ești în direcția lui, o să-ți prindă mirosul înainte să te vadă. Indiferent de cât de atentă ești.

- Asta pentru ce mai e? a întrebat ea, arătând înspre eșarfa verde pe care el o pusese să și-o lege în jurul gâtului.

- Este o plasă, a răspuns el. Așa încât iepurii să nu-ți vadă fața când te apropii.

- Ca să nu mă recunoască? a făcut ea, râzând. Ca un fel de glugă a călăului?

- O să răzi, dar iepurii sunt foarte inteligenți. Nici un alt animal nu este mai bine echipat să detecteze prădătorii.

Isabel l-a urmat până la marginea pădurii.

– Nu m-am considerat a fi un prădător până acum, a zis ea.

Astăzi nu-și luase și câinii cu el. Prea entuziasmați atât de vreme, îi zisese el când, pe jumătate adormit, se trezise cu ea la ușa din spate. Ar alerta fiecare ființă de pe o rază de cinci kilometri. Ar fi trebuit s-o aștepte, deși îi ceruse să se întâlnească după cinci și jumătate.

Era a treia oară când o însoțea, întotdeauna la primele ore ale dimineții, înainte să-și înceapă lucrul cu Matt. „Cea mai bună parte a zilei este imediat după răsărit“, îi spusese el. Văzuseră astfel căprioare tinere, bursuci, o vulpe și puii ei aproape crescuți. Îi arătase fazanii pe care îi îngrijea el pentru un fermier local, penajul lor atât de viu colorat contrastând cu maroniul și verdele mai puțin strălucitor al peisajului englezesc de la țară, ca niște rajahi indieni țanțoși, transportați într-un decor mut. A scos din pământ niște măcrișul-caprei și niște răjnică, apoi a cules niște frunze de păducel și i-a povestit cum obișnuia să le mănânce pe când era copil, în drum spre școală. Nu i le-a dus la buze, cum ar fi făcut Matt, ci i le-a pus ușor în palmă. A încercat să nu se uite la mâinile lui; nu voia să-l vadă așa. Nu voia să strice ceva ce devenise atât de frumos.

El i-a mai povestit că se pregătise să devină învățător și a zâmbit când i-a văzut surpriza de pe chip.

– Nu credeai că sunt genul, nu-i așa?

– Nu. Eu urăsc atât de mult să predau lecții de vioară, încât sunt uimită că i-ar plăcea cuiva să facă asta, a zis, ridicând apoi privirea la el. Dar tu te înțelegi bine cu copiii. Cu Thierry. Ai fi fost un învățător bun.

– Da, a zis el. Mi se potrivește.

Dar nu i-a zis și motivul pentru care se răzgândise în privința acestui lucru și nici ea nu a întrebat. Când puteai să trăiești aici, liber de orice restricții meschine și de frustrările vieții moderne, era ușor de înțeles de ce ai fi fost tentat să alegi asta. Simțea că lui Byron îi plăcea să fie singur cu ea; gesturile lui deveniseră mai puțin constrânse, conversațiile lor mai puțin poticnite. Poate pentru că l-a văzut mai dezinhibat sau poate pentru că avea atât

de puțini oameni cu care să vorbească, i-a mărturisit adevărul despre casă.

- E complicat, a spus ea, pentru că acum îmi place să locuiesc aici. Mi-e greu să mă imaginez înapoi la oraș. Dar uneori mi-e teamă că o să ne ducă la faliment casa asta.

Byron a părut să se abțină din a spune ce avea de gând să spună. „Deloc surprinzător“, s-a gândit ea. „La urma urmelor, lucrează pentru Matt.“

- E o casă mare, a spus el, precaut.

- Înghite bani cu nemiluita, a replicat ea. Efectiv, consumă tot ce avem. Și mi-ar plăcea ca Matt să încheie ce face. Știu că lucrezi pentru el, Byron, dar găsesc prezența lui... puțin cam dificilă. Aș fi fericită să pot vinde, să mă mut undeva mai ușor de întreținut, doar că a distrus deja atât de mult din ea... nici măcar o cameră nu a mai rămas întreagă. Și încă nu avem o baie funcțională. Nu o pot vinde în stadiul ăsta - nu dacă vreau să obțin suficienți bani cât să cumpăr ceva măcar pe jumătate la fel de decent. Adevărul este că nu-mi mai permit să îl las să continue. Chiar și cu toate astea, a făcut ea, arătând către ciuperci, și cu toate cheltuielile reduse la minimum, abia dacă am să-i plătesc ce a făcut până acum.

Atunci i-a venit în minte oribilul mesaj rămas în căsuța vocală cu care se trezise în ziua precedentă. Îl ștersese degrabă, îngrozită că l-ar fi putut auzi copiii. „Putem fi fericiți împreună“, îi spusese el, de parcă ar fi știut ceva despre ea.

- Oricum, sunt sigură că o să rezolv eu cumva, a zis, zâmbind, în speranța că nu îi observase lacrimile adunate în colțul ochilor. Poate următorul lucru pe care o să-l învăț o să fie să montez țevi și atunci o să-mi fac singură baia.

Era o glumă proastă, iar Byron nu a râs. Au continuat să meargă, fără să spună nimic. Isabel s-a întrebat dacă nu cumva tăcerea asta însemna că îl stânjenise. Maxilarul îi era încordat.

- Ce dimineată superbă! a exclamat ea, în cele din urmă, conștientă de faptul că nu fusese frumos din partea ei să i se destăinuie în privința angajatorului său. Uneori simt că aș putea rămâne în pădure pentru totdeauna.

El a încuviințat din cap și a spus:

– Uneori mă gândesc că, atunci când ieși aici imediat după zori, poți presupune că ești singura persoană din lume.

Și-a dat seama că și pe ea pădurea o făcea să simtă același lucru. Uneori, în dimineața ca aceasta, se bucura să fie ruptă de civilizație, se delecta cu satisfacția aproape primitivă de a se întoarce cu hrană pentru familia ei. Când puteai să crești mâncare din nimic, traiul aici părea mult mai puțin descurajant.

Byron a ridicat atunci o mână.

– Acolo, a spus el încetișor.

Ea și-a lăsat coșul jos cu grijă și s-a lăsat pe vine lângă el, ascunși după copac. În fața lor, pădurea lăsa loc câmpului de treizeci de acri, acum acoperit de o cultură de grâu.

– Mulți iepuri la margine, a șoptit el. Apoi și-a umezit un deget și l-a ridicat în aer. Iar noi suntem împotriva vântului. Așază-te în liniște și fixează-ți pușca.

Ea și-a tras eșarfa pe față, și-a pus pușca pe umăr și a așteptat, pe cât de nemișcată posibil. Byron îi spusese că era neașteptat de pricepută la asta, iar ea a pus-o pe seama cântatului la vioară. Partea de sus a corpului îi era puternică și extrem de conștientă de fiecare mișcare, așa că îi venea ușor să nu își miște mușchii aceia.

– Acolo! i-a șoptit el.

Prin vizor, putea vedea cei trei sau patru iepuri aflați la vreo zece metri depărtare, niște pete cenușii de la marginea potecii. Topăiau de colo colo, scanând apoi prevăzători orizontul.

– Lasă-i să se apropie până la vreo cinci metri, i-a șoptit Byron. Ține minte: vrei să îi omori, nu să îi rănești. Pentru asta trebuie să-i nimerеști în cap.

Avea să aibă o singură șansă, îi mai spusese.

Era evident că iepurele din cercul ei metalic simțise pericolul. A ronțait niște iarbă, s-a ascuns după un mănunchi de buruieni, după care și-a făcut din nou apariția.

– Nu te gândi la el ca la o creatură mică și pufoasă, o sfătuisese el. Gândește-te la el ca la un hoț de legume. Cina pentru Kitty și Thierry. Iepure cu ciuperci sălbatice în sos cremos de usturoi.

– Fă-o tu! i-a zis ea, întinzându-i arma.

El a refuzat-o.

– Nu.

– Și dacă ratez?

Se temea să nu provoace o durere îngrozitoare.

L-a simțit în spatele ei, în timp ce a ridicat pușca la loc pe umăr și a țintit. Mirosea a mușchi și a ceva dulce, precum pământul vara. Nu a atins-o.

– N-o să ratezi, a zis el încetișor.

Isabel a închis ochii, i-a deschis din nou și a tras.

Trecuse ceva timp de când nu mai fusese la Londra, și încă și mai mult de când nu mai intrase într-un restaurant ca ăsta. Acasă, pantalonii de bumbac ai Laurei și pantofii joși ar fi fost considerați eleganți, însă aici îi declarau statutul de provincială.

– Aveți rezervare? a întrebat-o o fată cam plictisită, privind-o pe sub bretonul ei tăiat impecabil.

– Mă întâlnesc cu cineva, a răspuns Laura.

Restaurantul era plin de bărbați la costum, o monocromie ce contrasta cu fundalul cenușiu al pereților din granit.

– Numele? a insistat fata.

Laura a ezitat, ca și cum pronunțându-l cu voce tare ar fi constituit dovada de netăgăduit.

– Trent. Nicholas Trent.

Fusese atât de încântat să o audă. Atât de încântat să afle de drumul ei neplănuț la Londra și atât de dornic să-și reorganizeze ziua așa încât să se vadă la prânz.

– Nu lucrezi? întrebuse ea, amintindu-și ce-i spusese.

– Doar ce mi-am anunțat demisia, a spus el vesel, ceea ce înseamnă că pot să-mi iau câtă pauză de prânz vreau. Ce-o să-mi facă? O să mă dea afară?

Fata a pornit cu pași iuți înspre mesele din atrium, aparent așteptându-se ca Laura s-o urmeze. Toată lumea din Londra părea atât de tânără, s-a gândit ea, atât de elegantă și de aranjată. Deși se străduise să arate cât mai bine și să-și facă părul, se simțea de vârstă

mijlocie și deloc din peisaj. Habar n-avea cum o mai percepeau ceilalți: nici bătrână, dar nici tânără, nici iubită, dar nici neiubită, nici dorită..., dar nici nedorită. Laura a tras aer adânc în piept, dar nu l-a dat afară, văzându-l chiar atunci cum se ridică de la masă, un zâmbet lărgindu-i-se pe chip.

Era chipeș în acest decor, ca și cum i se potrivea mai bine. Ba mai mult decât atât, părea mai relaxat, mai puțin abătut, poate chiar mai tânăr. Sau poate asta era doar în închipuirea ei: în comparație cu forța de neoprit care era soțul ei, toți ceilalți bărbați păreau mai puțin vânoși.

- Ai venit, a zis el, luând-o de mână.

- Da, a spus ea.

Iar cuvântul acela, o știa prea bine, era echivalentul acceptării că se va culca cu el. Că întrecuse acea limită. În ceea ce privește atinsul, el nu părea să îl vadă așa. Nu lua nimic de bun în ceea ce o privea.

- Nu eram sigur că ai s-o faci. M-am gândit că poate data trecută..., a spus el, însă vocea i s-a pierdut.

- Nu mă mai iubește, i-a zis ea, așezându-se. Era o propoziție pe care o repetase de atâtea ori în capul ei, încât acum o putea rosti fără să mai aibă vreo însemnătate. L-am auzit vorbind la telefon. Știu cine este. Așa că, a continuat ea pe un ton mai vesel, nimic nu mă mai oprește să fac ce vreau.

Cu lacrimi în ochi, a luat meniul. L-a auzit pe Nicholas comandându-i o băutură și rugându-l pe chelner să îi mai aștepte câteva minute. Până când i-a sosit ginul tonic, își recăpătase deja calmul.

- O să-ți povestesc în mare, după care nu vom mai deschide acest subiect, a spus ea pe un ton calm. Mi-ar plăcea să ne bucurăm de prânz fără să mă mai gândesc la altceva.

Propria voce îi era de nerecunoscut, încordată și șovăitoare. El își pusese mâna pe masă, ca și cum ar fi vrut să o ia pe a ei, doar că se temea să nu abuzeze.

- Este femeia care deține casa cea mare, a continuat ea. Casa de dincolo de lac, pe care ai găsit-o atât de frumoasă.

I s-a părut că-l vede tresărind și s-a simțit mișcată de această dovadă de solidaritate față de ea.

– Soțul meu o ajută cu renovarea, așa că presupun că au...

– Soțul tău?

Era ciudat cum o spusese, dar nu l-a luat în seamă. Dacă s-ar fi oprit acum, probabil că nu ar mai fi putut să vorbească nicidecum despre asta.

– În tot timpul ăsta mi-a spus că lucra la casă pentru noi. Vezi tu, ne doream casa aia. Practic ne fusese promisă de către cel care a locuit acolo înainte. L-am îngrijit multă vreme. După ce s-a mutat văduva, Matt s-a oferit să o ajute cu renovarea. Mi-a spus, în privat, că nu va fi niciodată fericită acolo, că nu își va putea permite lucrările necesare și că avea să plece până la Crăciun. M-a lăsat să cred că făcea toate acestea pentru noi.

S-a oprit și a luat o gură din băutura.

– Ei bine, am auzit o discuție. Și ghici ce? Plănuiește să se mute acolo împreună cu ea. Femeia aia nu numai că pune mâna pe casa mea, ci și pe soțul meu! a exclamat, râzând, un sunet ascuțit, îndurerat. El s-a folosit de planurile făcute împreună. Toate acele mici rețușuri gândite de mine. Ba chiar voia ca noi două să ne împrietenim. Îți vine să crezi una ca asta?

Se gândise că avea să-i ia mâna într-a lui, să încerce să o consoleze, să-i spună din nou cât de fraier era soțul ei. Dar, aparent, el rămăsese pierdut pe gânduri.

„O, Doamne, l-am plictisit“, s-a panicat ea. S-o fi gândit că o să ia prânzul cu o femeie plină de viață, și când colo s-a ales cu o nevastă trădată și urâcioasă.

– Îmi pare rău..., a început ea.

– Nu, Laura. Mie îmi pare rău. Trebuie să-ți spun ceva. E ceva ce trebuie să știi... Te rog, nu te speria! Eu doar... Of, pentru numele lui Dumnezeu!

I-a făcut semn chelnerului, care le tot dădea târcoale, să se îndepărteze.

- Nu, a făcut Laura, dornică să amâne clipă, și l-a chemat pe chelner înapoi. Haide să comandăm mai bine, ce zici? Eu o să vreau o porție de plătică.

- Și eu la fel, a făcut Nicholas.

- Și niște apă, a adăugat Laura. Plată, vă rog. Fără gheață.

Acum îi era teamă de ce avea să-i spună Nicholas. Poate era căsătorit. Poate se răzgândise în privința ei. Poate nu fusese niciodată interesat de ea la modul acela. Poate suferea de o boală terminală.

Ea s-a întors din nou spre el. Aparent, el nu-și dezlipise ochii de la ea.

- Ce spuneai? a întrebat ea politicos.

- Nu vreau să existe nici un secret și nici o neînțelegere între noi. Pentru mine e important să fim deschiși unul cu celălalt.

Laura a mai luat o gură din băutură.

- Atunci când ne-am întâlnit prima oară pe alee, nu eram rătăcit.

Ea s-a încruntat, confuză.

- Voiam să mai arunc un ochi la Casa Spaniolă. Dădusem peste ea cu câteva săptămâni în urmă, mi se spusese că este o clădire istorică, așa că m-am gândit că aş putea-o transforma într-un proiect de dezvoltare grozav.

- Proiect de dezvoltare?

- Cu asta mă ocup eu. Adică, mă ocupam. Sunt dezvoltator imobiliar. Găsesc proprietăți și, ei bine, încerc să le transform în ceva deosebit. Și, dacă e să fiu sincer, în ceva ce o să facă o grămadă de bani. Iar casa aceea îmi pare că are potențial.

- Dar nu e de vânzare.

- Știu. Dar am auzit de starea în care e și de faptul că proprietara nu are prea mult capital, așa că m-am gândit că aş putea să-i fac o ofertă.

Laura și-a împăturit și despăturit șervetul apretat. Era un șervet frumos și greu, de un alb imaculat. Gata să fie murdărit.

- Și de ce n-ai făcut-o până acum?

- Sincronizare, presupun. Am vrut să mă asigur că totul era în regulă. Și am vrut să aflu cât mai mult posibil despre casă. M-am

gândit că, poate, dacă aștept până ajunge într-o situație disperată, atunci ar fi acceptat cel mai mic preț. Sună urât, dar așa merg lucrurile în imobiliare.

– Cât de convenabil că m-ai întâlnit pe mine, atunci, a spus Laura cu încordare. Cineva care știe atât de multe despre casă.

– Nu! a spus el cu emfază. Tu chiar m-ai distras de la scopul meu. Dacă stau și mă gândesc, nici nu am vorbit despre casă, Laura. Nici nu ai pomenit de ea. Nu știam că ai vreo legătură. Pentru mine ai fost ca un fel de... un fel de apariție din pădure.

Și-a dat seama că devenise atât de bănuitoare, încât îi mai venea greu să creadă că cineva ar fi putut să fie interesat de ea pur și simplu.

De data aceasta, mâna lui a căutat-o pe a ei, iar ea i-a acceptat-o. Nu părea un pas atât de mare. Degetele lui s-au strâns în jurul mâinii ei, moi la atingere și elegante, cu unghii perfecte, atât de diferite de cele ale soțului ei.

– Mi-am dorit casa aia toată viața mea de adult, a zis ea. Nu am fost niciodată o familie adevărată, așa că am crezut că, dacă ne mutăm acolo, o să ne fie cumva mai bine.

– O să facem o avere. O să ne putem construi o casă încă și mai bună.

Ea și-a ridicat brusc capul.

– Scuze, a zis el. Probabil că e fost puțin cam prematur. Doar că nu m-am mai simțit așa de când am întâlnit-o pe soția mea, fosta soție, iar asta a fost acum mult timp. Am vrut să știi adevărul.

Fosta soție. Încearcă să digere această nouă informație. Și de ce ar fi o surpriză că fusese căsătorit?

– Nu prea știu mare lucru despre tine, a recunoscut ea.

– Întrebă-mă, a zis el, lăsându-se pe spătarul scaunului. Întrebă-mă orice. Sunt un bărbat de vârstă mijlocie care și-a petrecut ultimii ani în depresie, crezând că este un eșec total și care brusc și-a dat seama că i se întâmplă niște lucruri grozave. Cariera mea este din nou pe drumul cel bun, mă simt mai bine decât m-am simțit în ultima vreme, am bani în cont și am întâlnit-o

pe această femeie frumoasă și neapreciată, care nici nu știe cât de minunată este.

Laurei i-a luat o secundă să-și dea seama că vorbea despre ea.

– Ești uimitoare, Laura, a spus el, ducându-i mâna la buze. Ești deșteaptă și bună și meriți mult mai mult. Din toate.

Mâinile li s-au separat atunci când mâncarea le-a fost așezată în față cu o plecăciune teatrală. Laura s-a uitat lung la peștele prăjit, pe pat de spanac de un verde viu, cu o reducere abundentă. Și-a dat seama că senzația îndepărtată a unei absențe nu era cauzată de foame, ci din cauză că îi lipsea presiunea moale a mâinii lui Nicholas. L-a privit în timp ce i-a mulțumit chelnerului, familiarizându-se cu trăsăturile lui acviline, cu autocunoașterea ce i se citea pe chip. După ce bărbatul s-a îndepărtat, ea și-a întins mâna după a lui.

– La ce oră spuneai că trebuie să te întorci la lucru? a întrebat ea, în vreme ce degetele lui le cuprindeau pe ale ei.

De data aceasta vocea i-a sunat încrezătoare, familiară.

– N-am spus. Stau aici cât vrei tu.

Ea s-a uitat în jos la pește, apoi din nou la Nicholas, lăsându-și privirea să i se piardă în a lui.

– Nu mi-e foame, a zis ea.

Fusese atât de bucuroasă că a nimerit.

– Ai văzut? a făcut ea. O, Doamne, ai văzut?

Se agățase de brațul lui, apoi și-a tras eșarfa de pe față și a sărit în picioare.

Byron s-a ridicat și el.

– Curat ca lacrima, a spus el, ducându-se înspre iepure. Nici eu nu aș fi tras mai bine. Iată-ți cina, a făcut el, ridicând iepurele, cald încă. Ar trebui să mergem să-l garnisim cu niște usturoi acum.

A verificat să fie într-adevăr mort, apoi i l-a dus ei, ținându-l de picioarele din spate. Ea a întins mâna să-l ia de la el, dar s-a tras când a simțit căldura blănțiței. Entuziasmul i-a pierit pe dată.

– E așa frumos, a spus.

– Eu nu-i văd chiar așa.

– Uite ce ochișori are..., a zis ea, încercând să-i închidă pleoapele. O, Doamne, chiar l-am omorât!

Byron s-a încruntat.

– Știu... E un sentiment ciudat. Să știu că era în viață, iar acum este mort din cauza mea. N-am mai omorât nimic în viața mea.

Era într-adevăr un șoc să ucizi o creatură vie. Să-i curmi viața. Byron s-a gândit la o explicație care să o facă să se simtă mai bine.

– Gândește-te la un incubator, a spus el, apoi gândește-te la iepurele ăsta, toată viața lui petrecându-și-o făcând ceea ce îi era menit să facă, experimentând tot ce era de experimentat. Pe care l-ai alege?

– Știu că sună stupid, doar că urăsc ideea de a produce durere.

– Sfârșitul i-a venit atât de rapid, încât nici nu a știut ce l-a lovit, a spus el, apoi a văzut-o tresărind. Ești bine? a întrebat-o, când a văzut că nu s-a mai clintit din loc. Isabel?

– Asta au spus și despre soțul meu, a făcut ea, cu ochii ațintiți asupra iepurelui. Conducea pe autostradă, abia așteptând să-și vadă fiul la serbarea de la școală. Probabil cânta, a completat ea, zâmbind. Avea o voce *groaznică*.

De jur împrejurul lor, păsărelele începuseră din nou să cânte. În depărtare, Byron distingea o mierlă, precum și acordurile ritmice și stăruitoare ale unui porumbel de pădure. Dar și vocea lui Isabel, gravă și lină.

– Un camion a venit din contrasens și l-a nimerit frontal. Asta au venit să-mi spună. *Nici nu a știut ce l-a lovit.*

Byron i-a auzit pustietatea din glas. Ar fi vrut să vorbească, doar că uneori simțea că ține în el atât de mult, încă nici nu își mai găsea cuvintele.

Ea a încercat să zâmbească din nou.

– Asculta *Requiemul* lui Fauré. Bărbatul de pe ambulanță mi-a spus că nimeni n-a putut opri muzica în timp ce-l scoteau. Probabil a fost ultimul lucru pe care l-a auzit... Nu știu de ce, dar asta m-a făcut să mă simt mai bine. A scos un oftat prelung. Noi am fost cei care am simțit totul. El nu a fost conștient de nimic.

– Îmi pare rău, a zis el.

Atunci și-a ridicat privirea la el și n-ar fi putut spune dacă îl considera ridicol sau nu. Ochii ei erau cercetători, ca și cum căuta ceva. Era atât de ciudată: într-o clipă râdea și mergea cu pași mari, plină de viață, în următoarea nu o mai recunoștea. Când era văduva îndurerată, când era o femeie care îl lăsa pe Matt să vină la ea în toiul nopții...

Părea că se forțează să revină în prezent. Cu o mișcare din picior, și-a dat ceva jos de pe pantof.

– Știi ceva? Nu mă văd eu cine știe ce prădătoare. Ți sunt foarte recunoscătoare, Byron, dar cred că o să rămân la executatul cartofilor.

Și, zicând acestea, i-a întins arma ceremonios, cu ambele mâini. A observat că palmele îi erau pătate de vopsea și neuniforme, la baza fiecărui deget, din cauza bătăturilor. Îi venea să-și treacă degetul mare de-a lungul lor.

– Mai bine ne-am întoarce. Ai de lucru. L-a atins pe mânecă, a trecut pe lângă el și a pornit cu pași mari și încrezători înspre potecă. Haide, la micul dejun cu noi până ajunge Matt.

„Ține-ți capul plecat“, îl avertizase Jan, atunci când îi mărturisise suspiciunile. „Ai nevoie de orice bănuț, iar angajatorii nu cresc în copaci.“ „Nu și când ai cazier“, părea să fie continuarea mută. Byron a urmărit-o cu privirea pe Isabel mergând în fața lui cu pași mari, fredonând ceva ca pentru sine, în timp ce înainta cu grijă printre copaci. Asta îți făcea închisoarea: îți reducea alegerile, îți răpea abilitatea de a te comporta ca o ființă normală la multă vreme după aceea. Avea să-și petreacă o viață reprimându-și sentimentele, nevoit să ignore comportamentul oamenilor precum Matt McCarthy, doar ca să nu le confirme oamenilor suspiciunea în privința lui.

– Ai adormit, Byron?

Fusese somnoros toată dimineața, lipsit de vreo expresie, ca și cum gândurile lui îl purtau undeva departe.

– Te-am rugat să-mi dai țeava. Nu, nu aia, cea din plastic. Și mută cada în cealaltă parte a camerei. Unde a plecat Anthony?

Dintr-un oarecare motiv, fiu-său refuza să vorbească cu el. Părăsea încăperea atunci când intra Matt.

Matt l-a strigat pe nume, amintindu-și de vizita lui Isabel la bijutierul din Long Barton din ziua precedentă. Nu intenționase s-o urmărească. Când a ieșit de la bancă, i-a observat mașina și, curios, și-a schimbat ruta ca să vadă unde se ducea. Era ușor să-i dai de urmă: ieșea în evidență în micul oraș, hainele ei fiind prea stridente, părul ei, o coamă neîmblânzită. A urmărit-o cu privirea cum traversează cu pași iuți strada, ținând strâns în mână o legătură de catifea, și încercând să-și dea seama ce făcea. Apoi a intrat și el. Bărbatul ținea acum în mână legătura din catifea, inspectând ceva printr-un monoclu.

– E de vânzare? a întrebat el, încercând să pară neutru.

Putea vedea un colier de perle și sclipirea a ceva roșu.

– O să fie, a răspuns bijutierul.

Matt luase cartea de vizită a bijutierului și se dusesese să stea în mașină. Ea nu-și vânduse bijuteriile ca să-l plătească pe el. Nu era vina lui. Voia să își ofere un nou început, departe de amintirea soțului ei, așa cum își spusese în sinea lui de nenumărate ori. Și totuși, încă se simțea agitat și prost dispus.

Matt se asigurase că Byron avea să-și petreacă mare parte a dimineții debarasând gunoaiele din vechiul salon la tomberon. Prezența celui alt bărbat îl tulbura momentan, deși nu înțelegea de ce. Îi venea mai simplu să-l pună să lucreze departe de el. Matt și Anthony se apucaseră de baie. Isabel îl bătuse la cap atât de mult în privința ei, încât trebuia să facă să pară cum că se ocupau de asta. Le luase o oră celor patru să care cada de fontă la etaj, lucru care lui Matt îi displăcea. Peste câteva luni, când avea să pună mâna pe casă, trebuia s-o mute din nou.

– Când montezi înapoi scândurile, ai grijă să bați cuiele în lemn, nu în țevi, altfel îți tai din salariu, îl avertizase el pe Anthony, care-și purta căciula lui ridicolă din lână.

Anthony tocmai își întindea spatele când Matt l-a strigat să-l ajute să mute din nou cada.

- Vino aici! i-a strigat, gemând de efort. O punem acolo, unde se văd îmbinările alea.

Fiu-său a început să tragă de cada de fontă, apoi s-a oprit.

- Stai așa, tată. N-o poți pune acolo.

- Poftim?

- Îmbinările. Ai pus țevile dedesubt. Nu au decât câțiva centimetri grosime peste care o să apese cada.

- Ei bine, cada nu o să rămână aici, a bombănit el.

Anthony a încremenit, uimit, iar Matt și-a dat seama că a rostit cu voce tare fix ce-i trecea prin cap.

- Nu înțeleg, a spus fiul său.

- Nici nu trebuie, i-a replicat Matt. Nu te plătesc ca să înțelegi. Acum hai, ajută-mă s-o mut.

Anthony s-a apucat iar să tragă de cadă, dar s-a oprit.

- Nu glumesc, tată. Dacă doamna Delancey dorește cada aici, de ce nu facem îmbinarea țevilor pe de lături?

- Iar tu doar ce ai absolvit școala de instalatori, nu-i așa?

- Nu, dar nu trebuie să fii instalator ca să-ți dai seama de asta...

- Ți-am cerut părerea? Ai fost cumva promovat fără să știi? Din ce știi eu, Anthony, pe tine și pe Byron v-am angajat pentru munca grea. Curățenie. Treaba care nu necesită creier.

Anthony a tras aer adânc în piept și a spus:

- Nu cred că doamna Delancey ar fi foarte bucuroasă dacă ar ști că lucrezi de mântuială.

- O, așa crezi?

- Da.

Ceva fierbinte îi curgea acum prin vene lui Matt. Laura îl înțorsese pe Anthony împotriva lui. Toate replicile astea...

- Nu vreau să mai fac asta.

- O să faci ce-ți spun eu, la naiba!

S-a postat în mijlocul camerei, blocând ușa, și a văzut nesiguranta din ochii băiatului. Măcar așa știa cine era șeful.

- Matt?

Byron. Mereu apărea când nu trebuia.

- Ce vrei?

– Cred că asta îți aparține.

Matt a apucat să ia cușca pentru animale înainte să-și dea seama ce făcea. Cuvintele și înțelesul lor s-au așternut cu greutate în liniștea ce a urmat.

– Era în ultimul tomberon, a spus Byron. E a doua pe care o găesc aici. Doamna Delancey nu mai dorește vizitatori nepoftiți.

Matt s-a uitat la fiul său și a văzut că Anthony nu pricepuse încă înțelesul vorbelor spuse de Byron. Băiatul se îndrepta spre ușă, aparent plănuiindu-și evadarea.

– Mă duc acasă.

Anthony și-a dat jos centura cu scule și a aruncat-o la podea.

Matt nu l-a luat în seamă.

– Doamna Delancey în sus, doamna Delancey în jos. Toată lumea pare să știe exact la ce se gândește. Ei bine, nu cred că doamnei Delancey i-ar plăcea să afle despre trecutul tău, nu crezi? Iar mulți alții de pe aici nici nu ți-ar da șansa pe care ți-am dat-o eu, darămite să te mai și angajeze.

Cei doi bărbați și-au întâlnit privirea.

– Problema ta, Byron, este că ți se urâște cu binele.

– Matt, nu vreau să mă cert cu tine, dar pur și simplu nu mai suport aici și...

Isabel a apărut în prag.

– V-am adus niște ceai, a spus ea, apropiindu-se ușor de ușă. Își prinsese părul într-o coadă și se schimbase în niște pantaloni scurți, care lăsau la iveală o pereche de picioare lungi, bronzate. Anthony, uite o băutură rece pentru tine. Știu că nu-ți place ceaiul. O, și Byron, ți-ai lăsat cheile pe masa din bucătărie de dimineață. Uite-le. Aproape că le-am aruncat din greșeală când am strâns masă.

– Micul dejun? a făcut Matt, mintea prelucrându-i febril această nouă informație. Micul dejun cu familia Delancey, ai? Cât de intim!

Isabel a pus tava cu ceai pe o cutie din lemn.

– Te-ai aranjat bine, nu-i așa, Byron? a continuat Matt.

– M-a ajutat cu ceva. Măcar niște ceai și pâine prăjită să-i ofer la schimb, a spus Isabel.

Se înroșise la față? Sau era doar în închipuirea lui?

Fiul său a trecut pe lângă el disprețuitor.

Matt simțea că amețește.

- Nu cred că ai mai fi fost atât de primitoare dacă ai fi știut.

Îl prinsese. Byron și-a închis o clipă ochii, umerii căzându-i în față.

- Ce să știu?

- Vrei să zici că nu ți-a spus?

- E în regulă, demisionez, a făcut Byron pe o voce scăzută. Nu mai pot face asta.

- Ce se întâmplă? a vrut să știe Isabel.

Byron a întins mâna după chei, dar Matt a fost mai rapid ca el.

- Isabel, știi că mereu ți-am vrut binele? Nu-i așa?

- Hm, da, a răspuns ea, precaută.

- Ți-aș fi spus mai devreme, doar că am vrut să-i dau lui Byron o șansă. Dar nu mai simt că e corect față de tine să fii singura care să nu cunoască adevărul, mai ales când se pare că petreci atât de mult timp singură cu el. Ești împăcată cu gândul că un deținut a stat la masă cu mica ta familie sau că rămâne singur în pădure cu fiul tău?

A văzut o umbră de îndoială strecurându-i-se pe chip. Mereu a știut să exploateze punctul slab al cuiva.

- Nu știai că Byron a fost la pușcărie? M-am gândit că ți-a spus în vreuna dintre micile voastre ieșiri. Cât ai stat închis, Byron? Aproape optsprezece luni, nu? Pentru vătămare corporală gravă? Mi-aduc aminte că l-ai bătut bine pe tipul ăla. Parcă l-ai pus într-un scaun cu rotile, nu-i așa?

Ea nu a întrebat dacă toate acestea erau adevărate. Nici nu era nevoie: se citea pe fața lui Byron că erau. Matt a observat brusca pierdere de încredere, reevaluarea lui instantanee, și s-a simțit victorios.

- Am crezut că i-ai spus deja doamnei Delancey...

- E în regulă, a făcut Byron. Am plecat.

Și-a luat cheile fără să se uite la Isabel, chipul lui părând împietrit.

- Așa, pleacă. Și stai departe de casa asta.

În glasul lui Matt se simțea o undă de triumf. În încăperea goală, s-a întors spre Isabel. Undeva, dedesubtul lor, ușa din față s-a închis cu zgomot.

- Gata, a spus el, ca și cum asta aranjase lucrurile.
- Isabel l-a privit de parcă o ceață i se lăsase pe ochi.
- Nu e casa ta, i-a spus ea.

Capitolul 18

Totul era destul de simplu dacă te gândeai mai bine. O soluție aproape perfectă. Matt a așezat cu atenție noul geam în cadrul lui și a început să frământa chitul cu degetele, până când acesta s-a încălzit și a devenit maleabil. L-a întins cu grijă de-a lungul marginii geamului cu o precizie născută din multă practică, chitul moale, marginile bine definite. Lumina se reflecta în sticlă, iar pădurea fremăta de păsărele și alte creaturi. Uneori, te apropiiai atât de mult de ceva, încât nu mai vedeai pădurea de copaci. N-a putut să-și înfrâneze un zâmbet la propria glumă.

În timp ce se usca chitul, Matt și-a aranjat centura cu unelte și a dus bucățile speciale de lemn la cealaltă fereastră. Asta avea să fie cea mai frumoasă încăpere la care lucrase el. În nimic altceva nu mai pusese atât de mult suflet. Avea două laturi, așa încât, atunci când s-ar fi trezit, primul lucru pe care l-ar fi văzut ar fi fost lacul, cu ceața ridicându-se deasupra lui dimineața devreme și cu păsările care ar fi zburat deasupra copacilor. Comandase cornișele și mulurile de la o companie italiană specializată, piese pe care mai apoi le-a tăiat și le-a ajustat pe fiecare în parte, așa încât să meargă împreună ca într-un puzzle tridimensional. Tencuise tavanul cu atâta pricepere, încât nu rămăsese nici măcar o urmă de deget pe toată suprafața lui. Aproape că meritase să dea jos tavanul original pentru plăcerea de a crea ceva frumos pentru ea. Refăcuse și

podeaua, scândură cu scândură, așa încât picioarele ei goale să nu simtă vreo suprafață inegală. Și-o imagina, înfășurându-se în halatul ei de mătase, după ce se dădea jos din imensul ei pat, răvășit. O vedea atât de limpede, zorii luminându-i chipul în timp ce dădea perdelele la o parte. Apoi s-ar fi întors la el, zâmbindu-i, lumina conturându-i trupul prin mătase.

De ce nu o făcuse mai devreme? Rezolvase totul. S-ar fi mutat cu ea și și-ar fi continuat munca începută. Ea nu ar mai fi trebuit să-i plătească nimic, odată ce ar fi fost împreună. Grija ei în privința banilor ar fi luat sfârșit. Era evident că nu se putea descurca de una singură. Încă de când se apucase de lucru la casă, se supusese judecății lui, se lăsase asigurată de el. Casa le aparținea. El avea să fie stăpânul locuinței lui de vis. Posesorul lui Isabel Delancey. Laura putea foarte bine să rămână în casa pentru oaspeți, cu diminețile la cafea și cu plângerile ei. Și ea era la fel de sătulă ca el. Uimitor era faptul că abia dacă se mai gândea la ea acum. Era ca și cum devenise irelevantă. Isabel dăduse orice altceva deoparte. Ea era totul. Pentru ea muncise, ea era femeia despre care i se spusese că nu o va putea obține, pe ea fusese nevoit să o părăsească atunci când tatăl său a fost dat afară de pe proprietate. Uneori, îi venea greu să-și dea seama unde se termina ea și unde începea casă.

Cu scopul reînnoit, Matt a fixat mulura în locul ei, mișcându-se acum după un nou ritm interior. Ar fi putut să decupeze o parte din ea, salvând bucata principală, însă învățase acum multă vreme că, uneori, soluția era să tai pădurea cu totul.

Byron s-a trezit în zgomote de ciocan și a zărit o strălucire strecurându-se pe sub ușă. I-a luat o secundă sau două să realizeze însemnătatea acestor lucruri, după care și-a verificat ceasul. Era șapte și jumătate. Matt era deja la lucru.

Lângă el, câinii stăteau în tăcere și în expectativă, cu privirea fixată asupra lui. S-a ridicat în capul oaselor, frecându-și fața, apoi părul. Afară, cântecul păsărelelor își pierduse din entuziasmul gălăgios de la primele ore ale dimineții, iar acum devenise mai melodos.

- Ați fi putut să mă anunțați, le-a șoptit el lui Meg și Elsie. Cum naiba o să mai ieșim acum?

Abia dacă dormise, cutreierând prin pădure până pe la miezul nopții, ca mai apoi, odată întors în camera boilerului, să stea treaz câteva ore bune, încercând să-și dea seama ce era de făcut de aici înainte. S-a gândit să o sune pe Jan, însă văzuse cum stăteau lucrurile pentru ei în mica lor cabană și nu simțea că s-ar fi putut duce peste ei. Încă nu avea suficienți bani ca să achite avansul pentru coliba de la fermă. Se gândise și dacă nu se grăbise să-și dea demisia, dar nu mai putea nici să fie părtaș la înșelăciunea omului. Nu ar fi putut să garanteze că, sub presiunea tachinărilor constante ale lui Matt, nu ar fi ajuns să reacționeze regretabil.

Apoi s-a gândit la expresia lui Isabel atunci când a aflat despre trecutul lui. Surpriză, urmată de incertitudine. *Dar pare atât de amabil, atât de normal.* Byron mai trecuse prin asta de multe ori.

- Iisuse!

A dat fuga într-un colț când a văzut că ușa se deschide, închizându-se apoi în urma lui Thierry și a cățelușului, care a zbughit-o înspre Byron și a sărit pe el.

- Șșșt! Șșșt! Încercă el cu disperare să-l facă să nu mai latre.

Când și-a ridicat privirea, l-a văzut pe Thierry, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

- Iisuse, Thierry, ce m-ai speriat... De unde ai știut că sunt aici?

Thierry a gesticulat din cap către Pepper, cățelușul, care o adulmea pe maică-sa.

- Ai... ai spus cuiva? a întrebat el, ieșind din sacul de dormit și trăgând cu ochiul în spatele băiatului, la ușă.

Thierry a scuturat din cap.

- Doamne! Am crezut că este...

Și-a acoperit fața cu o palmă, încercând să-și stabilizeze respirația. Thierry nu părea să știe ce sperietură îi provocase. Acum era îngenucheat în dreptul câinilor, îmbrățișându-i și lăsându-i să-l lingă pe față.

- Am... am dormit aici câteva nopți, până când era gata noua mea locuință. Te rog să nu spui nimănui nimic, bine? Ar putea părea... ciudat.

Nu era sigur că Thierry îl auzise.

- Nu am vrut să le părăsesc pe Meg și pe Elsie. Înțelegeți asta, nu?

Thierry a dat din cap că da. O clipă mai târziu, și-a băgat mâna pe sub tricou, de unde a scos un mic pachet, învelit într-un șervețel alb, pe care i l-a dat lui Byron. El l-a deschis și a găsit două felii de pâine prăjită, calde încă, făcute sendviș. Thierry a scos apoi din buzunar o cutie turtită cu suc de portocale și i-a întins-o și pe aceea. După care a îngenuncheat la loc dinaintea câinilor ca să o scarpine pe Meg pe burtică.

Byron nu mai mâncase de ieri de la prânz. A mușcat din sendviș, care era plin de gem și unt de arahide. După care l-a atins pe băiat pe umăr, mișcat de gestul neașteptat de bunătate.

- Mulțumesc, a zis el, iar băiatul a zâmbit larg. Mulțumesc, T.

- De ce nu ești deja aici? Ai zis că ne întâlnim la trei.

Kitty stătea întinsă pe o pătură la marginea lacului, ascultând greierii, cu privirea pierdută în albastrul infinit de deasupra ei. Din când în când, câte un bondar îi mai trecea bâzâind pe la ureche, însă ea nu se clintea din loc nici dacă acesta i se așeza pe tricou. Era prea cald să te miști. Plus de asta, încerca să se bronzeze. Citise într-o revistă că picioarele erau mai frumoase bronzate. La Londra avuseseră o grădiniță care dădea spre nord, așa că nu prindea niciodată soarele.

- Mama se poartă foarte ciudat, a răspuns Anthony.

Ea mesteca un fir de iarbă.

- Toți sunt ciudați. Asta e treaba lor.

- Nu. Ea e... cred că se întâmplă ceva dubios între ai noștri.

Kitty a scuipat firul de iarbă și a așteptat, ascultând cum mama ei bătea cu ciocanul în plintele de la parter. Zgomotul reverbera până peste apă, spulberând pacea ce domnea în jurul lacului. S-a gândit că îi plăcea mai mult când maică-sa cânta la vioară.

- Dubios în ce sens? a întrebat ea.

El părea stânjenit.

- Nu spune nimic, bine? Dar cred că tata a suprataxat-o pe mama ta.

- Suprataxat-o? a repetat ea, uitându-se pieziș la un nor, în timp ce se juca cu o șuviță de păr. E constructor, Ant. Credeam că asta vine de la sine.

- Nu, vreau să spun că a suprataxat-o cu mulți bani. Sume enorme. Anthony și-a coborât vocea: Am intrat în biroul lui de dimineață și mama era acolo, uitându-se pe toate chitanțele care aveau de-a face cu casa voastră. Arată foarte ciudat...

- Tu și tata vă mai vorbiți?

- Nu prea avem mare lucru de vorbit, momentan, a răspuns ea pe un ton calm.

Se uita la toate copiile facturilor care erau pe numele doamnei Isabel Delancey. A ridicat una și a spus:

- Se pare că eu și tatăl tău avem viziuni diferite despre cum să tratăm corect oamenii.

- Ce vrei să spui, mamă?

Ea a ridicat privirea, arătând de parcă atunci îl vedea prima oară.

- Nimic, scumpule. Vorbeam cu mine. S-a ridicat, și-a netezit pantalonii și a afișat un zâmbet larg. Uite cum facem, mă duc să pregătesc niște ceai cu gheață. Vrei și tu?

Anthony vorbea încet și grăbit.

- Cred că și-a dat seama că tata suprataxează. Mama e mai de modă veche. Nu ar face niciodată așa ceva. După ce a coborât la parter, am aruncat un ochi pe facturile alea. Rezervorul cu apă caldă, de exemplu: sunt destul de sigur că mamei tale i-a cerut cel puțin un preț dublu pentru el.

- Dar diferența nu este prețul instalării?

Maică-sa vorbea mereu despre asta.

- Adică mama nu pare să creadă că ar fi ceva în neregulă. Da, spune că o costă o avere, dar dacă te uiți la ce a făcut...

- Nu înțelegi.

- Casa e o ruină.

Anthony devenise nerăbdător de-acum.

- Ascultă, Kitty. Tata e un nemernic, face ce vrea și nici că-i pasă. Râvnește la casa voastră de ani buni și mă gândesc că poate de-asta o suprataxează pe mama ta. Vrea s-o facă să plece.

Kitty s-a ridicat în capul oaselor. Și-a dus genunchii la bărbie. I se făcuse brusc frig, în ciuda aerului cald.

- Ne vrea casa?

- Dinainte să fi venit voi, da. Și el, și mama. După ce v-ați mutat voi, am crezut c-o să le treacă. Adică, e doar o casă, nu?

- Da, e doar o casă, a răspuns Kitty, nesigură.

- Plus de asta, de obicei nu sunt foarte atent la ce face tata. În familia asta înveți că e mai bine să-ți ții capul plecat. Dar am văzut factura aia, la fel și mama, și nu cred că e corect ce face. L-am mai și auzit pe Asad spunând niște lucruri ciudate zilele trecute.

- Pe Asad?

Bănuise că deja spusese prea multe.

- Uite ce e, nu-i spune nimic mamei tale. Nu încă. Mă gândesc că a mea o să-l pună să dea o parte din bani înapoi, să îndrepte lucrurile cumva. Îi e dator momentan...

L-a auzit dând un răspuns înăbușit.

- Trebuie să plec. Ascultă! Vrei să ne întâlnim la cărciumă mai târziu? Organizează un grătar diseară și poate merge oricine. Fac cinste.

Suprafața apei era opacă pe margini, o peliculă mocirloasă care se întindea spre țârm.

- În regulă, a răspuns ea.

Isabel era ingenuncheată pe podea, acoperind scândurile din hol cu o vopsea de culoare cenușiu-deschis, cu un miros înțepător.

- Nu te apropia, îi spusese ea, atunci când Kitty a fugit în sus pe scările de la bucătărie. Nu vreau urme.

S-a ridicat și și-a examinat munca. Avea o pată de vopsea pe obraz, iar cămașa ei albă îi atârna neglijent de pe umeri.

- Ce crezi? a întrebat-o ea.

- E drăguț, a răspuns Kitty.

- Nu le-aș fi vopsit, doar că aveau atâtea culori diferite și erau așa murdare. M-am gândit că asta o să mai înveselească lucrurile puțin.

- Ies în oraș, a anunțat Kitty. Se face grătar la cârciumă și mă văd cu Anthony.

- Ce drăguț, scumpo! Pe Thierry l-ai văzut?

- Era cu găinile.

Vorbise cu ele, le certase pe cele mai mari că se luau de celelalte, dar, când a văzut-o, a amuțit pe dată.

- Eu o să am treabă aici o vreme, a spus Isabel. Trebuie să aștept să se usuce astea înainte să mă apuc de celelalte. Crezi că vopseaua se usucă mai repede la căldură?

Au auzit niște pași pe scări și Matt și-a făcut apariția, cu centura cu unelte prinsă la mijloc și cu tricoul lipit de corp. S-a oprit la baza scării.

- Am terminat. Mă gândeam să mergem să bem ceva dacă... A tresărit când a văzut-o pe Kitty, apoi și-a venit în fire. Dacă vreți și voi, doamnelor.

- Nu, mulțumesc, a răspuns Isabel. Mai am niște chestii de făcut. Baia e funcțională?

- M-am ocupat de dormitorul principal. Ar trebui să arunci un ochi.

Maică-sa și-a ridicat privirea la el.

- Dar te-am rugat să faci baia. Avem nevoie de o baie, Matt. Am convenit că te vei ocupa de asta.

- Mă ocup mâine, a zis el. Ar trebui să vezi dormitorul, a repetat, ca și cum nici nu ar fi auzit-o. O să-ți placă mult. E frumos. Haide, du-te și aruncă un ochi.

Kitty a văzut cum maică-sa strânge din dinți. Ar fi vrut să intervină, dar îi promisese lui Anthony că nu avea să spună nimic.

- M-am săturat de ligheanul ăla de tablă, a spus ea, în schimb. N-ar trebui să fie atât de greu să faci o baie.

Matt nu părea să fi observat.

- Nici n-o să-ți dai seama că am schimbat tavanul. Ba mai mult, cornișa nouă este chiar mai bună decât cea originală, aș zice. Haide, vreau să o vezi.

Maică-sa a scos un oftat, dându-și la o parte de pe față o șuviță transpirată de păr. Era limpede că încerca să-și ascundă frustrarea.

– Matt, poți să treci ca să termin de vopsit? Kitty, scumpo, vreau să te întorci acasă înainte de lăsarea întinericului.

– Bine, a spus Kitty, cu ochii la Matt.

– Anthony se întoarce cu tine, nu?

– Da.

– Mergeți la grătar? Vrei să te duc cu mașina? s-a oferit Matt.

– Nu, a răspuns fata, și a adăugat, sub privirea lungă a maică-sii, nu, mulțumesc.

– Cum vrei, a făcut el. Ești sigură că nu te pot convinge, Isabel?

Kitty a așteptat până când luminile de la mașina lui Matt au dispărut, apoi a traversat în grabă pădurea până la șosea, umbra oferindu-i o pauză bine-venită de la căldură, care până și în ultimele ore ale zilei se încăpățâna să plutească la fel de densă și de lipicioasă deasupra văii. Acum nu mai vedea umbre înspăimântătoare în spațele copacilor și nici bărbați nebuni cu toporul în depărtare. Știa că adevărata amenințare era cu mult mai aproape de casă. S-a gândit la Matt, la glumele și la vorbăria lui, la pungile cu croasanți, la cum se prefăcea că le era prieten. La cum se prefăceau *toți* că le erau prieteni. Câți mai știau ce punea el la cale?

După ce a ieșit din pădure, simțea cum i se învârte capul. Promisese să se vadă cu Anthony la șase, însă lumina era aprinsă în prăvălie, iar înăuntru erau oameni. Kitty Delancey și-a schimbat direcția în ultimul moment.

– Așa că spune „Cum îndrăznești?“, a făcut Henry, încercând să-și mențină o mină serioasă. „Eu sunt Hucker. Rudolph Hucker.“

A plesnit teigheaua cu o mână și a izbucnit într-un răs zgomotos.

– Nu mă face să râd, a chicotit Asad, care punea măruntul din casă în niște săculeți. N-o să mai pot respira.

-- Eu tot nu mă prind, a spus doamna Linnet. Mai zi-mi o dată.

– Poate ar fi trebuit să-i faceți cunoștință cu Tansy Hyde.

Doamna Linnet a lăsat cana cu ceai din mână.

– Poftim? E din familia Warburton Hyde?

Atunci s-a deschis ușa, iar Kitty a intrat, aducând înăuntru o pală de aer cald de afară și niște muzică ce se auzea din grădina cârciumii de alături.

– Dacă nu e adolescența noastră preferată! a exclamat Henry. O, ce-aș vrea să mai fiu iar tânăr!

– Ba nu, n-ai vrea, a intervenit Asad. Mi-ai spus că a fost cea mai nefericită perioadă a vieții tale.

– Atunci mi-ar plăcea să am iarăși corpul meu tânăr. Dacă aș fi știut ce chipeș și neridat eram, nu mi-aș mai fi pierdut timpul cu prostiile alea inexistente. Aș fi umblat numai în slip.

– Când o să ajungi la vârsta mea, a făcut doamna Linnet, o să fii mulțumit fie și numai pentru că încă mai funcționează.

– Poți și acum să umbli numai în slip, a spus Asad. Am putea face o tematică din asta. Punem un semn: Joia e ziua costumelor de baie.

Henry a scuturat dintr-un deget.

– Nu mi s-a părut niciodată elegant să stai cu prunele la vedere.

– Nu cumva prune uscate? a replicat Asad, chicotind din nou.

Henry s-a străduit să nu râdă.

– Presupun că ar trebui să mă mulțumesc că nu ai zis stafide.

– Doamnă Linnet, sunteți o influență negativă, a spus Asad. Vă rog, opriți-vă!

– Da, doamnă Linnet, opriți-vă! Mai ales că avem o tânără sensibilă printre noi. Cu ce pot să te ajut, Kitty? Sau ne-ai mai adus niște ouă? Aproape că le-am terminat pe cele de data trecută, a zis Henry, aplecându-se peste teighea.

– De cât timp știți că Matt McCarthy încearcă să ne dea afară din casă?

În prăvălie s-a așternut tăcerea. Henry i-a aruncat o privire lui Asad. Kitty a observat-o.

– Să înțeleg că „de mai mult timp“? a întrebat ea cu obidă.

– Încearcă să vă dea afară din casă? a repetat doamna Linnet.

– Suprataxându-ne, aparent, a spus Kitty cu nonșalanță. Și se pare că noi suntem ultimii care află.

Asad a ridicat teigheaua și a venit lângă ea.

– Stai jos, Kitty, i-a zis el. Hai să bem o cană cu ceai și să discutăm.

– Nu, mulțumesc, a făcut ea, încrucișându-și brațele. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Voiam doar să aflu câți au râs de noi pe la spatele nostru. Fraieri de la oraș, cred ei că pot renova casa aia mare și veche, nu?

– Nu a fost așa, a spus Asad. Am bănuțit că ceva nu era în regulă, dar nu aveam dovada.

– Asad a vrut să intervină, l-a întrerupt Henry, dar eu i-am spus că nu poate să agite spiritele cu acuzații nebunești. Habar nu aveam ce se întâmplă în casa voastră și ce făcea el.

– Dar știați că ne vrea casa. Dinainte să venim.

Cei doi bărbați s-au privit unul pe altul, deznădăjduți.

– Ei bine, da, se știa.

– Noi nu știam, a replicat Kitty. Și ne-ar fi fost de ajutor să ni se spună că bărbatul care ne face casa praf și ne cere toți banii de pe lume pentru asta este același cu cel care ne vrea casa pentru el. Dar măcar acum știm cine ne e prieten și cine nu, a mai spus fata, întorcându-se cu spatele ca să plece.

– Kitty! a strigat Asad după ea. Mama ta știe? Ai vorbit cu ea despre asta?

Henry a recunoscut șuieratul din vocea lui Asad, care îi indica neliniștea.

– Nu știi ce știe, a răspuns Kitty, și nu vreau să cauzez și mai multe probleme. Brusc, s-a simțit copleșită de situație. Nu știi ce să fac. Și totuși, presupun că nici nu mai contează acum, pentru că o să se oprească din lucrări curând. Nu mai avem bani. O să rămânem într-o casă pe jumătate în paragină, o să muncim ca să recuperăm ce-am pierdut și o să încercăm să ne vedem în continuare de viață.

Discursul ei avea ceva dramatic, însă Henry n-o putea învinovăți pentru asta.

– Kitty, te rog, așteaptă, dă-mi voie să-ți explic puțin...

Clopoțelul a sunat din nou, iar ușa s-a închis în spatele ei.

– Ei bine! a exclamat doamna Linnet, spărgând tăcerea, iar apoi încă o dată, de vreme ce nimeni nu mai zicea nimic: *Ei bine!*

– O să se întoarcă ea, a spus Henry, după ce o să se gândească mai bine. Numai Dumnezeu știe ce a făcut bărbatul ăla în casă. Îmi pare rău, Asad, a spus el, dând roată prăvăliei și trăgând obloanele. Poți să mă lovești cu „Ți-am spus eu ție“. Așa e, ar fi trebuit să zicem ceva, chiar dacă nu era decât o bănuială.

– Știați că pune ceva la cale, să înțeleg? a întrebat doamna Linnet.

– Nu chiar, a răspuns Henry, frângându-și mâinile. Asta era și problema. Că nu am știut. Și ce poți face? Nu e ca și cum te duci să împrăștii zvonuri nefondate, nu? Mai ales când e vorba de cineva ca el.

– E la cârciumă, a spus doamna Linnet. L-am văzut intrând acum zece minute, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Asad a început să-și dezlege șorțul.

– Mereu am simțit că ceva nu e în regulă cu el, a continuat ea. Când i-a făcut anexa doamnei Barker, mi-a zis că i-a pus clanța prea aproape de cadrul ușii. Și că mereu își zdrelea degetele deschizând-o...

– Unde te duci? l-a întrebat Henry pe Asad, care-și dădea șorțul jos.

– În viața mea nu mi-a mai fost așa rușine. Nici măcar o dată.

Cuvintele lui fuseseră rostite cu o înflăcărare abia reținută.

– Copila are dreptate, Henry. A spus lucrurilor pe nume. Iar noi ne-am comportat rușinos.

– Dar unde te duci?

– Să schimb două vorbe cu domnul McCarthy, a spus Asad, înainte ca doamna Delancey să afle ce se întâmpla de fapt. Mă duc să îl rog să se comporte ca o ființă cu frică de Dumnezeu. Și mă mai duc să îi spun întocmai ce cred despre el.

– Asad, nu! a exclamat Henry, blocându-i calea. Nu te băga, nu e treaba ta.

– E treaba noastră. Ține de datoria noastră ca prieteni, ca buni vecini.

– Datorie? De noi cine a avut grijă, Asad? Henry țipa de-a binelea acum, fără să-i pese de cine ar fi putut să-l audă. Cine a intervenit pentru noi când am avut de-a face cu bigoții ăia după ce

am venit aici? Cine ne-a ajutat când ne spărgeau geamurile? Când ne vandalizau ușa?

– E singură, Henry.

– Și noi la fel.

– Asta s-a întâmplat acum mulți ani, a spus Asad, scuturând din cap, buimac. De ce ți-e așa frică? a întrebat el, după care a ieșit pe ușă.

Bărbatul din fața grătarului purta un șorț având ca imprimeu niște sâni falși și o pereche de boxeri dantelați în partea de jos. Din când în când, își mai bătea palmele peste sâni sau ridica atent cu cleștele câte un cârnat în dreptul lor, țuguindu-și buzele, de parcă ar fi făcut ceva murdar. Ocazional, se mai mișca în ritmul muzicii care răcnea din aparatul pe care cineva îl lăsase pe mica masă de lângă ușă. Kitty abia dacă observase toate acestea. Era cu nervii la pământ. Verii fuseseră atât de șocați, atât de supărați pentru ce le zisese, deși era evident că știau. De ce nu spusese nimic atunci?

– Uite-o, a făcut Anthony, atunci când o femeie s-a dus până la bărbatul de la grătar, ca să-i spună acestuia ceva. Părul ei, prins într-un coc aparent dezordonat, avea niște șuvițe groase și blonde. Asta e femeia cu care și-o trage tata.

Kitty s-a oprit cu băutura la buze.

– Poftim? a făcut ea, nesigură dacă ceea ce auzise era corect.

– Theresa Dillon. Barmanița. Tata și-o trage cu ea de câteva luni.

O spunea atât de nonșalant, ca și cum era de așteptat ca tatăl lui să se culce cu altă femeie decât mama sa.

Kitty și-a coborât cola de la gură.

– Ești sigur?

– Normal, a zis el, uitându-se la femeie cu dispreț. Și nu e prima.

Uneori, în ultimul an, Kitty se simțea ca și cum ar fi fost cea mai în vârstă adolescentă din lume. Singura persoană din familia ei în stare să ia decizii raționale, să achite facturi, să organizeze gospodăria pe fundalul haosului mamei ei. Mai erau și zile, ca aceasta, de

exemplu, când simțea că trece prin niște situații pe care abia dacă le înțelegea. Matt venise la ei după ce se așezase lângă Anthony. Glumise că ar fi putut să vină cu băutura de-acasă dacă i-ar fi acceptat propunerea de a o duce cu mașina. Anthony nici nu se uitase la el, ea era amuțită de furie, ca apoi, în cele din urmă, bombănind ceva despre adolescenți, se mutase unde stătea și acum, cu alții.

— Dacă știi sigur, a zis ea cu grijă, de ce nu îi spui mamei tale?

El a privit-o de parcă ar fi fost de-o inocență absolută, iar ea și-a adus aminte că îi spusese cât de fericiți fuseseră ai ei și cât de distrusă era acum maică-sa, după moartea tatălui ei.

El a servit-o cu un chips.

— Nu-l știi pe tata, a zis el expeditiv.

Au mai stat pe băncuță o vreme, căldura soarelui în amurg pătrunzând prin materialul rochiei lui Kitty.

— Mai vrei chipsuri? Mă duc să mai iau din astea cu sare și oțet până nu se termină, a spus Anthony, scormonindu-și prin buzunare după mărunțiș, după care s-a oprit brusc. Hei, ce se întâmplă acolo?

Asad stătea în fața lui Matt, care era așezat la una dintre mesele din celălalt capăt al grădinii. Nu putea auzi tot ce se vorbea, dar își dădea seama după expresia rigidă de pe fața lui Matt și din atitudinea lui Asad că nu era de bine.

— Nu știi despre ce vorbești, Asad. Așa că mai bine ți-ai scoate nasul din treburile altora, ca să nu te faci de râs.

Vocea lui Matt răsuna pe deasupra muzicii, în atmosfera calmă.

— Ești un om lipsit de rușine. Te bazezi pe faptul că oamenilor le este frică de tine. Ei bine, mie nu-mi e frică. Și nu mi-e frică nici să spun adevărul.

În grădină se așternuse liniștea, căci toți deveniseră conștienți de turbulență.

— Adevărul? a făcut Matt. Vrei să spui bârfele din sat? Stai acolo în prăvălioara ta și le împrăștii ca o femeie bătrână. Amândoi. Sunteți o glumă, a zis el, râzând.

Inima lui Kitty aproape că s-a oprit. S-a uitat la Anthony, care a scuturat din cap.

– O, nu, a murmurat el.

Matt s-a ridicat în picioare. Kitty a făcut un pas în față, însă Anthony a prins-o de braț și a ținut-o pe loc.

Henry, care doar ce intrase în grădină, urmat de doamna Linnet, se uita după Asad, după care, văzându-l, s-a grăbit să meargă la el, bombănind ceva ce Kitty nu a putut auzi.

Asad nu a părut să-l observe.

– Îți cer să îndrepti lucrurile, i-a zis el calm.

– Și cine ești tu? Vreo instanță morală?

– Cineva care nu e pregătit să stea cu mâinile în sân când o femeie de omenie e înșelată.

Matt a vorbit atunci, cu un glas încleștat:

– Asad, un sfat prietenesc: du-te și joacă-te cu conservele tale de mazăre.

– Toți banii ăia, ea fiind văduvă! Nu ți-e rușine? a spus Asad, încă și mai tare de data aceasta.

– Doamna Delancey este foarte mulțumită cu munca pe care am depus-o în casa ei, a replicat Matt. Întreab-o chiar tu, bine? Întreab-o cât de mulțumită este.

– Asta pentru că nu știe adevărul.

– Asad, lasă-mă în pace, a făcut Matt, expediindu-l cu un gest din mână și luând o gură sănătoasă din băutura lui. Începi să mă plictisești.

– Nu știe că ai suprataxat-o constant, că ai adus-o la sapă de lemn...

Henry l-a tras de braț:

– Asad, hai să plecăm!

– Da, Asad, pleacă. Înainte să spui ceva ce vei regreta.

– Singurul meu regret este că n-am vorbit mai devreme. Știi foarte bine că eu...

– Ce naiba vrea să însemne asta?

– Am de gând să-i spun, a continuat Asad, agitându-se de-acum. Am de gând să mă duc la doamna Delancey și să-i spun ce-ai făcut.

Brusc, atitudinea lui Matt McCarthy s-a schimbat la o sută optzeci de grade. A sărit în picioare, amenințându-l cu statura lui pe bărbatul mai în vârstă.

– Du-te acasă, i-a zis el, plin de venin, chipul lui la doar câțiva centimetri depărtare de al lui Asad. Îmi sare țandăra.

– Nu-ți place ideea că o să-i spună cineva adevărul?

Matt l-a avertizat cu un deget ridicat.

– Nu, nu-mi placi *tu*. De ce naiba te amesteci în treburile mele? Ce-ar fi să-ți vezi de ale tale și să nu te mai bagi?

– Matt...

Un alt bărbat i-a pus o mână pe umăr, însă Matt l-a îndepărtat numaidecât.

– Nu! Idiotul ăsta mă provoacă de săptămâni bune, insinuând lucruri, făcând apropouri. Te avertizez, Asad: stai departe de mine, altfel o să dai de belea!

Inima lui Kitty mai că i-ar fi sărit din piept. O mamă de lângă grătar și-a luat copilul mic de mână și s-a îndreptat spre ieșire.

Henry trăgea de-a binelea de Asad acum.

– Te rog, Asad, hai să mergem. Gândește-te la plămâni tăi.

Asad refuza să se miște din loc.

– Am avut de-a face cu din ăștia ca tine toată viața mea, i-a zis el, cu respirația tăiată. Și toți sunteți la fel. Toți vă bazați pe faptul că lumea e prea speriată ca să se bage.

Matt i-a tras lui Asad o palmă peste piept.

– Nu te lași păgubaș, nu? Bătrân fără minte, nu știi când să renunți de unul singur!

L-a împins pe Asad în spate, făcându-l să se dezechilibreze.

– Matt! a strigat barmanița cu șuvițe, trăgându-l de cămașă. Nu...

– Mereu îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, aruncând cu amenințări în stânga și în dreapta. Dar nu știi *nimic*, m-ai înțeles? a zbierat Matt în fața lui Asad. *Nimic!*

Kitty tremura, iar Anthony a fugit la tatăl său. Însă Matt nu părea să mai audă protestele celorlalți.

– Tacă-ți fleanca și dispari, m-ai auzit? *Ghiont*. Încetează să mai împrăștii bârfa ta veninoasă, bătrân prost ce ești! *Ghiont*. În regulă? Tacă-ți fleanca și dispari, am zis! *Ghiont*.

Asad s-a împlicit pe picioare, luptându-se să poată respira.

– Nu – mă – sperii, a îngăimat el.

Căutătura lui Matt a înspăimântat-o pe Kitty.

– Nu-ți forța norocul, Asad! a zis el.

– Matt, oprește-te! E un om în vârstă.

Bărbatul de la grătar se pusese acum în fața lui Matt, cu cleștii încă în mână.

– Henry, ia-l pe Asad de aici. Matt, cred că trebuie să ne calămăm cu toții.

Dar Matt a trecut pe lângă el, împungându-l pe Asad în piept.

– Un cuvânt să-i spui lui Isabel Delancey și ești un om mort, ai înțeles?

– Gata! Bărbatului cu grătarul i se mai alăturaseră câțiva, care acum îl trăgeau pe Matt departe de Asad. Vino-ți în fire, McCarthy! Du-te acasă și răcorește-te!

– Mort, ai înțeles? a repetat el, smucindu-se din mâinile care îl țineau. Mă duc, lăsați-mă în pace! Pe el ar trebui să-l dați afară.

– O, Doamne!

Flancat de un semicerc de gură-cască, Asad s-a prăbușit la pământ, picioarele cedându-i elegant sub el, cu mâna de culoare dusă la piept.

– Aduceți-i inhalatorul! a strigat Henry. Cineva să-i aducă inhalatorul! Apoi și-a plecat capul spre el și i-a zis: Respiră adânc, scumpul meu.

Asad avea ochii închiși. Kitty i-a zărit culoarea chipului, de un vinețiu nefiresc, pe măsură ce mulțimea se strângea în jurul lui. Cineva a balmăjit ceva de astm. Doamna Linnet se lupta cu un mănunchi de chei:

– Nu știu care este! striga ea, disperată. Nu știu care e cheia de la prăvălie!

Anthony vorbea ceva aprins cu tatăl său în poartă.

Pe grătar, ceva ardea, emanând rotocoale înțepătoare de fum în aerul călduț al serii. Kitty urmărea cum scena se îndepărtează, ca și cum nu mai făcea parte din ea, ci doar o privea printr-un geam de sticlă. Păsările, a observat ea absentă, încă ciripeau.

– Să-l țină cineva! Să-l țină cineva pentru mine! O, vă rog...
chemați o ambulanță! Cineva să cheme o ambulanță!

Iar apoi, când Henry a trecut în fugă pe lângă ea, l-a auzit spunând, aproape că pentru sine:

– De *asta*, Asad... Aproape plângea, chipul îi era roșu de la efort și respira și el la fel de greu. De *asta* îmi era frică.

Capitolul 19

Andreas Stephanides avea cele mai îngrijite unghii pe care Nicholas le văzuse vreodată la un bărbat: netede, perfect egale, de o nuanță sidefată de roz. Probabil își făcuse manichiura la salon, s-a gândit el absent. Ideea că ar fi putut să-l întrebe pe Andreas Stephanides dacă își făcea regulat manichiura i-a stârnit un râset venit din fundul gâtului, așa că Nicholas a tușit, încercând să-l mascheze.

– Ești bine?

– Sunt bine, a răspuns Nicholas, făcându-i semn cu mâna să nu-și facă griji. Aerul condiționat. De la gât.

Bărbatul mai în vârstă s-a lăsat pe spătarul scaunului, arătând către documentele dinaintea lui.

– Știi ceva? Mi-ai făcut o favoare. Soția mea e la vârsta aceea... are nevoie de un proiect. A ridicat una dintre hârtii și a continuat: Și asta fac toate acum, nu? De cum le pleacă copiii de acasă, se apucă de făcut perdele, palete de culori una pentru cealaltă, poate niște muncă de voluntariat. Acum vrea să renoveze case întregi, a zis el, ridicând din umeri. Nu mă deranjează. O face fericită. Dar acum a pus ochii pe casa asta. Îi place mult.

– Are potențial.

Nicholas și-a pus picior peste picior, conștient de noul lui costum. Trecuseră câțiva ani de când nu-și mai permisesese să se răsfețe cu unul de o asemenea calitate, însă, simțind lâna fină pe pielea lui,

își adusese aminte că hainele la comandă te făceau să te simți – ba chiar și să arăți – mai bărbat. I se părea de neconceput acum că ar fi putut să intre în acest birou altfel decât așa. Costumul fusese cumpărat chiar din primul salariu acordat de Andreas.

Andreas a dat din cap.

– E de acord cu tine în această privință. După cum spuneam, e fericită. Iar dacă ea e fericită...

Nicholas a așteptat. Din lunga lui experiență știa că era înțelept cu Andreas să nu spui niciodată prea mult. Omul era jucător de poker și te lua mai în serios dacă rămânea cu impresia că nu ai spus totul. „Numai un prost își dă toate cărțile pe față“, îi plăcea lui să zică. Cât a așteptat, Nicholas a admirat priveliștea înspre Hyde Park. Era încă o zi călduroasă, iar lucrătorii de la birouri stăteau pe iarbă, luându-și pauza de prânz mai devreme, cu mâncările suflecate și cu fustele trase până peste genunchi. Traficul se coagula într-o arteră groasă în jurul lor, înaintând în zvâcnete scurte, nervoase, însă Nicholas nu auzea decât un zgomot foarte slab de claxoane și motoare. În acest birou, cu lambriuri pe pereți și ferestre groase, erai izolat de zgomote, de mirosul de echipament și de dezordinea vieții cotidiene. Banii te puteau proteja de aproape orice.

– Vrei depozit în numerar?

Nicholas i-a zâmbit:

– Cinci la sută ar fi suficient.

– Crezi că poți obține mai multe ca asta?

Nicholas și-a reîntors atenția asupra biroului.

– Andreas, știi la fel de bine ca mine că astfel de proprietăți nu cresc în copaci, mai ales în partea aia a Londrei. Dar o să rămân cu ochii în patru.

În realitate, profitase deja, punându-le un preț mic pentru o vânzare rapidă și acceptând un stimulent bănesc atât de la cumpărător, cât și de la vânzător, acționând ca un intermediar invizibil. Nu era neapărat legal, dar majoritatea tranzacțiilor legate de proprietăți se plasau într-o zonă gri. Vânzătorul, fiul proprietarului răposat, fusese mai mult decât fericit să nu plătească onorariul agentului.

– Tu... tu te descurci din asta?

– Sincer să fiu, e mărunțiș.

Andreas era un bărbat chipeș, cu păr des și negru chiar și la cei șazeci și ceva de ani ai lui, îmbrăcat impecabil și cu o atitudine aparent relaxată, ce te ducea cu gândul la un cântăreț de lounge din anii '50. Butonii lui erau presărați cu diamante minuscule. Totul la el și la biroul lui amintea de bani grei, cheltuiți ostentativ.

S-a întins după telefon și și-a sunat secretara.

– Shoula, adu-ne prânzul, te rog, și ceva de băut.

Apoi, ridicând o sprânceană și adresându-se lui Nicholas:

– Ai timp să rămâi?

Nicholas a ridicat din umeri, ca și cum timpul nu avea vreo importanță.

Andreas a pus receptorul în furcă și și-a aprins o țigară.

– Și ție ce-ți iese? Asta e a doua proprietate pe care mi-ai găsit-o cu mult sub prețul pieței. Nu ești prost, Nicholas. Tu însuți ești dezvoltator. Deci de ce-mi faci mie o favoare?

Nicholas sperase că această întrebare să apară după băuturi. A tras aer adânc în piept, în încercarea de a părea neafectat.

– Ei bine... m-am gândit că ai putea să mă ajuți cu un mic proiect... E vorba despre o proprietate, a spus el, precaut, și e cumva specială. Vreau să o dezvolt eu însumi, dar am nevoie de susținere.

– De ce nu le-ai dezvoltat pe astea două? a întrebat Andreas, arătând către hârtiile de pe birou. Ai fi putut scoate șase cifre fie și numai dacă le vindeai. Cu un constructor bun și câteva luni, poate chiar ai fi dublat suma.

– Nu am vrut să mă las distras. Cea despre care vorbesc ar necesita multă atenție. Și trebuie să mă mișc rapid.

– Dar nu vrei să dezvolt împreună cu tine această proprietate „specială”, nu? În parteneriat?

Nicholas și-a pus mâinile pe birou și a zis:

– Am nevoie de un împrumut. Ți-l pot restitui cu un anumit procent din profit, dacă asta ar face cererea mai atrăgătoare. E ceva personal, Andreas.

– Personal?

– E vorba despre o femeie...

– Ha! Mereu e vorba despre câte o femeie.

Cei doi bărbați au tăcut când secretara lui Andreas a intrat cu tava. Pe ea se găseau vreo șase farfurii mici cu aperitive: fășii de lipie, hummus, tzatziki, măsline și halloumi. Le-a turnat și niște vin, a lăsat două șervete și a ieșit din încăpere.

– Servește-te, l-a invitat Andreas. Nicholas era prea încordat ca să mănânce, dar s-a forțat să ia vreo două măsline.

Andreas a sorbit din vin, întorcându-și scaunul către fereastră.

– Cea mai bună prveliște din Londra, a declarat el, uitându-se la întinderea verde de dedesubt.

– E foarte frumoasă, a fost de acord Nicholas, care se întreba unde să pună sâmburii.

– Deții deja proprietatea asta despre care vorbești?

– Nu.

– Permisioane de planificare ai?

– Nu.

– Nu proprietate, nu permisioane de planificare, a remarcat Andreas, ca și cum îi făcea jocul cuiva nu prea întreg la minte.

– Le pot obține pe amândouă. Știu ce fac.

Au ciugulit din mâncare câteva minute, apoi Andreas a vorbit din nou:

– Știi ceva, Nicholas? Am fost surprins când m-ai sunat. Foarte surprins. Când afacerea ta a luat-o pe copcă, mulți au spus că ești terminat. Că ți-ai pierdut tupeul. Și că fără banii soției tale nu ești nimic.

Cum Nicholas a rămas tăcut, a continuat:

– O să fiu sincer cu tine. Mai sunt unii care încă te consideră un pariu riscant. Ce să le zic?

Nicholas a strâns șervetul în pumn. Băncile nu i-ar fi împrumutat suma de care avea nevoie. Puțini investitori i-ar fi acordat fie și doar timpul pentru o întrevvedere. Andreas știa toate acestea. S-a gândit pentru un moment, apoi a spus:

– Oamenii tăi au dreptate. Pe hârtie, sunt un pariu riscant.

Bărbatul mai în vârstă a strâns din buze.

– Nu am de gând să-ți iroiesc timpul încercând să te conving de ceva în privința căruia poate te-ai decis deja, dar știi la fel de bine ca mine, Andreas, că la pariurile riscante faci cei mai mulți bani.

A părut că bărbatului îi ia câțiva ani să zâmbească sau, oricum, suficient de mult ca pe Nicholas să-l treacă toate transpirațiile, în ciuda aerului condiționat.

– Ha! a exclamat Andreas. E bine de știut că fosta ta soție nu ți-a luat și *arhidia**... Bine, Nicholas. Îmi place o revenire în forță. Mai spune-mi câte ceva despre proiectul ăsta. Apoi discutăm și de bani.

Telefonul a sunat de câteva ori până să răspundă. Iar când a făcut-o, părea grăbită, ca și cum alergase să răspundă.

– Eu sunt, a zis el, zâmbind larg.

– Știu.

– M-ai trecut în telefon?

Era surprins de îndrăzneala ei.

– Nu chiar. Te cheamă Sheila.

El era în mijlocul străzii, traficul londonez vuind pe lângă el, înecându-l în fum, mirosul murdăriei și al fast-foodurilor ridicându-se în aer de la magazinele din jur. Dacă apăsa telefonul suficient de tare la ureche și o acoperea pe cealaltă, putea auzi păsărelele de pe fundal, și-o putea închipui pe câmpul de lângă pădure, putea să-i simtă mirosul dulce al părului ei pe pielea lui.

– Voiam să-ți spun că am obținut banii.

Se simțea de parcă ar fi trecut un test, de parcă ăsta era ultimul pas de trecut spre a renaște. Se simțea, din nou, cineva. Toate acele lucruri pe care voia să i le spună, știind că avea să îl înțeleagă. Voia să facă asta pentru ea. Era motivul pentru dorința lui de afirmare.

– Oh.

– Probabil o să vin și o să mă întâlnesc cu femeia în weekend. Mă întrebam dacă o să te pot vedea și pe tine tot atunci.

– Ai de gând să-i faci o ofertă?

* În original, în limba greacă, „testicule“

– Ceva în genul ăsta, da.

Tăcerea ei a durat suficient de mult cât să-l neliniștească.

– Ești bine?

Un camion a frânat zgomotos lângă el, făcându-l să se căznească s-o audă.

– E ciudat. Gândul că acea casă va fi renovată.

– Ai prefera să locuiești împreună în ea? Fusese urât din partea lui, făcându-l să se rușineze de îndată ce rostise cuvintele. Îmi pare rău, a strigat el, pe deasupra traficului. Nu ar fi trebuit să spun asta!

A simțit un tremur în vocea ei, pe când a zis:

– Nu, ai dreptate. Ar fi insuportabil. Mai bine să ajungă la altcineva.

– Ascultă, a spus el, fără să-i pese de privirile curioase ale trecătorilor. O să ne găsim un loc mai bun. Undeva fără amintiri urâte.

Nu i-a auzit răspunsul.

– Laura, te iubesc. Trecuseră ani buni de când nu mai rostise aceste cuvinte. Așa că le-a spus din nou: Te iubesc.

Laura și-a închis telefonul și a tras câteva guri de aer în piept, înainte să intre în casă, așa încât strălucirea din obraji să aibă timp să se estompeze. Îi venea greu să creadă că Matt nu vedea expresia de pe chipul ei, unduirea din umblet. Ea putea mereu să-și dea seama în ceea ce-l privea.

Purta atingerea lui Nicholas pe pielea ei. Vorbele lui tandre îi rămăseseră în cap. Nu îi anulau durerea, dar o alinau, reduceau efectele demolării lui Matt asupra percepției de sine. Bărbatul ăsta o iubea. Bărbatul ăsta bun și educat o iubea pe ea. Nu numai că se culcase cu el la câteva ore după ce se întâlniseră, ci îi și spusese că-l iubește. Laura McCarthy avea aproape patruzeci de ani, un stâlp plictisitor al comunității locale, a cărei uscătorie era organizată cu o eficiență militară și care avea mereu suficientă mâncare în congelator cât să hrănească doisprezece oameni. Brusc, s-a întrebat cine devenise.

Matt era în biroul lui.

– Mă duc la magazin. Azi nu lucrezi? a întrebat ea politicos.

Nu-l mai întreba de ceai; chiar și atunci când spunea că voia, uita de el până când se răcea. Găsea cana neatinsă și sloi, pe bufet sau pe vreo masă.

– Am crezut că ai de lucru peste drum.

– Aștept niște materiale.

– Și nu puteai să te duci la familia Dawson până atunci?

– Au anulat.

– De ce? Am crezut că au fost mulțumiți de estimare.

– Nu știu, au anulat pur și simplu.

– Matt, are legătură cu ce s-a întâmplat la grătar?

El nu și-a ridicat privirea de pe birou, ridicând niște foi de hârtie și punându-le la loc.

– Anthony mi-a zis câte ceva, dar m-am gândit că o să-mi spui tu ce s-a întâmplat.

Și-a menținut un ton neutru. Nu voia să provoace o ceartă. Nu i-a pomenit despre vecinii care i-au ocolit privirea la supermarket, nici despre cum doamna Linnet, atunci când a trecut pe lângă ea în parcare, îi bolborosise că lui Matt ar trebui să-i fie rușine.

– Ți place și ție bârfa ca tuturor, a răspuns el, expeditiv.

– Asad e în spital, Matt.

– Are astm. O să fie bine.

– Nu e doar atât. E în vârstă, Matt. Și ai fi putut să-l omori. Ce se petrece?

El a trecut pe lângă ea înspre dulap și a început să deschidă sertarele, scoțând și înlocuind dosare.

– M-a călcat pe nervi, bine? Ne-am certat. A avut un atac de astm, ce mare lucru!

– Ce mare lucru? Și de ce l-am scos pe Byron de la plată? N-au trecut nici câteva săptămâni de când ai vrut să-l pui în registre.

Părea să caute ceva. Brusc, și-a dat seama că facturile erau alandala. Toate hârtiile de la diversele proiecte erau îngrămădite și zăceau în grămezi dezordonate pe tot biroul. Matt era foarte meticulos când venea vorba de hârtii. Îi plăcea să aibă situația la zi, să țină evidența fiecărui bănuț. Nu-l mai văzuse niciodată cu actele într-o asemenea învâlmășeală. „Nu-mi pasă“, și-a spus în sinea ei

cu hotărâre. Curând, toate astea vor fi problema altcuiva. Curând, voi fi cu cineva care mă apreciază. *Ai prefera să locuiască împreună în ea?*

– Matt?

Bărbatul acesta distant și ostil era soțul ei. Nu putea înțelege cum de lucrurile degenerase atât de mult, atât de repede. „Nu îți dai seama încotro ne îndreptăm?” I-a întrebat ea în tăcere. „Un alt bărbat mi-a spus că mă iubește. Un bărbat care, săptămâna trecută, la Londra, și-a petrecut câteva ore într-o cameră de hotel venerându-mi trupul gol. Un bărbat care a spus că ideea lui de rai este să se trezească lângă mine, doar cu mine, în fiecare dimineață din restul vieții lui. Un bărbat care spune că înseamnă totul pentru el. *Totul.*”

Însă lui Matt nu-i păsa. El o iubea pe Isabel Delancey. Laura și-a golit chipul de orice expresie.

– Matt? Trebuie să știu cum rămâne cu el, ca să pot face documentele necesare.

– Nu vreau să vorbesc despre Byron, a zis el, răsfoind un registru de contabilitate.

Nici măcar nu-și ridicase privirea.

Ea a rămas acolo încă o clipă, apoi s-a întors și a coborât scările.

Încă o zi lungă și fierbinte a lăsat loc serii. În luminișul din pădure se auzeau sunete noi: cântecul unei viori, care urmasse zăngănitului veselei de la cină, se pierduse, lăsând loc lătrărilor unui câțel foarte entuziasmat, încântat să prindă mingi, zumzetul îndepărtat al unei adolescente vorbind la telefon, ce răzbătea prin ferestrele deschise ale unei case vechi și oboșite, precum și bâzâitul înțepător al unui țânțar, urmat de o plesnitură hotărâtă.

Byron stătea pe scaunul lui din camera boilerului, cu privirea ațintită în gol. Sunetele acestea îi deveniseră familiare în ultimele două luni, fundalul de la sfârșitul unei zile. Acum încerca să ghicească de ce zgomote avea să aibă parte în noua lui viață, însă nici unul dintre ele nu era plăcut: hurelul în surdină al traficului continuu, zumzetul unui televizor ce răzbătea printr-un perete subțire ca hârtia, bâzâitul nesfârșit al telefoanelor mobile ce se întreceau

unul pe celălalt în sunat. Zgomotele a prea mulți oameni într-un spațiu prea mic.

Când venise prima oară aici, fusese cuprins de rușine. Acum, se simțea ciudat de acasă în ceea ce era, practic, o dependență murdară și întunecoasă. Încă era urmărit de sunetele închisorii: clinchetul și șuieratul ușilor metalice, muzica în surdină ce răzbătea din celelalte aripi, o voce ridicată a ceartă sau protest și, dincolo de toate acestea, bâzâitul amenințării, al fricii, al mâniei și al regretului. Prin comparație, acest cadru spartan nu-i vorbea de lipsa unei locuințe, ci de o stranie libertate, de ceva civilizat și cald la îndemână. Un mod diferit de a trăi. Însemna că era aproape de Thierry, de Isabel și de Kitty, că auzea râsetul ușor al lui Isabel în timp ce se plimba printre copaci în zorii zilei, că o auzea, pierdut în sunet, că vedea, fără să încerce să vadă, umbra acelei neliniști care nu era niciodată prea departe de chipul ei. Dacă situația și trecutul lui ar fi fost diferite, poate că ar fi avut mai multe de oferit decât buruieni și lemne de foc.

Byron s-a silit să se ridice. Gândurile erau o cale sigură către suferință. A început să se miște prin încăpere, strângându-și cele câteva lucruri în grămezi ordonate, silueta lui musculoasă mișcându-se cu ușurință prin întuneric. A auzit ușa deschizându-se și l-a văzut pe Thierry apărând în prag, cu cățelușul pe urmele lui. Băiatul i-a întins un bol plin cu zmeură și căpșune sălbatice, frișcă și fursecuri de casă.

— I-ai zis mamei tale că mănânci afară, nu?

Thierry a zâmbit larg.

Byron l-a privit lung pe acest copil cu suflet bun și tăcut și, brusc, s-a simțit vinovat pentru ce avea să-i spună.

— Vino, a făcut el, arătând spre ușă. Nu te las să pleci fără bu-dincă. O împărțim.

Avusese noroc cu vremea vara asta, s-a gândit Byron mai târziu, pe când el și Thierry jucau cărți, încercând să-l oprească pe cățeluș din a le fura de pe lada pe care o foloseau pe post de masă. Încă mai simțea în gură gustul fructelor. Poate că avea un talent natural în a crește lucruri. Unii oameni aveau.

— Șeptică! a anunțat el. Thierry încă refuza să o spună cu voce tare. A scos un mormăit și a plesnit emfatic din palme. Byron a luat cărțile, zâmbind la vederea expresiei dezamăgite de pe fața băiatului. Thierry se mai înălțase de când locuia în casă, paloarea lui fiind înlocuită cu pistrui, un zâmbet fugar și o strălucire sănătoasă. Și totuși, odată cu trecerea de la suferință la fericirea pe care o arăta atunci când se aventura afară sau se juca cu câinele, de ce refuza încă să vorbească?

Byron a tușit încet și și-a dres glasul. Apoi a împărțit o nouă mână de cărți. Nu s-a uitat la băiat cât timp a vorbit:

— Thierry, eu... o să plec mai departe.

Băiatul și-a ridicat numaidecât capul.

— Nu am de lucru aici, i-a explicat Byron cu blândețe, și nici o locuință decentă, așa că sunt nevoit să-mi fac bagajele și să mă duc în altă parte.

Thierry îl privea lung.

— N-aș pleca dacă nu aș fi nevoit. Dar așa stă treaba cu adulții: ai nevoie de o slujbă și de un acoperiș deasupra capului.

Thierry i-a arătat cu degetul în sus.

— Nu mă pot ascunde acolo la nesfârșit. Îmi trebuie o locuință decentă, mai ales pentru când va veni frigul.

Băiatul încerca să nu o arate, însă Byron putea să-i vadă devastarea și știa că o reflectă și pe a lui.

— Îmi pare rău, T. Mi-a plăcut compania ta.

Se obișnuise cu Thierry, agățându-se de crengile copacilor, luându-se la întrecere cu câinii, încruntându-se concentrat atunci când verifica vreo ciupercă de insecte. Lui Byron i se pusese un nod în gât și se bucura că mica încăpere era atât de întunecată.

— Îmi pare rău, a spus el din nou.

S-a întins în spatele lui ca s-o mângâie pe Meg pe cap drept scuză ca să-și întoarcă privirea. Apoi, Thierry a dat ocol mesei și s-a așezat lângă el, punându-și capul pe brațul lui Byron. Au rămas așa preț de câteva minute. Muzica lui Isabel a atins un crescendo, apoi s-a oprit. Auzea aceeași notă iar și iar, de parcă ar fi fost o întrebare.

— O să-ți dau de veste unde sunt, i-a zis Byron încetișor. O să-ți scriu o scrisoare dacă vrei. Și o să poți veni să mă vizitezi.

Nici o mișcare.

— Nu m-ai pierdut. Îl ai pe Pepper, iar eu o am pe mama lui, așa că o să fim mereu legați unul de celălalt. Și mai este și telefonul.

Telefonul. Un dispozitiv inutil. Byron și-a coborât privirea asupra clăii de păr negru. A așteptat câteva momente, apoi a spus:

— De ce nu vorbești, Thierry? Știu că poți. De ce îți vine atât de greu? Byron nu-i putea vedea fața, dar ceva din nemișcarea hotărâtă a copilului îl intriga. Thierry, s-a întâmplat ceva rău? a întrebat el, cu vocea gătuită.

O mișcare slabă, dar aproape imperceptibilă din cap. A simțit-o pe braț.

— Altceva față de ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Încă o mișcare aprobatoare.

— Nu vrei să spui.

Băiatul a scuturat din cap.

Byron a așteptat. Apoi a spus încetișor:

— Știi ce fac eu când se întâmplă ceva rău? Vorbesc cu Meg sau cu Elsie. A așteptat puțin, după care a continuat: Căinii sunt foarte utili. Le spui ceva, iar ei te ascultă de fiecare dată. Fără să ducă vorba mai departe. Ce-ar fi să-i spui lui Pepper ce s-a întâmplat? Eu voi sta aici și nu voi fi atent la tine.

Nici o mișcare. Undeva afară, o pasăre, tulburată, a dat din aripi zgomotos.

— Haide, T., o să-ți ia o povară de pe umeri. O să vezi.

Byron a așteptat în tăcere, cu privirea la perete, iar tocmai când era să renunțe, a auzit o șoaptă șovăitoare. Hârșăitul lăbuțelor cățelului care se zbătea în brațele băiatului. Pe măsură ce vocea lui Thierry se stinge treptat, Byron a închis ochii.

Soarele, ca o minge roșie de foc, se lăsa în jos după copaci, trimițând raze puternice de lumină care nu apăreau decât ca niște sclipiri trecătoare prin tot acel frunziș. Isabel se plimba dedesubtul lor, încercând să păstreze melodia în minte, în timp ce degetele îi

cântau la niște corzi invizibile. Cândva, muzica îi străbătuse continuu mintea, abia întreruptă de nevoile copiilor sau de discuțiile cu soțul ei. Acum, însă, era deseori întreruptă, dezarticulată de realitățile vieții cotidiene.

Astăzi, ca în majoritatea zilelor, se gândea la bani. Nu primise încă ultima factură de la Matt, dar, conform micului ei registru, avea de dat câteva sute pentru închirierea uneltelor și pentru noile ferestre. Se gândise că vânzarea vioarei avea să îi asigure o plasă de siguranță ei și copiilor, să le ajungă și după ce aveau să termine cu lucrările; însă casa era tot neterminată, iar acum domnul McCarthy îi vorbea despre un impozit pe câștiguri de capital.

— De ce să plătesc impozit pe vânzarea unui bun care îmi aparține? îl întrebase ea, contrariată, atunci când îi pomenise de asta la telefon. Nu încerc decât să supraviețuiesc.

El nu mai avusese ce să-i răspundă. Își vânduse bijuteriile, tot în afară de verighetă. Și, cu toate acestea, economiile ei scădeau de la o săptămână la alta.

— Bhrams, a spus ea cu voce tare. Al doilea tempo. Haide, concentrează-te!

Eforturile îi erau zadarnice în această seară, însă descoperise că plimbările prin pădure o ajutau. Nu era vorba doar de zgomotul de fundal constant de acasă: televizorul, Thierry și cățelul, Kitty vorbind la telefon. Adevăratul zgomot era mut, cu mult mai invaziv. Nu mai simțea casa ca pe un refugiu, ci ca pe o serie de probleme, a unor treburi neterminate, a unor lucrări neplătite.

A ezitat, privind printre copaci înspre lac. Era cea mai frumoasă parte a zilei, când ultimele raze ale soarelui dădeau naștere unei poteci vii de-a lungul apei, iar păsările aproape că amuțeau în timp ce se așezau pe la cuiburile lor. Ar putea să ceară o amânare a plății până după ce își va fi vândut casa. Ar putea încerca să ia un împrumut. Ar putea să-l plătească pe Matt cu ultimii bani rămași, apoi să spere că se vor putea descurca din ce ar fi muncit. Isabel s-a așezat cu greutate pe un ciot de copac. Sau putea să se ghemuiască aici și să uite de tot.

— Isabel?

Silueta lui Byron s-a conturat în lumina soarelui, statura lui masivă părând neagră pe fundalul copacilor. A sărit numaidecât în picioare, încercând să nu pară atât de speriată pe cât se simțea.

Însă el observase acest lucru.

– Nu te-am auzit venind, a spus ea, neputând să-i vadă chipul.

– Te-am strigat.

– E în regulă, a zis ea, puțin cam prea veselă.

Umerii lui erau atât de largi – tot trupul lui emana putere, robustețe. Acum, însă, nu se putea gândi decât la dezastrul pe care îl putea provoca o asemenea putere, amenințarea ei implicită. De când plecase din casă cu câteva zile în urmă, Byron, însoțitorul ei blând și stângaci, devenise un străin, iar lucrurile pe care credea că le știa fuseseră zdrobite de cuvintele lui Matt.

– Mă duceam înapoi spre casă, a spus ea, cu o veselie hotărâtă. Vrei ceva?

S-a trezit că se duce înspre lac, ca și cum în lumina zilei, ieșită din granițele umbroase ale pădurii, ar fi fost mai în siguranță.

El s-a întors, părând mult mai emoționat decât era ea. Abia atunci a observat că ținea în mână niște scrisori. Le-a luat, remarcând ceva familiar la acel scris de mână. Ambele plicuri fuseseră deschise.

– Nu eu le-am citit, a spus Byron, ci Thierry. Ar trebui să-ți spun... El crede că... nu e sigur să vorbim.

– Poftim?

Isabel a citit primele paisprezece rânduri scrise cu caligrafia aceea frumoasă și buclată. S-a holbat la cuvintele scrise de o femeie necunoscută. O femeie care nu știa de moartea lui Laurent și de faptul că nu o evita. A citit încă o dată, încercând să priceapă, forțându-se să accepte adevărul. Trebuia să fie o glumă, și-a zis în sine ei, aproape izbucnind în râs. După care a citit încă o dată.

Era scrisoarea pe care Kitty încercase s-o facă să o citească cu atâtea luni în urmă, când domnul Cartwright o făcuse să se simtă prost pentru maldărul de corespondență. Una dintre primele scrisori primite la nici o săptămână de la moartea lui. Nu o deschisese – nu deschisese nici una de luni bune. De ce umblase Thierry la ea?

Trebuia să fie o greșeală la mijloc. Cea de-a doua fusese redirecționată de la biroul lui Laurent, iar pe când parcurgea acele cuvinte stranii, inima ei, sau ce credea că mai rămăsese din ea, s-a scufundat într-un abis.

„Nu“, a spus în sinea ei. Iar muzica a amuțit. Rămăsese doar cu tăcerea asurzitoare a propriei sale ignoranțe. *Nu. Nu. Nu. Nu.* Byron era încă acolo, urmărind-o cu privirea. Iar atunci și-a dat seama că el știa conținutul acelor scrisori. Ce spusese? *Crede că nu e sigur să vorbim.* Nu soțul ei. Ci fiul ei. Sentimentul trădării a fost dublat de o altă emoție.

– Știa? a întrebat ea, ridicând scrisoarea, cu vocea tremurându-i. Thierry știa? A știut în tot acest timp?

Byron a dat din cap că da. Femeia îi înmânase personal cea dintâi scrisoare. Băiatul o recunoscuse. Iar mai târziu o văzuse și pe cea de-a două în maldărul de corespondență.

– O recunoscuse? Dumnezeuule!

Acum totul avea sens. Brusc, a fost copleșită de trădarea soțului ei, de propria trădare ignorantă față de fiul ei, care nu îndrăznea să vorbească din pricina faptului că știa prea multe. Iar acum nu mai rămăsese nimic din mica familie ce locuise cândva într-un cămin primitiv din Maida Vale. Și asta fiindcă nu mai erau amintiri, nu mai era inocență, nu mai era nimic ce ar fi putut salva din acel accident de mașină. Isabel s-a lăsat înapoi pe ciotul de copac. Nu era nimeni care să o poată ajuta, nimeni care să o facă să se simtă mai bine. Și nici măcar nu mai putea jeli moartea soțului ei, pentru că știa acum că îl pierduse cu mult înainte.

– Isabel? Ești bine?

Întrebarea părea atât de ridicolă, plutind în aerul dintre ei. Thierry, și-a spus ea orbește. Trebuia să meargă la Thierry. S-a ridicat, tremurând puțin.

– Îți mulțumesc, a spus ea politicoasă, neștiind cum de reușise să vorbească pe un ton care părea normal. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

S-a îndreptat cu pași iuți către casă, împiedicându-se de terenul accidentat, acum că lumina se retrăgea. Pădurea se ridica și o înconjura, cu margini nevăzute. Byron era lângă ea.

– Îmi pare rău, a spus el.

Ea s-a întors numaidecât.

– De ce? Tu te-ai culcat cu soțul meu? Tu conduceai camionul care l-a ucis? Tu l-ai traumatizat pe fiul meu să nu mai vorbească? Nu. Așa că nu fi ridicol. Nu are nimic de-a face cu tine.

Rămăsese puțin fără suflu, iar cuvintele păreau tăioase și neiertătoare.

– Îmi pare rău că ți-am adus vești proaste, a spus el. M-am gândit că trebuie să știi de dragul lui Thierry.

– Ei bine, bravo ție! a spus, împiedicându-se de un trunchi căzut de copac.

– Isabel, eu...

– Cine altcineva mai știe? Poate dai o fugă până la Veri, să fii primul care le spune. Fără îndoială că tot satul o să afle de asta până dimineața.

– Nu mai știe nimeni.

Putea vedea casa de-acum. Fiul ei probabil că era înăuntru. Posibil la etaj, jucându-se în tăcere vreun joc pe calculator. „Cum de nu am văzut? Cum de am putut să-l las să sufere așa?”

– Isabel, stai puțin. Acordă-ți un minut înainte să vorbești cu el.

El i-a pus o mână pe umăr, însă Isabel i-a dat-o la o parte.

– Nu mă atinge!

El a făcut un pas în spate, de parcă l-ar fi înțepat ceva. A urmat o tăcere scurtă, apoi:

– Le-aș fi ars dacă aș fi putut. Nu am vrut decât să-l ajut pe Thierry.

– Nu am nevoie de tine să-l ajuți! s-a răstit ea. Nu avem nevoie de ajutorul nimănui.

El i-a cercetat chipul, după care, hotărât, s-a întors și a început să se îndepărteze de ea.

Isabel l-a urmărit cu privirea.

– Pot să am grijă de el! a țipat ea.

El era la vreo cincisprezece metri depărtare, când ea a adăugat:

– Pot să am grijă de amândoi!

El nu a încetinit.

Ea a scos un suspin prelung.

– În regulă, a spus, cu voce tremurândă. Byron, spune-mi de ce.

El s-a oprit și s-a întors. Ea era lângă stejarul căzut, cu lacul vizibil în spatele ei. Stătea cu mâinile în șolduri și cu obraji înflăcărați.

– De ce ți-a spus ție și nu mie? De ce n-a putut să-mi spună mie? Sunt mama lui, nu? Poate că nu am fost întotdeauna foarte bună, dar l-am iubit toată viața mea. Și doar pe mine mă mai are. De ce ți-a spus ție și nu mie?

El a remarcat durerea de pe chipul ei, șocul și nefericirea de dincolo de încercarea de a se arăta dură. Un animal rănit ar fi atacat pe oricine.

– Îi era frică, a spus el.

A părut atunci că ceva se prăbușește înăuntrul ei. Și-a ridicat privirea înspre cer și a închis ochii pentru câteva clipe. Dacă ar fi fost altcineva, s-a gândit atunci Byron, oricine altcineva din lumea asta, s-ar fi dus la ea și ar fi cuprins-o în brațe. Ar fi putut să-i ofere acestei femei rănite o minimă alinare.

– Tăcerea lui trebuia să te protejeze.

El a așteptat până când ea s-a întors și a plecat, îndreptându-se și el apoi, cu pași mari, înspre drum.

Era treaz când ea s-a întors. Chiar și în lumina difuză din încăperea putea să-i vadă privirea ațintită asupra ei. Ea bănuia că el aștepta de ceva vreme. El trebuie că-și dăduse seama de ce avea să spună Byron. Dar acum, că era aici, nu mai era așa sigură de ce voia să-i zică. Nu mai era sigură nici dacă să creadă adevărul pe care-l aflase. Însă știa că trebuia să-l elibereze de această povară. I-a pus o mână pe cap, simțind părul moale și atât de familiar.

– Știi totul, i-a șoptit ea, și e în regulă. Încearca să-și mențină vocea calmă. Oamenii... nu se comportă mereu așa cum ar trebui, dar nu contează. Încă îl iubesc pe tăticul tău și știi că și el m-a iubit.

O mână mică a ieșit de sub pătură și a luat-o pe a ei, iar ea i-a mângâiat degetele.

– Ce-ai citit în scrisorile alea, Thierry, nu contează. Nu schimbă cât de mult l-am iubit pe tata sau cât de mult ne-a iubit el pe noi. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Ea a închis acum ochii.

– Și mai trebuie să știi ceva, ceva foarte important: nimic nu e atât de grav încât să nu-mi poți spune. Ai înțeles asta, Thierry? Nu trebuie să ții totul în tine așa. De asta sunt eu aici.

A urmat o tăcere prelungă. Afară era întuneric deplin de-acum, iar Isabel s-a întins pe pat lângă fiul ei. Dincolo de fereastră, stelele străluceau ca niște gămălii de ace pe cerul nopții, făcând aluzie la o și mai mare strălucire din depărtare.

Cât de incompetentă fusese ca mamă, dacă propriul ei copil simțise că nu se poate bizui pe ea? Cât de fragilă, absorbită de sine și egoistă trebuie să fi părut dacă amândoi simțiseră că trebuie s-o protejeze pe ea?

– Poți să-mi spui orice, i-a zis, mai mult ca pentru sine acum.

Durerea și șocul o epuizaseră, așa că s-a întrebat dacă nu cumva ar fi putut dormi acolo. Să se mute la etaj părea de-acum imposibil.

Vocea lui Thierry a spulberat liniștea.

– I-am spus, a șoptit el. I-am spus că-l urăsc.

Isabel s-a dezmeticit instantaneu.

– E în regulă, a zis ea, după o secundă. Ai dreptul să spui ce simți. Sunt sigură că tati a înțeles. Serios, eu...

– Nu.

– Thierry, scumpule, nu te poți...

– În ziua în care i-am văzut. Înainte de concert. A venit la noi acasă și i-am văzut... tata a încercat să pretindă că nu era nimic. Dar nu sunt prost. Și i-am zis... I-am zis că aș vrea să moară.

A început să plângă la pieptul ei, pumnii lui micuți strângându-i cămașa. Isabel și-a închis ochii strâns în întuneric, în locul acela negru în care se aflase copilul ei de luni bune, și, înăbușându-și plânsetul care-i cuprinsese gâtlejul, l-a strâns cu putere în brațele ei.

Capitolul 20

În ziua aceea ieșise de două ori din casă, o dată ca să strângă frunzele din grădina cu legume, mergând cu capul în jos de-a lungul aleii, cu o strecurătoare atârându-i din mână. Purta un tricou vechi și niște pantaloni tăiați scurt, cu părul prins neglijent cu o clamă mare din încâlceala căreia voia să scape. Căldura îi făcea hainele să i se lipească de piele. Zăbovise toată ziua deasupra lacului, înăbușind mișcarea și sunetul, domolită doar de o adiere slabă.

În pădure era puțin mai rece, însă, printre copaci, casa pălpâia de căldură. Plăcile de acoperiș care fuseseră reparate luceau, dezgolate de mușchiul ce le acoperea pe celelalte. Șindrilele care fuseseră înlocuite contrastau puternic cu lemnul mai vechi. În timp, aveau să fie vopsite în aceeași culoare, dar încă de acum se vedea calitatea lucrării. Restaurarea avea să transforme clădirea.

Atunci când lucra după propriile planuri arhitecturale, Matt McCarthy nu se zgârcea. Înțelegea adevărata frumusețe a muncii manuale și căpătase destulă experiență de-a lungul anilor încât să știe că fix lucrul în privința căruia voiai să faci economie – îmbinări mai ieftine, podele la preț redus – era cel care avea să te bântuie în cele din urmă. Dacă voiai să arate frumos ce făceai, nu trebuia să te zgârcești. Iar casa lui avea să fie perfectă.

La început, dacă bunul lui gust și atenția la detaliu o costaseră pe Isabel Delancey mai mult decât își permitea aceasta, nu

se gândise că era ceva rău. Nu făcea decât să grăbească clipa în care familia lui avea să se mute în Casa Spaniolă, în timp ce ai ei s-ar fi întors la Londra. Lucrurile pe care i le ceruse să le facă, cele câteva solicitări pe care le avusese, le dusese la bun sfârșit într-o manieră cât se poate de neglijentă, știind că nu avea rost să dea mare importanță unei sarcini pe care oricum ar fi trebuit s-o refacă în câteva luni. Când îi ceruse socoteala în privința cheltuielilor, în privința haosului aparent în care se afla casa, a șobolanului sau a podelei putrede, inventase și mai multe lucruri de făcut. Un perete care trebuia dărâmat în întregime, îmbinări ce trebuiau înlocuite. În secret, fusese uimit de cât de mult îi luase să pună la îndoială ce făcea.

Matt a alungat o muscă ce intrase prin fereastra deschisă. A ieșit din casă a doua oară la puțin timp după prânz, frecându-se la ochi de parcă abia atunci se trezise. Se gândise să meargă până la ea și să-i vorbească, însă băiatul fugise afară după ea, urmat de câțel. Ea se aplecase și sărutase copilul, ceea ce-l făcuse să-și aducă aminte de buzele care tânjiseră după ale lui, de trupul ei încolăcit în jurul trupului său.

Posibil să fi ațipit o vreme, cu scaunul din față al camionetei dat pe spate, într-o încercare de a-și odihni ochii. Îi era atât de greu să doarmă în perioada asta. Propria lui casă devenise un teritoriu ostil: privirile acuzatoare ale Laurei îl urmăreau pretutindeni, iar intrările ei erau politicos de amare. Era mai simplu să evite locul acela pe cât posibil. Bănuia că se mutase în camera oaspeților, ușa fiind încuiată ultima oară când urcase la etaj. Însă, la urma urmelor, tot încuiată era și ușa de la dormitorul lor.

Ultimele săptămâni luaseră o turnură ciudată. Căldura pusese stăpânire pe zile, făcându-l să se trezească și să ațipească la ore ciudate, să se simtă când extenuat, când aproape debordând de energie. Fiul său îl evita. Byron dispăruse. Uitase că-l dăduse afară și, când îl sunase să-l întrebe unde era, fusese șocat să audă când Byron i-a reamintit tăios. Probabil din cauza căldurii mintea îi juca feste, încercase Matt să explice. Byron nu răspunsese. Matt continuase să vorbească o vreme până să-și dea seama că nu mai era nimeni la capătul liniei.

Se dusesese la Long Whistle. Nu-și amintea ultima oară când avusesese parte de o masă decentă. Theresa avea să-i pregătească ceva, să-i ofere un zâmbet prietenos. Însă ea îi răspunsese înțepată că nu mai serveau mâncare, iar după ce a implorat-o, i-a oferit un rulou cu șuncă uscat. Nu voia să vorbească cu el, nici măcar după ce glumise cu ea despre lungimea fustei pe care o purta. Stătea acolo, cu brațele încrucișate, în spatele barului, uitându-se la el așa cum te-ai uita la un câine cu ochi răi. El a rămas acolo o vreme, până când și-a dat seama că nimeni din cârciumă nu vorbea cu el.

– Mi-a crescut un al doilea cap? exclamase, iritat, atunci când privirile lor insistente deveniseră prea mult pentru el.

– Trebuie să vezi ce faci cu ăla pe care îl ai, amice. Mănâncă ruloul și pleacă. Nu vreau necazuri, îi spusese proprietarul, luându-și ziarul de pe bar și dispărând în spate.

– Ar trebui să mergi acasă, Matt, îl abordase Mike Todd, coborându-și vocea, așa încât să nu-l mai audă nimeni, și bătându-l pe spate.

În ochii lui se putea citi ceva vecin cu mila.

– Du-te acasă și odihnește-te.

– Când vii să vezi casa la care lucrez? a întrebat el, însă Mike nu a părut să audă.

– Du-te acasă, Matt, repetase acesta.

Era mai simplu să rămână în camionetă. Nu era sigur de cât timp se afla acolo, dar trecuse ceva. Uitase să-și încarce telefonul mobil, dar nu mai conta, de vreme ce nimeni nu dorea să vorbească cu el. Matt privea lung la fațada casei, nevăzând schela din spate, tomberonul care dădea pe afară, geamul cu prelată care fâlfâia, ci casa lui. Marea casă, restaurată la gloria ei de dinainte, și pe el, plimbându-se de-a lungul lacului. Își amintea cum stătea călare pe bicicleta lui, fix în același loc, copil fiind, și jurând răzbunare. Îi acuzaseră tatăl de a fi furat două roți de rezervă de la niște mașini de epocă, fuseseră prea rușinați – sau leneși – să renunțe la acuzații atunci când obiectele în cauză fuseseră găsite în garaj, în ciuda faptului că George McCarthy lucrase onorabil pentru familie mai bine de cincisprezece ani. Însă era deja prea târziu: Matt și sora lui

fuseseră mutați de pe domeniu la o casă de nefamiliști din Little Barton, în vreme ce numele familiei fusese pătat fără jenă de către cei din neamul Pottisworth. Din acea zi a știut că trebuia să fie a lui casa. Avea să șteargă zâmbetul de pe fața familiei Pottisworth. Avea să demonstreze familiei Laurei, care se uitaseră cu o politețe dezgustată la pantofii lui, la felul cum ținea furculița și cuțitul.

Avea să obțină casa pentru familia McCarthy. Avea să arate tuturor celor de aici că nu conta de unde veneai, ci ce agoniseai. Avea să restabilească reputația casei și a familiei sale.

Ar fi trebuit să o înlăture pe văduvă, intrusa, destul de ușor din calea lui. Dar apoi, într-o noapte vijelioasă de la începutul verii, văduva devenise Isabel, cea care, respirând și pulsând, îi inundase mintea cu muzica ei și îi făcuse viața să pară mohorâtă, cenușie și mută. Isabel, care plutea eteric printre copaci, ale cărei șolduri se legăneau în ritmul muzicii, care îl privea cu ochi pieziși și sfidători, care îl făcuse să realizeze ce anume își dorea, ceea ce-i lipsise în tot acest timp cât fusese preocupat cu aspecte practice și suprafețe. Singura femeie care reprezenta o provocare. Încă își dorea casa – vai, încă știa că era a lui. Dar nu mai era suficient.

Matt McCarthy și-a închis ochii, ca mai apoi să-i deschidă, încercând să-și limpezească zgomotul din cap. A butonat casetofonul până când a dat de *Muzica apelor* a lui Händel. A dat volumul mai tare. Apoi, pe măsură ce corzile îl linișteau, îl refăceau, și-a luat carnetul din torpedou și a început să compună metodic o listă cu toate lucrurile pe care mai trebuia să le facă, de la etanșarea țevilor, la montarea ultimului geam. Își aducea aminte fiecare cui, fiecare bucată de mulară. Nimeni nu știa casa mai bine decât el. A stat acolo și a scris, neluând în seamă paginile înnegrite care îi cădeau la picioare, în vreme ce soarele apunea în spatele Casei Spaniole.

Vreme de trei zile și două nopți, Isabel nu a dormit. Stătea trează, prinsă într-un milion de confruntări tăcute cu soțul ei. Îl certa pentru infidelitatea lui, se dojenea pentru că îl lăsase singur atât de mult timp, încât el să simtă nevoia și să profite de ocazie. A retrăit evenimente din familie, vacanțe, deplasările ei, inserând-o

pe femeia aceea în amintirile lor. Cheltuielile excesive, plecările lui dese de anul trecut; toate aveau un sens acum, formând la un loc un tipar urât. Nimic nu mai era al ei acum, nimic doar al lor. Aventura lui pervertise totul. Și se ura pentru că fusese atât de absorbită de sine ca să observe ce se întâmpla, atât de mulțumită încât să nu se gândească să verifice conturile bancare și extrasele de cont.

Își azvârlise verigheta în lac noaptea trecută, nesigură dacă să plângă sau să râdă atunci când nu a auzit inelul căzând în apă. Dar, cel mai mult, a plâns pentru ce făcuse el, fără voie, fiului lor. În dimineața aceea, la micul dejun, și-a adus aminte cum Laurent îl sărutase pe Thierry pe cap și cum îi spusese cât de mare crescuse. Să fi fost vreun mesaj codat? Acela era modul lui Laurent de a-l avertiza pe Thierry să nu vorbească? Ascunderea infidelității lui a însemnat pentru el mai mult decât liniștea interioară a fiului său? Sau îi spusese asta doar pentru că era adevărat, crescuse?

Informația asta pervertise totul. Îi făcea capul să i se învârtă.

Matt venise în dimineața de după ce aflase și, când i-a auzit camioneta și bătaia în ușa din spate – luase cheia de urgență de sub preș –, i-a deschis și i-a spus că nu era un moment potrivit.

– Ai nevoie de baie, spusese el. O spui de săptămâni bune. Am toate materialele cu mine.

Arăta groaznic. Nu-și mai răsese barba de câteva zile, iar tricoul îi era murdar. Și nu murdar de la lucru, ci șifonat, cenușiu, ca și cum ar fi dormit în el.

– Nu, răspunsese ea, acum nu este un moment bun.

– Dar ai spus că vrei...

– Folosim ligheanul de tablă de luni bune. Câteva zile n-o să mai facă diferența, nu?

Și i-a închis ușa în nas, fără să-i pese dacă păruse nepoliticoasă sau dacă iar o să se vaite Kitty că trăiau în condiții preistorice. Îl ura pe Matt pentru că era bărbat. Pentru că se culcase cu ea, deși căsătorit, și pentru că nu avusese bunul-simț să aibă remușcări. S-a rușinat când și-a adus aminte de propria duplicitate negândită. Nu-i făcuse Laurei fix ceea ce i se făcuse și ei?

Nimeni altcineva nu a mai venit la ușa. A ignorat câteva telefoane. La exterior, a jucat un rol de excepție: a gătit, a admirat noile clocitoare și a ascultat cu atenție atunci când Kitty s-a întors cu Anthony de la spital, acolo unde Asad se recupera după atacul de astm. A ascultat, cu satisfacție, vocea fiului ei. La început, a fost șovăitor, prea conștient de sine, dar a cerut micul dejun în loc să-și pună singur cereale cu lapte, și-a chemat cățelușul și, pe după-amiaza, l-a auzit râzând în timp ce se luase la întrecere cu un iepure în apropierea lacului.

Era bucuroasă că acum copiii ei nu mai voiau să se întoarcă la Londra: casa din Maida Vale se transformase peste noapte dintr-un paradis pierdut și un cămin reconfortant într-un loc al înșelăciunilor și al secretelor.

Noaptea, pe când copiii dormeau, neputând să cânte la vioară, se plimba prin casa neterminată, acompaniată de țânțarii care-și croiseră calea prin geamurile nefixate și de zgomotul făcut de animalele nocturne de sub podele ori din streșini. Nu mai vedea pereții goi. Faptul că era un schelet pe alocuri nu o făcea mai puțin un cămin decât ce se presupunea că avuseseră la Londra. Nu era vorba despre decor sau despre mobilier, nici despre numărul scândurilor lipsă din podele. Nici despre bogăție sau despre siguranță.

Nu mai era sigură de ce însemna un cămin mai mult decât cele două trupușoare care dormeau în pace la etaj.

Usturoiță. Râjnică. Cimbru sălbatic și gălbiori. Byron se plimba pe la marginea pădurii, acolo unde trunchiurile copacilor deveniseră progresiv una cu pășunea, mărginită de ani buni de fermieri, și, în lumina slabă, și-a cules câte ceva pentru cină din locurile pe care le știa încă de când era copil. Pierduse în greutate, dar bănuia că acest lucru era mai puțin din cauza nevoii de a-și căuta hrana, cât a lipsei poftei de mâncare.

Își petrecuse ultimele zile ascunzându-se pe timpul zilei, dormind în căldură, și cutreierând pădurile pe timpul nopții, încercând să se gândească la ce era de făcut.

Era circumspectă în privința lui acum. Un lucru cât se poate de limpede. Își dăduse seama din cum tresărise când îl văzuse venind dintre copaci, în zâmbetul ei fix, prea larg, prea vesel. Îl percepușe în salutul ei hotărât, ca și cum nu voia să-i arate cât îi era de frică. Cunoștea reacția asta: o văzuse la sătenii care îl știau mai mult după reputație decât personal.

Când Byron se gândea la faptul că lui Isabel îi era frică de el, că familia ei ar fi putut crede că le-ar face vreun rău, simțea că îl apasă o greutate ca un giulgiu.

Știa că nu mai avea rost să încerce să rămână în Little Barton. Trecutul lui, oricât de greșit interpretat, avea să-l urmărească precum o duhoare atâta vreme cât oameni ca Matt aveau să mai fie acolo. Iar cu terenul care se micșora, „înghițit“ de noile proiecte de dezvoltare, unități industriale sau arabile, rămăseseră puțini localnici care să-i ofere de lucru. Văzuse noile opțiuni de carieră pentru oameni ca el: să aranjeze marfă pe rafturi, agent de pază sau șofer de taxi. Ceva în Byron murise când citise anunțurile și se închipuise lucrând într-o parcare, unde un supervisor avea să îi spună când să-și ia pauză de cincisprezece minute și care avea să-i plătească, cu mâna tremurândă, salariul minim pe economie.

„Nu ar fi trebuit să-l provoc pe Matt“, și-a spus el, pentru a o suta oară. „Ar fi trebuit să-mi țin gura.“ Însă nu credea nici el acest lucru.

– Alo?

Își trecuse primul rând al adresei pe partea de sus a scrisorii: Beaufort House, numărul 32, Witchtree Gardens. Un lucru ciudat pentru o amantă, s-a gândit Isabel. Să fie atât de explicită. Ca și cum el ar fi putut s-o confunde cu altcineva.

La patruzeci și opt de ore după ce intrase în posesia scrisorilor, a sunat la Biroul de Informații și a aflat că era singura Karen care locuia la adresa specificată. Karen Traynor, distrugătoarea de căsnicii și amintiri. Cine ar fi crezut că două cuvinte ar fi putut avea un asemenea impact asupra atâtor vieți? Isabel și-o închipuia înaltă, blondă, athletică, poate până în treizeci de ani. Avea să fie

machiată impecabil – așa erau întotdeauna femeile fără copii: aveau timp să fie obsedate de sine. Oare cânta și ea? Sau oare Laurent tânjea după posedarea unei persoane a cărei minte nu rătăcea în altă parte?

Nu știa ce avea să-i spună, cu toate că își repetase în cap sute de replici, o mie de muștrări jalnice. Se gândea că poate ar țipa la ea sau ar zbiera. Unde o dusese Laurent? Câte hoteluri, excursii la Paris, tratații scumpe îi fuseseră oferite atunci când Isabel presupuse că el era plecat în călătorii de afaceri? Avea să-i arate femeii ce făcuse, să-i explice că, în ciuda a ceea ce posibil să-i fi spus Laurent (ce *anume?*), ea fusese intrusa dintr-o căsnicie încă plină de pasiune, încă pulsândă, încă vie. Avea să îi arate ei fetei ăsteia egoiste și lipsite de gândire. Avea s-o facă ea să vadă.

Chiar atunci, țărâitul s-a oprit, iar vocea unei femei – bine articulată, obișnuită, probabil nu prea diferită de a ei – a spus: „Alo?” Și apoi, după o pauză, încă un „Alo?”

Iar Isabel, o femeie care considera că viața era goală dacă nu era umplută de sunete glorioase, s-a trezit că nu face altceva decât să asculte în tăcere.

În cea de-a treia noapte, valul de căldură s-a spulberat. Cerul s-a întunecat brusc, tunete au izbucnit în depărtare, precum niște tobe pregătindu-se pentru marele final, ca apoi, urmând norii pucioși care se grăbeau spre ei, într-un iureș nerăbdător, o ploaie torențială să se declanșeze, alungând creaturile la adăpost și șuvoaie de apă gâlgâind înspre șanțuri.

Byron stătea sub casă și asculta, mai întâi exclamările lui Isabel și ale lui Kitty, care fugiseră să strângă rufele de pe sârmă, țipând și stropindu-se, apoi, cu un zâmbet în colțul buzelor, pe Thierry, care îngâna un cântecel în timp ce trecea pe lângă camera boilerului. „*Plouă! Toarnă! Bătrânul vrea să doarmă!*” se auzea cu o veselie dezinvoltă. Căinii erau în alertă, mișcându-și privirea de la ușă la Byron, așteptând un semn, orice semn, ca să poată și ei să dea fuga afară. Însă el a ridicat o mână și, cu un mârâit, s-au pus pe labe. „*S-a dus la somn, capul și-a lovit, de dimineață nu s-a mai trezit!*”

După ce a dispărut înăuntru, Byron s-a ridicat încet. Și-a împachetat frumos lucrurile în două geți. Când ploaia avea să se mai domolească, s-ar fi dus până în pădure unde își lăsase mașina și ar fi plecat.

O ușă trântită. Deasupra lui, brusc, aerul a fost inundat de muzică. O întreagă orchestră – ceva dramatic ce mai auzise și înainte. A auzit-o pe Kitty plângându-se – *Vai, nu asta!* – ca apoi sunetul să fie înăbușit de cineva închizând un geam. Însă tot putea să audă viorile și vocile ce escaladau într-o frenezie.

Byron a scos un pix și a scris un bilet scurt, pe care l-a împăturit frumos și l-a pus pe boiler. Apoi a rămas în întunericul învăluitoare și a așteptat.

– Nicholas?

– Le-ai primit?

Nu a întrebat cine era.

– Sunt frumoase! a spus ea încetișor. Foarte frumoase. Au ajuns chiar înainte de ora ceaiului.

– Mi-am făcut griji. M-am gândit să nu întrebe de unde sunt. Dar ai spus...

– Nu e aici. Nu știu unde se duce, dar nu prea mai dă pe acasă.

Nu i-a zis că îi văzuse mașina soțului ei parcată în pădure când plimba câinele. De ce nu parca în fața casei văduvei, se întrebase ea în gând. Măcar să fi fost sincer.

– Am vrut să-ți trimit trandafiri, dar apoi m-am gândit că e prea evident.

– Cei mai mulți trandafiri oricum n-au miros.

– Iar femeia mi-a recomandat liliac. Dar liliacul nu este prea parfumat? Prea de înmormântare?

Voia să-i arate cât efort depusese în a-i cumpăra flori. Ea era mișcată de gestul lui.

– Bujorii sunt favoriții mei, a zis ea. Ești atât de deștept!

– M-am gândit eu. Voiam să știi că... mă gândesc la tine tot timpul. Nu vreau să pun presiune pe tine, dar...

– Mă voi decide, Nicholas.

– Știu...

– Doar că lucrurile se petrec incredibil de repede. Ți-ai promis că n-o să dureze mult. Stătea pe marginea patului, cu privirea pierdută asupra mâinii stângi, la inelul cu diamant pe care mama ei îl considerase vulgar. Un inel vulgar era de preferat unei fiice adultere? E complicat. Cu fiul meu și cu toate.

– Acordă-ți cât timp ai nevoie.

Ar fi vrut să fie acolo. Se simțea atât de sigură de orice când era cu ea, când îi simțea mâinile peste ale ei și îi citea sinceritatea în ochi. Când era singură, cu absența lui Matt umbrindu-i căminul, și cu Casa Spaniolă făcându-i imaginația să o ia razna, se simțea distrusă. Era acolo acum? Râdea de ea? Făcea dragoste cu femeia aia?

Abia dacă își mai arăta fața în sat. Prăvălia Verilor era tot închisă. De când Matt se certase cu Asad, oamenii abia dacă o mai priveau în ochi, ca și cum era și vina ei prin asociere. Nu se putea întâlni cu prietenele ei: nu era pregătită să împărtășească nimănui prin ce trecea căsnicia ei. Prin ce trecuse. Trăise acolo suficient de mult cât să știe că viața ei avea să ajungă, cât de curând, monedă de schimb.

O lacrimă i-a pătat, neașteptat, cracul pantalonului, prelingându-se mai departe.

– Ne mai vedem marți?

– Vai, Nicholas, a spus ea, ștergându-și ochii, chiar trebuie să mai întreb?

Era prima oară când plouase și nu intrase și în casă, iar Isabel, care nu mai lua astfel de lucruri de-a gata, considera asta un mic miracol. Poate că Matt fusese și el bun la ceva, până la urmă. Furtuna luase cu ea ceva, lăsând în urmă o perspectivă diferită, așa încât, pentru scurt timp, ea a putut să uite de facturi, de trădare, de Laurent, bucurându-se în schimb de nebunia stridentă a copiilor în ploaie și de ploaia însăși pe pielea ei, după zile de căldură lipicioasă. Ascultase vorbăria lor în noapte, fără să se plângă atunci când au început să-și arunce șosete ude unul înspre celălalt, stârnind lătraturile câțelului. În acea după-amiază, adormise pe patul

nefăcut și se trezise calmă și echilibrată, ca și cum febra trecuse. Ca și cum cu toții fuseseră iluminați de furtună.

S-a dus în camera lui Thierry. Stătea în pat, cu cățelul pe cuvertură. Nu l-a certat: dacă îl făcea fericit, câteva urme de noroi pe ici, pe colo, erau un preț mic de plătit. Isabel a tras draperiile, auzind în depărtare bubuitura unui tunet și văzând semiobscuritatea aceea albastră și ciudată a furtunii ducându-se înspre est. Apoi, pe când s-a aplecat să-l sărute de noapte bună, el i-a cuprins gâtul cu mâinile:

– Te iubesc, mamă, a zis el, cuvintele sunând ca o melodie în inima ei.

– Și eu te iubesc, Thierry.

– Îl iubesc și pe Pepper, a adăugat el.

– O, și eu, a zis ea cu hotărâre.

– Aș vrea că Byron să nu plece.

– Unde să plece?

Acum îl învelea, cu un ochi la harta constelațiilor care acoperea o gaură în tencuială. Încă o treabă care nu fusese terminată.

– Nu are unde să locuiască, a spus el. Trebuie să se mute ca să găsească o nouă slujbă.

Și-a adus aminte, cu rușine, cum țipase la Byron. Și-a adus aminte scrisorile din mână, mirosul cald de mucegai ce se ridica dintr-un buștean putred. Șuvoiul bolnăvicios de adrenalină care o inundase în momentul neplăcutei descoperiri.

Fusese atât de furioasă din pricina faptului că nu-și putea aminti ce-i spusese.

– Nu poți să-i dai ceva de lucru? Ar putea să aibă grijă de pământul nostru.

Ea l-a sărutat din nou.

– Of, scumpule, dacă aș avea bani, aș face-o...

Se va duce și își va cere scuze, s-a gândit ea. Nu voia ca Byron să plece în acele condiții. După toate lucrurile care le făcuse pentru ei, pentru Thierry... „Nu avem nevoie să ne porți tu de grijă!“ îi strigase ea.

– O să vorbesc cu el. Unde stă?

Unele tăceri sunt mai grele decât altele. El a privit-o, ca și cum ar fi cântărit ceva, apoi și-a dat seama, nu fără să fie șocată, că fiul ei păstrase nu doar un singur secret.

— Orice, Thierry, mai știi? Poți să-mi spui orice. E în regulă.

Și-a întins mâna după a lui, încercând să nu-și lase vocea să-i trădeze neliniștea.

O mică ezitare. O apăsare ușoară pe mâna ei.

— Stă sub casă, a spus el.

Isabel a coborât în liniște scările, picioarele ei goale lipăind pe pavajul de piatră. Fusese atât de uimită de ceea ce-i spusese Thierry, încât uitase că nu era încălțată, amintindu-și abia când a simțit sub tălpi pietrișul umed. Moment în care nici nu mai conta. Nu prea mai era lumină, iar ploaia deasă continua să cadă, deși furtuna trecuse de mult. A dat ocol casei, mergând aplecată pe sub schele și călcând cu grijă acolo unde știa că ar putea fi cioburi printre pietre. În cele din urmă, a ajuns în dreptul scărilor care duceau la camera boilerului.

A văzut o lumină slabă și a avut o mică ezitare. Apoi a auzit mârâitul unui câine. Ușa a scârțâit când a deschis-o, însă nu a putut vedea nimic la început. Numai urechile, foarte sensibile la diferențele de sunet, au perceput o mișcare.

Inima îi bătea nebunește. Atunci, luna a ieșit de după un nor, luminându-l parțial pe bărbatul din celălalt capăt al încăperii. Ochii i s-au obișnuit cu întunericul, devenind vag conștientă de câinii ce se aflau la picioarele lui.

— De cât timp stai aici? a întrebat ea.

— De câteva luni, a răspuns el din umbră. Pe când ea digera informația, el s-a grăbit să adauge: Îmi pare rău. Voi pleca în zori. Am niște oportunități la...

Vocea i s-a pierdut, ca și cum nici măcar pe el nu se putea convinge de adevărul spuselor lui.

Afară continua să plouă, un șuierat slab printre copaci, un iureș îndepărtat al șiroaielor de pe câmp care se scurgeau în șanțuri. Putea simți mirosul de pământ îmbibat de apă, căldura ridicând în aerul nemișcat acele arome umede.

„În tot acest timp“, s-a gândit ea, „a fost chiar aici, sub noi“.

– Știu cum pare... Aveam nevoie de un acoperiș deasupra capului.

– De ce nu m-ai întrebat? De ce nu mi-ai spus că nu aveai unde să te duci?

– Din cauza a ce a spus Matt. Nu vreau să crezi că am fost aici jos și... Iisuse! Ascultă, Isabel, îmi pare rău.

Ea a lăsat ușa deschisă și a pătruns în încăperea de sub casă, fără să simtă un pericol, ci o senzație neașteptată de liniște că, în aceste ultime zile în care fusese pierdută, nu a fost singură.

– Nu, a spus ea. Nu ar fi trebuit să-l ascult pe Matt. Orice a zis nu e important, a făcut ea, scuturând din cap.

– Trebuie să-ți vorbesc despre el.

– Nu, a zis, hotărâtă. Nu vreau să vorbești despre el.

– Atunci trebuie să știi, a insistat el. Nu sunt un bărbat violent. Omul – omul despre care vorbea Matt – o bătea pe sora mea. Nu mi-a zis ea, ci Lily, nepoata mea. Iar când a aflat că Lily mi-a zis, a bătut-o și pe ea, a mărturisit el, cu voce găuită. Avea doar patru ani.

– Byron, oprește-te, a spus ea, chinuită. Nu trebuie să...

– Dar a fost un accident. Serios.

Ea i-a auzit durerea din voce.

– Am pierdut totul, a continuat el. Casa. Viitorul. Reputația.

Ea și-a adus aminte de ceva ce îi spusese tot el cândva:

– Ai putea să fii învățător.

– Nu am mai lovit pe nimeni niciodată înainte de episodul ăsta. În viața mea, apoi vocea i-a devenit o șoaptă. Nimic nu mai e la fel după așa ceva, Isabel. Nimic. Și nu e doar vina. Ci felul în care vezi lucrurile. Felul în care te vezi pe tine însuși. A făcut o pauză, apoi: Începi să te vezi așa cum te văd ceilalți.

Ea l-a privit lung.

– Eu nu te văd așa.

Au rămas în întuneric, fără ca vreunul dintre ei să-l poată vedea bine pe celălalt. Două siluete. Două umbre de oameni. Vreme de luni bune, îl văzuse pe Laurent peste tot, în fiecare bărbat. Îi observa forma umerilor în acei străini și îi auzea râsetul pe străzile

aglomerate. Îi vorbise în visele ei și plânsese atunci când nu-l găsisese în realitate. Într-o clipă de nebunie, și-l închipuise în Matt. Dar acum, în cele din urmă, știa că dispăruse. Simțea mai degrabă o absență, nu o pierdere. Laurent încetase să mai existe.

Dar cine era acest bărbat?

– Byron? a șoptit ea și a ridicat o mână, nefiind sigură de ce voia să facă.

Ce știa degetele astea, oricum? Muzica pe care o invocase era falsă, o distragere. Își pusese încrederea în ceea ce știa acum că fusese doar o iluzie.

– Byron?

S-a întins până când mâna ei a găsit-o pe al lui, cuprinzându-i-o. Îi simțea pielea aspră, caldă în aerul nopții. Lumea se scufundase. Minte ei rămăsese prinsă asupra aerului umed, al parfumului luminiței-de-seară, a mirosului de sulf emanat de boiler. Un câine a scâncit, iar Isabel a scrutat întunericul până când ochii lui i-au găsit pe ai ei.

– Nu trebuie să stai aici jos, a șoptit ea. Vino sus! Vino să stai cu noi.

El și-a ridicat mâna și, încet, tandru, i-a șters lacrimile de pe față cu degetul lui mare. Ea și-a lăsat capul în palma lui, în vreme ce i-a cuprins mâna cu cealaltă mână. Apoi, pe când a făcut un pas în față, o voce i-a șoptit:

– Isabel... Nu pot...

Isabel, cuprinsă de amintirea rușinoasă a mâinilor lui Matt pe ea, a propriei complicități, a sărit de lângă el.

– Nu, a zis ea numaidecât. Îmi pare rău.

S-a întors, a urcat scările și a ieșit, prea repede ca să-i mai audă scuzele abia îngăimate.

Capitolul 21

Unsprezece ouă dintre care unul cald încă. Kitty și l-a lipit de obraz, mâna ei cuprinzând coaja fragilă. Aveau să fie suficiente pentru micul dejun, dar și să ducă vreo șase Verilor. Asad se întorsese la muncă în dimineața aceea, iar în ultimele zile pregătise patru cofraje cu ouă pentru el.

– N-o să mai ai nimic pe stoc, îi zisese ea în urmă cu două zile, pe când stătea lângă patul lui, o perdea pastel cu imprimeu floral fiind trasă în spatele ei.

– Atunci o să deschidem pentru conversație, nu pentru mâncare, îi răspunsese Asad.

Încă arăta obosit. În urma căzăturii, rămăsese cu vânătași sub ochi, făcându-i fața ascuțită să pară cadaverică. Abia în ultimele zile mâncase și el câte ceva, bombănise Henry.

Îi fusese teamă ca nu cumva cei doi să nu mai vorbească cu ea, având în vedere rolul pe care îl jucase în acea după-amiază oribilă, însă, când își ceruse iertare, cu Anthony stânjenit în spatele ei, Asad îi cuprinsese mâinile în palmele lui lungi și moi.

– Nu, tu să mă ierți pe mine, Kitty. Ar fi trebuit să te avertizez în privința suspiciunilor mele acum mult timp. Dar am învățat o lecție. Presupun că e bine să aflu că nu sunt prea bătrân ca să mai învăț ceva.

– Eu am învățat să car la mine un băț mare. Și un inhalator de rezervă, a spus Henry, aranjând perna lui Asad. N-o să mai poată ridica nimic, știi? Omul ăla...

– Încă mai lucrează la casă?

– Nu l-am mai văzut.

– Nici eu nu știu unde este, a intervenit Anthony. Mama l-a văzut alaltăieri, dar nu a zis mare lucru.

– Nu știu cum își mai poate arăta fața, a comentat Henry, bătând perna viguros pentru o ultimă oară. Probabil se regrupează. Cu puțin noroc, mama ta n-o să mai fie nevoită să plătească nici un sfanț.

Asad își îndreptase privirea asupra lui Anthony:

– Îmi pare rău că trebuie să ne auzi vorbind astfel despre tatăl tău.

– Nu e ceva ce nu am mai auzit și înainte, a făcut Anthony, ridicând din umeri, ca și cum nu conta.

Însă Kitty știa că îl afectează, iar mai târziu, pe când stăteau pe scaunele de plastic destinate vizitatorilor, îi strânsese mâna într-a ei și îi spusese că îl înțelege.

Thierry a intrat pe ușa din spate, uitându-se peste umărul ei în timp ce aranja ouăle în cofraje.

– Câte?

– Unsprezece. Ar fi fost doisprezece, dar am scăpat unul.

– Știi. Pe scări. L-a mâncat Pepper. Ghici cine e în dormitor.

Ea a închis ochii cu grijă.

– În care?

– În dormitorul mare. Cel pe care l-a făcut Matt, a zis el, cu un zâmbet larg. Byron!

– Poftim? Lucrează?

Thierry a scuturat din cap.

– Doarme.

– De ce stă în casă?

Thierry a scuturat enervant din cap încă o dată.

– E doar temporar, a spus el. Până când decide ce să facă.

Mintea lui Kitty a zburat mai departe. Chirie! Poate așa vor face rost de și mai mulți bani! S-a gândit la masa de ziua ei care

avea să fie peste câteva zile, la care îi invitase pe Asad, pe Henry și aproape jumătate din sat. Încă nu-i spusese mamei cât de mulți aveau să vină.

Le-ar fi prins bine să-l aibă pe Byron aici – putea să îi ajute cu lucrurile mai grele, poate chiar să care niște mobilă afară. De vreme ce sufrageria avea găuri peste tot, iar vremea se anunța frumoasă, ea și mama ei hotărâseră că mai bine o organizau în aer liber. Parcă o și vedea: o față de masă albă din bumbac, fluturândă, pe care erau mâncărurile făcute de ei, oaspeții admirând priveliștea către lac. Puteau să și înoate dacă doreau. Avea să le spună prietenilor de la școală să-și aducă fiecare costumul de baie. Kitty s-a îmbrățișat, bucuroasă deodată că locuia în această casă ciudată. Cumva, în căldură și în lumina soarelui, haosul lucrărilor nu mai părea să conteze, și nici schelele, și nici podelele prăfuite. Dacă nu era lipsa unei băi decente, probabil că ar fi putut trăi așa pentru totdeauna. Atunci i-a sunat telefonul.

– Kitty?

– Da?

– Henry la telefon. Scuze că te sun atât de devreme, scumpo. Se întâmplă să știi unde îl pot găsi pe Byron? Avem câte ceva de reparat și nu am vrea să îl chemăm pe știi tu cine.

Kitty a auzit niște pași străini umblând de-a lungul podelei de deasupra.

– Destul de nostim, dar, da, știi.

Byron stătea întins în patul dublu și moale, cu ochii în tavanul imaculat de alb de deasupra lui. Vreme de două luni se trezise dinaintea unei podele murdare, în șuieratul și bufniturile boilerului care se trezea la viață. În dimineața aceasta, însă, s-a trezit în mijlocul păcii, al unei lumini strălucitoare care inunda podeaua prin geamurile reparate, în cântecul păsărilor – și, undeva de dedesubt, în mirosul cafelei. A mers desculț de-a lungul podelei de lemn și s-a întins în dreptul geamului, admirând spectaculoasa priveliște dinspre lac.

Câinii lui erau întinși pe covor, aparent nedorind să se trezească. S-a oprit să o mângâie pe Meg pe cap, iar aceasta a dat leneș din coadă.

Noaptea trecută, Isabel îl condusese în camera lui, încă stânjenită de prezența lui după apropierea lor din întuneric.

– E terminată, a spus ea. Ți fac eu patul.

– Mă descurc, a zis el, acceptând teancul de lenjerie curată și tresărind atunci când mâinile lor s-au atins.

– Consider-o... casa ta, i-a spus ea. Servește-te cu ce vrei. Știi deja unde se află lucrurile.

– O să te plătesc. De cum gălesc de lucru.

– Lasă, mai bine pune-te înapoi pe picioare înainte să ne facem griji în privința banilor.

Avea un stil de a clipi strâns din ochi atunci când se rușina.

– Ajută cu mâncarea. Ai grijă de Thierry când sunt plecată să dau lecțiile de vioară. O să fie suficient. A zâmbit în colțul gurii, ridicându-și, în sfârșit, ochii la el: La urma urmelor, sunt destule de făcut pe-aici.

Era ca și cum avea încredere deplină în el. Byron stătea așezat pe marginea patului, minunându-se de norocul care dăduse peste el. Isabel ar fi avut tot dreptul să-l acuze de încălcarea proprietății sau chiar mai rău. Asta ar fi făcut oricine altcineva.

În schimb, ea și-a pus casa la dispoziția lui, l-a invitat la masa ei și i-a încredințat propriii copii. Apoi, uitându-se în jur la munca lui Matt, s-a gândit scurt la ce avusese loc între ei, forțându-se apoi să alunge acest gând. Isabel îl eliberase de povara propriului trecut; măcar atât putea face și el pentru ea.

Plus de asta, gândul la ei doi împreună îl făcea să se simtă foarte inconfortabil. Dacă Matt o exploatare, așa cum făcuse cu toți ceilalți, îi forța niște sentimente pe care le voia înăbușite să revină. Cât de mult rău îi era permis să facă unui singur om?

Cu ochii la tavan, și-a dat seama nu numai de frumusețea lui, ci și de imensa diferență care se căsca între casa aceasta, proprietara ei și viața lui. Ea îl invitase înăuntru, într-adevăr, însă era doar ceva

temporar. Să stea în această casă, în această cameră, nu însemna că și aparține locului.

Gândurile lui negre au fost întrerupte de o bătaie în ușă. Fața lui Thierry a apărut de după, afișând un zâmbet larg. Byron și-a dat seama, cu o plăcere nemaiîncercată, că se bucură să îl vadă acolo.

– Mama spune că micul dejun e gata, a anunțat el, ștergându-și nasul cu dosul mânecii. Iar Kitty te roagă dacă poți să îi suni pe Veri? Au ceva de lucru pentru tine.

El nu observase nimic. Laura se mișca cu grație prin dormitorul ei, sortându-și hainele – cele pe care voia să le ia și pe cele pe care avea să le lase în urmă – mirându-se de abilitatea soțului ei de a se întoarce acasă după aproape trei zile și a se duce direct la somn. Venise cu puțin înainte de răsărit și, extrem de conștientă până și de cel mai mic zgomot din casa în care locuia acum singură, se ridicase numaidecât în capul oaselor. Poate venise pentru că știa. Era pregătită de confruntare. Însă el a urcat la etaj, a trecut de ușa dormitorului ei și, prin perete, l-a auzit urcându-se cu greutate în pat. În câteva minute, deja sforăia.

Iar de atunci continuase să doarmă. Era aproape prânzul.

Laura a luat un costum pe care îl purtase la o nuntă anul trecut, un deux-pieces de designer croit pe comandă. Respectabil, nu foarte sumar, așa cum îi plăcea lui Matt să se îmbrace. Făcuse totul după cum îi plăcuse lui, s-a gândit ea, trăgând cu urechea la vreo mișcare din camera de alături. Mâncarea lor, hainele ei, educația lui Anthony, decorul casei. Și pentru ce? Pentru un bărbat care putea dispărea trei zile, ca apoi să se întoarcă acasă și să doarmă fără vreun indiciu că ar fi ceva anormal în asta? Pentru un bărbat care putea să i-o tragă vecinei, chiar sub nasul ei, și să nu considere că ar fi ceva rău?

Făcea ceea ce trebuia. Își spusese acest lucru de nenumărate ori de-acum, în acele ocazii când își pierdeva încrederea în decizia ei, în ceea ce-i spusese Nicholas, cel care era mereu la celălalt capăt al telefonului. Nicholas, care era mai mult decât încântat să-i audă

vocea. Nicholas, care o ținea în brațe și îi rostea numele de parcă ar fi fost un miraj în deșert.

Nicholas nu avea niciodată să-i fie infidel. Nu era genul acela de bărbat. Își purta cu mândrie fericirea recuperată ca pe o medalie de onoare, câștigată cu greu, și era vizibil recunoscător pentru asta. „Tu de ce nu ai putut să fii recunoscător pentru mine?” l-a întrebat ea în sinea ei pe Matt, prin peretele dormitorului. „De ce n-am fost suficientă pentru tine?”

De-a lungul anilor, se gândise de sute de ori că atitudinea lui Matt fusese cea care o făcuse să se mute în camera oaspeților, un protest mut la absența lui, la cruzimea lui negândită, la infidelitățile lui. O câștigase de fiecare dată înapoi, desigur. Nu trebuia decât să se ducă după ea, să i se urce alături în pat și să facă dragoste până când o recucerea. Ca și cum nimic altceva nu ar mai fi contat. Ca și cum îi era indiferent în patul cui se afla.

A privit pe fereastră înspre Casa Spaniolă, brusc, disprețuind-o pentru ceea ce le făcuse. Dacă văduva nu s-ar fi mutat acolo... dacă lui Matt nu i s-ar fi pus pata pe ea... dacă Samuel Pottisworth nu ar fi profitat atât de grija ei de-a lungul anilor... dacă nu ar fi crezut că să locuiască acolo avea să le ofere răspunsul la toate problemele lor...

Laura a pus costumul înapoi în șifonier. „Însă tot Casa Spaniolă l-a adus pe Nicholas la mine”, s-a gândit ea. Iar o casă nu poate fi responsabilă pentru orice. Oamenii sunt cei care își creează propriul destin.

S-a întrebat când avea să se întoarcă Anthony acasă. El fusese cel care îi sugerase să-l părăsească pe Matt. Acum trebuia doar să-i pună ideea în practică.

Isabel stătea în capul mesei din bucătărie și îi urmărea cu privirea pe Byron și pe Thierry cum pregătesc o plăcintă de iepure, Byron tăind ceapa și decojind fasolea boabe, în timp ce Thierry scoțea cu pricepere măruntaiele din leș. Afară, soarele inunda grădina cu lumina lui, iar, de pe bufet, radioul bolborosea prietenește. Din când în când, câte o pală de vânt ridica perdeaua albă din muselină,

aducând înăuntru o muscă sau o albină care, după câteva momente, își găsea drumul înapoi afară. Câinii lui Byron stăteau tolăniți lângă cuptor, aparent mulțumiți să absoarbă căldura în exces. Atmosfera era relaxată, pașnică. Până și Kitty se destinsese în privința preparării cărnii, folosind acum suprafața de lucru din bucătărie ca să-și facă fursecurile pentru ziua ei de naștere.

Byron se întorsese cu o jumătate de oră înainte de la Veri, cărora le montase niște încuietori în plus. Intrase în bucătărie încărcat cu doi saci grei de mâncare.

– Nu am vrut să le iau nici un ban, așa că mi-au zis că mare parte din astea expiră curând și că le putem lua noi.

Își pusese încărcătura pe bufet, cu satisfacția tăcută a unui vânător-culegător.

– Biscuiți cu ciocolată! a exclamat Thierry, trăgând cu ochiul.

– Pe alea le las pentru petrecere! La fel și saleurile cu brânză! Și uleiul de măsline! Și orezul pentru rizoto! Și chipsurile! a strigat Kitty, năpustindu-se asupra sacilor.

După ce Isabel a verificat datele de pe conservele cu supă și de pe pachetele cu biscuiți de calitate, a observat că încă mai erau în termen pentru câteva săptămâni. Și-a dat însă seama că atât Verii, cât și Byron au beneficiat de pe urma schimbului și, încântată peste poate la gândul că aveau să aibă camera plină, a ales să nu pome-nească nimic.

– Credeți... că o să fie suficiente? Aș vrea să fi avut mai mulți bani. Atunci am fi putut avea somon sau un porc la proșap sau ceva, a început Kitty, după care a roșit brusc. De fapt, e destul. Probabil o să ne ajungă mai mult decât am crede.

I-a zâmbit lui Isabel, iar Isabel, mișcată de sensibilitatea fiicei ei, i-a răspuns la zâmbet, dorindu-și să îi poată oferi o aniversare de șaisprezece ani fără să fie constrânsă de lipsa banilor. Acum își privea fiica frământând aluatul, cu părul dat după urechi și cu pielea ușor rozalie de la timpul petrecut afară. Nu îi spusese lui Kitty ce aflase. Nici Thierry nu avea să îi menționeze. Avea de gând să-i protejeze amintirile lui Kitty despre tatăl ei. Era un fel de cadou aniversar.

La celălalt capăt al mesei zgâriate de pin, capul negru al lui Byron stătea aplecat, ascultându-l pe Thierry, care vorbea despre ultimele năzbâtii ale lui Pepper, care părea să fi dobândit niște puteri supercâinești cât timp stătuse în pădure cu Thierry: se cățara în copaci, alerga mai repede decât iepurii și adulmeca căprioarele de la mare depărtare. Byron asculta toate aceste povești cu un murmur aprobator.

Privindu-și fiul cu Byron, a fost săgetată pentru o clipă de un junghi dureros, gândindu-se că tatăl lui ar fi trebuit să se afle acum lângă el. Însă Thierry începuse să se deschidă iarăși. Nu mai era băiețelul cocoșat care devenise. Știa că nu putea fi decât recunos-cătoare pentru asta.

În cele câteva ocazii când se trezea uitându-se lung la Byron, încerca să se concentreze înapoi la cifrele din registrul ei de contabilitate. El îi respinsese cu blândețe avansul ei impulsiv. În câteva săptămâni, avea să îi părăsească. Era doar un prieten. S-a blamat pentru propria dependență emoțională. Avea să fie mai simplu pentru toată lumea, mai ales pentru copii, dacă alegea să-l vadă astfel.

Apelul a venit după prânz. Se retrăseseră afară, prăbușiți în șezlongurile zdrențuite care fuseseră scoase dintr-una dintre dependințe și înșirate pe gazon, la câțiva metri de schele. O veche umbrelă de golf fusese sprijinită de o scară, împărțind puțină umbră. Thierry, întins pe iarbă, citea cu voce tare dintr-o carte cu glume pentru copii, scoțând din când în când câte un mormăit consternat, în vreme ce sorbeau cu toții din câte un pahar cu so-cată. Byron a auzit telefonul sunând prin fereastra deschisă și a dispărut înăuntru.

– Isabel?

Byron se postase dinaintea ei. Părea precaut de mulțumit.

– Mi s-a oferit ceva de lucru pe lângă Brancaster. O pădure are nevoie să fie tăiată pentru a stimula creșterea vlăstarilor. Un bărbat cu care am lucrat acum câțiva ani doar ce a cumpărat-o și vrea să o îngrijească cineva. Îmi dă bani buni, a mai adăugat el.

– O, a făcut Isabel, tulburată. Cât de departe e Brancaster? a întrebat, ducându-și mâna streășină la ochi ca să încerce să-l vadă mai bine.

– La câteva ore cu mașina. Dar vrea să stau acolo. Crede că o să dureze două-trei zile. E multă treabă.

Isabel s-a forțat să zâmbească.

– Când pleci?

– Chiar acum. Mă vrea acolo cât mai repede posibil.

Își dădea seama că mintea lui era deja la lucru. De ce Dumnezeu nu-și simțea sufletul împăcat?

– Pot să vin și eu? a întrebat Thierry, ridicându-se, cartea rămânând desfăcută la picioarele lui.

– Nu de data asta, T.

– Tu trebuie să ne ajuți cu petrecerea, Thierry, a spus Isabel. Byron, o să te întorci la timp pentru asta? Pentru aniversarea lui Kitty? l-a întrebat ea, încercând să pară degajată.

– O să încerc, dar depinde de ce găsesc acolo. Kitty, o să-ți las o listă cu lucrurile pe care le poți face pentru petrecere. Mă gândeam și la niște socată. O să fie ușor de ținut la rece.

El a început să mâzgălească ceva și, în ciuda propriei voințe, Isabel a simțit că se bucură pentru el. I-ar fi venit greu să depindă de alții. Perspectiva angajării, a ideii de a fi nevoie de el, îi schimbase deja atitudinea.

– O să te descurci? De una singură? a întrebat el, întinzându-i lui Kitty bucata de hârtie și muțându-și privirea la Isabel.

– Da, cred că ne descurcăm.

– Mă refeream la tine. Cu sunatul la primărie. Cu ofițerul pentru reglementările de construcție. E treaba lor să facă verificări. Tu asigură-te că ești mulțumită cu ce a făcut Matt.

– Trebuie să mă gândesc la casă astăzi? a făcut ea, cu o față lungă.

Mereu trebuia să fie vorba de casă.

– E așa frumos afară...

– O să ai un mic avantaj când va trebui să discuți cu Matt despre bani. Uite, îi sun eu de pe drum, dacă vrei.

– Atunci îți fac niște sendvișuri, a zis ea, ridicându-se brusc și netezindu-și pantalonii scurți. Și ceva pentru diseară.

Byron era deja în drum spre casă.

– Nu-i nevoie, a spus el, ridicându-și mâna în semn de salut. Găsesc eu ceva acolo. Să aveți o după-amiază frumoasă!

– Nu înțeleg de ce ești așa șocat.

Laurei i-a pierit zâmbetul. Își alesese momentul cu atâta grijă, așteptase până când îl auzise pe Matt ieșind din casă și până când Anthony terminase de mâncat prânzul. Îi pregătise pui fript cu salată de cartofi, preferata lui, însă nici ea nu prea avea poftă de mâncare.

Îi dăduse vestea cu blândețe, prezentându-i situația nu ca pe un fapt împlinit, ci ca pe o opțiune. O întâmplare fericită. Ceva ce le-ar face amândurora viața mai bună. Încercase să nu pară prea fericită, se jucase cu părul în încercarea de a-și ascunde stânjenea când pronunțase numele lui Nicholas.

Însă Anthony era vizibil oripilat.

Când tăcerea a devenit stânjenitoare, a continuat să vorbească, aranjând sarea și piperul pe masă.

– Anthony, chiar tu mi-ai spus că ar trebui să-l părăsesc. Tu m-ai încurajat să plec, îți aduci aminte?

– Dar nu m-am referit să pleci cu altul.

Ea s-a întins spre el, spre cealaltă parte a mesei. El s-a depărtat.

– Nu pot să cred. Eu... În tot timpul ăsta, îl critikai pe tata, iar tu ți-o trăgeai cu altcineva.

– Anthony, nu folosi cuvântul ăla. E... urât.

– Dar ce faci tu e frumos?

– Tu ai spus cu gura ta, Anthony, că ar trebui să îl părăsesc.

– Dar nu pentru altcineva!

– Dar atunci? Preferai să stau singură până la adânci bătrâneți? El a ridicat din umeri.

– Adică el are voie să facă ce vrea, dar, când am și eu șansa să fiu cu adevărat fericită, să am parte de o relație adevărată, devin personajul negativ?

El nu s-a uitat la ea.

– Știi de cât timp am fost singură, Anthony? Chiar și trăind cu tatăl tău sub același acoperiș? Știi de câte ori tatăl tău mi-a fost infidel? De câte ori a trebuit să-mi mușc buza pe când eram în sat, gândindu-mă că poate vorbesc cu cineva cu care el doar ce se culcase?

Simțul nedreptății o făcea să spună lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spună. Dar de ce să fie ea singura acuzată?

Anthony și-a ridicat picioarele slăbănoage la piept.

– Nu știu, a zis el. Doar că... nu pot pricepe.

Orologiul din hol a început să bată. Preț de câteva minute, au stat unul în fața celuilalt, cu privirea asupra mesei. Era zgâriată, și-a dat ea seama, trecându-și un deget de-a lungul suprafeței ei. Era prima oară când observa acest lucru.

În cele din urmă, Laura și-a întins iarăși mâna spre a lui. De data aceasta, el i-a dat voie să i-o ia. Gura lui era strânsă într-o linie subțire care exprima nefericire.

– Te rog, Anthony, hai să-l cunoști, a început ea, cu voce blândă. E un om bun, blând. Dă-i o șansă. Dă-mi *mie* o șansă. Te rog.

– Deci vrei să îl cunosc, apoi să locuiesc cu voi în noua voastră casă?

– Ei bine... cred că ai putea s-o spui și așa...

El și-a ridicat privirea spre ea, iar în expresia lui, în răceala bruscă din ochii lui, ea l-a văzut, pentru prima oară după ani buni, pe tatăl ei.

– Iisuse, a făcut el, ești la fel de rea ca el!

De aproape patruzeci și cinci de minute se tot chinuia să-l interpreteze pe Bruckner, însă acum și-a lăsat mâna să-i cadă pe lângă corp. Nu-i stăteau nici mintea, nici inima la cântat. Kitty plecase în sat, chemată de urgență de Anthony, iar Thierry era prin pădure, de unde îl auzea ocazional strigându-și din când în când cățelușul. Byron plecase și el de mai bine de o oră.

Stătuse în casa lor o singură noapte. Nu era sigură de ce absența lui o răscolise atât.

Și-a așezat din nou vioara sub bărbie, reajustând umidificatorul care împiedica instrumentul să se usuce și, astfel, să scârțâie. „Romantic“, așa se numea cea de-a patra simfonică. A doua parte fusese descrisă de compozitor ca o „scenă rustică a iubirii“. Aproape că a izbucnit în râs la asemenea ironie.

– Haide, s-a certat ea, concentrează-te!

Dar nu era deloc bine. Romantismul o evita. De vină era noua ei vioară, pe care încă nu ajunsese s-o iubească. Sau poate era lipsa exercițiului. Isabel a rămas la masa goală din bucătărie, cu privirea pierdută afară.

Nu știa cât stătuse așa când a auzit un ciocănit în ușă. A sărit să deschidă. Trebuia să fi fost el, se răzgândise.

Dar când a deschis larg ușa, în prag se afla Matt, cu trusa de scule în mână.

– O! a făcut ea, nereușind să-și ascundă dezamăgirea.

El avea părul turtit într-o parte, ca și cum dormise pe el, însă, de altfel, părea calm, mai puțin epuizat de cum fusese data trecută, mai asemănător cu vechiul Matt.

– Nu te așteptam azi, i-a zis ea, rușinată de transparența propriei reacții.

– Mă apuc de treabă atunci? Am de tencuit, de pus plintele în sufragerie și de făcut baia, dacă îmi amintesc bine, a spus el, consultând o bucată de hârtie.

Isabel nu-l voia acolo. Nu-și dorea ecourile nopții petrecute împreună ce radiau din el. Voia să încheie socotelile acum, dacă era nevoită. Îi ajunsese.

El a părut să-i observe ezitarea.

– Încă mai vrei țevile din baie racordate, nu? Pentru Kitty?

Kitty, s-a gândit ea, ar considera asta cel mai frumos cadou de ziua ei. O baie lungă și somptuoasă într-o cadă adevărată. Putea să-i cumpere un spumant sau chiar un ulei de baie drăguț.

– Chiar o să faci baia? Azi?

– Aș putea să termin mare parte din ea până după-amiază. Lui Kitty i-ar plăcea asta, nu?

– Astea trei sarcini, a spus ea, ezitând, apoi încheiem socotelile. Am banii pregătiți pentru tine.

– Putem discuta mai târziu despre asta, a spus el, îndreptându-se deja spre sufragerie, fluierând din mers. Pentru mine, cu două cuburi de zahăr, mai știi?

Putea să se relaxeze acum că era din nou aici. În ultimele câteva zile, când stătuse departe, se simțise prost, ba chiar îi fusese dor de casă. Acum, însă, înapoi în Casa Spaniolă, cu Isabel pregătindu-i ceaiul, era chiar calm. Zbuciumul care-l tulburase se liniștise. Dormise, mâncase, iar acum se întorsese în locul în care trebuia să fie.

Se ocupa acum de plintele de jur împrejurul sufrageriei, montând bucată după bucată și umplând apoi golurile de deasupra. Aveau să arate bine pe un gri-deschis, și-a spus el. Și poate cu niște pereți văruiți într-o nuanță de albastru-lăptos. Era o încăpere ce dădea spre sud și probabil ar fi mers o culoare mai rece.

La parter, Isabel cânta la vioară, iar el s-a oprit din lucru ca s-o asculte. Își amintea noaptea aceea, pe ea stând în bucătărie, cu instrumentul lipit de umăr, pierdută în muzică. Se apropiase de ea, iar ea îl privise de parcă ar fi știut că avea să vină. Nici măcar nu fusese nevoie să-și vorbească unul altuia. Avusese loc o întâlnire a minților. Apoi a trupurilor. Părul ei sălbatic învolburându-se peste fața lui. Degetele acelea lungi și elegante strângându-l.

Ibricul de pe aragaz a şuierat, iar muzica s-a oprit. El a terminat de pus plintele și s-a dat înapoi ca să-și admire muncă. O încăpere nu avea să arate niciodată finisată fără niște plinte bune. În dormitorul principal folosisese cele mai înalte și mai scumpe piese pe care le găsisese, care să pună în valoare tavanul înalt și dimensiunile delicate ale camerei. Ea nu observase acest lucru, dar nu era vina ei. Ea nu înțelegea partea de construcții, de arhitectură, așa cum el nu înțelegea muzica. Știi pur și simplu din instinct atunci când ceva se potrivea sau nu. A auzit un zgomot slab venind din afara camerei, s-a dus la ușă și a văzut, cu dezamăgire, că îi lăsase ceaiul în hol. O parte din el sperase că avea să intre și să-l laude pentru ce făcuse, poate chiar să-i vorbească. I-ar fi plăcut să-i explice cât de important era ca elementele-cheie dintr-o încăpere să fie în armonie unul

cu celălalt. Oamenii nu ar fi crezut că un constructor are asemenea cunoștințe.

Dar avea și ea de lucru, și-a reamintit el. Își avea muzica ei. Probabil era cel mai bine așa. A inspirat adânc aburul din cană. Plus că ea îl distrăgea. Cu Isabel în casă, nici nu știa cum avea să-și ducă sarcina la bun sfârșit. De fapt, pus în fața perspectivei de a fi zilnic cu Isabel în casă, nici nu mai era sigur că voia să muncească.

Isabel era în bucătărie, de unde putea să audă ciocănelile lui Matt. Pentru prima oară, făcea ce spusese că avea să facă. Părea calm. Când Kitty o să vadă că baia era funcțională, o să fie extrem de încântată. Deci, de ce simțea ghemul acela în stomac?

„Asta pentru că nu ai mai exersat de săptămâni bune“, și-a zis în sinea ei. Mereu se simțea prost după ce făcea o pauză de la muzică. Și era simplu să-ți lași imaginația s-o ia razna într-o casă atât de izolată precum aceasta, fără un trafic constant, fără uși trântite și trecători care să te readucă cu picioarele pe pământ. Avea să se concentreze pe *scherzo* și, până când îi va reuși, Matt avea să își termine și el treaba și să dispară din viețile lor pentru totdeauna. Avea să fie vecinul pe care să-l salute scurt din cap atunci când se întâlneau pe alee și pe care să-l cheme dacă aveau vreo reparație de făcut. O prezență îndepărtată.

Matt abandonase puțin baia ca să verifice tencuiala din camera lui Thierry. Și-a trecut ușor degetele de-a lungul suprafeței rozalii ca să se asigure că nu se formaseră denivelări. Tencuiala asta era la fel de frumoasă ca alabastrul. În jurul lui, hainele și jucăriile lui Thierry zăceau împrăștiate care-cum, de parcă ar fi trecut o tornadă. Piese de Lego prinse în pantalonii de pijama. Blugi, șosete și cărți aruncate pe la colțuri.

Asta îi aducea aminte de cum fusese Anthony când era mic. Matt îi construise un garaj din lemn, o construcție frumoasă cu platformă de ridicare și mici borne care să marcheze locurile de parcare. Însă Anthony refuzase să se joace cu el, preferând să facă

lucruri din plastilină, ceea ce Laura considera a fi „educativ“, călcând apoi pe niște bucăți minuscule și lipindu-le de covorul bej.

A ridicat un poster pe care îl dezlipise ca să se ocupe de tencuială și l-a întins pe pat. Apoi a luat cearșaful vechi care protejase podeaua, s-a dus la palier ca să-l scuture de praf, apoi l-a împăturit. Pe când mânuia materialul aspru, a aruncat un ochi în dormitorul principal. Patul era făcut.

Matt s-a uită lung la întinderea de in alb. În sfârșit, se mutase în camera pe care el o făcuse anume pentru ea – pentru ei. De ce nu îi spusese? Era o chestiune monumentală. Ea fusese acolo, în camera aceea.

La parter, muzica ei se auzea din ce în ce mai bine, întrerupându-se și poticnindu-se din ce în ce mai puțin, devenind mai fluidă. Pasaje lungi, visătoare, urcau pe scări, iar el se întreba dacă nu cumva ascundeau un mesaj anume pentru el. La urma urmelor, muzica era felul ei de a se exprima. Matt a aruncat cearșaful pe podea și a intrat în dormitor, înaintând încet, influențat parcă de ritmul muzicii. A observat lumina soarelui, luciul incolor al podelelor, albastrul opalescent al cerului prin ferestrele bovindoului. Era la fel de frumos pe cât și-l închipuise a fi.

După care, ochii i-au căzut pe bocancii de la picioarele patului. Doi bocanci mari, murdari de pământ uscat, călcâiele lor purtând încă amprenta unei ieșire recente.

Bocanci de bărbat.

Bocancii lui Byron.

Matt s-a uitat lung la ei, apoi și-a ridicat capul și a văzut bagajele lui în colț. Un prosop era pus la uscat pe radiatorul ajustat de el. Periuța de dinți așezată frumos pe pervaz. Ceva dinăuntru lui s-a închis pe dată, s-a micșorat, lăsând în urmă doar o gaură neagră, un vid acolo unde până atunci fusese un sentiment.

Byron și Isabel în dormitorul principal. Dormitorul lui. Patul lui.

Matt a scuturat din cap, de două ori, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea. A rămas nemișcat. Hârșăitul puternic pe care îl auzea era propria respirație. A ieșit pe palier, apoi a coborât încet scările, ducându-se înspre muzică.

Erau atât de multe lucruri care îi plăceau când venea vorba să cânte într-o orchestră, s-a gândit Isabel, pe măsură ce atingea ultimele note. Știa că unii muzicieni o priveau drept o fabrică, considerând secțiunea instrumentelor cu corzi nu mai mult decât o mașină muzicală de tocat, cântând în ordine, urmând instrucțiunile. Însă ei îi plăcea camaraderia, entuziasmul de a ridica un zid de sunete, felul în care armonia de a apărea în fața unui public bun te făcea să-ți pierzi răsuflarea. Apoi mai erau momentele rare de inspirație genială ce veneau din partea unui dirijor priceput. Dacă ar fi putut să evadeze într-un asemenea mediu, fie și de două ori pe lună, acel ceva din ea însăși i-ar fi redat. Ar face-o să-și amintească cine era și în afara casei.

Dar, când și-a ridicat arcușul, a auzit un zgomot.

– Matt? a strigat ea, părându-i-se că-l auzise venind pe scări.

Însă nu a primit nici un răspuns.

Isabel și-a dus din nou vioara sub bărbie și a verificat corzile, făcând mici ajustări la sunet. Vioara asta, s-a gândit ea absent, nu avea să sune niciodată ca un Guarneri. Altceineva probabil cânta la ea chiar în această clipă, bucurându-se de notele bogate ale corzii G, de tremurul scânteietor al corzii A. „Și eu ce am?” s-a întrebat, aproape râzând. „Doisprezece metri pătrați de țigle reconșionate și o fosă septică nouă.”

Tocmai era pe punctul de a-și relua cântatul, când a devenit conștientă de un bufnet înfundat, constant și repetitiv. A rămas nemșcată, calculând în minte ce îi ceruse lui Matt să facă. Terminase cu plintele. Tencuitul nu făcea zgomot. Baia, din câte știa ea, trebuia doar racordată. Însă zgomotul continua să se audă, până când o bubuitură și niște praf căzând din tavan au făcut-o să se îndrepte spre ușă.

– Matt?

Nimic. Apoi din nou acel bufnet. Un sunet prevestitor de rău.

– Matt?

Și-a pus vioara pe masă și a început să urce scările. El era la etajul unu. Ea s-a îndreptat într-acolo. Zgomotul era ușor de deslușit de-acum: ceva greu întâlnind ceva solid.

S-a apropiat încet de dormitorul principal și l-a văzut acolo, transpirat tot de la efort, strângând un ciocan uriaș în mâini, în timp ce lovea ritmic în perete. O gaură de un metru pe un metru jumătate dădea acum înspre baia încă neterminată.

Isabel s-a uitat lung la concentrarea de pe față, la mușchii cu care ridica ciocanul deasupra capului. La gaura uriașă din perete.

– Ce faci? a întrebat ea.

El nu părea să o fi auzit. A ridicat încă o dată ciocanul, dărâ-mând alte câteva cărămizi. Bucăți din tencuială au sărit pe cearșafurile albe.

– Matt! a strigat ea. Ce faci?

El s-a oprit. Expresia de pe față lui era indescifrabilă. Ochii lui, de un albastru-deschis, păreau s-o sfredelească.

– Nu e bună, a zis el, pe un ton oribil de calm. Camera asta nu e bună.

– Dar e... o cameră frumoasă, a șovăit ea. Nu înțeleg.

– Nu, a spus el, cu gura încleștată. Ai stricat-o. Acum trebuie s-o dărâm.

– Matt, dar ai pierdut...

– Nu-mi mai rămâne altceva de făcut.

În clipa aceea, Isabel și-a dat seama că nu mai putea să fie rațională cu cineva care își pierduse simțul rațiunii. Era singură, în casă, cu un bărbat care avea un ciocan. Își frământa creierii ca să găsească o cale de a-l opri, ca nu cumva să continue și cu o altă cameră. O parte din ea era conștientă de nivelul pericolului. „Fii stăpână pe tine!“, și-a zis în sinea ei. „Nu-l lăsa să vadă că ți-e frică.“

Pe fereastră, l-a văzut pe Thierry traversând peluza și venind înspre casă. Inima a început să-i bată nebunește.

– Matt! a strigat ea încă o dată. Matt! Ascultă, ai dreptate, a spus ea, fluturându-și mâinile în aer. Ai absolută dreptate.

El s-a holbat la ea de parcă asta era ceva la care nu se așteptase.

– Trebuie să regândesc totul.

– E greșit în totalitate, a zis el.

– Da, da, este, a fost ea de acord. Am făcut greșeli. Vai, o mulțime de greșeli!

– Nu am vrut decât să fie frumos, a spus el, ridicând ochii la tavan, cu o umbră de expresie pe chip, care ei îi dăduse speranță.

Ea și-a îngăduit să privească afară. Thierry dispăruse. Însemna că se îndrepta spre ușa din față.

– Ar trebui să discutăm, i-a zis ea.

– Asta e tot ce am vrut. Să vorbesc cu tine.

– Știu. Dar nu acum. Hai să discutăm despre asta, cel mai bine mâine.

– Doar tu și cu mine?

Gaura din perete se căsca uriașă în spatele lui.

– Doar tu și cu mine, a încuviințat ea, punându-i o mână pe braț, pe jumătate asigurându-l de acest lucru, pe jumătate ținându-l la distanță. Dar nu acum, bine?

El i-a cercetat privirea ca să vadă dacă era sinceră. Ea s-a uitat la el ferm, cu răsuflarea încremenită în piept.

– Trebuie să plec, Matt. Știi tu, trebuie să exersez...

Era ca și cum vorbele ei îl treziseră dintr-un vis. Și-a luat privirea de la el, și-a scărpinat ceafa și a încuviințat din cap.

– Bine, a spus el, părând să nu fie conștient de haosul creat în jurul lui. Du-te și exersează și vorbim mâine. N-o să uiți, nu?

Ea a scuturat mut din cap.

Apoi, în cele din urmă, el s-a îndreptat spre ușă, ciocanul atârându-i fără vlagă în mână.

De paisprezece ori a format numărul lui Byron, fără să inițieze apelul. Și cum ar fi putut? Fusesse mai fericit decât îl văzuse ea vreodată la perspectiva unui angajament plătit, a unei cine gătite împreună cu un vechi prieten, într-o casă unde își câștiga existența. Ce ar fi putut să zică? Că-i e frică? Că se simte amenințată? Pentru a-i explica asta, ar fi trebuit să-i spună și o parte din ce se întâmplase între ea și Matt. Și nu voia ca Byron să știe ce făcuse cu atâtea săptămâni în urmă. Și-a amintit cum îi luase mâna într-a lui

cu o seară înainte, refuzul lui amabil, care îi spusese ei că nu și-o dorea mai aproape de atât. Nu avea nici un drept să-i ceară nimic.

De câteva ori, se gândise s-o sune pe Laura, însă nu o făcuse, pentru că nu știa cum să îi spună așa ceva. Cum ar fi putut să îi zică unei femei al cărei soț se culcase cu ea că se simțea amenințată de el, că îl suspecta de a fi avut un soi de cădere nervoasă? Nu se putea aștepta la vreo urmă de empatie din partea ei.

Plus de asta, era posibil ca Laura să fi știut deja. Poate ea însăși îl dăduse afară din casă, prin urmare făcându-l să o ia razna. Poate că Matt îi mărturisise ce se întâmplase între ei. Era cu neputință de știut ce se petrecea dincolo de pereții aceștia.

A încercat să și-l închipuie pe Byron stând încă sub casă. „Întoarce-te”, i-a șoptit ea în gând. Apoi, înainte să-și dea seama de propriile vorbe, a repetat: „Întoarce-te acasă”.

În noaptea aceea, Isabel nu le-a dat voie copiilor să stea afară după căderea întinericului. I-a chemat înăuntru inventând câte un pretext – pe Kitty, să mai facă fursecuri pentru petrecere, iar pe Thierry să îi mai citească cu glas tare. S-a arătat veselă, atentă. Le-a motivat verificatul compulsiv al geamurilor și al încuietorilor de la ușa spunându-le că Matt lăsase la etaj niște echipament scump și o rugase să aibă mare grijă.

Când, în cele din urmă, s-au dus la culcare fără prea mare trageră de inimă, Isabel a mai așteptat o oră, după care s-a dus în dormitorul ei. Din cutia de bijuterii, acum aproape goală, a scos o cheiță din alamă, pe care a strecurat-o în buzunar. El o pusese în pod, departe de privirile curioase ale copiilor. Ea a urcat acum acolo și, gâfâind din pricina efortului – cutia era făcută din lemn solid –, a coborât-o pe scara șubredă și a cărat-o în dormitor.

Nu s-a uitat la gaura din perete: semnificația ei, amenințarea ei, părea mult mai grozavă pe timpul nopții. A descuiat cutia, a scos arma și a încărcat-o: pușca de vânătoare a lui Pottisworth, pe care Byron o găsisse pe dulapul din bucătărie.

S-a asigurat că piedica era pusă și a verificat împrejurimile. Apoi a dat ocol casei, verificând de două ori încuietorile și lăsându-l pe

Pepper afară din locul lui obișnuit de dormit din bucătărie, ca să patruleze și el.

Și-a verificat telefonul ca să vadă dacă nu sunase Byron. Apoi, după ce lumina a început să se estompeze, iar păsărelele și-au amuțit cântul, ea s-a așezat în capul scării, de unde putea vedea ușa din față, cu pușca odihnindu-i-se pe genunchi.

De acolo, Isabel a așteptat cu urechile ciulite.

Capitolul 22

S-a trezit în fluieratul cuiva. A deschis ochii și a văzut numai decît că era șapte fără un sfert și Matt era în baie. Auzea apa curgînd, hârșăitul aparatului de rîs pe pielea aspră. Laura și-a amintit că nu îi mai cumpărase lame noi. Matt ura să folosească una tocită.

S-a ridicat în capul oaselor, întrebându-se dacă fusese aici cît dormise ea. Dacă observase cele două valize. Căci, dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi fluierat acum.

Laura s-a dat jos din pat, a ieșit din dormitor și s-a oprit în ușa băii, înregistrînd acum imaginea nefamiliară a soțului ei dezbrăcat pînă la talie.

– Bună, a zis el, observînd-o în oglindă.

Era un salut ciudat de neutru, așa cum și-ai saluta, poate, un vecin.

Ea și-a înfășurat halatul în jurul ei și s-a sprijinit de ușa. Nu mai fusese atît de aproape de Matt de săptămîni bune. Trupul lui, pe jumătate dezbrăcat, îi părea tot atît de cunoscut ca al ei propriu, și totuși străin, ca și cum nu mai era potrivit să-l privească.

Ea și-a dat o șuviță de păr din ochi. În mintea ei, își repetase această discuție de o mulțime de ori.

– Matt, trebuie să vorbim.

El nu și-a luat privirea de la propria reflexie.

– N-am timp. Am o întîlnire importantă.

Și-a ridicat bărbia, ca să poată examina mai bine părul neras din acea zonă.

Ea și-a menținut tonul vocii:

– Mă tem că e ceva important. Trebuie să îți spun ceva.

– Nu mă pot opri. Trebuie să ies din casă în... Și-a verificat ceasul de la mână, apoi: ...douăzeci de minute. Cel mult!

– Matt, noi...

El s-a întors, scuturând din cap.

– Nu ascuți niciodată, nu-i așa, Laura? Nu ascuți niciodată ce-ți spun. Nu pot vorbi acum cu tine! Am ceva de făcut!

Era ceva ciudat în felul în care spusese asta, pe un ton puțin prea deliberat. Dar era imposibil să-ți dai seama ce era în mintea lui Matt. Așa că a ales să nu spună nimic. A oftat lung, tremurător, și a zis:

– În regulă. Când te întorci?

El a ridicat din umeri, încă răzuindu-și bărbia cu lama.

„Așa se sfârșește oare?” s-a întrebat ea. „Fără o discuție adecvată, fără ceartă, fără artificii? Cu mine programându-mi o fereastră ca să discut cu tine chestiuni elementare, în timp ce te privesc bărbierindu-te pentru altcineva? Sunt eu asta, gestionând situația în felul meu ridicol, ca o doamnă, încercând să te fac să recunoști politicos că acesta este sfârșitul căsniciei noastre?”

Cuvintele i-au ieșit dureros din gură, ca și cum ar fi avut gâtul inflammat.

– Trebuie să rezolvăm asta, Matt. Ce se întâmplă acum, cu noi.

El nu a spus nimic.

– Putem discuta diseară? Te întorci aici?

– Probabil că nu.

– Îmi poți spune unde vei fi? Poate la Casa Spaniolă?

Îi era cu neputință să-și ascundă durerea din glas.

El a trecut pe lângă ea și dus a fost, dispărând de-a lungul holului, ca și cum ea nu prezenta mai multă importanță decât lăptarul. Laura l-a ascultat fluierând și a închis ochii. Când i-a deschis, a văzut că pe prosopul moale și alb, pe care el îl aruncase înapoi pe suport, erau pete de sânge.

– Șervete. Ai nevoie de șervete. Asta dacă nu vrei să le folosești pe cele frumoase, din damasc.

– Chiar ne trebuie, dacă stăm afară?

Henry i-a arătat la stânga și a tras mașina pe dreapta. Kitty stătea pe bancheta din spate, adăugând încă o intrare pe lista ei din ce în ce mai lungă. Nu mai organizase niciodată o petrecere. Nu știa exact ce presupunea acest lucru.

– Aveam unele potrivite, a zis ea, doar că s-au pierdut când ne-am mutat.

– La fel și rolele mele! a completat Thierry, de lângă ea. Nu le-am mai găsit!

– O să găsești șervetele în vreo doi ani. Cel mai probabil, după ce vei fi cumpărat unele noi. Trebuie să fie în vreo cutie, pe undeva, a spus Henry.

– Nu vreau să aștept doi ani pentru rolele mele, a făcut Thierry, ridicându-și piciorul pe spătarul scaunului lui Henry. O să-mi rămână mici. Avem mic dejun acolo unde mergem?

Nu intenționase să-l ia și pe Thierry cu ea, însă, atunci când coborâse la parter, o găsisse pe maică-sa adormită pe canapea, îmbrăcată cu aceleași haine ca în ziua precedentă. Nu ar fi fost pentru prima oară. Se gândise că, dacă i-ar fi lăsat pe Thierry și pe Pepper acasă, mama ei s-ar fi trezit în cinci minute și arăta de parcă avea nevoie de odihnă.

– Cola. Toți tinerii beau cola. Au oferte bune la supermarket, a spus Henry, căzând pe gânduri. Și suc de fructe. Ai putea să-l amesteci cu apă minerală.

– Nu cred că pot să mă întind și cu suc de fructe. O să fac mai multă socată.

Asad fredona după melodia de la radio, cu o mână bătând ritmul pe bord.

– Cuburi de gheață, a spus el. O pungă mare. Tot nu aveți frigider, deci puteți împrumuta o cutie frigorifică în care să le puneți.

– Și cine o să le care? a întrebat Henry. Cântăresc o tonă.

– Noi! a făcut Thierry. Am crescut doi centimetri și jumătate în șase săptămâni. A notat mama pe ușa.

– Trebuie să-ți stabilești un buget, a spus Henry. O să vezi că aici banii îți ajung să cumperi mai multe, dar tot vrei să hrănești o grămadă de oameni. Cât ai?

– Optzeci și două de lire, a răspuns ea.

Ar fi fost șaiszeci și două, însă bunica ei franțuzoaică îi trimisese un cec de dimineață cadou de ziua ei.

– Grătar, a spus Henry. Ce crezi, Asad?

– Prea scump, doar hotdogi, a zis acesta. Și mult orez și salate de paste pentru vegetarieni. Le pot face eu pentru tine. Mama ta mai face budincă de fructe de pădure?

Avea să fie cea mai grozavă petrecere, s-a gândit Kitty. Aproape toți cei din clasa ei aveau să vină. Când le spusese despre lac, fuseseră cu adevărat încântați. Unul dintre prietenii lui Anthony avea să aducă o barcă gonflabilă, iar Anthony avea o saltea gonflabilă.

– Avem niște pânze mai vechi prin magazie, a spus Henry. Am putea să le punem în jurul schelelor, să le ascundem.

– A trecut atât de mult timp de când n-am mai făcut curat în magazie, încât probabil aniversează jubileul de argint, a făcut Asad.

– Și niște lumânări pastilă, a continuat Henry, care să ducă spre lac pentru când o să se lase întunericul. Am putea să le punem în borcane vechi de gem. Găsești un pachet de o sută la vreo două lire.

Durase ceva, însă Kitty, stând în mașină și discutând cu cei doi bărbați din față, a decis că nu mai simțea dorul de casă. Cu șase luni în urmă, dacă cineva i-ar fi zis că aveau să fie încă aici, că ideea ei de distracție avea să fie o plimbare până la supermarket împreună cu doi gay în vârstă, probabil că ar fi plâns o săptămână. Acum se gândea că nici nu s-ar mai întoarce la Londra. Încă îi era dor de tata – nu credea că va veni o vreme când se va gândi la el și nu i se va pune un nod în gât –, dar poate că mama ei avusese dreptate. Poate chiar fusese mai bine să aibă parte de un nou început aici, departe de toate acele amintiri cu el.

– Un desert cu frișcă sau cremă de fructe. Căpșune sau agrișe.

– Cum faci crema de agrișe*? a întrebat Asad.

* Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *gooseberry* mai poate fi tradus, informal, și ca „a cincea roată la căruță”. Prin urmare, întrebarea lui Asad ar putea însemna și: „Cum faci pe cineva să se simtă ca a cincea roată la căruță?”

– O pui într-o mașină cu doi homosexuali bătrâni, prostituțule, a făcut Henry, izbucnind în râs, în vreme ce copiii îi priveau absenți de pe bancheta din spate.

– Dar ce a zis, mai exact? a întrebat el, strângând telefonul între ureche și umăr. Stai așa, o să trag pe dreapta pe banda de urgență, a spus el, gesticulând în semn de scuze către un șofer căruia îi tăiasse pe neașteptate fața și ignorând claxoanele nervoase ale acestuia.

– Ce-a fost asta? Unde ești?

Laura îi spusese că era în capătul grădinii. El și-o putea închipui acolo, cu părul în vânt, cu o mână la ureche.

– Sunt pe autostradă, joncțiunea 12.

– Matt e acasă, i-a șoptit ea.

– Nu vin să te văd, oricât mi-ar plăcea, a spus el, uitându-se în oglindă.

Doamne, ce trafic fusese de dimineață!

– Mergi să vorbești cu ea?

Nicholas a frânat ca să-i permită cuiva să schimbe banda, apoi a oprit pe banda de urgență, lăsând motorul pornit.

– Nu mai pot aștepta, Laura. Am banii... Laura?

– Da?

Tăcerea ei îl neliniștea.

– Ești bine?

– Așa cred. E doar... ciudat. O senzație ciudată. Că se va întâmpla totul, în cele din urmă.

Mașina i s-a zgâlțâit după ce un camion a trecut în viteză pe lângă el.

– Ascultă, schimbarea este întotdeauna...

– Știu.

– Înțeleg, Laura. Serios. Am trecut și eu prin asta.

Încă o șovăire din partea ei.

– Încă îți mai dorești casa aia? Despre asta e vorba?

– Nu despre...

– Pot renunța la proiectul cu Casa Spaniolă.

– Poftim?

Cuvintele îi ieșiseră din gură înainte să-și dea seama de ce avea să spună.

– O să renunț, a repetat el, dacă îți dorești atât de mult casa aia.

– Dar e marele tău proiect. Cum ai putea merge mai departe fără el? Mi-ai spus că...

– Mă descurc eu.

– Dar toate planurile acelea, finanțatorii tăi...

– Laura! Ascultă-mă! a țipat el în telefon, încercând să se facă auzit peste zgomotele de pe autostradă. Dacă într-adevăr îți dorești casa aia, o să mă asigur că o vei avea. Încă o putem transforma în casa visurilor tale.

De data aceasta, tăcerea ei avea o semnificație diferită.

– Chiar ai face asta pentru mine?

– Mai e nevoie să întreb?

– O, Nicholas!

În glasul ei se simțea recunoștință, însă el nu prea știa pentru ce anume îi mulțumea.

Nici unul nu a zis nimic pentru câteva momente, apoi:

– Știi, posibil ca el să fie acolo. N-o să spui nimic, nu-i așa?

– Despre noi?

– Aș vrea să vină de la mine.

– Vrei să spui că nu am voie să zic: „Domnule McCarthy, m-am culcat cu soția dumitale, care, din întâmplare, are un fund ca o piersică proaspătă“?

Ea nu s-a putut abține să nu râdă.

– Te rog, a continuat ea. Lasă-mă să-i dau eu vestea mai târziu.

– Soțul tău, Laura, este un fraier și aș fi încântat să îi spun cel puțin atât. Dar tu alegi când. Ascultă, trebuie să plec. Te sun după ce am vorbit cu văduva Delancey.

A închis apelul și a rămas pe loc, în vreme ce traficul trecea pe lângă el, sperând ca ea să nu-l fi lăsat pe el să facă alegerea pe care i-o promisese.

Matt a scos cutiuța din piele din buzunar și a deschis-o, lăsând la iveală inelul cu rubin, incrustat cu perle, să lucească în razele soarelui. Fusese atât de ușor să-și dea seama care îi aparținuse.

– Frumos inel, spusese bijutierul. Victorian. Neobișnuit.

Strălucise mai tare decât toate celelalte bijuterii. La fel strălucea și ea.

Matt suspecta că îi fusese percepută o sumă de două ori mai mare decât primise Isabel pentru el, însă nu-i păsa. Voia să-i vadă reacția când avea să deschidă cutia. Voia să îi vadă mulțumirea când va realiza ce făcuse pentru ea.

Ce mai contau banii acum? El și Laura avuseseră bani la bancă ani întregi și la ce le folosiseră? Încă nu reușise să-i arate lui Isabel ce simțea pentru ea. Inelul avea să-i demonstreze că el înțelegea ce-și dorea și ce pierduse. Îi plăcea faptul că nu știa nimeni altcineva de inel în afară de el. Un rubin: culoarea pasiunii, a dorinței, a sexului. Să țină inelul era ca și cum ar fi ținut o parte din ea.

Tocmai ce voia să-și scoată camioneta din pădure și să se îndrepte spre aleea ei, când a văzut o altă mașină trăgând pe dreapta. Din ea a ieșit un bărbat la costum.

Matt l-a urmărit cu privirea cum se uită la casă. Vreun vechi prieten, probabil. Sau vreun funcționar. Entuziasmul lui s-a evaporat. Voia să-și aleagă momentul cu grijă, să se asigure că nici unul dintre copii nu era acolo. Nu avea să funcționeze decât dacă rămâneau singuri.

A strecurat inelul înapoi în buzunar. Era un om răbdător. Avea tot timpul din lume.

– Da?

Preț de o clipă, el a rămas încrămenit. Bătuse la ușă aproape zece minute, după care se gândise că nu era nimeni acasă și făcuse câțiva pași în urmă, ca să vadă mai bine casa care-i stăpânise gândurile de atâtea săptămâni.

O crăpătură mare se întindea de la fereastra de la etaj și până jos, în diagonală – vreo denivelare sau vreo alunecare de teren, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că era mărginită de lac și de pădure. Un geam nou fusese neglijent instalat, lumina pătrunzând prin gaura vizibilă dintre lemn și cărămidă, acolo unde nimeni nu o umpluse. O bucată de plastic albastru-deschis flutura fără vlagă

deasupra geamului. Acoperișul nu era terminat, jgheburile din plastic nu erau fixate. Pereții erau parțial acoperiți de schele pentru care nu vedea un scop anume.

A mai făcut un pas în spate. Pe peluză erau scaune și mese des-perecheate, dar nici măcar asta nu putea să te distragă de la frumusețea peisajului. Lacul compensa pentru toate. Acest loc frumos și pașnic avea o atmosferă pe care rareori o mai întâlnise, genul de ambient pe care te așteptai să-l găsești pe lângă vreun lac scoțian sau undeva mai departe în sălbăticie. În partea aceasta de Norfolk se putea face naveta – sau, cel puțin, așa îi spusese Mike Todd. „Să muncești în capitală, dar să locuiești în inima provinciei.” Putea vedea deja broșura lucioasă. Poate el și Laura aveau să ocupe una dintre case – locul avea ceva seducător.

Însă atunci a văzut-o: o femeie ciufulită, într-o cămașă șifonată din in, uitându-se cu ochi mijiți la el:

– Da?

Preț de o clipă, a uitat ce voia să zică. Își pregătise discursul de atât de multă vreme, însă apariția ei neașteptată l-a prins pe picior greșit. Aceasta era femeia care îi provocase Laurei atâta nefericire.

– Îmi pare rău că vă deranjez, a zis el, înaintând cu pași mari și întinzând o mână.

Ea i-a permis să îi strângă mâna.

– Poate ar fi trebuit să vă sun înainte, a continuat el. Am venit pentru casă.

– Doamne, ce rapid a fost asta! a făcut ea. Cât e ceasul?

El și-a dat mâneca la o parte:

– Zece fără un sfert.

Asta a părut să o surprindă. Când a vorbit, a părut s-o facă mai mult pentru sine:

– Nici nu-mi amintesc să fi aplicat... Ascultați, am nevoie de o cafea. Ați vrea una?

El a urmat-o înăuntru. Ea a intrat în bucătărie, mergând cu câțiva pași înaintea lui. El a încercat să-și înăbușe aversiunea. Nu era sigur la ce se așteptase – poate la cineva care arăta mai puțin haotic, la cineva puțin mai calculat.

– Pe aici, a balmăjit ea. Luați loc, vă rog. Poate vi se va părea o întrebare ciudată, dar ați văzut vreun copil prin preajmă?

Bucătăria avea mare nevoie de renovare. Nu fusese atinsă de zeci de ani. Nicholas s-a uitat lung la linoleumul crăpat, la vopseaua decolorată, la florile uscate și la bucata de lut pictată – o încercare de a face mai domestic un loc care, sincer, ar fi fost considerat nelocuibil. De jur împrejurul casei, vizibile de la fereastră, fructe și legume atârnau în plase portocalii la umbra jgheaburilor, ca niște lacrimi multicolore.

Ea a pus niște apă în ceainic și l-a pus pe aragaz, după care a deschis debaraua, a întins mâna și a mirosit o cutie cu lapte. Era încă bun. Încă.

– Nu avem frigider, a zis ea.

– Eu o prefer neagră, mulțumesc, a spus Nicholas înțepat.

– Probabil e mai înțelept, a conchis ea, punând cutia de lapte înapoi.

I-a întins cafeaua, după care i-a observat uimirea cu care se uita în jur:

– Asta este singura încăpere care nu a fost atinsă. Presupun că nu e foarte diferită față de cum era când străunchiul meu trăia aici. Vreți să vă fac un tur?

– Nu vă deranjează?

– Presupun că vreți să vedeți tot.

Cine ar fi putut s-o anunțe de venirea lui? Se gândise că avea să fie defensivă, chiar bănuitoare, însă ea părea să se aștepte la ce avea el de spus.

A luat o bucată de hârtie de pe masă și a studiat ce scria pe ea vreme de un minut. Apoi, a privit pe fereastra care dădea înspre lac.

– Luați-o înainte, i-a zis ea, sorbind din cafea. Vin și eu într-un minut. Trebuie să mă adun puțin. S-a scuzat cu un zâmbet, după care a arătat către niște trepte: E în regulă. Nu aveți pe cine să deranjați.

N-a fost nevoie să-i spună de două ori. Nicholas și-a luat cana și a pornit să reexamineze casa care avea să fie viitorul lui.

Trecuseră aproape douăzeci de minute până când ea și-a făcut din nou apariția. Își schimbase hainele, purtând acum un tricou curat și o fustă largă, și își prinsese părul.

El și-a ridicat ochii din notițe. De pe palier, aruncase o privire prin ușa întredeschisă înspre ceea ce părea a fi dormitorul principal.

– Vreți să uniți camerele astea? a întrebat el, observând molozul și praful de pe cearșaf.

– E o poveste lungă, a spus ea cu grijă. Dar nu, nu vrem să unim camerele.

– Trebuie să reparați gaura aia cât mai repede sau aduceți pe cineva care să pună o bârnă de oțel acolo. E o gaură foarte mare într-un perete de rezistență.

A inspectat o crăpătură din colț, dar, când s-a întors, ea rămăsese cu privirea pierdută pe fereastră.

– Doamnă Delancey?

– Da? Îmi pare așa rău. Nu... nu am dormit prea mult. Poate că ar trebui să discutăm mai târziu despre asta.

– Vă deranjează dacă mă duc afară? Am văzut tot ce era de văzut înăuntru.

Văzuse suficient cât să-și facă o idee. Soțul Laurei era un cowboy. Casa era un amestec bizar între o lucrătură de bună calitate și o treabă de demolare, ca și cum lucrările fuseseră efectuate de doi muncitori diferiți, aflați în contradictoriu unul cu celălalt. Era limpede însă că reparația casei avea să fie o provocare încă și mai mare decât și-o închipuise Laura. Când venise aici ultima oară, aceasta îi apăruse doar obositoare, o serie de sarcini care trebuiau făcute. Însă ceea ce văzuse astăzi îi confirmase faptul că trebuia dărâmată și construită de la zero. Dar cum avea să-i spună asta Laurei?

A urmat-o la parter și apoi afară, la lumină. Soarele dogorea, iar el a regretat că purta sacou aproape imediat ce a pus piciorul afară. A urmat-o înspre schele, alungând zadarnic muștele cu mâna.

– Hornul ăla urmează să fie acoperit, a spus ea, arătând în sus. Sau, cel puțin, cred că ăla este. Și mai e și o țevă nouă de scurgere pe aici pe undeva... sau o fi dincolo...

A mai înșirat câteva lucrări care fuseseră făcute, majoritatea imposibil de cuantificat.

Pe neașteptate, i s-a făcut milă de ea. În jurul ei, casa îi era demolată, iar ea se afla în mijlocul acestor lucruri, aparent neștiutoare la tot ce se petrecea.

– Deci, ce credeți? a întrebat ea, probabil surprinzându-i expresia solemnă.

– Doamnă Delancey, a început el, eu...

Însă rămăsese fără cuvinte.

S-au uitat lung la crăpăturile din zidărie, la grămezile de moloz și la sacii cu ciment.

Ea l-a privit cu atenție:

– Credeți că e îngrozitor, nu-i așa? a întrebat, fără să aștepte răspunsul lui. O, Doamne, știu că e haos. Presupun că... presupun că te obișnuiești cu tot dezastrul dacă stai zilnic cu el.

Părea zdrobită, iar Nicholas s-a luptat cu imboldul de a o alina. Putea vedea în ea acel ceva care-l captivase pe soțul Laurei. Era o fată-femeie, cu un aer de vulnerabilitate care cerea ca el s-o protejeze. Fără să vrea, înnobilă orice bărbat cu o armură lucitoare.

– Ce ar trebui să fac? a întrebat ea, afișând un zâmbet curajos.

– Presupun că aș putea să vă ajut, dacă v-aș spune ce cred că este în neregulă, a zis el. Dacă vreți asta, adică.

– Da, a spus ea cu hotărâre. Vreau să-mi spuneți.

– Bine. Să începem cu acoperișul...

Matt a urmărit cu privirea prin parbriz cum bărbatul i-a arătat lui Isabel carnetul lui, arătând cu degetul de la schelele din spatele casei până la țiglele care duceau la coșul de fum. La început, s-a gândit că ar putea fi un muzician, poate un învățător – erau puțini bărbați pe acolo care să se îmbrace la costum – însă de-acum era evident că discutau despre casa lui Matt, despre munca lui Matt. Iar după cum scutura din cap și după expresia încordată a lui Isabel, era limpede că nu spunea de bine.

Matt a strecurat cutiuța de bijuterii în buzunar și s-a dat jos din camionetă. A închis portiera ușor și s-a apropiat, având grijă

să rămână parțial ascuns de copaci. Nu era cineva din consiliu. Îi cunoștea aproape pe toți din departamentul reglementărilor de construcție. Bărbatul ăsta locvace, nefamiliar avea un aer livresc, ca al unui profesor.

– Din punct de vedere structural, ceva a fost slăbit aici, spunea bărbatul, arătând către perete. Nu e vorba despre o vară uscată sau despre o iarnă umedă, iar crăpătura pare destul de recentă, deși așa zice că a fost cauzată de lucrările de construcție.

– Lucrările de construcție? a repetat Isabel, șocată.

– Mi-e teamă că da. S-a umblat mult la interior? Clădirea pare destul de afectată.

Ea a râs slab, trist.

– Ei bine, ați văzut tot ce era de văzut. Interiorul a suferit multe modificări, iar eu nu am putut ține evidența de fiecare dată.

Inima lui Matt bătea într-un ritm deranjant de puternic.

– Nu pot spune multe despre canalizare și țeava de scurgere, dar este evident că baia nu este terminată. Bucătăria nu este nici pe departe modernizată. Dar aici e vorba doar de aspect. Dormitorul principal este singura încăpere care a fost renovată respectând niște standarde, dar acolo aveți gaura în perete... Se vede prezența umezelii, poate chiar a mucegaiului în aripa de est. Mi-am luat libertatea de a lua o bucată din plintă și mi-e teamă că necesită investigații mai amănunțite. Suspectez că ați avea ploșnițe sub scară. Și pare că aveți doar jumătate din sistemul de încălzire a apei – o parte din dispunerea țevilor este de neînțeles.

– Și toate astea sunt din cauza constructorului?

Omul în costum a părut să-și cântărească răspunsul. Și-a vârat carnetul sub braț și a spus:

– Nu. Cred că locuința era deja într-o stare deplorabilă de la bun început. Dar încă este într-o stare deplorabilă, așa că, intenționat sau nu, constructorul dumneavoastră posibil să fi înrăutățit lucrurile.

Isabel a făcut ochii mari:

– Intenționat? a repetat ea.

Matt n-a mai putut suporta. A ieșit valvârtej din pădure și s-a îndreptat cu pași mari înspre bărbat.

– Ce naiba îndrugi acolo? Cine naiba ești tu? a zberat el. Cu ce minciuni îi impui capul?

I-a simțit mâna lui Isabel pe braț.

– Matt, te rog... a zis ea, cu o grimasă pe chip adresată bărbatului înalt, care nu a observat-o.

Acesta se uita la Matt ca și cum îl măsura din cap până în picioare. Ca și cum îi era superior.

– Dumneata ești Matt McCarthy?

– Cine dracu' ești?

Bărbatul n-a răspuns, ci a continuat să-l privească lung, lucru care l-a infuriat pe Matt încă și mai mult.

– Cine te crezi de vii aici ca să-i îndrugi lui Isabel numai minciuni? Ai? Te-am auzit! Am auzit fiecare minciună afurisită! Nu știi nimic despre casa asta sau despre ce am făcut aici! Nimic!

Bărbatul nu părea speriat de el. În schimb, i-a adresat lui Matt o privire plină de dispreț.

– Îi spuneam doamnei Delancey adevărul despre lucrările din această casă. Și pot să-ți spun și dumitale, domnule McCarthy, că am auzit zvonuri despre ce ai făcut înainte să văd cu ochii mei.

– Zvonuri despre ce a făcut aici? a repetat Isabel. Ce vreți să spuneți?

O ceață a coborât ca din senin, iar Matt a început să urle, să zberie. Și-a luat avânt, pregătit să-l pocnească pe intrusul pompos, la costum.

– Crezi că știi, ai? Crezi că știi totul despre casa asta?

Isabel l-a rugat să se calmeze, simțindu-i parfumul slab în vreme ce-l trăgea înapoi – dar nici măcar asta nu l-a putut opri.

Laura era în grădină, curățând trandafirii, când l-a auzit pe Matt urlând, un zgomot dur, urât. Apoi vocea unui alt bărbat, mai calmă. Și țipătul unei femei, mânjit de frică. Laurei i s-a strâns stomacul. Nicholas trebuie că îi spusese.

– Mamă?

Chipul lui Anthony, încă adormit, a apărut la fereastră.

– Ce se întâmplă?

Laura l-a privit lipsită de vreo expresie, apoi, a aruncat foarfecele și, cu câinele pe urmele ei, a pornit la pas, apoi în fugă, înspre Casa Spaniolă.

Văduva Delancey stătea între ei, încordată, ca și cum se aștepta la încă o lovitură. Nicholas își ținea batista la nas. Sângele i se scurgea pe față, pătându-i cămașa albastru-deschis. Matt urla la el, aproape făcând spume la gură, cuvintele lui fiind deja de neînțeles. În jurul lor, scena bucolică scotea în evidență urâciunea acțiunilor și a vocilor lor. „O, Doamne“, s-a gândit Laura, „ce am făcut?“

– Nu ești bine-venit aici! a urlat Matt. Pleacă, înainte să-ți fac rău cu adevărat!

– Matt?

El a făcut un pas înapoi, în timp ce Laura s-a apropiat, întorcându-și fața spre ea.

– O, Doamne, îmi pare atât de rău, a început ea. Nu am vrut să aflî în felul ăsta.

Soțul ei era de nerecunoscut față de prezența rece și distantă de dimineață: ochii îi erau bulbucați și radia un soi de energie dezlănțuită.

– Despre ce dracu' vorbești? a întrebat el.

– Laura, nu..., a dat Nicholas s-o oprească.

Însă Isabel Delancey i-a întrerupt:

– E adevărat? Ce a spus el? s-a adresat ea lui Matt. Că în tot timpul ăsta mi-ai vrut casa pentru tine? De asta ai deteriorat-o dinadins?

Era pentru prima oară când Laura îl vedea pe Matt să fie sincer tulburat.

– Nu, a protestat el, nu a fost așa... Am vrut să fac casa asta mai frumoasă.

– Aș! Ai făcut-o bucăți! a spus Nicholas cu indignare. E făcută terci!

– O renovam!

– Nu mai aveai ce să renovezi! Mă mir cum de mai stă încă în picioare!

– În tot timpul ăsta? s-a mirat Isabel, uimirea citindu-i-se în glas. Cu glumele tale, sfaturile, ajutorul, punga cu croasanți... și tu ne voiai plecați?

Matt a pălit.

– Nu, Isabel.

Laura a tresărit când și-a văzut soțul făcând un pas înspre femeie.

– Nu... nu a fost așa. Nu și la sfârșit, a zis el, privind în jur, ca și cum ar fi căutat dovezi. Dormitorul principal a fost o muncă din dragoste. Este adevăr și frumusețe în încăperea aia. Ai văzut cât efort am depus pentru ea.

– Cum poți spune așa ceva? Ai făcut ditamai gaura! Ca un nebun! a izbucnit ea, imitându-l. Nici nu te-am putut opri!

– Dar asta a fost din cauza lui Byron! a zberat el. Byron nu ar trebui să fie în camera aia!

Laura se chinuia să înțeleagă. Toate astea nu aveau nici o noimă.

– În regulă, i-a întrerupt Nicholas. Haideți să depășim momentul. Își recăpătase calmul. Și-a tamponat buza cu batista însângeraată și a continuat: Este, evident, o situație neobișnuită. Doamnă Delancey, vă sugerez să vă hotărâți de urgență ce aveți de gând să faceți cu casa.

– Dar nu ne-a mai rămas nimic! El ne-a luat toți banii!

– N-am fost doar eu, s-a scuzat Matt. N-am fost corect cu tine la început, dar m-am străduit să îndrept lucrurile!

– Doamnă Delancey, vă sugerez...

– Nu-l asculta, Isabel! Tot ce am făcut greșit o să îndrept. N-am avut mereu grijă de tine?

A urmat o tăcere prelungă. Laura se uita lung la Isabel, a cărei expresie indica disperarea.

– Ne-ai adus la sapă de lemn, a zis ea încetisor. Am avut încredere în tine și tu ai pus casa asta pe butuci.

Aproape fără să-și dea seama, Laura a făcut un pas înainte și a zis pe o voce care spinteca aerul:

– O rezolv eu. Plătesc pentru toate daunele produse de Matt. Acopăr personal toate costurile necesare reparării.

Nu-i venea să-i ceară scuze femeii, dar nici să rămână îndatorată.

– Există o alternativă, a intervenit Nicholas. Ați putea să mi-o vindeți mie. Starea în care se află casa, așa cum e acum, nu e o problemă pentru mine.

– S-o vând? s-a încruntat Isabel Delancey.

– Da, a zis el. Aș fi bucuros să-mi dați ocazia să discutăm despre asta.

– Dar de ce ar vrea consiliul să cumpere casa asta? a întrebat ea, confuză.

– Consiliul?

Nimeni n-a zis nimic. Apoi, tot ea:

– Vreți să spuneți că nu v-a sunat Byron?

– Cine e Byron? a întrebat Nicholas, nedumerit. Eu sunt Nicholas Trent. Sunt dezvoltator imobiliar.

– Dezvoltator imobiliar? a repetat Isabel Delancey, privindu-l lung. Deci ați venit azi aici pentru că vreți casa. Doamne, a făcut ea, dându-și brusc seama, *toți* vreți casa asta! A început să se depărteze de ei, cu mâinile la gură: În tot timpul ăsta..., a zis, aproape râzând de-acum. Mai e cineva care s-o vrea? Poate cineva din sat? Verii? Lăptarul? În tot timpul ăsta, *toți* îmi voiăți casa!

– De fapt, nu, a spus Laura, încetișor, uitându-se la Matt. Apoi, pe un ton mai sigur: Eu nu o mai vreau.

Matt s-a întors spre ea. A observat cum el începe să priceapă înțelesul vorbelor ei, l-a văzut încruntându-se confuz, în vreme ce Nicholas i-a zâmbit, un zâmbet cu subînțeles. L-a văzut pe Matt amintindu-și de scuza ei, de faptul că Nicholas știa cum o cheamă. Soțul ei s-a uitat la ea, iar ea, neputând să-i întâlnească privirea intensă, s-a întors cu spatele la el. Anthony venise și el în urma ei, uitându-se acum la Nicholas, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

„Asta e”, și-a spus Laura. „Nu mai e cale de întoarcere.”

– Poftim cartea mea de vizită, a spus Nicholas, scoțând, orășenește, una din buzunarul interior și întinzându-i-o lui Isabel

Delancey, apropiindu-se apoi de Laura. Îmi dau seama că a fost o dimineață neobișnuită, doamnă Delancey, dar aș vrea să vă gândiți la propunerea făcută. Sunt sigur că putem ajunge la un acord avantajos pentru amândoi.

Capitolul 23

Lăstarii zvelți de alun nu aveau mai mult de șapte ani – puteai să îi folosești la garduri sau la acoperișuri; voia să-i pună deoparte pe cei mai în vârstă, mai zdraveni, ca să facă din ei bastoane sau pari pentru gardurile vii. Adunase o grămăjoară de lemne de castan pentru bârne și țărushi, însă crângul de aluni era mai înalt, așa că Byron a decis să refacă această pădure veche aproape în întregime cu aluni. Umbla cu grijă, inspectând vlăstarii tineri de dăunători. Lumea credea că el nu făcea decât să taie și să distrugă, însă copacii cu lemn de esență tare și tufișurile tăiate astfel puteau produce lăstari care să crească un metru în înălțime într-o săptămână. Un copac astfel regenerat putea trăi mult mai mult decât unul care nu fusese tăiat. Byron era convins că tot procesul ăsta ascundea o lecție de viață, dar să fie al naibii dacă își dădea seama care era.

Înainta, cu pași siguri, printre copaci, cu încă un braț plin, către locul unde pădurea se deschidea spre șosea. Oamenii aveau tendința să se întoarcă la vechile obiceiuri, iar la fel era și cu crângul. Bani mulți în mobilă de grădină, spusese Frank în acea dimineață, în timp ce-l privise pe Byron muncind. Sau garduri rustice. Le plăcea acum să aibă așa ceva în grădinile lor. Orice rămânea în plus putea fi folosit pentru cărbune. Existau și fonduri acordate regenerării crângurilor. Toate acele subvenții îi încurajau pe proprietarii de terenuri să recurgă la asta.

Uneori, gândul îi mai zbura la Matt, iar atunci gâtul și umerii i se încordau, maxilarul i se încleșta, iar el se vedea nevoit să tragă aer adânc în piept. Matt McCarthy aproape că-l alungase din propria casă, aproape că-l alungase și pe Isabel din a ei. Se gândise de câteva ori dacă să îi spună despre șobolan, despre cruzimea lui Matt atunci când își punea în minte să obțină ce voia. Însă fusese atât de fericită cu o zi în urmă, de parcă în sfârșit îndrăznește să creadă în ceva bun. Nu voise să-i strice asta. Atunci i-a sunat telefonul.

– Sunt Isabel.

– Bună, a zis el, neputând să-și ascundă încântarea la auzul vocii ei; a spus apoi încă un „Bună“, încercând să se tempereze.

– Mă întrebam cum îți merge. Cu munca, adică, a zis ea, făcând o scurtă pauză. Thierry m-a rugat să te sun.

– Îmi merge bine, a răspuns el, uitându-se în jur la rugii pe care îi curățase. E muncă grea, dar... bună, a completat, uitându-se la mâinile pline de zgârieturi.

– Da.

– E frumos aici. Aproape de mare. Parcă aș fi mai degrabă în vacanță decât la muncă.

– Sunt convinsă.

– Iar Frank, proprietarul, este de treabă. Mi-a oferit și mai mult de lucru.

– O... super!

– Da, a spus el, încântat. La tine cum merge?

Atunci și-a dat seama cât de încordată era vocea ei. A urmărit trei mașini trecând pe lângă el, până când ea a vorbit din nou.

– Nu știu dacă să-ți spun asta sau nu, dar am... am avut parte de o adevărată scenă. A venit un bărbat, un soi de dezvoltator imobiliar, care vrea să cumpere casă. Matt a apărut acolo pe neașteptate și s-a luat la ceartă cu el.

– Ești bine?

– Da, noi suntem bine. Dezvoltatorul a încasat un pumn, dar apoi a venit Laura și lucrurile s-au liniștit, a zis ea, adăugând apoi încetisor: Byron, cred că Matt are un fel de cădere nervoasă.

– Matt McCarthy?

– Nu pare... în largul lui.

Byron nu a zis nimic.

– Ba mai mult, pare cumva... tulburat.

Ba bine că nu, s-a gândit Byron, cu amărăciune. De ideea că altcineva ar fi putut să-i sufle casa de sub nas.

– Nu-ți face griji în privința lui, a zis el, pe un ton mai aspru decât intenționase. O să aibă mereu grijă de el.

– Cam asta a zis și el, a oftat ea.

El a început să se plimbe încet de-a lungul marginii pădurii, nemailuând acum în seamă peisajul.

– Dezvoltatorului ce i-ai spus?

– N-am știut ce să-i spun. Nici nu mai știam ce să cred. Mi-a spus că... Matt mi-a stricat casa intenționat, ca să mă facă să plec.

Byron a închis ochii.

– După ce ai plecat, a făcut o gaură mare în peretele din dormitor. Cel în care ai stat tu.

A simțit cum i se strânge inima. Nu ar fi trebuit să-i părăsească. Ar fi trebuit s-o avertizeze, s-o facă să asculte. Ar fi trebuit să-l oprească pe Matt. Era împovărat de vină, de greutatea lucrurilor rămase nespuse.

– Nu știu ce să fac, Byron.

– Trebuie să faci ceva? a întrebat el. Nu e nevoie să decizi nimic acum.

– Nu mai pot trăi așa.

Era acolo, în tonul vocii ei: deja se hotărâse.

– Vrei să vinzi casa, a zis el.

– Tu ce crezi că ar trebui să fac?

N-a știut ce să-i răspundă. Stătuse cu mâinile în sân, în timp ce Matt îi făcuse viața grea. Avea mereu să-i rămână dator, chiar dacă ea alegea să nu vadă acest lucru. Și ce putea să-i ofere? Să se întoarcă și să taie lemne? Să jupoale iepuri? Să locuiască sub acoperișul ei? Dacă ar fi făcut asta, nu ar mai putea să fie nicio-dată pe picior de egalitate cu ea, nu ar mai avea ce să îi dea decât recunoștința lui.

A înghițit cu noduri și a zis:

— Ei bine, cred că e înțelept să pleci până să vină iarna.

A urmat o pauză lungă.

— Am înțeles.

— Dacă asta vrei să faci.

— Cred că ai dreptate, a spus ea, tușind o dată. Cât timp crezi că o să fii plecat?

— Nu știu. Uite, voiam să-ți spun și ție când mă întorceam, dar Frank crede că are o slujbă pentru mine.

— Acolo? Cu normă întreagă?

Banii erau suficienți cât pentru un salariu, spusese Frank. Și mai era și altceva de lucru în afară de vlăstari. Byron îi reamintise însă de cazierul său.

— Și asta te oprește din a mânui un fierăstrău? i-o întorsese acesta.

— Aș avea o rulotă decentă în care să stau. Crede că e vorba de șase luni, cel puțin. E o ofertă bună.

— Așa o fi. Știi că... poți sta cu noi. Oricât de mult dorești. Nu trebuie să te grăbești să pleci.

— Trebuie să mă întrețin, Isabel. Nu dai în fiecare zi peste slujbe ca astea, a zis el, dând cu piciorul într-o pietricică. Și dacă tot o să pleci...

A urmat o nouă pauză.

— Ești hotărât s-o accepți?

— Așa cred. Dar încă pot veni să vă văd. Pot să-l iau pe Thierry la plimbare în weekenduri. Asta dacă vrei și tu, desigur, a adăugat el, încercând să deslușească tăcerea.

— Ei, sunt sigură că i-ar plăcea la nebunie să te vadă.

Byron s-a așezat pe o buturugă de lângă zidul de piatră ce se întindea de-a lungul șoselei de coastă. Aerul avea gust sărat de la mare; deodată, ochii au început să-l usture de la ea.

— O să ajungi la petrecerea lui Kitty?

— Mai am ceva de lucru, dar o să încerc.

Telefonul a murit.

Byron a ridicat toporul și, cu un mormăit furios, l-a azvârlit în mijlocul câmpului.

Isabel a pus receptorul în furcă. La parter, copiii se întorseseră de la cumpărături și se ocupaseră de decorațiuni. Acum alergau de-a lungul peluzei, trăgând după ei ghirlande lungi și răsând atunci când Pepper fugea cu unul dintre capete în lumina aurie a apusului.

Puteau să fie din nou fericiți, mai ușurați decât fuseseră la Londra. Pentru ei, ceea ce păruse a fi o decizie iresponsabilă se dovedise a fi una bună. Însă Isabel nu mai putea rămâne atât de aproape de Matt și de Laura, acum că știa că fiecare privire de-a lor pe care o aruncau înspre casa ei era uneltitoare, că prezența familiei ei avea mereu să fie pângărită de ceea ce credeau soții McCarthy că pierduseră.

Iar Matt își pusese peste tot amprenta. Nici măcar cele câteva cotloane ale casei pe care familia Delancey și le însușise ca fiind ale lor nu mai păreau acum să le aparțină.

Dar nu trebuia să fie atât de rău, și-a spus în sine ei. Puteau să se mute undeva prin apropiere, așa încât Kitty și Thierry să rămână la școlile lor. Se putea restrânge la o cabană din sat. Ar fi fost drăguț să trăiască fără datorii, fără să fie nevoiți să scormonească pământul ca să aibă de mâncare. Uneori îi venea să râdă când le spunea oamenilor adresa și îi observa cum o revaluează din priviri, unii devenind de-a dreptul umili. Traiul în casa cea mare venea cu un anumit statut. „Ați mai fi la fel de drăguți cu mine dacă m-ați vedea alegând buruieni pentru ceaiul copiilor?” i-a întrebat ea în gând. „Dacă ați vedea-o pe fiica mea vânzând ouă ca să ne plătim factura la lumină?” Într-o casă nouă, mai mică, cultivarea legumelor ar putea fi o distragere plăcută mai degrabă decât o necesitate. Și nu ar mai fi în veci nevoită să analizeze vreo bucată de rigips.

Isabel l-a urmărit cu privirea pe Thierry cum se urcă într-un copac ca să agațe ghirlanda de o creangă. Lui avea să-i vină greu să plece de aici; lipsa băii nu fusese cine știe ce greutate pentru el, însă pierderea libertății de a hoinări prin pădure și prietenia lui Byron erau chestiuni diferite.

Poate că Byron avea încă să-i viziteze, deși nu era sigură de asta. Părusese diferit la telefon, ca și cum nu mai avea nevoie de ei, cumva mai încrezător, mai distant, de parcă se obișnuise cu absența lor. „Te rog, nu-mi răni fiul“, îl rugase ea în gând, ignorând posibilitatea de a se fi adresat ei înseși.

S-a întors și s-a uitat la gaura din peretele dormitorului principal, o cavitate urâtă. Acea bucată uriașă de nimic o înspăimântase mai mult decât orice altceva ce se întâmplase în casă. Symbolismul ei o copleșea, perspectiva unui viitor gol, nimic altceva decât o gaură acolo unde cândva se aflase familia și siguranța ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, e doar o casă! O afurisită de casă! a izbucnit Isabel în încăperea goală, auzindu-și vocea reverberând dinspre podelele lăcuite.

Era timpul să se adune. Aceasta nu era casa lor. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, nu le aparținuse niciodată.

A ridicat o bucată mare de rigips peste gaura dintre dormitor și baie până când a acoperit-o. A adus bormașina de la parter și a fixat-o frumos în perete. După care a găsit un vechi afiș înrămat, un desen liniar înfățișându-l pe José Carreras luat de pe la vreun festival spaniol de muzică, și l-a lipit de perete, acoperind golul. Pe partea cu baia, a prins în cuie un vechi cearceaf alb, drapându-l ușor ca pentru a-l face să sugereze că în spatele lui putea să se ascundă ceva frumos.

Avea să-l sune pe dezvoltator și să îi ceară cel mai bun preț pe care i-l putea oferi, apoi urma să sune și alți agenți locali pentru le afla părerile. Aveau să trăiască într-un loc obișnuit, iar timpul petrecut în Casa Spaniolă va rămâne un interludiu ciudat din viața lor. Va avea grijă ca ultimele săptămâni petrecute aici să fie perfecte. Petrecerea pentru cea de-a șaisprezece aniversare a lui Kitty avea să fie magică. Era o decizie bună. Una rațională.

Isabel și-a examinat lucrarea aproape cu satisfacție. Apoi a coborât încet scările înspre bucătărie, unde erau cărțile despre bricolaj pe care le împrumutase în urmă cu câteva săptămâni de la mica bibliotecă din Long Barton. Avea o baie de instalat.

La mică depărtare, în garajul ei, Laura se decidea și ea în privința propriului viitor. Venise după valiza cea mare, însă fusese distrasă de haosul neașteptat care domnea printre uneltele de rezervă ale lui Matt și s-a trezit că începe să le ordoneze. Posibil să fi fost o simplă obișnuință. Sau poate că o parte din ea nu voia să plece din casă fără să o lase în bună rânduială.

A spălat cu furtunul într-un colț, dând două canistre goale de gaz jos de pe biroul primit de la domnul Pottisworth. A strâns gunoiul și l-a pus într-un butoi, gata să fie ars. Laura știa că cea mai eficientă cale de a diminua haosul mental era activitatea domestică. I-a luat aproape două ore să curețe ce era mai rău. După care a făcut un pas înapoi ca să aprecieze rafturile frumos aranjate, cutiile de vopsea etichetate după încăperile în care fuseseră folosite, în cazul în care era nevoie de vreo retușare. Matt, firește, nu era prin preajmă. Plecase, ignorându-i chemările, și până și Anthony, pe cât de furios era pe ea, fusese prea temător ca să-l urmeze.

– Dă-i timp înainte să vorbești cu el, o sfătuisese Nicholas.

Batista îi era aproape îmbibată de sânge, deși nasul abia dacă i se înveteșise.

– Are multe de procesat.

Nu încercase să îl sune. Învățase cu săptămâni bune în urmă că Matt nu mai răspundea la telefon.

Nicholas plecase și el cu o oră înainte. Stătuseră în mașina trasă pe alee, unde el îi spusese cât de mândru era de ea. Îi spusese cum avea să fie viața lor, fericirea care îi aștepta. Casa avea să fie zestrea lor.

– Nicholas? întrebese ea, cu privirea asupra propriilor mâini, așezate cuminiți în poală. Nu m-ai folosit ca să ajungi la toate astea, nu?

El fusese oripilat. S-au uitat unul la celălalt și, în acel moment, ea a văzut îndoiala, înșelăciunea reciprocă și neîncrederea în care trăise până atunci. A văzut un cămin al durerii.

– Ești singurul lucru onest pe care l-am făcut în toată viața mea, răspunsese el.

Laura și-a scos mănușile de cauciuc, și-a șters mâinile cu un prosop de hârtie și a ieșit din garaj. Nu era pregătită să intre în casă. Acolo și-ar fi adus aminte de toate lucrurile pe care urma să le părăsească, de familia pe care avea s-o destrame pentru totdeauna, de jurămintele pe care era pe cale să le încalce. Era preocupată de lucruri mărunte: ce să facă cu tablourile familiei? Cu argintăria mătușii ei? Să ia cu ea obiectele prețioase, în cazul în care Matt le-ar fi distrus într-un acces de furie? Ce-ar zice Nicholas dacă s-ar trezi cu ea la ușa încărcată cu mai multe valize pline de obiecte de familie? N-ar fi fost o provocare în sine să le scoată din casă? Matt păruse atât de diferit. Fusesse atât de rece, de distant, când plecase. Acum că știa că ea avea pe altcineva nu-i mai putea anticipa reacția. Și ce-o să creadă familia ei? Ar fi vrut să-l întrebe pe Nicholas unde aveau să locuiască până când avea să fie gata noua lor casă, dar prea multe întrebări legate de casa lui ar fi făcut-o să pară pretențioasă, ca și cum el nu îi era de ajuns. Nu fusesse la casa lui din Londra. Dacă nu avea să-i placă? Dacă avea să descopere că nu putea trăi la Londra? Și cum naiba rămânea cu Bernie? Era prea bătrân ca să se adapteze la viața londoneză, iar de la Matt nu se putea aștepta să aibă grijă de el. Abia dacă mai dădea pe acasă. Să-l eutanaseze pe Bernie ca să-și satisfacă ea viața amoroasă? Dar ce fel de om ar fi atunci? Când Nicholas o întrebese dacă voia să vină să locuiască cu el, se gândise că lui acest lucru i se păruse drept un mare gest romantic. Și pentru ea se simțise la fel. Însă, dacă erai o mamă de aproape patruzeci de ani, cu o casă, un câine, cu treburi la școală și o funcție în Comitetul Primăriei din sat, nu puteai să te extragi pur și simplu din propria-ți viață ieșind pe ușă cu o valiză în mână.

Iar în timp ce-și făcea toate aceste griji, s-a trezit că se gândește cu amărăciune: „De asta Matt nu mă mai găsește atrăgătoare. Pentru că nu mă pot lăsa în voia pasiunii. Mereu voi rămâne persoana care dă înapoi, care își face griji dacă cineva a hrănit bietul câine sau nu“.

Laura s-a întors în garaj. A sortat cutiile de reciclat. A măturat podeaua, ca apoi ochii să îi cadă pe biroul de la domnul Pottisworth.

Era o piesă veche și uzată de mobilier, din lemn de nuc, acum șters, cu furnire adăugate și cu mânere ce nu păreau câtuși de puțin originale. Avea să-i aplice un tratament împotriva carilor, să-l lustruiască și să-l aducă înăuntru. Ar fi putut astfel să înlocuiască biroul ei – primit în dar de la părinți cu ocazia celei de-a optsprezecea aniversări – cu mai puțină vină. Pe Matt oricum nu-l interesa mobila, decât dacă era prea moale sau nu destul de moale.

Și-a pus mănușile de cauciuc și a cercetat rafturile. Apoi, pentru aproape o oră, cu meticulozitatea pentru care era renumită în cercul ei de prieteni și vecini, Laura a dezamblat biroul în stil victorian, scoțând cu grijă sertar după sertar, curățându-l cu buretele și aplicând apoi tratamentul împotriva carilor cu mișcări lente, așa încât lemnul să fie saturat, substanța să pătrundă cât mai în profunzime. Însă chiar după ce a scos și ultimul sertar, așezându-l pe birou, le-a văzut: două coli de hârtie, împăturite de mai multe ori și lipite neglijent de fundul sertarului.

Laura și-a scos mănușile și a pus capacul cutiei cu substanța anticari, având grijă ca lichidul toxic să nu i se prelingă pe degete. A dezlipit cu grijă marginile hârtiilor, chinându-se în lumina slabă din garaj să citească ce era scris pe ele.

Laura a citit prima foaie o dată, apoi încă o dată, verificând ștampila oficială, adresa necunoscută a avocatului. Apoi a citit și duplicatul. A privit către foc. În cele din urmă, a citit adăugarea, mâzgălită la o dată ulterioară cu un pix cu cerneală albastră. Scrisul domnului Pottisworth – la fel de ascuțit și de greu de descifrat cum fusese și el.

Hai să vedem dacă ești într-adevăr o „doamnă”, doamnă M. Noblesse oblige, ai?

Capitolul 24

O bormașină, o masă de lucru, o trusă cu unelte asortate din metal, care cântărea aproape prea mult ca să poată fi ridicată – un fierăstrău, un fierăstrău electric, două nivele și o ruletă. Un carnet, cu pagini îndoite, pline de forme mâzgălite, un radio cu tranzistori, cu o baterie lipsă, și un tricou, mirosul lui vag fiind o amintire inconfortabilă a ceva ce ar fi preferat să uite. Isabel a mutat aceste ultime lucruri în hol și și-a șters mâinile prăfuite de pantalonii scurți. Nu voia să mai aibă nici urmă de el în această casă. Când petrecerea avea să fie gata, avea să ducă lucrurile într-una dintre dependințe și să îi lase un mesaj soției lui că putea veni să le ia de acolo.

O bucată mare de șuncă pe un tocător din lemn, opt baghete franțuzești, un platou cu brânzeturi, două tăvițe din aluminiu cu fructe asortate. O cutie de carton cu ingrediente pentru mai multe salate, două cutii închise etanș cu carne și pește marinat, un bol mare cu orez și încă unul cu salată de paste. O ladă cu un mix de sucuri de fructe și două sticle de șampanie.

– O, Doamne! a șoptit Kitty, în timp ce Verii descărcau din mașină. Toate astea sunt pentru noi?

– Păstrează-ți cele mai bune complimente, scumpo. Încă nu ai văzut piesa de rezistență, a spus Henry.

S-a întins spre bancheta din spate a mașinii de unde a scos un platou argintiu pe care se afla un tort uriaș. În centrul lui se afla o figurină din marțipan cu o tunsoare bob, care împărțea mărgeluțe argintii unor găinușe.

- La mulți ani, păpușă! a zis el, radiind.
- E atât de șmecher! a spus Kitty, cu răsufierea tăiată.
- Așa vorbesc tinerii mai nou?
- Chiar cred că îi place, a spus Asad.
- Nu-mi vine să cred că ați făcut asta pentru mine!
- Ei bine, a răspuns Henry, înaintând cu grijă de-a lungul peluzei înspre masa de lemn, toată lumea ar trebui să aibă o petrecere frumoasă la șaisprezece ani. Cam așa e punctul culminant, știi?

Două ținute elegante, două perechi de blugi, o rochie de cocktail și câteva seturi de lenjerie nou-nouțe marca La Perla, plus câteva perechi de chiloți din supermarket de zi cu zi. Cizme, pantofi, adidași, o cămașă de noapte din mătase și o pijama nouă. O trusă de cosmetice, un uscător de păr cu difuzor, un album cu fotografii și patru rame din argint cu poze decolorate de familie. O husă cu bijuterii. Un ceainic din argint. O cană de la botez și un vas din porțelan în care se găsea primul dinte al lui Anthony. Un dosar cu documente legate de investiții, detalii despre conturile bancare, certificate de acțiuni, pașaportul și carnetul ei de conducere. Actele casei, pentru orice eventualitate. Și apoi nu a mai fost loc. Asta era tot: viața ei, într-o valiză Samsonite de 91x121 centimetri.

În hol, Laura s-a așezat pe ea, jucându-se cu cureaua de la ceasul de mână, în vreme ce-i verifica cadranul pentru a o suta oară, cu jacheta așezată de-a curmezișul în poală. La picioarele ei, câinele aștepta cuminte la capătul lesei, sforăind, fără să fie conștient de felul catastrofal în care avea să i se schimbe viața. S-a aplecat și l-a mângâiat pe capul mătăsos, clipind din ochi ca să-și alunge lacrimile ce amenințau să i-l umezească.

Anthony nu venea cu ea. Avea să stea la bunica lui, o anunțase de dimineață.

- Dar credeam că vii cu mine.

– Nu, așa ai crezut tu. Nu eu.

– Dar o să-ți placă Londra. Ți-am spus, o să fie grozav. O să ai camera ta și...

– Și să-mi las casa? Toți prietenii mei? Nu, mamă. Tu vorbești despre viața ta. Sunt suficient de mare cât să fac singur o alegere. Și am decis să rămân aici.

– Nu poți sta o veșnicie la bunica. O să te înnebunească.

– Atunci voi sta la doamna Delancey. A zis că sunt bine-venit în camera de oaspeți, dacă nu mă deranjează un pic de haos. Aparent, li s-a eliberat pe neașteptate un loc.

Casa lui Isabel Delancey?

– Dar de ce ai vrea să stai acolo?

Ideea aproape că o doborâse.

– Pentru că nu face viața grea nimănui, îi răspunsese fiul ei.

Purta căciula din lână, chiar dacă afară erau aproape douăzeci și șase de grade.

– Își vede de treabă. Nu o bate la cap pe Kitty. Își trăiește propria viață.

Dacă voise s-o rănească, reușise. Iar Laura știa acum cât de mult o ura pe femeia aceea. Fără nici un pic de efort, îi furase nu numai soțul, ci și fiul.

– Știi că se culcă cu tatăl tău, nu? scui-pase ea cuvintele, atunci când nu mai putuse îndura toată acea nedreptate.

Batjocura lui fusese devastatoare.

– O, haide, nu fi stupidă! o certase el. Doar ai fost acolo. Ai auzit ce i-a făcut casei. Îl urăște pe tata, răsese el sec. Poate vrei să spui că el i-a tras-o ei.

– Anthony!

– Știi, mereu m-am simțit prost când tata spunea că ești paranoică, îi zisese el. Dar acum mă gândesc că poate avea dreptate. A ridicat o mână la protestele ei, trecând pe lângă ea în drumul lui spre ușă. Sună-mă când mai treci pe aici. Nu cred că ajung prea curând la Londra.

Îi auzise pașii pierzându-se pe aleea cu pietriș și a încercat să-și înăbușe suspinul care i se ridicase în piept.

O să-i vină lui mintea la cap, își spusese ea ferm, îndreptând fotografiile rămase pe masa din hol. Câteva săptămâni de locuit cu bunica și cu tatăl lui și o să se dea pe brazdă. Nu voia să-l știe locuind în Casa Spaniolă. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi aruncat valiza în pădure și ar fi fugit țipând după el.

Câinele și-a ridicat capul atunci când a sunat soneria. Ea a deschis ușa, încercând să nu-l lase pe Nicholas să-i vadă ochii roșii.

– Ești gata? a întrebat el, sărutând-o, apoi s-a uitat în jos, la valiză. Asta e tot?

– Deocamdată, a zis ea. Și... câinele. Dacă nu te deranjează. Știu că nu am discutat despre el.

– Adu și caii dacă vrei, a spus el cu lejeritate. Încap vreo doi în curtea interioară, dacă ne chinuim puțin.

Ea a dat să râdă, însă râsul i s-a transformat într-un suspin. Și-a cuprins capul între palme.

– Hei... hei... Îmi pare rău. E în regulă.

– Nu, a zis ea, cu fața lipită de pieptul lui. Nu este. Fiul meu mă urăște. Se duce să locuiască la femeia aia. Nu-mi vine să cred.

Nicholas și-a petrecut brațele după ea.

– Ei bine, n-o să fie pentru mult timp, a zis el, în cele din urmă.

– Ce vrei să spui?

– Cu puțin noroc, peste foarte puțin timp, casa aceea va fi a noastră. Așa că, în teorie, încă va locui sub acoperișul tău. Acoperișul nostru.

A scos o batistă și i-a oferit-o. Ea a luat-o și și-a șters ochii.

– Bumbac... e aceeași?

– E batista mea norocoasă.

Ea a împăturit-o cu grijă și a încercat să-și calmeze tremurul din voce:

– A zis da?

– Nu chiar, a răspuns el, studiindu-i chipul. Dar am vorbit cu ea de dimineață și, când i-am zis că urmează să vin aici, m-a rugat să trec pe la ea să discutăm.

– Crezi că vrea să vândă?

– Nu-mi imaginez alt motiv pentru care să vrea să discutăm, nu ai zice?

– Poate vrea să te seducă și pe tine, a pufnit ea.

Nicholas a mângâiat-o, dându-i părul de pe față.

– Cred că sunt imun la farmecele ei. Poți veni cu mine dacă vrei. Să te asiguri că mă port frumos.

I-a ridicat valiza și a pus-o în portbagajul mașinii. Laura a închis ușa în urma ei, încercând să nu se gândească la însemnătatea acestui gest. L-a încurajat pe Bernie să se urce pe bancheta din spate, apoi ea s-a urcat în față. Era o altă mașină față de cea uzată cu care venise până atunci, mai elegantă. Portiera s-a închis cu un zgomot înfundat, scump.

– De fapt, nu, a spus ea.

– Nu ce?

– Nu voi coborî din mașină. Nu vreau s-o văd. Nu vreau să-i văd. Nu vreau să văd nici măcar casa aia afurisită. Își ținea nefericită privirea ațintită asupra bordului. Vorbește tu cu ea. O să te aștept în mașină.

Nicholas a luat-o de mână. Arăta de parcă nimic nu l-ar fi putut tulbura, s-a gândit ea.

– O să fie bine, o să vezi, i-a zis el, sărutându-i degetele. Astăzi ar fi fost oricum cea mai proastă zi. Iar Anthony o să-și schimbe și el atitudinea.

Cealaltă mână și-o ținea în buzunar, strângând bucata de hârtie care îi demolase percepția asupra a ceea ce era bine, asupra a ceea ce era ea.

Laura și-a mușcat buza, în timp ce mașina a pornit de-a lungul aleii și înspre cotitura ce dădea spre Casa Spaniola. Era recunoscătoare pentru siguranța lui Nicholas. Dar asta nu însemna că avea și dreptate.

Cine ar fi crezut că era așa o plăcere să-ți pregătești cafeaua în propria bucătărie? Byron a luat o cană din dulap, apoi și-a rotit privirea prin rulotă plin de satisfacție; era departe de a fi luxoasă, dar nu era aglomerată. Era luminoasă și curată și, cel mai important, era a lui. În sertare erau hainele lui, în baie rufele lui de spălat. Își

lăsase ziarul afară și îl luase din același loc când se întorsese. Era un loc despre care putea spune că era a lui, chiar dacă doar temporar.

Câinii zăceau, extenuați, pe o parte. S-a frecat la ochi, forțându-se să-și alunge oboseala prin simpla voință. Se gândise să tragă un pui de somn, dar știa din propria experiență că s-ar fi trezit atât de greu, încât mai bine rezista fără somn.

Două linguri de cafea aveau să-și facă treaba. Avea nevoie de cât de multă cofeină putea să încapă în el. Avea să pună și zahăr din plin, pentru orice eventualitate.

Când să se așeze, a auzit o bătaie nervoasă în ușă. S-a dus și a deschis-o. Frank flutura o bucată de hârtie, cu fața roșie de mânie.

– Ce-i asta, atunci?

– Nu vreau să te deranjez, a spus Byron. Ai spus că îți faci contabilitatea.

– Ești aici de cinci minute. Ce naiba, crezi că poți s-o ștergi așa deja?

– Frank...

– Nu mă lua cu Frank! Îți dau o șansă, un loc unde să stai, te pun la aceeași masă cu mine și tu deja vrei să profiți. Nu m-am născut ieri, Byron Firth.

– Ascultă...

– Nu, tu să ascuți! Te-am angajat să îngrijești toată pădurea aia cât mai repede posibil. Dacă crezi că merge să-ți bați joc de mine, să pleci și să vii când vrei ca să vezi fete și alte fleacuri, poți s-o lași baltă. S-a întors cu spatele și și-a îndesat căciula înapoi pe cap. Poate ar fi trebui să plec urechea la ce zicea lumea. „Vai, nu. Dă-i băiatului o șansă. Mereu a fost un flăcău atât de bun“ a zis Muriel. Ei bine, mai sunt și alții de unde vii tu, a bombănit el, depărtându-se cu pași mari și furioși.

– Dar am terminat, a spus Byron.

– Ce-ai terminat?

– Pădurea.

Frank s-a oprit.

– Toți cei paisprezece acri?

– Da. Găsești alunii tăiați în hambar, așa cum ne-am înțeles.

Frank purta același trenți fie că erau minus zece grade, fie că erau treizeci, iar acum umerii roși s-au ridicat neîncrezători.

– Dar...

– Am lucrat peste noapte, a zis el, arătând către bucata de hârtie. Nu ai citit până la sfârșit. Am promis cuiva că o să ajung la ziua ei de naștere și singura modalitate ca să pot face asta era să termin. Aseară, după cină, m-am întors la lucru.

– Ai terminat totul noaptea trecută? Pe întuneric?

Byron a zâmbit larg.

Frank a recitit bucata de hârtie, un zâmbet strecurându-i-se încet pe chip.

– Ei aș, să fiu al naibii! Erai și înainte un drac împielit, Byron Firth. Și nu te-ai schimbat deloc! Pe toți dracii! Să lucrezi noaptea! a exclamat acesta.

– Deci e în regulă dacă plec? Mă întorc luni dimineață ca să mă apuc de parcela de douăzeci și trei de acri, a spus Byron, luând o gură de cafea.

– E timpul tău liber, fiule. Atâta vreme cât nu te aștepți să-ți dau eu baterii pentru lanternă. Ha! Ai lucrat noaptea, ai? Stai să-i spun lui Muriel. Ți-o fi pus ceva în tartă!

Au venit devreme, așa cum se gândise și Kitty că o vor face. Noii ei prieteni, coborând din mașinile care trăseseră pe alee sau venind în grupuri vesele printre copaci, ieșind la capătul șoselei. I-a poftit să se apropie cu o fluturare din mână, mulțumită, în sfârșit, că aparținea locului. Că nu mai era rușinată de starea în care era casa, știind că atenția tuturor era acum îndreptată asupra lacului, la cât de grăbiți erau să sară în el. Mama ei îi spusese seara trecută că, probabil, avea să se mute din nou. Când îi precizase însă că avea să rămână în sat, așa încât să nu fie nevoită să-și schimbe școala, Kitty s-a simțit cât se poate de ușurată. Aparținea locului acum. Se simțea ca acasă.

– Ești bine? I-a întrebat ea pe Anthony, care împungea letargic o barcă gonflabilă, cu fața întoarsă de la ei. Pariu că o să se întoarcă,

a zis ea, petrecându-și un braț pe după umărul lui. N-o să poată să te părăsească.

– Am văzut-o, a zis el. Era cu bagajele la ușă.

Kitty știa ce înseamnă să-ți pierzi un părinte. Dar nu știa cum se simțea ca acel părinte să plece de bunăvoie, iar Anthony era atât de supărat, încât se temea să nu spună ceva nepotrivit.

Au stat în tăcere câteva minute, bălângănindu-și picioarele în apă. În jurul lor, fluturi albi zburau pe aripile unei adieri invizibile, iar o libelulă iridescentă a plutit la doar câțiva pași de picioarele lor, ochii ei bulbucăți înregistrând fiecare detaliu al celor doi oameni care stăteau pe malul râului.

După ce aceasta și-a luat zborul, ea s-a întors spre el:

– O să fie mai bine, i-a zis ea, iar el a privit-o pe sub căciula lui de lână. Viața. Uneori, poate fi chiar de rahat, și crezi că o să fie doar așa, dar nu e adevărat, se schimbă.

– De unde-i asta? a întrebat el. *Căsuța din prerie?*

– Anul trecut, pe vremea asta, a spus ea, am crezut că eu, mama și Thierry n-o să mai fim niciodată fericiți.

El a privit în direcția unde se uita ea – la mama ei care vorbea cu bărbatul la costum, cu un colier din margarete ofilite la gât, și la fratele ei, care arunca în lac bețe pe care să le aducă înapoi cățelul.

Atunci a cuprins-o de mijloc, simțindu-și nefericirea alinată la atingerea unei alte ființe umane. Ea a zâmbit și, în cele din urmă, i-a zâmbit și el – ca și cum ea îl făcea să facă ceva ce el nu ar fi vrut. Ea a izbucnit atunci în râs. Putea să-l facă să zâmbească. Avea șaisprezece ani. Putea face orice.

– Haide, i-a zis ea, desprinzându-se din strânsoare și dându-i jos căciula. Hai să înotăm!

Era ca la întâlnirea cu domnul Cartwright, s-a gândit Isabel. Stătea în tăcere în vreme ce un bărbat îi explica răbdător niște lucruri, de parcă nu s-ar fi așteptat să le înțeleagă.

– Noua dezvoltare va fi în armonie cu împrejurimile. Ideal ar fi să păstrez grădina împrejmuită și casele să aibă vederea spre lac. Va fi o construcție nouă și simpatică.

– Dar dumneavoastră ați vrea să cumpărați casa și terenul aferent. Ar trebui să plecăm de tot.

– Nu neapărat. Dacă sunteți interesați de una dintre casele din proiect, am putea s-o includem în ofertă la un preț preferențial.

Carnetul cu socoteli stătea deschis pe vechea masă din fața ei, în timp ce ea stătea lângă domnul Trent, costumul lui deschis la culoare, de olandă, total nepotrivit cu șezlongurile uzate și cu schelele ruginite. El și-a vârât o mână în buzunar.

– Nu știu cât de familiarizată sunteți cu piața imobiliară locală, așa că am căutat pe alte site-uri de dezvoltare ca să vă faceți o idee despre sumele implicate, a zis el, întinzându-i o altă bucată de hârtie.

– Atât valorează terenul în fiecare dintre cazuri? a întrebat ea.

– Practic, da. Atât ar fi plătit proprietarii pentru casă și teren și, cel mai probabil, clădirile care fuseseră înainte acolo au fost demolate.

– Dar, dacă locul ăsta e unic, după cum spuneți, atunci nu e un exemplu bun.

– E greu să găsești o comparație pe măsură.

– Și credeți că ar fi cerere pentru case într-un loc ca ăsta? Atât de izolat?

– The Bartons și zona limitrofă încep să devină dezirabile pentru navetiști. Datorită lacului, ar putea fi interesați și cumpărătorii care au deja o casă. Am considerat acest lucru drept un risc calculat.

Isabel a cuprins cu privirea casa, care stătea calmă în spatele schelelor, cărămida roșie sclipind în căldura soarelui de după-amiază. În jurul lor, un sturz cânta niște acorduri leneșe, în timp ce rațele scormoneau după ceva prin stufăriș. Pe pajiște, adolescenții se schimbau în costume de baie sau exclamau la vederea cadourilor primite de Kitty. Era posibil ca el să fi zărit o undă de ezitare, poate chiar de regret, pe chipul ei, fiindcă i-a atins cotul cu mâna și i-a spus cu înflăcărare:

– Doamnă Delancey, o să fiu sincer într-un fel în care nu e neapărat înțelept pentru cineva aflat în poziția mea. Locul ăsta, peisajul, chiar sunt speciale pentru mine. Părea stânjenit acum, de

parcă sinceritatea era un lucru nou pentru el. N-am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva de când l-am văzut. Dar nu cred că merită efortul de a mai băga vreun ban în casa asta, în stadiul în care este acum.

– Și de ce ar trebui să vă cred pe cuvânt, domnule Trent, de vreme ce am fost atât de puțin înțeleaptă crezându-i pe toți ceilalți?

El a șovăit o clipă.

– Pentru că banii vorbesc. Iar dacă îmi vindeți mie, vă voi garanta securitate financiară și veți avea și opțiunea de a continua să locuiți în același loc, dacă asta vă doriți.

– Domnule Trent, trebuie să înțelegeți că fiind o mamă singură... trebuie să mă străduiesc să le ofer copiilor ce au nevoie.

– Desigur, a zâmbit el.

– Așa că mă gândeam la o sumă cam de genul ăsta, a spus Isabel, mângălind ceva pe carnet, după care dându-se înapoi, în timp ce domnul Trent a rămas privind-o lung.

– E... e o sumă frumușică.

– ăsta e prețul meu. După cum spuneți și dumneavoastră, domnule Trent, este un peisaj foarte special.

El rămăsese cu gura căscată, însă ei nu-i păsa.

Thierry a apărut lângă ea.

– Mamă?

– Un minut, T.

– Pot să fac un coteț în casă?

Ea l-a tras aproape. În ultimele câteva zile, încercase să imite prezența lui Byron în casă. „Tăiase“ copacii, adunând grămezi de crenguțe, strânsese mâncare și lemne de foc, iar acum, firește, cotețul. Înțelegea. Și ea resimțea absența lui Byron.

– Nu vrei să înoți cu ceilalți?

– O să înot după.

– Bine atunci, du-te, i-a zis ea. Dar dacă vrei să faci unul în camera boilerului, nu-mi lăsa cânilor și farfuriile mele bune acolo, bine?

După ce a fugit, s-a întors către domnul Trent.

– Asta e, domnule Trent. De atât am nevoie ca să plec. Acesta este prețul pentru a-mi dezrădăcina încă o dată copiii.

El a început să se enerveze.

– Doamnă Delancey, vă dați seama că vă va costa o avere să renovați casa asta?

– De luni bune am locuit foarte bine și în haos, nu ne mai deranjează de-acum.

S-a gândit la baia pe care doar ce o terminase de instalat în dimineața aceea. Strânsese ultimul șurub, învârtise robinetele și privise cum, la început, o apă sălcie, apoi limpede a început să curgă gâlgâit înspre scurgere. Acest lucru îi oferise o satisfacție încă și mai mare decât finalizarea unei simfonii complicate.

El s-a uitat lung la hârtie.

– E cu mult mai mult peste valoarea de piață.

– Din câte am înțeles, valoarea de piața este pur și simplu prețul pe care cineva este dispus să-l plătească.

Putea vedea că-l prinsese pe picior greșit. Însă el își dorea casa. Iar ea își făcuse calculele. Socotise de cât avea nevoie ca să cumpere un loc decent și să asigure familiei ei un confort material.

– Țsta e prețul. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să ajut cu petrecerea.

Se întâmplase la fel și cu domnul Cartwright, s-a gândit ea, doar că de data aceasta înțelesese ce se întâmplă. Mai bine decât și-ar fi putut oricine închipui.

– Mai arunc o privire în jur, dacă e în regulă, a spus Nicholas Trent, pufăind aerul din obraji umflați, în timp ce-și strângea hârtiile. Apoi mă întorc și vă anunț.

Lui Kitty abia dacă i-a venit să creadă ce îi spusese mama ei că făcuse.

– Ai făcut-o singură? Și chiar merge?

Isabel și-a ridicat palmele în aer.

– Mâini de instalator, a zis, îmbrățișându-și apoi fiica, murdară de alge din lac și înfășurată într-un prosop vechi. Nu îi spusese și de orele pe care le petrecuse înjurând deasupra unor diagrame de nedescifrat, nici de șuruburile prea strânse, nici de improșcările frecvente

cu apă care o udau learcă. La mulți ani, scumpo! Ți-am luat și niște spumant drăguț de baie.

— O, Doamne, o baie adevărată! Pot să fac acum? Avem apă caldă și tot?

— Acum? a repetat Isabel. Dar petrecerea e în toi!

Tremurând, Kitty a dat din cap către prietenii ei, care erau ocupați să se împingă afară din bărcile gonflabile.

— N-o să le pese dacă lipsesc o jumătate de oră. Și oricum trebuie să mă spăl de chestiile astea verzi. O, Doamne, o baie! O baie adevărată! a mai exclamat, țopăind de bucurie, domnișoara de șaisprezece ani nereușind să-și înfrâneze entuziasmul copilăresc.

— Du-te, atunci, a spus Isabel. Eu vă pregătesc prânzul.

Kitty a dat buzna în casă, urcând câte două trepte odată. Avea să facă o baie rapidă cu spumă, să-și spele părul, apoi să apară parfumată și superbă la prânz, după ce toată lumea va fi ieșit din apă. A deschis ușa de la baie și a zâmbit când a văzut ce a făcut mama ei. Pe marginea căzii erau sticle noi și scumpe din șamponul și balsamul ei favorite. Foloseau mărci de la supermarket de luni bune! Pe podea, legat cu o fundă roșie, era un spumant francezesc hidratant, iar pe cadă un prosop alb și pufos. Un covoraș de baie era întins frumos dinaintea căzii. Kitty a ridicat sticla, i-a desfăcut capacul și a inspirat, permițând parfumului scump să-i inunde nările.

Apoi a pus dopul strălucitor din alamă în locașul lui și a dat drumul la robinete. Apa a țâșnit într-un torent grăbit, stârnind neîntârziat un nor de abur pe oglinda dulapului de deasupra ei. Kitty a tras zăvorul, după care și-a dat jos costumul de baie și s-a înfășurat înapoi în prosopul pe care îl adusese cu ea din grădină. Nu voia să-l murdărească la mal pe cel nou. Cât a așteptat să se umple cadă, s-a dus să se uite pe fereastră.

Afară, mama ei așeza farfuriile pe masa din lemn, vorbind cu Asad, care făcea o salată. Henry sorbea dintr-un pahar cu vin și striga ceva la un grup de fete din apă, făcându-le să râdă. Le-a aruncat o minge, după care i-a șoptit ceva mamei ei, care a râs și ea. Un râset adevărat, cu capul pe spate, așa cum obișnuia să râdă când tatăl lor încă trăia.

Kitty a simțit șuvoiul familiar al lacrimilor, pe care le-a șters numai de câț. Avea să fie bine. Pentru prima oară de când murise tatăl ei, simțea că avea să fie bine. Mama preluase frâiele zilele astea, așa că ea putea să aibă șaisprezece ani. Doar șaisprezece.

L-a zărit pe Thierry furișându-se cu o farfurie, apoi mergând înspre camera boilerului, și i-a bătut în fereastră ca să-i atragă atenția. I-a făcut o față care să-i arate că știa ce făcea. El i-a scos limba, iar ea a râs, un sunet care abia dacă s-a auzit pe deasupra zgomotului făcut de apă.

Apoi a sărit îndărăt când a auzit o cheie franceză.

Kitty s-a întors la timp cât să vadă cearșaful alb din spatele căzii fluturând, în timp ce un zgomot puternic s-a auzit de dincolo de el. A tresărit când capul lui Matt McCarthy a apărut de după cearșaf.

– Ce... ce faci? a țipat ea, strângând prosopul și mai mult în jurul ei.

El s-a aplecat ca să treacă prin deschizătură, apoi, ajuns în baie, și-a frecat capul cu o mână plină de moloz.

– Am de gând să repar gaura asta, a declarat el, calm.

Era neras, cu legătura de unelte la brâu.

Kitty a făcut fără să vrea un pas înapoi.

– Matt, nu poți rămâne aici. Vreau să fac o baie.

– Trebuie să îndrept lucrurile. Camera aia era frumoasă. Nu o pot lăsa așa.

Inima îi bătea suficient de tare cât să acopere zgomotul făcut de apă. Și-a văzut costumul de baie pe podea și și-a dorit să fi purtat ceva pe sub prosop.

– Te rog, Matt, pleacă.

– N-o să dureze mult, a zis el, lăsându-se pe vine și trecându-și degetele de-a lungul găurii. Trebuie doar s-o umplu. N-aș fi cine știe ce constructor dacă aș lăsa ditamai gaura aici, nu?

Kitty s-a apropiat de ușă.

Brusc, el s-a ridicat în picioare.

– Nu-ți face griji, Kitty. N-o să-ți stau în cale, a zis el și a zâmbit.

Lui Kitty îi tremura buza de jos. Își dorea să urce mama ei, Anthony, oricine. Cineva trebuie să-l fi văzut că intrase. Pereții

încăperii păreau să se închidă în jurul ei, ecoul slab al vocilor de afară aflându-se la un milion de kilometri depărtare.

– Matt, a spus ea încetișor, încercând să-și înfrâneze tremurul din voce, chiar aș vrea să pleci acum.

El a părut să nu o audă.

– Matt, a repetat ea, te rog, pleacă!

– Știi, semeni atât de mult cu mama ta.

Când mâna lui s-a întins să-i atingă fața, Kitty a țâșnit la ușă. A trecut pe lângă el, s-a luptat cu zăvorul, ca apoi, cu un scârțâit înfundat, să fugă pe scări în jos înspre hol, fără să știe dacă el o urmărea sau nu. A deschis pe băjbâite încuietoarea ușii de la intrare și, ajunsă afară, a fugit de-a lungul peluzei, cu un suspin prins în gât.

– Nu are rost să mă întreb pe mine, spunea Henry. Sunt un filistin în ceea ce privește musicalurile. Dacă nu te face să verși o lacrimă la final, pe mine m-a pierdut.

– E doar cu o etapă genetică în minus față de Judy Garland, a spus Asad, îndepărtând folia de plastic de pe un bol.

Unii dintre prietenii lui Kitty ieșiseră din apă și acum se ștergeau cu prosopul, iar alții se îndreptau, plini de speranță, înspre masa cu mâncare.

– Nu cred că știu nici un cântec de-a lui Judy Garland, a spus Isabel. Mai sunt prosoape acolo, dacă mai are cineva nevoie!

– Câți doar muzică clasică? a întrebat Asad, aranjând lingurile în mijlocul mesei și vârându-și apoi o măslină în gură.

– Da, dar asta nu înseamnă că e tristă.

– Nu cred că muzica clasică are acea notă dramatică pe care ți-o dă o melodie de vodevil, a spus Henry. Adică mie nu cred că mi-ar da o lacrimă.

– Notă dramatică? Domnule Ross, cred că ați fost greșit informat.

– De ce? Crezi că mă poți face să plâng? Cu vioara ta?

– Am răpus bărbați mai duri decât tine, a zis ea, râzând.

– Atunci, haide, a spus Henry, ridicând un prosop de bucătărie. Arunc mânușa. Dă ce ai mai bun, doamnă Storce-lacrimi.

– Nu, nu mai am exercițiu. N-am mai cântat cum trebuie de luni bune.

– Nu ne pasă.

– Dar am vioara în bucătărie.

Henry a scos o cutie de sub masă.

– Ba nu o mai ai.

– Am sentimentul că mi-a fost întinsă o cursă.

Cei doi bărbați au chicotit.

– Trebuia să ne asigurăm că vom avea parte de propria reprezentare, a spus Henry. Nu e ca și cum ai vândut bilete. Haide, un cântec rapid. Ar fi urât să refuzi, dată fiind și aniversarea fiicei tale.

Isabel și-a acordat vioara, ținând-o sub bărbie. Apoi a trecut arcușul pe deasupra corzilor, scoțând primele note din Concertul de vioară în B Minor al lui Elgar în aerul cald de după-amiază.

A surprins chipurile captivate ale lui Asad și Henry, după care a închis ochii, încercând să se concentreze, să-și amintească melodia. Cânta și, brusc, vioara nu i-a mai părut inferioară. Cânta despre tristețea de a părăsi casa, despre absența soțului ei, despre bărbatul care crezuse că fusese acesta. Cânta despre durerea de a-ți fi dor de cineva despre care nu știai că ar putea să-ți fie dor.

A deschis ochii și a văzut că oaspeții lui Kitty începuseră să iasă din apă și să se așeze pe iarbă. Stăteau în tăcere, ascultând, aparent fermecați. Și-a schimbat poziția și, tocmai când sfârșea prima mișcare, l-a văzut printre copaci și s-a întrebat dacă nu cumva își închipuise. El a ridicat o mână, iar ea a zâmbit, un zâmbet larg, nereținut.

Henry și Asad s-au întors să vadă la ce anume zâmbea, apoi și-au dat câte un ghiont, pe furiș.

El i-a întors zâmbetul. Nu era soțul ei, dar asta era în regulă.

– Ai venit, a zis ea, coborându-și vioara.

Părea obosit, dar împăcat, s-a gândit ea. Slujba reaprinsese ceva în el.

– I-am adus lui Kitty un cadou, a zis el. Sora mea l-a ales. Eu nu prea mă pricep la ce le place fetelor.

– O să-i placă la nebunie, a zis Isabel. Nu își putea lua ochii de la el. Mă bucur așa mult că ai reușit să vii. Sincer.

Toată stânjeneala dispăruse. El stătea din nou cu spatele drept.

– Și eu, a zis el.

Ieșit din umbra lui Matt, devenise cu adevărat impunător, observase ea.

Rămăseseră amândoi acolo, față în față, orbi la privirile curioase din jur.

– În regulă, în regulă, a spus Henry, fluturând o mână înspre Isabel. Ia un loc, Byron. Nu era nevoie s-o oprești. Mă simțeam plăcut de trist.

– Scuze, a rânjit Byron. Unde e Thierry? El tot nu-și luase ochii de la Isabel, iar ea și-a dat seama că se înroșise.

Și-a ridicat vioara la umăr.

– În bucătărie sau în camera boilerului sau pe undeva. Voia să facă... un coteț.

El a ridicat o sprânceană. Era o glumă comună acum, s-a gândit ea. Nu mai era o sursă de tensiune.

El s-a așezat pe iarbă, cu picioarele lui lungi întinse dinaintea lui, iar ea și-a fixat privirea asupra Verilor și și-a reluat cântatul, încercând să se concentreze asupra muzicii, încercând să nu se gândească la ce ar fi putut însemna întoarcerea lui. „Nu-mi pasă cine este, ce a făcut altcuiva“, s-a gândit ea. „Mă bucur numai că-i aici.“ A închis ochii, cufundându-se în sine însăși, temându-se că, de nu ar fi avut notele în spatele cărora să ascundă ce simțea, ar fi fost cât se poate de golașă, prea ușor de observat de către publicul ei.

Adora a doua mișcare, suișurile și coborâșurile ei bogate, tonul gânditor, melodios, dar abia acum, în timp ce atingea dureroasele note ale coborârii, a înțeles motivul pentru care, în mod inconștient, alesese această piesă. Frazarea aceea, pasiunea dulce-acrișoară a notelor dinainte de sfârșitul mișcării, sugera o nouă cunoaștere, că întoarcerea spre trecut era imposibilă. Însuși Elgar declarase că ar fi fost prea „sentimentală“, dar și că îi plăcea la nebunie.

A deschis ochii. Și iată-l pe Asad, cu capul într-o parte în contemplare, cu Henry lângă el, ștergându-și ochii pe ascuns. Ea a prelungit ultimele note, dorind să îndulcească momentul.

– Poftim, a zis ea, coborându-și vioara pe lângă corp. Ți-am zis eu...

Aproape că a rămas fără aer când și-a văzut fiica fugind către ea, cu o mână întinsă spre Isabel, cu cealaltă ținându-și prosopul strâns în jurul ei. Suspina atât de puternic, încât abia dacă putea să vorbească.

– Kitty! a exclamat Isabel, dându-se puțin înapoi ca să-i vadă mai bine chipul. Ce s-a întâmplat?

– E el! Kitty se străduia din răspuțeri să vorbească printre suspine. E Matt McCarthy. E în casă!

Isabel a privit către casă. Apoi și-a dat seama că fiica ei era dezbrăcată pe sub prosop.

– Te-a atins?

– Nu..., a îngăimat Kitty. Doar a... Era în dormitorul mare... A intrat prin gaură... M-a speriat.

Mintea lui Isabel a intrat în alertă. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui Byron.

– Se purta foarte ciudat. Nu l-am putut convinge să plece..., a adăugat Kitty, încă agățată de ea.

– Ce să facem? a întrebat Asad, venind lângă ea.

– Nu știu, a răspuns.

– Ce voia?

Ceva din expresia și corpul lui Byron se încordase. Brusc, Isabel a fost cuprinsă de frică, și nu din cauza trecutului lui, ci din cauza a ce ar fi în stare să facă pentru ea.

– A spus că voia să repara casa, a spus Kitty. Gaura. Dar nu era ca de obicei, mamă. Era...

– Thierry, a făcut Byron și a luat-o la fugă de-a lungul gazonului înspre casă.

În baia de la etaj, Matt a șters geamul cu un deget și s-a uitat la grupul de oameni adunați jos. A văzut-o pe Isabel ridicând privirea și, preț de o clipă, ar fi putut jura că făcuseră contact vizual. Acum avea să vină.

Poate că acum puteau vorbi.

Nu observase nivelul apei din cada de fontă, care continuase să curgă după ce Kitty fugise. Nu auzise scârțâitul scândurilor din podea, supuse presiunii neașteptate a apei.

Matt McCarthy a ieșit înapoi prin gaură, a intrat încet în dormitorul mare, s-a așezat pe marginea patului și...

Byron a urcat încet scările de la etaj, aruncând câte o privire în fiecare cameră pe lângă care trecea, în cazul în care băiatul era acolo. Anii de vânătoare îl făcuseră să se miște aproape pe neuzite, treptele care scârțâiau fiind puține, acum că scândurile de lemn fuseseră înlocuite.

A ajuns pe palier și a auzit robinetul pornit. Ușa de la baie era întredeschisă, iar încăperea aparent goală. A împins ușa de la dormitorul principal și iată-l acolo pe Matt, stând pe marginea patului. Avea privirea ațintită dinaintea lui, la gaura din perete. Matt și-a ridicat ochii și a clipit.

Se așteptase la altcineva, și-a dat seama Byron. Rămăsese în prag. Nu-i mai era frică de ce putea face Matt McCarthy.

– Unde e Isabel? a întrebat Matt.

Pe sub bronz, pielea îi era cenușie, în afară de două pete de culoare din obraji.

– Trebuie să pleci, a spus Byron pe o voce joasă și calmă.

Însă sângele îi curgea atât de nebunește prin vene, încât era aproape sigur că se auzea.

– Unde e Isabel? a repetat Matt. Trebuie să urce și să vorbească cu mine.

– Ai speriat-o de moarte pe Kitty, a zis Byron. Ieși, acum!

– Să plec din casă? Dar cine ești tu să-mi spui să plec?

– Te iei de toată lumea, nu-i așa? Byron simțea că o furie veche reiese la suprafață, o furie pe care o ținuse înăbușită ani la rândul. Te-ai lua și de o fată dacă asta ar însemna să pui mâna pe casă. Ei bine, să-ți spun ceva, Matt. S-a terminat.

Pe măsură ce Byron vorbea, Matt și-a fixat privirea înapoi la perete, urmărind cum apa ajunge până la marginile căzii, ca apoi să dea pe afară. Era ca și cum nici nu îl auzise.

— Ieși! a repetat Byron, cu umerii încordați în cazul în care era nevoie să-l scoată cu forța afară pe Matt. Îți mai spun o dată...

— Sau ce? a făcut Matt, întorcându-și privirea spre el. Mă obligi? Două cuvinte, Byron, a râs Matt, ca și cum ar fi spus o glumă numai de ei știută. Două cuvinte. Dacă le poți citi pe litere: E-L-I-B-E-R-A-R-E C-O-N-D-I...

Zumzetul din urechile lui Byron a devenit atunci de nesuportat. A văzut rânjetul batjocoritor al lui Matt, goliciunea din ochii lui și și-a dat seama că nu-i mai păsa de consecințe. Nu mai conta decât să-l oprească pe bărbatul ăsta, să-i arate că nu mai putea continua să înspăimânte și să înșele oamenii, să o exploateze pe Isabel. Și-a ridicat pumnul în aer, după care l-a retras...

Răsuflarea i-a fost întretăiată cu un zgomot teribil, de cheie franceză, în timp ce podeaua băii a început să-i fugă de sub picioare...

„Byron“, l-a chemat Isabel în gând, ridicându-și vioara și încercând să se gândească la ceva vesel și distractiv ca să poată cânta. Totul avea să fie bine fiindcă el era acum aici. El avea să se asigure că nimic rău nu avea să se întâmple... La auzul unui zgomot puternic, sfâșietor, și-a scăpat instrumentul și s-a întors...

Zgomotul a despiciat aerul ca un glonț, un zgomot teribil, plin de groază; a absorbit atmosfera într-un vid, ca apoi să reverse un ecou grav, un geamăt, o izbitură asurzitoare de scânduri și faianță, toate acoperite de un crescendo îngrozitor de sticlă spartă. Casa Spaniolă se prăbușea din însuși epicentrul ei, ca și cum o crăpătură uriașă despicasă pământul dintre cele două aripi. Pământul s-a cutremurat, iar ratele au ieșit măcăind din stufăriș, pe când cele două jumătăți se năruiau. În timp ce Isabel, Kitty și oaspeții se uitau cu ochi mari, cu răsuflarea oprită în plămâni din pricina șocului, întreaga casă dispăruse, prăbușită în interior, un vârtej uriaș de praf stârnindu-se în locul unde până atunci fusese aceasta. Apoi s-a risipit, și, acolo, pe fundalul cerului, rămăseseră în picioare cele două capete ale casei, cu bârnelor dintre ele frânte ca niște oase, cu podelele și pereții acum niște grămezi de moloz și cu un firicel de

apă țâșnind dintr-o țeavă spartă asemenea unei fântâni arteziene, fix în centru.

Nimeni nu a scos nici un cuvânt. Sunetul și timpul fuseseră anulate. Isabel a scos un mic oftat din pricina șocului, cu mâinile la gură, iar după o scurtă pauză, Kitty a început să se tânguie, un sunet ascuțit, nepământesc. Trupul i se cutremura violent, iar privirea îi era ațintită asupra locului unde până de curând fusese casa ei. Apoi, în cele din urmă, a reușit să îngaima:

– Unde este Thierry?

Laura se uita prelung prin parbriz, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai văzuse cu ochii ei. Simpla magnitudine a întâmplării, improbabilitatea ei, o ținutise pe scaunul din dreapta. Nu mai era nici o casă acolo unde, cu doar câteva clipe în urmă, fusese una. Nu mai rămăsese acum decât un schelet îngrozitor, două laturi ce se înălțau, și măruntaiele expuse ale unei încăperi – tapetul, un tablou care încă atârna în cui, strâmbat. Jumătate din baie, cu tapetul încă lipit de perete.

În spatele ei, pe banchetă, bătrânul câine schelălăia.

Cu degete tremurânde, a reușit să deschidă portiera și să iasă din mașină. De acolo, de pe alee, niște adolescenți se strângeau unii lângă alții în stare de șoc, înfășurați în prosoape. Isabel rămăsese cu privirea ațintită asupra casei, cu mâinile duse la gură. Verii erau în spatele ei, Henry cu mobilul la ureche, strigând niște instrucțiuni. „Pottisworth“, s-a gândit ea, absentă, simțindu-i prezența răuvoitoare, auzindu-i parcă râsetul neplăcut și șuierător în trosnetul lemnului, în prăbușirea întârziată a unui geam.

Atunci, l-a văzut pe Nicholas îndreptându-se cu pași mari spre ea, cu chipul palid și cu dosarul strâns la piept.

– Ce naiba? a făcut el. Eram în garaj. Ce naiba?

Ea nu a putut decât să scuture din cap. Apoi și-au croit drum înspre grădină.

– Thierry!

Au trecut de colț, iar Laurei i s-a pus un nod în gât.

– Thierry! striga Isabel la doar câțiva metri depărtare.

Părul îi era vâlvoi, iar când a încercat să înainteze, picioarele i-au cedat și s-a prăbușit la pământ.

– O... o, nu, a îngăimat Laura. Nu copilul...

Nicholas și-a întins mâna după a ei, însă, încremenită de groază, nu a putut să i-o dea.

– Matt, a spus Nicholas. El trebuie să fi slăbit structura de rezistență a casei. Jur că era în regulă prima oară când am văzut-o.

Laura nu-și putea lua ochii de la femeie. Chipul îi albise de frică, iar ochii îi erau goliți din pricina catastrofei.

În spatele ei, fiica ei plângea.

– Mamă? a strigat cineva. Apoi, încă o dată. Mamă? Isabel s-a întors, iar Laura s-a gândit că nu avea să-i uite niciodată expresia aceea. Băiatul venea alergând dintre copaci, cu cățelușul pe urmele lui. Mamă?

Ea se ridicase în picioare, alergând prin iarbă cât o țineau picioarele, lăsându-i în urmă, și-l luase în brațe, suspinând atât de puternic, încât Laura s-a trezit că începuse și ea să plângă. A urmărit-o cu privirea și i-a auzit suspinele. I-a văzut durerea și amărăciunea, aduse, în parte, de propria-i dorință.

Brusc, s-a simțit ca un voyeur și s-a întors spre casă, o gaură căscată în mijlocul pădurii. Fațada era acum o mască de cărămidă roșie, cu două geamuri goale drept ochi și cu ușa pe post de gură, deschisă a disperare.

Tocmai prin ea și-a văzut soțul împleticindu-se afară, cu capul însângerat, cu un braț atârându-i flasc pe lângă corp. Nu părea mai tulburat ca atunci când evalua o lucrare.

– Iisuse Hristoase! a îngăimat Nicholas.

Brusc, ea și-a dat seama de amploarea nebuniei lui Matt.

– Laura? a făcut Matt, împiedicându-se de niște cărămizi, iar ea și-a dat seama că, la doar câțiva metri depărtare de propria casă, Matt McCarthy era complet pierdut.

– Mulțumesc, s-a adresat Isabel unei zeități neștiute, neputând să-i dea drumul din brațe fiului său. O, îți mulțumesc! O, Doamne, am crezut că... N-aș fi putut suporta. N-aș fi putut suporta.

A inspirat mirosul lui Thierry, refuzând să-l lase să se desprindă, lacrimile prelingându-i-se pe pielea lui.

– Am numărat toți copiii, a spus Henry. Sunt bine.

– Ține-i departe, a zis Asad, întrerupându-se ca să-și folosească inhalatorul. Ar trebui să-i punem să stea pe lângă lac.

Atunci s-a auzit încă un bubuit grav.

– Ce-a fost asta? a întrebat Kitty.

În timp ce priveau îngroziți, peretele din spate al aripii de vest, jumătatea care mai rămăsese din dormitorul principal, s-a înclinat și s-a prăbușit în reluare, într-un șuvoi de cărămizi și sticlă, făcându-i pe tinerii de pe peluză să scoată un țipăt, unii dintre ei luând-o la fugă înspre lac. Isabel și-a luat copiii în brațe, încercând să le ferească fețele cu mâinile ei.

– E în regulă, a murmurat ea. E în regulă. Sunteți în siguranță.

– Dar unde e Byron? a întrebat Kitty.

– Byron? a repetat și Thierry.

– S-a dus să-l caute pe Thierry, a răspuns Kitty pe un ton plat, întorcându-se apoi înspre locul unde fusese camera boilerului.

– O, Doamne sfinte! a făcut Henry.

Isabel era întinsă pe iarbă, apoi s-a ridicat în genunchi, azvârlind cărămizile din spatele ei.

– Nu din nou, a murmurat ea, cu vocea îngroșată de frică. Nu din nou. Nu și tu.

Apoi, pe măsură ce se ducea vorba, au venit cu toții lângă ea, ridicând scândurile, membrele subțiri ale adolescenților roșii de la praful cărămizilor, mâinile lui Isabel zgâriate până la sânge.

– Byron! țipa ea. Byron!

Verii îi luaseră pe Kitty și pe Thierry, înfășurându-i în prosoape, în ciuda căldurii soarelui. Thierry tremura, cu fața albită de șoc. Henry i-a turnat o băutură dulce.

– E vina mea? și-a auzit Isabel fiul întrebând și a simțit cum propriul chip i se strânge drept consecință.

Șase dintre ei trăgeau de o bârnă din acoperiș, icnind după ce au reușit s-o urnească. Prietenii lui Kitty strigau unii la alții, avertizându-se să aibă grijă la sticlă sau la cuiele care ieșeau în afară. Două fete plângeau, iar o a treia stătea puțin mai departe, vorbind la telefon.

– O să ajungă curând, a spus Henry, mai mult să se liniștească pe sine. Pompierii și ambulanța. O să-l găsească ei.

Isabel a continuat să scormonească, mișcările ei căpătând un ritm propriu. Arunca în spatele ei cărămizi, una, două, trei, încerca să vadă dacă e vreo gaură dedesubtul lor, una două trei, striga din nou. Respirația îi era neregulată, inima bătându-i nebunește în piept.

– Nu-i lăsa să calce peste nimic! a strigat Asad. Dacă e dedesubt, să nu cadă ceva peste el!

Ca o confirmare a spuselor lui, doi adolescenți au scos un țipăt, în timp ce o bucată de lemn le-a fugit de sub picioare, ei fiind trași înapoi în siguranță de către prietenii lor.

– Ia-i de acolo! a strigat Asad. Toată lumea, plecați de acolo! Să nu se prăbușească și cealaltă parte!

Era zadarnic, s-a gândit Isabel, lăsându-se pe spate. S-a uitat la ceasul de la mână și a văzut că trecuseră aproape douăzeci de minute, iar ei încă nu aveau habar unde ar fi putut să fie el. O senzație de haos începuse să se acumuleze, o isterie întârziată. În spatele ei, doi oameni se certau despre cum să ridice mai eficient o bârnă. Iar dincolo de toate acestea, încă o mai auzea pe fiica ei cum încerca să-l liniștească pe Thierry spunându-i că avea să fie bine.

Dar nu era deloc bine. Byron rămăsese prins undeva pe sub dărâmăturile casei. Și fiecare minut care trecea conta. „Ajută-mă“, și-a spus în sine ei, respirația adunându-i-se între omoplați, în timp ce trăgea de încă o bucată de ciment. „Ajută-mă să te găsesc. Nu aș suporta să te pierd și pe tine.“ Apoi s-a sprijinit pe călcâie, presându-și ochii cu podul palmelor.

A rămas așa, în nemișcare, un minut întreg. Apoi s-a uitat în spatele ei.

– Liniște! a strigat ea. Liniște, toată lumea!

Abia atunci a auzit lătratul slab din depărtare.

– Thierry! a strigat ea. Unde sunt câinii lui Byron? Adu câinii!

Chipul băiatului s-a luminat. Sub privirile curioase ale celorlalți, Thierry a dat fuga în jurul lacului la mașina lui Byron și le-a lăsat afară pe Meg și Elsie. Acestea au zburat de-a lungul pajiștii, drept înspre celălalt capăt al casei.

– Liniște! Nimeni să nu scoată un sunet! a strigat Isabel, după care s-a așternut liniștea, o nemișcare încă și mai apăsătoare decât prăbușirea ce îi urmase.

Kitty, ținută de Henry, și-a înăbușit suspinele, în timp ce Isabel s-a aruncat la pământ după câini și a început să strige din nou:

– Byron!

Vocea îi era încă și mai poruncitoare, mai îngrozitoare, străină chiar și ei înseși.

– Byron!

Liniștea a părut să dureze o mie de ani, suficient de mult cât inima lui Isabel să i se oprească de frică, suficient de profundă cât să audă clănțănitul din dinți al fiicei ei. Până și păsările amuțiseră, iar șuieratul brazilor acum lipsea. Într-un mic colț de lume, timpul se contractase și se oprise în loc.

Apoi, când zgomotul sirenelor a izbucnit în depărtare, câinii au lătrat din nou, la început doar schelălăind, ca apoi, pe fundalul isteriei crescânde, în timp ce scormoneau cu lăbuțele prin grămada de moloz, l-au auzit.

Strigătul lui.

Numele ei.

Cel mai dulce cântec pe care îl auzise Isabel vreodată.

Scăpase ieftin, având în vedere cele întâmplare, spusese rău paramedicilor. Suspiciune de fractură a claviculei, o tăietură adâncă în picioare și vânătăi mari. Aveau să-l țină la spital peste noapte, să verifice dacă nu avea și răni interne. În timp ce stătea întins pe targă, în mijlocul discuției paramedicilor și al șuieratului stațiilor de poliție, Laura McCarthy l-a urmărit cu privirea pe băiatul familiei Delancey cum se duce la el. Fără nici un cuvânt și neobservat

de adulții din jurul lui, și-a pus capul pe brațul lui Byron, mâna lui odihnindu-se pe pieptul bărbatului. Byron și-a ridicat capul la greutatea neașteptată, apoi, clipind, a întins o mână rănită că să mângâie cu ea obrazul băiatului.

– E în regulă, Thierry, i-a spus, atât de încetșor, încât Laura aproape că nu l-a auzit. Sunt încă aici.

Abia atunci, în timp ce era urcat în ambulanță, ea a făcut un pas în față. Din geantă, a scos o scrisoare, pe care a așezat-o între degetele bandajate ale lui Byron.

– Nu sunt sigură dacă te mai ajută acum, dar o poți avea, a zis ea iute, după care s-a întors înainte ca el să apuce să răspundă.

– Laura? a făcut Matt.

Bandajat tot și înconjurat de polițiști, cu o pătură pe umeri, arăta ca un copil, neajutorat și vulnerabil. „Nu a mai rămas nimic din el“, s-a gândit ea. „S-a prăbușit, întocmai precum casa.“

În cele din urmă, totul devenise atât de simplu. S-a întors spre Nicholas și i-a dus o mână la obraz, simțindu-i pielea cu vârfurile degetelor, forța ascunsă din maxilarul lui. Un om bun. Un om care se reclădise.

– Îmi pare atât de rău, i-a șoptit ea.

După care l-a luat de braț pe soțul ei cel încremenit și l-a condus la mașina de poliție.

Capitolul 25

Și-au petrecut prima noapte în camera de spital a lui Byron. Thierry nu a vrut să-l părăsească, plus că oricum nu mai aveau unde se duce. Asistentele, auzind cele întâmplate, le dăduseră o mică rezervă doar pentru ei, iar în vreme ce Kitty și Thierry se urcaseră în cele două paturi libere de acolo și adormiseră, cu chipurile umbrite de evenimentele de peste zi, Isabel s-a așezat între ei, încercând să nu se gândească la ce ar fi putut să se întâmple.

În jurul ei se auzeau sunetele fără sfârșit ale spitalului pe timpul nopții – pantofi moi scârțâind pe linoleum, discuții șoptite, un bipăit sporadic care semnaliza un strigăt de ajutor. În orele în care a ațipit, un zgomot de cheie franceză, de prăbușire, i-a reverberat prin vise, tânguirea slabă a fiicei ei și nedumerita întrebare a lui Thierry – *Mamă?* – silind-o să se trezească.

În urmă cu șase luni, încă aștepta niște semne, ar fi spus că Laurent îi salvase, că-i protejase. Însă acum, uitându-se la bărbatul de pe patul din capătul opus al încăperii, și-a dat seama că nu era așa. Nu exista nici un motiv și nici un sens în nimic. Erai norocos sau nu erai. Mureai sau nu mureai.

Soarele a răsărit cu puțin înainte de ora cinci, o strălucire rece și albăstruie apărând în spatele obloanelor gri-deschis, luminând încet-încet camera întunecoasă. S-a întins, simțind tensiunea acumulată în gât și în umeri. Apoi, asigurându-se că încă dormeau

copiii, s-a dus spre scaunul de lângă patul lui Bryon și s-a așezat. Expresia lui se îmblânzise, iar pe chip nu-i rămăseseră decât semnele muncii. Nici urmă de îndoială, de furie sau de neîncredere.

S-a gândit la cum alergase fără nici o ezitare înspre locul unde crezuse că Thierry ar fi fost în pericol. S-a gândit la zâmbetul lui sincer, încrezător, când se întorsese la casă, cu o zi în urmă. Privirea lui fusese atât de bine așintită, atât de plină de ceva ce ea bănuia că nici măcar el nu putea ascunde. Iar Isabel a văzut un viitor, poate pentru prima oară de la moartea lui Laurent. L-a văzut pe fiul ei zâmbind, i-a auzit vocea. Și-a văzut fiica, eliberată încă o dată de maturizarea precoce. Și a mai văzut, dacă nu fericire, măcar o nouă șansă pentru ea.

Iar el simțise același lucru, era sigură. „Nu e nimic impulsiv aici“, și-a spus. „E lucrul cel mai gândit pe care l-am făcut vreodată.“ Încet, și-a aplecat capul și i-a lăsat un sărut pe buze – buze care erau neașteptat de moi, având gust de spital, de dezinfectant, de săpun industrial și de ceva mai mult, ceva din pădure.

– Byron, i-a șoptit ea, sărutându-l din nou, lăsându-i mâna zgâriată să o găsească pe a ei, să i-o țină, în timp ce se trezea, murmurându-i numele. Și-a îngăduit să-și pună capul pe el, iar lacrimi au început atunci să-i curgă, lacrimi de recunoștință că el era acolo, că ea era, încă o dată, ținută în brațe, iubită și dorită. Se bucura că Laurent nu mai stătea, ca o fantomă, între ei, că nu mai auzea propriile ecouri de reproș și vină. El nu mai era acolo, așa cum nu mai era nici Matt.

Ci Byron. Doar Byron.

Aveai de ales între a fi fericit și a nu fi.

Iar când, ceva mai târziu, și-a ridicat capul ca să-l privească, a fost șocată să-i vadă tulburarea de pe chip.

– Te doare? a întrebat ea, trecându-și degetul de-a lungul frunții lui, delectându-se cu luxul atingerii.

El nu i-a răspuns. Vânătaia de la tâmplă i se închisese la culoare peste noapte, un curcubeu de nuanțe livide.

– Îți pot aduce niște calmante, a zis ea, încercând să-și amintească unde anume le pusese asistenta.

– Îmi pare rău, a spus el încetișor.

– Rău?

El a scuturat din cap.

Ea s-a retras.

– Pentru ce îți pare rău?

– Nu pot face asta, îmi pare rău.

A urmat o pauză lungă, apăsătoare.

– Nu înțeleg, a făcut ea, așezându-se înapoi pe pat.

Au trecut câteva clipe până ca el să răspundă, pe un glas scăzut și șovăitor. Dincolo de ușă, un telefon suna, imperios și neauzit.

– N-o să meargă.

„Știi ce am simțit“, ar fi vrut ea să zică. „Știi ce ai simțit și tu.“

Însă cuvintele acelea aduceau cu împotrivirile lui Matt.

– E o prostie, a spus ea, încercând să zâmbească. Nu putem doar... să vedem ce se întâmplă?

– Ai putea face asta? Să te arunci, pur și simplu, cu capul înainte, și să sperii la ce e mai bun? a replicat el, făcând-o să pară o nesăbuiță.

– Nu la asta mă refeream.

– Isabel, noi doi suntem prea diferiți. Știi că așa e.

Ea l-a privit lung, cu ochii ațintiți asupra liniei încăpățanate a gurii, la felul în care refuza să-i întâlnească privirea. Apoi a spus cu glas scăzut:

– Știi, nu-i așa?

– Ce să știi?

Copiii dormeau.

– Despre Matt.

El a tresărit, așa cum se temea că o va face.

– Știam eu. Toată asta e doar o scuză. Ei bine, îți spun eu despre Matt. S-a întâmplat în noaptea când s-a întrerupt curentul, iar eu băusem și mă simțeam singură, mă simțeam cel mai rău de când murise Laurent și, dacă e să fiu sinceră complet, o mică și stupidă parte din mine s-a gândit că asta îmi doream.

– Nu trebuie să-mi spui mie...

– Ba da, trebuie, a spus, pe o voce hotărâtă. Pentru că s-a întâmplat și a fost o greșeală uriașă. Nu trece o zi în care să nu regret. Dar ce am făcut atunci nu are nici o legătură cu ce simt pentru tine.

– Nu trebuie să aud...

– Ba trebuie. Pentru că eu nu sunt așa. Nu sunt nesăbuită când vine vorba de sentimentele mele.

– Nu am...

– Și știi ceva? Înainte de asta, nu m-am mai culcat cu nimeni în afară de Laurent! Aveam treizeci și șase de ani și nu mă culcasem decât cu un singur bărbat... Ce mai obișnuiam să râd pe seama mea. Matt...

– Nu are de-a face cu Matt! a tunat el, în mica încăpere. Kitty s-a răsucit neliniștită, iar Byron și-a coborât atunci vocea. Știu că a venit la tine în noaptea aia. Eram acolo, mai știi? Dar nu te-am judecat niciodată. *Niciodată*. Matt și toată treaba cu casa nu făceau decât să ascundă adevărul.

– Adevărul?

El a scos un oftat adânc.

– Că nu va merge.

– Cum poți spune asta? De unde știi?

– Isabel...

– De ce nu vrei măcar să încerci?

– Nu am ce să-ți ofer. Nu am casă. Nu am siguranță.

– Nu mă interesează lucrurile astea.

– Pentru că le ai. E ușor să spui asta când le ai.

El încă refuza să-i întâlnească privirea.

Ea a așteptat.

– Nu vreau să te uiți la mine peste un an și să simți... altceva.

Din cauza a ce nu am.

Au rămas în tăcere câteva minute. În cele din urmă, Isabel a spus:

– Știi ce s-a întâmplat ieri acolo, Byron? Cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut. Tu și Thierry ați fi putut muri amândoi. Ea și-a apropiat fața de a lui. Dar n-ați murit. Toată lumea a scăpat cu viața. *Toată lumea*. Iar dacă am învățat ceva anul ăsta este că trebuie să profiți de fiecare șansă pe care o ai ca să fii *fericit*.

L-a auzit pe Thierry murmurând din patul de lângă, însă nu l-a luat în seamă.

– Tu ne-ai dat puterea să mergem mai departe, a continuat ea. Lui Thierry, copiilor... Le-ai redat acel ceva. Era în pragul lacrimilor.

Ceva de care aveau nevoie. Ceva de care aveam eu nevoie. Nu face asta, Byron. Nu mă îndepărta. Nimic altceva nu contează.

– Isabel, a spus el cu privirea dincolo de ea și cu gura încleștată, sunt realist. Nu pot schimba lucrurile. E cel mai bine așa. Crede-mă.

Ea aștepta ca el să mai zică ceva. Dar nu a urmat nimic. În cele din urmă, s-a ridicat, puțină amețită, poate din cauză că nu dormise sau poate din cauza șocului.

– Asta e tot? După toate astea? După toate prin câte am trecut? O să mă judeci pentru că dețin o casă?

El a scuturat din cap. Apoi s-a întors dureros pe o parte, închizând ochii.

Verii i-au oferit o cameră deasupra prăvăliei. Prietenii și vecinii îi săriseră și ei în ajutor, dar numai aici puteau sta împreună. Isabel nu voia să fie în apropierea Casei Spaniole, însă, în mod straniu, nu voia să fie nici prea departe de ea. Documentele de asigurare erau încă înăuntru, așa cum erau și restul actelor importante.

Asad îi înmânase cheile de la apartament.

– Stai cât ai nevoie, îi zisese el. E simplu, dar măcar vei avea apă și mâncare. Am scos aproape toată marfa și am împrumutat niște pături de campanie, așa că, dacă nu te deranjează să fiți puțin înghesuți, veți avea unde să dormiți și o baie.

Isabel se așezase pe canapeaua extensibilă, iar Kitty și Thierry s-au strâns în ea și au râs, un sunet straniu, cu sughituri. O baie. În sfârșit, aveau o baie. Thierry și-a ridicat privirea la ea, nerăbdător, de parcă ea ar fi putut să îndrepte totul. S-a surprins ezitând, dar și-a revenit, zâmbind. Asta era datoria ei.

Plecaseră de la spital în dimineața aceea fără nimic, fără bagaje, fără portofel, doar cu o vioară.

– Nu contează, îi spusese ea lui Asad. Sunt doar niște lucruri, nu? Iar noi suntem familia care poate trăi de pe urmă iepurilor și a buruienilor, a spus ea, menținându-și un ton vesel.

– Ai să vezi că nu ești atât de nevoiașă pe cât ai crede, a spus Henry. Pe măsură ce s-a dus vorba, sătenii au venit unii după alții

de-a lungul zilei și ți-au adus ce au crezut ei de cuviință: periute de dinți, tigăi, pături. A arătat cu degetul înspre sacii și cutiile dintr-un colț. Am aruncat și noi o privire. Cu ce-i acolo, puteți trăi până când veți primi banii pe asigurare.

Isabel crezuse că acolo era marfa Verilor. Acum vedea că erau de fapt articole casnice, curate, unele chiar noi, ambalate cu grija și aduse special pentru ei.

– Dar nici măcar nu ne cunosc, remarcase Kitty, scoțând o pătură moale, în carouri.

– Știi, uneori chiar cred că viața la țară este subapreciată, a spus Henry. Trăiesc oameni buni aici, chiar dacă nu întotdeauna îi și vezi. Oameni generoși. Nu toți sunt ca...

Kitty a ales un sac și l-a adus lângă canapea. A început să scoțeze prin el, ridicând câte un articol pe măsură ce le descoperea. Unele erau atât de drăguțe, încât lui Isabel îi venea din nou să plângă: un portfard micuț cu machiaje și cremă de mâini, mai multe tipuri de cereale pentru micul dejun, ca să fie pe gustul tuturor, caserole cu mâncare. Un pandișpan. Grămezi de haine curate, alese, aparent, pe măsura lor. Thierry a ridicat un tricou de skaterboarding cu o plăcere neașteptată. Mai erau și cărți poștale cu numere de telefon, cu oferte de ajutor, cu urări de bine.

– Poliția ți-a recuperat geanta cu poșeta, a spus Asad, și cheile – de la mașină, a adăugat el repede.

– Atunci bănuiesc că stăm bine, a zis Isabel. Ne avem unul pe celălalt, nu-i așa? Restul sunt doar lucruri. Doar lucruri.

Când a izbucnit în lacrimi, Asad i-a pus o mână pe umăr și i-a șoptit ceva despre șocul întârziat. Pusese deja ibricul la fiert, așa că le-a spus copiilor să găsească niște biscuiți. Ea i-a lăsat să se agite în jurul ei. Cu fața îngropată în mâini, nu a putut să-i spună că nu plângea pentru pierderea bunurilor ei, ci pentru că bărbatul pe care doar ce descoperise că îl iubește nu o iubea suficient de mult cât să vrea să fie cu ea.

Mașina rămăsese în luminiș, parcată puțin aiurea. Fusese lăsată în grabă lângă lac cu vreo treizeci și șase de ore în urmă de către

un bărbat care trebuia să ajungă la o aniversare. În graba lui de a se alătura grupului de pe pajiște, o lăsase descuiată.

Și-a aruncat geanta pe locul din dreapta. Un vecin lăsase un număr de telefon sub ștergător, oferindu-se să-l ajute. A luat cu grijă bucata de hârtie, mișcat de gest. Doar ce-și recuperase câinii de la un fermier care avusese grijă de ei, iar acum stătea lângă Range Rover, urmărindu-i cu privirea cum se întrec în jurul lacului, recunoscători pentru această întoarcere la rutina lor obișnuită.

Dincolo de apă, fusese întinsă o bandă de-a poliției între ce fusese cândva partea din față și cea din spate a casei, fâlfâind în bătaia vântului, un ecou nefericit al stegulețelor împrăștiate care zăceau acum murdare în iarbă. Drumul până la petrecere, statul pe iarbă, în soare, ascultând muzică – toate păreau de parcă s-ar fi petrecut cu câteva vieți în urmă. Și-a dat seama că îi venea greu să priceapă cum întreaga casă, și viețile dinăuntru, putuse să se prăbușească complet în doar câteva secunde. Însă era conștient de faptul că, într-o oarecare măsură, prăbușirea nu reprezentase o amenințare pentru el, așa cum părea toată lumea să creadă, ci îl salvase.

De sine însuși.

O oboseală cruntă l-a cuprins atunci, iar lui Byron i s-a făcut groază de drumul lung pe care îl avea de condus până înapoi la casa lui Frank. Sora lui, Jan, care venise la spital pe la prânz, insistase să vină să stea cu ea și cu Jason.

– Arăți groaznic, îi spusese ea. Cineva trebuie să aibă grijă de tine.

Însă Byron nu voia să fie în preajma oamenilor. Nu voia să se afle în casa altcuiva, să suporte fericirea cotidiană a vieții lor împreună.

– O să mă întorc la Brancaster, i-a răspuns el.

– Știi, a făcut ea, uneori tu îți ești cel mai mare dușman.

Byron s-a îndreptat cu pași lenți înspre casa în ruine, vrând să îi arunce o ultimă privire înainte să plece. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, locuise, în mod legitim, acolo. Abia dacă-și mai amintea o altă ocazie în care să se fi simțit atât de ușor pe cât se simțise când se trezise în încăperea aceea. Însă nu ar fi putut rămâne. Ea

nu făcea decât să se amăgească refuzând să vadă lucrurile cum erau de fapt.

Byron s-a oprit în extremitatea estică a casei și a luat de jos o cană mică și albă, a cărei toartă fusese ruptă. Atâtea alte lucruri trebuie să fi fost îngropate acolo. Rămășițele vieții de familie a lui Isabel, acum încredințate pământului, ori poate cine știe cărei gropi de gunoi îndepărtate. A ridicat cănuța, închipuindu-și-o în bucătărie, și a încercat să alunge imaginea chipului ei. Arătase la fel de devastată ca atunci când se prăbușise casa. Însă el nu avea ce să-i ofere. Să o aibă și să o piardă, să vadă cum afecțiunea ei se transformă în iritare când va mai pierde o slujbă ori când nu va putea aduce suficienți bani în casă, să-i observe neîncrederea în priviri de fiecare dată când va mai auzi o bârfă în sat, să fie martorul retragerii pasiunii ei, ar fi fost mult mai dureros decât să nu o aibă deloc de la bun început.

Avea să rămână singur cu câinii lui. Era mai simplu așa.

Meg și Elsie probabil trebuiau hrănite, însă el își lăsase banii în Brancaster. A scotocit prin buzunar, sperând să găsească niște mărunțiș cu care să cumpere mâncare de câini, însă a dat peste o bucată împăturită de hârtie. O scrisoare duplicat. A încercat să-și amintească de unde anume o avea și și-a adus vag aminte de Laura McCarthy, care i-o strecurase chiar înainte să fie luat de ambulanță.

Demisia lui, s-a gândit. Doamne, cei din familia McCarthy știau să-și aleagă momentele. A despăturit-o, s-a uitat la cuvintele tipărite, apoi a încremenit. A citit ce era scris, semnăturile martorilor, însemnarea mâzgălită de mâna lui Pottisworth adresată Laurei McCarthy. A citit-o din nou, neputând să creadă că numele lui era, într-adevăr, trecut acolo. S-a întrebat dacă nu cumva era o glumă, apoi și-a amintit expresia ei pe când i-o înmânase, abătută, și totuși ciudat de ușurată. S-a gândit la Pottisworth, care-i bombănea pe soții McCarthy de lăcomia lor, de îngâmfarea lor.

— Abia așteaptă să pună mâna pe locul ăsta, se plângea el. Țștia ca ei mereu au impresia că li se cuvine tot.

Însă Byron nu-l băgase în seamă. Pottisworth nu-i arătase nicio dată nici cel mai mic dram de afecțiune, nici o urmă de favoritism. Și de ce ar fi făcut-o? Testamentul nu era ca să-i lase lui ceva, ci ca

să le dejoace planurile soților McCarthy. Era un ultim și năstrușnic test pentru Laura: bătrânul îi dăduse ambele exemplare ca să poată, dacă voia, să distrugă probele. Era o ultimă victorie împotriva lui Matt.

În tot timpul ăsta, se gândea el, pe măsură ce adevărul lucrurilor se răspândea călduros în el, mi-am cerut scuze pentru că încălcam o proprietate care era, de fapt, a mea, pentru că mă ghemuisem în propria cameră a boilerului. În tot timpul ăsta, eu dețineam totul. Absurditatea acestei descoperiri l-a făcut să râdă, iar câinii și-au ciulit urechile. Ideea ca el să fie proprietarul a ceva de asemenea proporții îi dădea dureri de cap. El, Byron, stăpân a tot ce vedea cu ochii.

Apoi și-a adus aminte de Isabel. Avea să piardă totul. Și nu doar casa, ci și ce era în ea. Economii ei. Tot ceea ce avusese dispăruse între zidurile acelea. Câștigul lui avea să fie pierderea ei.

Byron s-a așezat pe un buștean căzut, cu hârtia în mână. Din locul lui de observație, a privit dincolo de lac. La urma urmelor, nu era un bărbat cu mâinile goale.

Parcursese ultimele sute de metri pe jos, printre copaci, iar acum se oprise, la ceva distanța înainte ca poteca să dea în luminiș, ca să se uite la casă, cu brațele încrucișate strâns la piept. Îi lăsase pe Kitty și pe Thierry la apartament, cu Verii, spunându-le că se ducea după provizii. Dar, în loc să se ducă la bancă sau la supermarket, s-a trezit luând-o pe lângă ferma de porci și conducând în josul drumului de pământ, până la semnul care încă o avertiza, tardiv: „Peșteră!”

Se gândise că nu avea să se mai uite vreodată la casă. Dar iată că venise. Voise s-o vadă. Pe când conducea prin pădure, de două ori se gândise că făcea o greșală și voise să se întoarcă. Dar asta era capcana cu drumul: odată ce porneai pe el către Casă, nu mai puteai face cale întoarsă.

Pe măsură ce se apropia, a observat o strălucire neașteptată în luminiș. Mirată, și-a dat seama, cu o tresărire, că nu mai era întinderea de cărămidă roșie care să blocheze lumina. A încetinit mașina,

oprind-o pe alea din apropierea grămezii de moloz și lemn care cândva fusese casa ei.

Priveliștea a făcut-o să se înfioare, în ciuda serii călduroase. Indiferent de câte ori își spusese că nu fusese casa lor, că era doar un loc unde să stea temporar, Casa Spaniolă devenise o extensie a familiei ei, cu speranțele, aspirațiile, sentimentele și trecutul lor prinse între zidurile ei. Să o vadă prăbușită era ca și cum ei înșiși fuseseră doborâți, iar dauna, o durere personală.

Isabel a început să plângă, neștiind pentru cine sau de ce, însă simțea o mare tristețe pentru casă. Pentru șocul de a nu se mai afla nimic acolo unde, cândva, fusese ceva. Pentru un sfârșit și pentru un început zădărnicit.

Nu știa de câtă vreme se afla acolo. Fie de la liniștea lacului, fie de la sunetele din pădure, șocul și groaza ei au început să se risipească, înlocuite fiind de resemnare. O casă era doar o casă și nicăieri nu se vedea mai bine acest lucru decât în propria-i demolare. Nu însemna nimic, nu avea nici o însemnătate anume. Nu trebuia să atribuie cine știe ce semnificație grozavă distrugerii ei. Fusese o clădire tristă, neiubită, doar cărămizi, mortar, lemn și sticlă. Nimic care nu ar fi putut, în cele din urmă, să fie înlocuit.

– Poți s-o ai, îi spusese ea lui Nicholas Trent, când sunase în după-amiaza aceea.

Sunase să întrebe cum se simțeau după un asemenea șoc.

– Am vorbit serios când am spus că nu mă interesează starea în care se află casa...

– O poți avea la prețul oferit de tine, l-a întrerupt ea. Atâta vreme cât rezolvăm rapid. Nu vreau decât să merg mai departe.

Pe când își desfășura în minte conversația, a simțit botul unui câine împungându-i mâna.

S-a întors și l-a văzut acolo, pe o grămadă de cărămizi, la doar câțiva metri depărtare, vânălăile de pe față și de pe brațe fiind acum de o culoare albastră-verzuie.

Nu îi venea nimic de zis. Arăta atât de diferit, de distant, față de bărbatul pe care-l lăsase de dimineață. Fuseseră aduși împreună dintr-o întâmplare, ca de o forță magnetică, pentru ca apoi să se

respingă la loc aproape imediat. Și-a dorit ca el să fi plecat înainte de venirea ei. Dar, totodată, era și bucuroasă că era acolo.

– Aveam nevoie s-o văd, a zis ea, prezența ei părând să aibă nevoie de o explicație.

El a încuviințat din cap.

– Nu e... nu e atât de rău pe cât am crezut. Absurditatea a ceea ce tocmai spusese i-a stârnit un hohot neașteptat de râs. Adică... vreau să spun că nu mă mai sperie.

– Am avut noroc, a spus el.

– În unele privințe, a zis ea, neputând să ascundă amarul acelor cuvinte.

A coborât și a luat-o încet de-a lungul clădirii, scoțând o fotografie, o perie de păr, încercând să nu plângă la vederea lucrurilor lor strivite sub dărâmături. Pompierii încercaseră să recupereze orice lucru de valoare în ziua prăbușirii.

– Nu mi-aș face griji de prădători, îi spusese atunci unul dintre bărbați. Majoritatea probabil nici nu știu că aici a fost o casă.

Fusese un comentariu negândit. Nu mai era nici o casă. Nu îi păsa atât de mult, și-a spus în sine ei. Nu mai avea nimic de valoare. Și nu avea să se mai gândească nici la Byron. Știa acum că putea supraviețui și singură. Avea să fie un nou început. S-a uitat în urmă și a văzut că el încă o privea. Preț de o clipă, a părut că voia să vorbească, însă nu a zis nimic. Și-a continuat drumul printre rămășițele vechii ei vieți, o furie mută acumulându-se din ce în ce mai mult, în vreme ce privirea lui îi ardea pielea.

Byron a urmărit-o cu privirea cum scormonește printre obiectele împrăștiate prin iarbă, la felul cum tricoul prea mare pentru ea i se unduia pe lângă talie. A observat atunci zgârieturile de pe brațele și degetele ei, cicatrici pe care le văzuse nu doar cu o zi în urmă, ci și de-a lungul anului. Nu știa ce să-i zică, cum să-și ceară scuze pentru ce făcuse. Nu știa cum să-i spună despre ce i se întâmplase, cum o viață mărunță putea fi dărâmată și reclădită în același timp. În cele din urmă, strângându-și cele câteva lucruri la piept, s-a uitat la el, roșind când a văzut că încă o privea.

– Trebuie să mă duc înapoi la copii. Mă întorc și altă dată.

El nu s-a clintit din loc.

Ea a rămas acolo, ca și cum îl aștepta să spună ceva, apoi, cu un zâmbet reținut, și-a luat la revedere, dându-și o șuviță de păr după ureche.

Parcă erau doi străini care se întâlneau pe stradă.

– Isabel, a zis, vocea lui fiind nefiresc de puternică în aerul nemișcat.

Ea și-a pus mâna pavază la ochi, ca să-l poată vedea mai bine pe fundalul ultimelor raze ale soarelui.

– Uite ce am găsit, a spus el și i-a întins hârtiile mototolite.

Ea s-a dus înspre el, oprindu-se la câțiva metri depărtare. Fără un cuvânt, i le-a luat din mână.

– Partiturile mele! a făcut ea.

– Știu ce mult înseamnă pentru tine, a zis el, fără să-și poată lua ochii de la ea.

– Nu știi *nimic* despre mine, i-a răspuns ea, furioasă.

Era șocat acum de ceea ce citea pe chipul ei, intensitatea sentimentelor pe care i le trezise. Nu era nimic întâmplător la mijloc, își dăduse acum seama. Nimic ascuns. În suferința ei, în furia ei, s-a văzut pe sine, ce simțise și ce ținuse ascuns de sine însuși săptămâni, luni la rând. Iar în câteva momente avea să dispară pentru totdeauna din viața lui. „Ce să fac?” s-a întrebat. „Credeam că o să am mai multe zile să cântăresc asta.”

– Mult noroc la Brancaster! i-a urât ea cu asprime, pornind apoi spre mașina ei.

Tot corpul lui părea că se contractă de durere – de nevoie. Era atât de intensă și atât de străină lui, încă era de nesuportat. Acela a fost momentul când s-a decis.

– Isabel! a strigat, însă ea nu s-a întors. Isabel!

Ea s-a oprit.

– Ascultă... am greșit, a zis el.

Ea și-a înclinat capul într-o parte, întrebător.

– Ai avut dreptate.

S-a dus înspre ea, pășind peste cărămizile aruncate, având grijă să nu se împiedice de ele. Acum stăteau unul în fața celuilalt. El a așteptat, știind că ce urma să spună ea avea să decidă totul.

– Am nevoie să-mi spui adevărul, a rostit el în cele din urmă. Chiar crezi ce ai spus? Că nu e important cine deține ce?

Isabel l-a privit lung. „Chiar nu pricepi, nu?” s-a gândit ea. „Eu sunt cea realistă. Eu sunt cea care a trebuit să învețe lecția dură a ceea ce este important. Te-aș vrea și dacă n-o să ai nimic pentru restul vieții tale.”

Chipul lui frumos devenise deodată vulnerabil, iar ea și-a adus aminte cum o strigase pe nume pe când era prins sub dărâmături. Detectase un ton diferit al vocii și își dăduse seama de adevărul lui, chiar dacă el nu. „Isabel”, spusese el, iar ușurarea din glas nu avusese nimic de a face cu locul în care se afla.

El a ridicat o mână, strâmbându-se de durere. Ea s-a uitat la mână, apoi la el.

– Ei bine, a zis ea? E doar o casă, Byron.

El își ținea mâna încă ridicată. A ridicat-o și ea, apropiind-o de a lui, palma ei subțire lipită de palma lui lată, puternică. „Nu mă refuza încă o dată”, și-a spus în sinea ei, implorându-l cu fața, cu ochii, cu mâna. „Dacă eu pot să-mi asum riscul, poți și tu.”

– E... doar... o casă.

Ochii lui i-au fixat pe ai ei, negri și serioși, iar ea a simțit cum i se înmoaie picioarele de frică.

Apoi:

– Știi ceva? a făcut el, un zâmbet apărându-i pe chip. Și eu cred același lucru.

A tras-o aproape de el și, în cele din urmă, după o pauză scurtă, a sărutat-o. La început, timid, apoi cu o ardoare crescândă. În sfârșit, putea să inspire mirosul pielii lui, să se abandoneze plăcerii de a fi în brațele lui. A sărutat-o din nou, sărutul unui bărbat care avea întreaga lume. Isabel l-a cuprins cu brațele după gât, râzând și sărutându-l înapoi. Au rămas acolo, lângă moloz, strânși unul în celălalt, exultând pentru o bucată neștiută de timp, lăsând umbrele să se alungească, în vreme ce partiturile i-au căzut din mână și au zburat care încotro, purtate în depărtări de o adiere hoinară de vânt.

Când s-au întors la mașina ei, soarele apusese în spatele copacilor. El avea să se întoarcă la muncă a doua zi. În seara aceasta însă,

avea să rămână cu familia Delancey în micul apartament de deasupra prăvăliei. Avea să doarmă pe canapea. Sau, poate, la parter. Știa că totul în natură își avea locul și timpul lui.

Abia când s-au apropiat de mașina ci și-a adus aminte. Și-a luat brațul de pe umerii lui Isabel și s-a aplecat să ridice un pietroi. A scos cele două bucăți mototolite de hârtie din buzunar, le-a înfășurat în jurul lui și, după câteva clipe de ezitare, l-a aruncat în lac.

– Ce-a fost asta? a întrebat ea, perplexă, când a auzit împrășcătura.

El a urmărit cu privirea undele care s-au format și care apoi au dispărut.

– Nimic, a spus el, ștergându-și praful de pe mâini. Absolut nimic.

Epilog

Matt McCarthy nu s-a mai întors în Bartons. El și soția lui s-au dus să locuiască în apropiere de părinții ei. Am aflat acest lucru la câteva zile de la prăbușirea casei, când Anthony a trecut pe la prăvălie să ne spună că urmau să se mute. Casa lor a fost apoi pusă la vânzare și vândută într-o săptămână. Bănuiesc că nu era nimic surprinzător: nu fusese nimic în neregulă cu casa aceea.

Anthony urmează un curs la colegiu, ceva pe mecanică, așa că nu-l văd prea mult. O vreme, a fost foarte supărat pe ai lui, dar ceva mai târziu mi-a spus că tatăl său avusese o cădere nervoasă, iar maică-sa spusese că nu avea nici un rost să pedepsești oamenii pentru că erau umani. În casa lor locuiește acum o tânără familie din Suffolk. Au doi copii ale căror jucării Thierry le găsește uneori prin pădure. Îi place să le ducă înapoi dimineața devreme, să le lase pe pervazuri sau pe gard, așa încât ei să creadă că au fost zânele copacilor.

Nicholas – îi spunem așa pentru că am ajuns să-l vedem aproape zilnic cât a durat proiectul de dezvoltare – nu a vrut să cumpere casa părinților lui Anthony, cu toate că domnul Todd, agentul imobiliar, i-a spus că ar fi dat lovitura. Se purta puțin ciudat când auzea pomenindu-se de soții McCarthy, dar așa au reacționat mulți o vreme. Acum a plecat la Londra să se ocupe și de alte proiecte de

dezvoltare. Noii vecini sunt de treabă. Nu prea intrăm în contact cu ei.

Nimeni nu a fost tras la răspundere pentru ce s-a întâmplat cu Casa Spaniolă. Anchetatorii ne-au spus că era greu de zis ce anume provocase prăbușirea, având în vedere că locuința fusese neglijată atâta vreme. Au găsit urme de carii și de putregai în lemn și ne-au spus că nu puteai condamna pe cineva pentru că nu-ți lucrase cu simț de răspundere. Mama nu a insistat. A spus că voia să lase tot episodul în urmă, acolo unde îi era locul.

O duce bine. Ia trenul de Londra de două ori pe săptămână ca să cânte în orchestră și nu mai cultivă legume. Le cumpără de la Veri și spune că asta îi face mare plăcere.

Byron s-a mutat din rulota lui primăvara trecută. Acum locuiește într-o cabană pe pământ, pe care a primit-o odată cu noua slujbă, aceea de administrator al unei proprietăți de la câțiva kilometri depărtare de Long Barton. Joia și vinerea se ocupă de terenul din jurul Casei Spaniole aflat în dezvoltare, iar de obicei stă la noi în weekenduri. I-am spus mamei că nu m-ar deranja să se mute aici (nu e ca și cum eu și Thierry nu ne-am dat seama – doar nu suntem proști), plus de asta, probabil voi pleca la facultate la anul, dar ea a spus că erau fericiți așa. Oricum, a mai zis, cu toții aveam nevoie de spațiu, iar Byron mai mult decât majoritatea oamenilor. Când nu lucrează, îi învață pe oameni despre copaci: cum să îi taie ca să-i facă să crească, ce plante poți mânca și altele de genul ăsta. El și Thierry sunt mereu pe afară, săpând sau plantând una-alta.

Nu a mai rămas nici urmă din Casa Spaniolă. A trecut mai bine de un an de când locuim într-una dintre noile case de pe malul lacului, una din opt, toate separate de o bună porțiune de teren și de un gard viu care nu a crescut niciodată așa cum au promis schițele proiectului. Nu e o casă deosebit de frumoasă. Are patru dormitoare și o grădină *okay*, pe care Thierry și Pepper aproape că au distrus-o cu fotbalul lor, iar în interior nu are cine știe ce decorațiuni – nu are grinzi, nu are cornișe. Mama spune că e o casă „standard, ușor de întreținut și absolut obișnuită”, iar când oamenii se uită ciudat la ea, pentru că e atât de încântată când spune asta,

ceilalți lăudându-se cu câți metri pătrați au și cât de veche e casa lor, ea se uită la ei cu privirea aia pe care o are dinainte să înceapă să râdă.

Apoi pleacă și se apucă de ceva mai interesant.